

JAINSITE E-BOOKS LITERATURE

**JAIN HISTORY • JAIN GRANTH • JAIN SUTRA
JAIN VIDHI • JAIN STORY • JAIN ASTROLOGY**

And Many More Books in Gujarati, Hindi & English

જૈનસાઇટ ઇ-બુક્સ લિટરેચર ના સંપૂર્ણ લાભાર્થી
શ્રી શ્વેતામ્બર મૂર્તિપૂજક જૈન સંઘ, અંધેરી (પૂર્વ)

પાર્શ્વદર્શન બિલ્ડીંગ, ડૉ. સર્વપલ્લી રાધાકૃષ્ણ રોડ,
(જુના નાગરદાસ રોડ), અંધેરી (પૂર્વ), મુંબઈ - ૪૦૦ ૦૬૯.

www.jainsite.com

Blessings : P. P. PANYAS SHREE NIPUNCHANDRA VIJAYJI M. S.

Inspired by : MUNI BHAGYACHANDRA VIJAYJI M. S.

Created by :

E-mail: info@jainsite.com • Tel.: 09867711171

॥ ॐ श्री शंभेश्वर पार्श्वनाथाय नमः ॥

જેન ઈ-બુક્સ ના સંપૂર્ણ લાભાર્થી

શ્રી શ્વેતામ્બર મૂર્તિપૂજક જૈન સંઘ, અંધેરી (પૂર્વ)

॥ ॐ श्री शंभेश्वर पार्श्वनाथाय नमः ॥

ट्रस्टनी नोंधणी नं. F-4210 (BOM)
सोसायटीनी नोंधणी नं. Bombay 381/1976 G.B.B.S.D.

श्री शैलाम्बर मूर्तिपूजक जैन संघ, अंधेरी (पूर्व)

पार्श्वदर्शन भिर्डींग, डॉ. सर्वपल्ली राधाकृष्ण रोड, (जुना नागरदास रोड),
अंधेरी (पूर्व), मुंबई - ४०० ०६६.

प्रस्तावना

अनेक परमोपकारक आचार्य देव ज्ञानी, तपस्वी मुनिराज, सेवाभावी साध्वीजु भगवंताना अद्वितीय-अद्भूत-अवर्णनीय आशिर्वाद्यी तथा महापवित्र मंत्रोच्चार अने विधि विधान द्वारा स्थापित आकर्षक अलौकिक अनेक अने मनमोहक रज्ज्मा भगवान श्री शंभेश्वर पार्श्वनाथजु मनोरम्य, नेत्र द्विपक लावण्यमय प्रतिभाजुने मूणनायक तरीके भिराजमान करेल देवविमान तुल्य तीर्थसभ जिनालय अटले मारुं-तमारुं अने आपणा सहजु श्री शंभेश्वर पार्श्वनाथजुं शिपरभंधी जिनालय तथा धीर-वीर-गंभीर-सरण-भक्ति-धार्मिक पापभीरु दानवीर अने उत्तमोत्तम श्रावक-श्राविकाओथी जनेलो रपमा तीर्थकर तरीके ओणपातो श्री श्वे. मू. जैन संघ, अंधेरी (पूर्व) अटले अमारो श्री अने सरस्वतीथी सभर जनेलो विनयी-विवेकी अने गुणभगवंतानो कृपापात्र जनेल चारे तरफु अे दशे दिशाओमां जैनम् जयति शासनम् नी यशोगाथा नो विजयघोष १४ राजलोकमां गुंजतो करनार अटले अमारो श्री श्वे. मू. जैन संघ अंधेरी (पूर्व) अनेक नाना मोटा धार्मिक अनुष्ठानो करनार श्री संघोने मद्दरूप जनेनार, अनेक पांजरापोणोने सहायभूत थनारो अनेक साधु-साध्वीजु भगवंताना वैयावस्यमां सहाय अयेसर, गृह जिनालयमांथी शरु थयेल आजे उत्तुंग गगनचुंभी आकर्षक शिपरभद्ध जिनालय जेमां देव-देवीओनी देवकुलिकाओ शोभी रही छे. श्री संघमां कायमी आयंजिल जातु-जे जे पाठशाणाओ, ज्ञानभंडार अटले श्री संघ शक्तिनुं नमूनेदार नजरालुं कहेवाय.

युगद्विवाकर प. पू. उपकारी गच्छना नायक आ. भ. श्री विजय धर्मसूरीश्वरजु म. सा. नी शुभ प्रेरणा मार्गदर्शक तथा तेमनी शुभ निश्रामां निर्मित अने स्थापित श्री जिनालय तथा प. पू. शतावधानी आ. भ. श्री जयानंदसूरीजुनी प्रेरणाथी ता. ४-४-१९७६ मां श्री संघनी स्थापनाना सुंदर विचारोनुं भीज आजे घेघुरो घटादार वृक्ष समान जनेयो छे. यमत्कारी अने अलौकिक मूणनायक श्री शंभेश्वर पार्श्वनाथ भगवानना दर्शन करीने जैन-जैनतरोनी घच्छाओ इलीभूत थरु छे.

निसहाय-अजोल जनेला टोरोनी अने पांजरापोणोने अमारो श्री संघे उदार हाथे मद्द करी छे तथा हालमां केणवणी क्षेत्रे, मेडीकल क्षेत्रे, साधर्मिक क्षेत्रे, अनुकंपा क्षेत्रे परा श्री संघनी ज अेक शाखा श्री शंभेश्वर पार्श्वनाथ इण्डिशन द्वारा आर्थिक सहाय चालु छे.

श्री श्वे. मू. जैन संघ वती

प्रमुज

न्यायाचार्य-श्री भद्र-भट्टोपाध्याय-
श्री यशोविजयलाल-गण्डु-विरचित-
स्वोपज्ञ-स्तोत्रक-विवरण साथे
द्रव्यः गुणः पर्यायः नो रास

जैन साईट

जैनम् जयति शासनम्

प्रकाशकः—

श्री जैन त्रेयस्कर भंडण : भडोसाण्ण

ॐ नमः

श्रीमद् महोपाध्याय-न्यायविशारद-न्यायाचार्य-

श्रीमद् यशोविजयलु उपाध्याय विरचित-

स्वोपज्ञ स-स्तम्भ- द्रव्यःगुणःपर्यायःनोरास

(छुटा षाल विगेरे साथे)

JAINSITE
संशोधन करी प्रसिद्ध करनार

[सहगत शैठ वेणीयं सुख्यं संस्थापित-]

श्री जैन श्रेयस्कर मंडल-भेसाण

आवृत्ति १ वी

नकल १०००

वीर संवत् २४६४

विक्रम संवत् १९९४

सने १९३८

मुद्रक : रमलिक, पी. डोडारी :
धी वीरविजय ओ. प्रेस. रतनपोण,
सागरनी भडकी : : अमदावाद.

किंमत ०-१२-०

પ્રસ્તાવના

દ્રવ્યગુણ પર્યાયનો રાસ

શ્રીમન્ મહોપાધ્યાય શ્રી યશોવિજયજીગણિવિરચિત શ્રી દ્રવ્યગુણ પર્યાયના રાસનું આ સંશોધન અમોએ હસ્તલિખિત ચાર પ્રતો ઉપરથી નીચે પ્રમાણે કરેલું છે.

૧. કોઈપણ એક શુદ્ધપ્રાયઃ અતે સારી પ્રતિ ઉપરથી પૂન્ય મુનિ મહારાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજશ્રીએ પ્રેસ કોપી તૈયાર કરેલી હતી તેને મુખ્ય રાખીને સંશોધન કરવામાં આવેલું છે.
૨. બીજી પ્રતિ પૂન્ય મુનિ મહારાજ શ્રી ભદ્રંકરવિજયજી મહારાજશ્રીએ મોકલેલી હતી, જેમાં ૬૦ પાના છે. અને તે લગભગ શુદ્ધ જેવી છે. જેની સંજ્ઞા અમોએ ભા૦ રાખેલી છે. તેનું કારણ એ કે તે પ્રતિ પ્રાયઃ પાટલુ લાભાના પાડાના બંડારની છે. એમ સમજીને એ પ્રતિ રાખેલી છે. જેના ઉપર લખેલું છે કે-શા. અંબાલાલ યુનિલાલના જ્ઞાનભંડારની પ્રત છે.
૩. ત્રીજી પ્રત પાલીતાણા શેઠ આણંદજી કલ્યાણજીના બંડારની છે. જે લગભગ શુદ્ધશુદ્ધ કહી શકાય. તેના પાના ૬૬ છે. જેની સંજ્ઞા અમોએ પાલિ૦ રાખેલ છે. તેના ઉપર પણ એવાજ અક્ષરોથી અંબાલાલ યુનિલાલના જ્ઞાનભંડારનું નામ છે.
૪. તથા ચોથી, માત્ર મૂળ ઢાળોની એક પ્રત પણ પૂન્ય મુનિ મહારાજશ્રી ભદ્રંકરવિજયજી મહારાજ તરફથી અમને મોકલવામાં આવી હતી. તેના પાના ૧૮ છે. અને લગભગ શુદ્ધ જણાઈ છે : તેની સંજ્ઞા અમોએ મૂ૦ રાખેલ છે.

તથા

૫. છપાયેલ દ્રવ્યાનુયોગ તર્કણા :
૬. શ્રાવક લીમસી માણુકના પ્રકરણ રતનાકરમાં છપાયેલ આશાસ.
૭. " જૈન વિજય " પત્ર તરફથી સારાંશરૂપે બહાર પડેલ જોષ્ટી :
એ ત્રણેય પણ સાથે રાખેલ છે.
પ્રેસ કોપીમાં ૧૫મી ઢાળ પછી ટપો હતો જ નહીં : તે અમો ભા૦ અને પાલિ૦ પ્રતો ઉપરથી લીધેલ છે. ભા૦ કરતાં પાલિ૦ માં કંઈક કંઈક વિશેષતા પણ હતી. જે, તે તે સ્થળે બતાવી છે.

આ સંશોધનમાં ત્રેસકોપીને મુખ્ય રાખીને બાકીની પ્રતિઓના પાઠા-
નતરે તે તે સંજ્ઞા આપીને નીચે દીધેલમાં આપવામાં આવેલા છે.

અમોએ અંચકારની ભાષા જેવી ને તેવી સાંગોપાંગ કાયમ રાખી છે.
જિજ્ઞાસુની ગુજરાતી ભાષામાં જે શબ્દો જેમ લખાય છે તેમજ છપાવ્યા છે.
તેમાં ક્યાંક ક્યાંક અનુસ્વાર : હ્રસ્વઃ દીર્ઘઃ : એ ના અધ્ય વિગેરેમાં
એટલેક અંશે એક સરખું ધોરણ પ્રતિઓમાં જ સચવાએલું ન હોવાથી અમે
ક્યાંક ક્યાંક સાચવી શક્યા નથી. વિશેષમાં—આવા દુરધિગમ્ય ગ્રન્થને
સમજાવવા ધણો જ કઠીન છે, એટલે અભ્યાસીઓને એ મુશ્કેલી ઓછી
નડે, માટે અંથને સમજીને ઠેકઠેકાણે ચિન્હોનો ઉમેરો અમોએ કર્યો છે.
અમને તકથી લેરેલા અંથઃ ડુંકા ડુંકા વાક્યોઃ થોડામાં ધણું કહેવાનુંઃ
જિજ્ઞાસુઓને રીતસર ચિન્હો મૂકવામાં ન આવે, તો વાચકોને બારે
બારે અમને જણાવું હતું. ક્યા વાક્યનો સંબંધ ક્યાં લેવો ? તે
જાણવા ઠામ ઠામ ઉભી થાય તેમ છે. એટલે ચિન્હોની સમવડ વિના અંથ
સમજાવવા બહુ જ કઠીન હોવાથી વાચકોની સરળતા આતર ચિન્હોનો
ઉમેરો કરવો પડ્યો છે. ચિન્હોનું જે કે એક સરખું ધોરણ રાખવા કાળજી
રાખી છે, છતાં ક્યાંક ક્યાંક સ્પષ્ટતા થઈ નહીં હોય, એમ તો કહી
શકાય નહીં. અંથ સમજવામાં પણ ક્યાંક ભૂલ થવાથી યથાચોગ્ય ચિન્હ
મૂકવાને પહેલે અન્યથા પણ મૂકાઈ ગયેલ હોવાનો સંભવ છે. પરંતુ એવી
કવચિત્ થયેલી સ્પષ્ટતાઓ સમજવો સુધારીને વાંચશે, તથા અમને સૂચવશે તો
આભાર. ઉપર તે સ્પષ્ટતા નીકળી જઈને અંથ ઉત્તરોત્તર વધારે વ્યવસ્થિત થશે.

જિજ્ઞાસુઓ ઉપાધ્યાયજી મહારાજશ્રીએ જે જે અંથોના અવતરણો
અર્થિલા છે, તેના સ્થળો બની શકે તેટલા અમોએ ટાંકેલા છે, પરંતુ ખીજા
કામોની બીડ અને અંથ જરૂરી વાચકોના હાથમાં સમર્પવાની ઉતાવળને
અંગે અંથો કઠાવી તથા બહારથી મંગાવી કોઈ કોઈ અવતરણોના સ્થળો
ટાંકવાનું બનેલ નથી. તે તુટી અભ્યાસીઓ પૂર્ણ કરી લેશે. એવી આશા
રાખીએ છીએ. કેમકે-ધણા અંથો પ્રસિદ્ધ છે.

અંથો-અંચકારો તથા મતોની સૂચિ પાછળ આપેલ છે. તે સિવાય
વાદ સ્થળોની સૂચિ વિસ્તાર લાયકી આપવામાં આવેલ નથી.

જિજ્ઞાસુઓને કે વિષય ગાંભીર્ય અને પ્રાચીન સમયની ભાષાને લીધે આ અંથને
રીતસર સમજાવવા માટે સારાંશરૂપે એક વિસ્તૃત દીધેલું લખવાની અમારી
ઇચ્છા હતી. પરંતુ વખતને અભાવે હાલમાં તે મુદતની રાખવામાં આવેલ

છે. અવકાશી એ સારાંશ: વિવેચનાત્મક ટીપ્પણુ: તથા ખાજીના પરિશિષ્ટો: તેમાં આપી જેમ અને તેમ અંથને વિશેષ વિશદ કરી આપવાની ભાવના છે.

તો પણ પ્રાથમિક પ્રવેશક અભ્યાસી માટે અંથના વિષયોનો પુસ્તકો એક રૂપે સંક્ષિપ્ત સંગ્રહ તો પાછળ આપવામાં આવેલ છેજ. તે પ્રથમ મુખ પાઠે કરીને જે અંથમાં પ્રવેશ કરવામાં આવશે, તો પણ અભ્યાસીને થયું સરળતા થશે. અંથના વિષયોની અનુક્રમણિકા પણ વિશ્લેષણ આપવામાં આવી છે.

આ અંથની સાથે જૈનધર્મના તત્ત્વજ્ઞાન ઉપર વિશેષ દૃઢતા થવા માટે આધુનિક દ્રવ્ય:ક્ષેત્ર: કાળ: ભાવ: ઉપર જૈન દષ્ટિથી પ્રકાશ પાડવાની તથા નિષ્કાંચ આપવામાં આવેલા છે. જેથી વાચકોની જીવિતે અને વિચારણા ક્ષમિતે એક જાતનો વેગ અવસ્થ મળશેજ.

અંથનું છાપ કામ જેમ અને તેમ વાચનારને અનુકૂળ પડે તે રીતે મોટા ટાઇપોમાં, પેરીમીટ્ર: તથા બીજી વ્યવસ્થા: છાપકામ અને સંપાદનના જેમ અને તેમ સુંદર તરવો દાખલ કરીને છાપવામાં આવેલ છે. અમારી છાપખા આ અંથને છાપકામ અને સંપાદનનો નમુનો કરવાની હતી. પરંતુ વખતને અભાવે તેમાં કેટલીક ખામીઓ રહેવા છે. છતાં પણ અનેથી કાશીએ ખૂબ વ્યવસ્થા આણવા પ્રયત્નો એમ વાચક મહાશયો સ્પષ્ટ જોઈ શકશે.

પરિશિષ્ટો વિગેરે જોડીને કેટલુંક લંબાણ કરવાની જે કે હાલની પદ્ધતિ છે, પરંતુ તે એવું કાંઈ જાગીરથ કામ છે, એવી અમારી માન્યતા નથી. તે સુશક્યજ હોય છે. પરંતુ એવી રીતે જલ્દી લંબાણ કરવાથી અથો છાપવા અર્થ વિશેષ આવે છે, અને તે પછી પડતર પડ્યા રહે છે. ત્યારે અથો મોટા ડોળદામથી છપાવીને મોટા અર્થે તૈયાર કરેલાની કિંમત જાર થવાથી સ્ટોકના સ્ટોક પડ્યા રહેલા અને પાછળથી નજીક કિંમતે કાઢી નાંખવા પડેલાના દાખલા છે. એક તો આપણી પાસે પૈસાની સંખ્યા અમુક પ્રમાણમાં મળી શકતી હોય, "જનસમાજને સસ્તામાં જલ્દી અંથ આપવો" એ ઉદ્દેશ માંડ પાર પડી શકે તેમ હોય, તેવામાં કેટલુંક અલગ લંબાણ કરીને અથોની કિંમત વધારો મૂકવી, એ કેટલાક વિદ્વાનોની પ્રમાણ યોગ્ય કામને અભાવે એવા કામને મોટું સ્વરૂપ આપીને પોતાના અર્થ અર્થ અલ્પ રાખવાની સુકિત રૂપે હોવાની ચંકા કેમ ન કરી શકાય.

યુરોપ વિગેરે દેશની સ્થિતિ જુદી છે. આપણા દેશની સ્થિતિ જુદી છે. ખરા અભ્યાસી તો ગ્રંથમાંથી અભ્યાસ મારફત બધી વસ્તુ મેળવી શકશે. અને જેઓ અભ્યાસીઓ નથી તેની આગળ માત્ર પંડિતાઇનો ડાળ બતાવવા માટે કેટલીક લાંબી લાંબી સૂચિઓ ધરવામાં આવતી હોય, એમ અમને તો ભાસ થાય છે. “કેટલા ગ્રંથો ઉપરથી અમોએ સંશોધન કર્યું છે ?” તેની લાંબી લાંબી સૂચિ આપવામાં આવે છે. શું એ દંભ નથી ? પૂજ્ય ઉપાધ્યાયજી મહારાજ જેવા મહાન ગ્રંથકારે આ ગ્રંથ બનાવવામાં કેટલા ગ્રંથો ઉપર નજર નાંખી હશે ? તેની આપણને કલ્પના આવવીજ મુશ્કેલ છે, અને જો તેનું ચિરંત કરવામાં આવે તો કેવડું મોટું થાય ? પણ એવો ડાળ બતાવવાની એ મહાત્માઓનાં દિલમાં સ્વપ્ને પણ ભાવના નહોતી, અને નજ હોય. પરંતુ આજકાલના કટકીયા મોતી વધારે અમકવાનો ડાળ કરે છે, પરંતુ મર્મજ માણસો તેની પાછળના કુદ્ર હેતુઓ સમજી લીધા વિના રહેતા નથી. ભોળા અને ભદ્રિક પરિણામો લોકો ઘણી વખત જો કે એવી રીતે છેતરાય છે. પરંતુ એ તો દુનિયાનો એવો કેટલોક ક્રમ પરાપૂર્વથી ચાલ્યો આવે છે, જેને માટે વિચાર કરવો નકામો છે.

શ્રી ઉપાધ્યાયજી મહારાજ માટે શ્રીમદ્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાય વિચારિત ગુર્જર સાહિત્ય સંગ્રહના પ્રથમ ભાગમાં કંઈક સવિસતર લખવામાં આવેલ છે, તેમાંથી જીજ્ઞાસુઓને જોઈ લેવા લલામણુ છે.

અહીં તો એટલું જ કહેવાતું છે કે-તેમનો જ્ઞેન દર્શનઃ જ્ઞેન તત્ત્વજ્ઞાનઃ જ્ઞેન આચાર્યોઃ જ્ઞેન આગમોઃ તીર્થકર પરમાત્માઓઃ ઉપર અનન્ય રાગ છે, અનન્ય ભક્તિભાવ છે. તે અંધ શ્રદ્ધાશયે નહીં, પરંતુ અત્યંત વિચારપૂર્વક છે. તેઓ લખે છે કે-

“સમ્યગ્દર્શનની જે સ્વરૂચિ, તદ્દૂપ જે સુરલિતા-સુગંધ, ભક્તિ સેવાપણું, તેણે, મુઝમતિ-મારી જે મતિ, શુભ ગુણે કરીને વાસી-અસ્થિતકય ગુણે કરી અંગા અંગ પ્રણમી તેહની સ્વેચ્છા સૂચિ રૂપેષ્ઠ” ઠાળ ૧૭ ગા. ૯

જેજ્ઞેન દર્શનમાં દીક્ષિત થયા માટેજ તેને વળગી રહ્યા અને જેમ તેમ કરીને તેનું ગંડન કરવું પડ્યું છે, એમ નથી. તે કાળના સમગ્ર દર્શનો અને વિચાર શ્રેણીઓમાં યથેચ્છ વિચરવા છતાં તે સર્વથો પર એવી જ્ઞેન વાણીમાં વિશેષ રંગાતામયા છે, અને એ રંગને પરિણામે ઉચ્છળી ઉચ્છળીને તેમણે અનેક ગ્રંથ સ્ત્રોતો દગેદગ પણ ખડા કરી દીધા છે. કાશીમાં અભ્યાસ કર્યા પછી

ન્યાયના એવા અર્થો બનાવી બતાવ્યા કે જેથી ત્યાંના લોકોનાં મનને પ્રસન્ન થઈને ન્યાયવિશ્વાસને બિરુદ આપવું પડેલ છે. એટલે આવા પુરુષને કૃપમં-
 ડુક કહી શકાયજ નહી. તેમના અર્થોની દલિલો ધણીજ વ્યાપક હોય છે, દાર્શનિકોના ખંડન મંડન તો પ્રાસંગિક હોય છે, પરંતુ સર્વકાળે જૈનવાણીની લબ્યતા, સુંદરતા, વિચારશીલતા, ગહનતા, કાયમ દરેક જમનામાં જણાયા કરે, તેવી છાપ ઉત્પન્ન કરવાનું ખાસ મુખ્ય હોય છે. આજના યુગમાં પણ જો તેઓશ્રી હોત તો હાલના વૈજ્ઞાનિકોની પણ જે ખબર છે તે જોવા જેવી હોત. પ્રત્યક્ષ પ્રયોગોથી સાબિતીઓની હાલના વૈજ્ઞાનિકોની પોકળતાની ધૂળ સારી રીતે ઉડાડી હોત. જગતની અંદર ધણા તરવો એવા છે, કે જે કોઈપણ રીતે પ્રયોગ ગમ્ય થઈ શકે તેમ હોતાજ નથી. દાખલા તરીકે સ્વાભાવિક સ્વસ્થ માણસનું હાર્ટ (હૃદય) કેમ ચાલે છે? તેના લોહીની ગતિ કેવી હોય છે? તે બરાબર જોઈ શકાયજ નહી. મરેલાનું હૃદય પ્રત્યક્ષ જોવાય છે, પણ તે, તે વખતે તો સ્વસ્થ નથી. કદાચ એકસરું વિગેરે જેવા સાધનોથી કંઈક ખ્યાલ આવે, પણ સંપૂર્ણ ખ્યાલ ન આવે. દરેક દરેક મનુષ્યોમાં ફેરફાર હોય છે. દરેક મનુષ્ય અને દરેક પ્રાણીમાં જે થોડો ધણો ફરક હોય છે કે તેની નોંધ કર્યા? એવાતો અનેક પદાર્થો છે કે જે પ્રયોગગમ્ય કરી શકાય તેમ છેજ નહીં. મોટો ભાગ અનુમાન ઉપરજ આધાર રાખવો પડે છે. આરે પોતાના અનુમાનો ખરા, અને બીજાના અનુમાનો ખોટાં. આતો એક સ્વાર્થી માણસનુંજ વલણ ગણાય.

અમુક કોઈ મનુષ્યમાં વારસાથી કેટલા તરવ ઉતરી આવેલા છે? તેનું પાકું લિસ્ટ લાવવું મુશ્કેલ છે.

પરંતુ આજે એવી વ્યક્તિ આપણા શાસનમાં નથી એટલે આપણે કેટલુંક ચલાવી લેવું પડે છે. જેમ તેમના કાળની સર્વ વિચારગ્રેણીઓને સામે રાખીને જૈન તત્ત્વજ્ઞાનની સર્વોપરિતાની વિચારણા કરવામાં આવી છે, તેજ પ્રમાણે હાલના સમયમાં પણ એ વસ્તુસ્થિતિ સ્થિર કરવાની ખાસ જરૂર છે.

હાલનું વિજ્ઞાન પણ કુદરતમાં નથી, તેની શોધ કરી શકવું નથી. અને કુદરતમાં છે તેની જ શોધ કરે છે, તેમાં નવીનતા શી? તેનો અર્થ એટલો જ કે આપણી જાણ બહાર હોય, તેને આપણી જાણવામાં લાવે છે, એજ અર્થ છે.

તેજ રીતે જૈન દર્શનમાં પણ કુદરતની સાંગોપાંગ વિવિધતા વહુવો બીજું કંઈ નથી. એ વિવિધતાની વિગત તથા વિસ્તૃત સ્વરૂપ સિદ્ધ ગાની હોય, તો આપણી જાણમાં એવી રીતે લાવી આપે કે હાલના વિજ્ઞાનની ઘુમ્મટા વિશે

પણ આપણને બરાબર જાણ થયા વિના રહે નહીં. તથા પ્રકારના રહસ્યક પુરુષોને અભાવે આપણે જૈન શાસનમાંથી ઘણું ન જાણી શકીએ, પરંતુ એટલાથી તેનો ત્રુટિ સાબિત થઈ શકતી નથી.

સારાંશ કે-પૂજ્ય ઉપાધ્યાયજી મહારાજ જેવા મહાન પ્રતિપાદક પુરુષોની યુગેયુગે જૈન શાસનને જરૂર છે: જેથી કરીને જૈન શાસનની સર્વાતિશાખી ખરી ખુબી યુગે યુગે જીવાસુઓ સમજતા રહે, તેવા પુરુષો પાકતા રહે, જેવી આશા સાથે વિરમીએ છીએ.

તા. ૧૫-૩-૩૮
મહેસાણા

શ્રી જૈન શ્રેયસ્કર મંડળ

શ્રી દ્રવ્ય: ગુણ: પર્યાય:નો રાસ.

વિસ્તૃત વિષયાનુક્રમણિકા.

૧ સ્તબ્ધના મંગળાચરણનો સ્લાક.

૧૪૭

ઢાળ ૧ લી.

[દ્રવ્યાનુયોગના જ્ઞાનની તથા જ્ઞાનીની મહત્તા શાસ્ત્રપ્રમાણો સાથે વર્ણવી છે]

ગાથા વિષય

૧ ગુરુનમસ્કાર: વિષયાદિ-

અનુબંધ ચતુષ્ટય

૩

૨-૩ દ્રવ્યાનુયોગ મહિમા :

૪

ચરણાનુયોગ કરતાં અપેક્ષાએ દ્રવ્યાનુયોગની મહત્તા :

૫

સમ્મતિ, ઉપદેશપદ અનેષોડશકનાં પ્રમાણો

૫

૪ દ્રવ્યાનુયોગાસક્તાને આધાકર્માદિ દોષોની અસહ્યતા

૧૩

પંચકલ્પ: સૂત્રકૃતાંગ અને પ્રશ્નમરતિ પ્રકરણના પ્રમાણો

૫-૬

૫ બાહ્ય અને અભ્યન્તર ક્રિયાનો ભેદ

૬

દશવૈકલિક સૂત્રનું પ્રમાણ

૬

૬ દ્રવ્યાનુયોગ ઉપર શુકલ ધ્યાનનો આધારતિ શાસનમ્

૭

પ્રવચનસારનું પ્રમાણ:-

૧૩૭

૭ ગીતાર્થ જ્ઞાનીની મહત્તા:

૮

સમ્મતિ અને વ્યવહાર સૂત્રનું પ્રમાણ:

૮

જ્ઞાનગીતાર્થ: અને ચારિત્ર ગીતાર્થના પ્રકારો

૮

૮ અંથકારની પરિણતિ

૯

અંથકારના પ્રમ્છાયોગ: યોગદષ્ટિનું પ્રમાણ

૯

૯ આ અંથતા મૂળ આધારો: અને ગુરુવચનની પરતંત્રતા

૧૯

જ્ઞાનમદ ન કરવાની ભલામણ

ઢાલ પીછ.

દ્રવ્ય: ગુણ: પર્યાય:

[૧ દ્રવ્ય: ગુણ: પર્યાય: ના લક્ષણો.

૨ ત્રણેયમાં ભેદ: અભેદ: ત્રણ પ્રકાર: ત્રણ લક્ષણ યુક્ત એક પદાર્થ:એ પ્રકારે અંથતા દ્વારા.

૩ દ્રવ્ય: ગુણ: પર્યાય:નો ભેદ: ઉર્વતા પ્રચય સામાન્ય: તિર્થક પ્રચય સામાન્ય:

૪ બેદના કારણો-સ્વરૂપ ભેદ : એકઃ અનેકઃ આધારઃ આધેયઃ ઈન્દ્રિય જોચરતાઃ સંજ્ઞાઃ
સંખ્યાઃ લક્ષણુઃથી ભેદ.]

૧ દ્રવ્યનું લક્ષણુ	૧૦
ગુણુઃ પર્યાયઃ અને દ્રવ્યની એકરૂપતા	૧૦
૧ દ્રવ્યની સ્વાભાવિકતાઃ સાપેક્ષિતા વિષે ચર્ચા	૧૧
તત્ત્વવાર્થનું પ્રમાણુ	૧૧
૨ ગુણુ લક્ષણુઃ પર્યાય લક્ષણુઃ મંથના દ્વારા	૧૧
દ્રવ્યોના સામાન્યથી ગુણુ અને પર્યાયો	૧૨
૩ મેતીની માળાને દૃષ્ટાંતે ત્રણેયનો ભેદ	૧૨
દ્રવ્ય-સામાન્યઃ ગુણુ-પર્યાય-વિશેષોઃ	૧૨
૪ ૧ ઉર્ધ્વતા સામાન્ય : દૃષ્ટાન્ત સાથે	૧૨
ક્ષણિકવાદી બૌદ્ધ, નૈયાયિક : સદૃશૈતવાદીના મતો.	૧૩
૫ તિર્યક પ્રચય સામાન્ય દૃષ્ટાન્તો સાથે	૧૩
દિગ્મંચરનો મત અને તેનું સમાધાન	૧૪
૧ ઉર્ધ્વતા સામાન્યના બે ભેદ	૧૪
ઓષ્ઠશક્તિઃ સમુચિત શક્તિઃ	૧૪
૭ ધીઃ ઘાસઃ અને દુધઃના દૃષ્ટાંતો	૧૫
૮ જીવમાં ઉર્ધ્વતા સામાન્યની ઘટનાનમ્ જયતિ શાસનમ્	૧૫
ગીતા તથા વીશીના પ્રમાણુ	૧૬
૯ ઓષ્ઠ શક્તિ અને સમુચિત શક્તિ ઉપર નયોઃ	૧૬
ઉપનિષદનું પ્રમાણુ.	૧૭
૧૦ ગુણુઃ પર્યાયઃ વ્યક્તિ રૂપે	૧૭
તે દીગમ્ચર મત	૧૭
૧૧ દીગમ્ચર મત ખંડન	૧૭
સમ્મતિ તર્કનું પ્રમાણુ	૧૮
૧૨ ગુણાર્થિક નય ન માનવા વિષે	૧૯
સમ્મતિ તર્ક તથા સૂત્રોનું પ્રમાણુ	૨૦
૧૩ એન્ન ચર્ચા ચાલુ	૨૦
૧૪ દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયઃ માં પરસ્પર બેદના કારણો	૨૧
એકઃ અનેકઃ થી ભેદ	૨૧
૧૫ આધારઃ આધેયઃ ઈન્દ્રિય જોચરતાઃથી ભેદ	૨૧
૧૬ સંજ્ઞાઃ સંખ્યાઃ ને લક્ષણુઃથી ભેદ	૨૨

ત્રીજી ઢાળ

અભેદ પક્ષ:

[૧. એકાંતે ભેદ માનવામાં દોષ: ૧ ગુણગુણિ ભાવનો દોષ: અનવસ્થા દોષ: વ્યવહાર દોષ: ભારતી અધિકતા દોષ: અનેક દ્રવ્યોના એક પર્યાયમાં એકતા: દ્રવ્યની નિત્યતા: કાર્યોત્પત્તિનો અપ્રસંગ:]

૧ એકાંત અભેદ પક્ષે-ગુણગુણિ ભાવનો ઉચ્છેદ	૨૩
૨ અનવસ્થા દોષ	૨૪
૩ "સોનું તેજ કુંડલ છે" એ વ્યવહાર દોષ	૨૪
૪ દ્રવ્યમાં ગુણ અને પર્યાયનો ભાર વધવો જોઈએ
નવા નૈયાયિકનો મત	૨૬
૫ જુદા જુદા દ્રવ્યના પર્યાય ૩૫ ધરને એક માનવામાં આવે છે.	૨૫
૬ જીવ: અજીવ: વિગેરે દ્રવ્યનૈયત્યનો ભંગ થાય
તથા એક પરિણતિનો ભંગ થાય.	૨૬
૭ કારણમાંથી કાર્યની ઉત્પત્તિ ન થાય.	૨૭
૮ કારણમાં સત્તા ૩૫૦ કાર્યો છતાં પ્રથમથી જ ન દેખાય ?	૨૭
૯ નૈયાયિકની ખાસ ચર્ચા	૨૮
પ્રશ્ન:-કારણ કાળે વિદ્યમાન કાર્ય ઉત્પન્ન ન થાય, પણ
તેનું જ્ઞાન કેમ ન થાય ?	૨૮
૧૦ ઉત્તર:-કારણમાં કાર્ય દ્રવ્યાર્થથી નિત્ય છે, અને પર્યાર્થ્યાથી
અનિત્ય છે, તે દ્રવ્યાર્થથી તે જ્ઞાન થાય જ છે.	૨૮
૧૧ સર્વથા અસત્ પદાર્થ જ્ઞાનમાં ભાસેજ નહીં.
યોગાચારનો મત	૨૯
૧૨ જૂતકાળનો ઘટ "મેં હમણા જાણ્યો." ત્યાં વર્તમાન કાલીન
દ્રવ્યની પ્રતીતિ થાય છે. અથવા નૈગમ નયથી અતીત
વિષયમાં વર્તમાનતાનો આરોપ થાય છે.	૩૦
૧૩ જે અસત્ પદાર્થો અસત્ કાળે ભાસે, તે ત્રણેય કાળમાં
સશરીરનો ભાસ થવો જોઈએ.	૩૦
૧૪ માટે અછતાનું જ્ઞાન ન થાય	૩૧

૧૫ ભેદવાદી નૈયાયિકઃ અભેદવાદી સાંખ્યઃ ઉભયવાદી જૈનઃ	૩૧
અન્ય-યોગ-વ્યવચ્છેદ દ્વાત્રિંશિકાના પ્રમાણે	૩૧-૩૨

ઢાળ ૪ થી

ભેદાભેદના પરરુપર વિરોધનું તાત્ત્વિક સમાધાનઃ

- [૧. ભેદાભેદના વિરોધનો પરિહાર;
૨ તેથી ઉત્પન્ન થતો નયવાદઃ અને સમ્મલંગીઃ
૩ તથા સમ્મલંગીનું વિસ્તૃત સ્વરૂપઃ]

૧ ભેદાભેદ સાથે કેમ રહે ?	૩૨
સમ્મલાણુ જૈન સિક્ધાન્તોમાં દઢ રહેવાની લલામણુ	૩૩
૨ ભેદાભેદ સાથે રહી શકે છે.	૩૩
૩ રૂપ અને રસ સ્પષ્ટ રીતેજ સાથે રહે છે કે નહીં ?	૩૪
પ્રત્યક્ષ બાબતમાં દ્રષ્ટાંતની જરૂર શી ?	૩૪
૪ શ્યામપણુ અને રક્તાપણુ એકજ ઘડામાં દેખાય છે કે ?	૩૫
૫ એકજ માણુસમાં આજકપણુઃ યુવાનપણુઃ વૃદ્ધપણુઃ દેખાય છે કે ?	૩૫

સમ્મલતિનું પ્રમાણુ

૬ ભેદ હોય ત્યાં અભેદ ન જ હોય, એવી નૈયાયિકની શંકાનું સમાધાન	૩૬
૭ જૈન દર્શનને તો જડ અને ચેતનમાં ભેદાભેદ માનવામાં વાંધો નથી	૩૬
૮ જેનો ભેદ, તેનોજ અભેદ : અને જેનો અભેદ તેનોજ ભેદ.	૩૭
સેંકડો નયોની ઉત્પત્તિનું આ જ ખીજ છે	૩૭
૯ દ્રવ્યઃ ક્ષેત્રઃ કાળઃ અને ભાવઃ વિગેરેને આશ્રયીને કરોડોભાંગા થાય છે. ટુંકામાં સમ્મલંગી	૩૯
૧૦ ૧૧ ૧૨ ૧૩ સમ્મલંગીના ૭ ભાંગાનું સ્વરૂપ	૪૯
સાત ભાંગોની નિયમિતતા વિષે ચર્ચા	૪૦
૧૪ સમ્મલંગીના જ્ઞાનનું રૂપ	૪૨

ઢાળ ૫ મી

નયઃ પ્રમાણુઃ વિચાર અને દ્રવ્યાર્થિક નયના દિગંબર- પ્રક્રિયાથી ૧૦ પ્રકાર

[પ્રમાણુ વાક્ય અને નય વાક્યનો વિવેકઃ દિગંબર પ્રક્રિયાએ નયના બેદોઃ નવ નયોઃ ત્રણુ ઉપનયઃ અધ્યાત્મ શૈલિના ખેજ નયોઃ વિગેરે તેમાંથી નવ નયોમાંના પ્રથમ દ્રવ્યાર્થિક નયના દશ બેદો આ ઢાળમાં સમજાવ્યા છે.]

૧ પ્રમાણુ વાક્ય અને નય વાક્યનો વિષય.	૪૩
૨ નય વાક્યમાં દ્રવ્યાર્થિકની મુખ્ય વૃત્તિ અને ઉપચાર વૃત્તિ	૪૪
૩ નય વાક્યમાં પર્યાયાર્થિકની મુખ્ય વૃત્તિ અને ઉપચાર વૃત્તિ	૪૫
૪ પર્યાયાર્થિક દ્રવ્યાર્થિકની મુખ્યતા અને ઉપચારનું ધોરણુ	૪૫
૫ એક નય એકજ અહણુ કરે તેા ડુર્નયતા	૪૬
૬ સ્વેતામ્બર નય વ્યવસ્થાની વિશેષતા	૪૬
૭ દિગંબર પ્રક્રિયામાં અવ્યવસ્થા છતાં જાણુવા માટે તેના ઉદ્દેશ.	૪૭
૮ દિગંબર પ્રક્રિયાએ નયના બેદો.	૪૭
૯ દશ પ્રકારના દ્રવ્યાર્થિકમાંથી શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક (૧)	૪૪
૧૦ દષ્ટાન્ત-જેમ સંસારી જીવે સહજ સ્વભાવની મુખ્યતાએ સિદ્ધ જેવા મણાય છે	૪૮
૧૧-૧ સત્તાની મુખ્યતાએ શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક (૨)	૪૯
૧૨ દ્રવ્ય તથા પર્યાયના બેદની કલ્પના રહિત શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક (૩)	૪૯
૧૩ વિભાવની મુખ્યતાએ અશુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક (૪)	૪૯
૧૪ ઉત્પાદ-વ્યય સાપેક્ષ સત્તાઆહક અશુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિકઃ (૫) આ નયની પ્રમાણુમાં અતિવ્યાપ્તિ નથી થતી	૫૦ ૫૧
૧૫ બેદકલ્પના સાપેક્ષ અશુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક (૬)	૫૧
૧૬ અન્વય દ્રવ્યાર્થિક (૭)	૫૧
૧૭ સ્વ દ્રવ્યાદિક આહક દ્રવ્યાર્થિક (૮)	૫૨
૧૮ પરદ્રવ્યાદિક આહક દ્રવ્યાર્થિક (૯)	૫૨
૧૯ પરમભાવ આહક દ્રવ્યાર્થિક (૧૦)	૫૩

ઢાળ ૬ ક્રી ખાકીના ૮ નયો:

[પર્યાયાર્થિક નયના ૬ ભેદો: તથા ખીજ ૭ નયોના પેટા ભેદો સાથે નવેય નયોનું પુરૂં વર્ણન આ ઢાળમાં કરવામાં આવેલ છે.]

૧ મેરૂના દષ્ટાંતે અનાદિ: નિત્ય: શુદ્ધ: પર્યાયાર્થિક નય (૧)	૫૩
૨ જ્ઞેન શૈલીની ખુખી	૫૪
૩ સિદ્ધ પર્યાયને દષ્ટાંતે સાદિ: નિત્ય: શુદ્ધ: નય (૨)	
અને સત્તા મૌલુરવે અનિત્ય શુદ્ધ પર્યાયાર્થિક (૩)	૫૪
૪ સત્તા આહક નિત્ય: અશુદ્ધ: પર્યાયાર્થિક નય (૪)	૫૫
૫ સિદ્ધ જેવા સંસારી જીવને દષ્ટાંતે નિત્ય: શુદ્ધ:	
પર્યાયાર્થિક નય (૫)	૫૬
૬ જન્મ મરણાદિ યુક્ત જીવને દષ્ટાંતે અનિત્ય: અશુદ્ધ:	
પર્યાયાર્થિક નય (૬)	૫૬
૭ નૈમમના ૩ ભેદ: જૂતકાળમાં વર્તમાન કાળના આરોપમાં	
તત્પર નૈમમ (૧)	૫૬
૮ દષ્ટાંત: દીવાળીને કિવસે પ્રભુ મહાવીર પરમાત્મા	
નિર્વાણ પામ્યા.	૫૭
૯ ભાવિ કાળમાં જૂતકાળનો ઉપચાર નૈમમ નય (૨)	૫૭
દષ્ટાંત: જિનેશ્વરને સિદ્ધ કહેવા	૫૭
૧૦ વર્તમાનારોપ નૈમમ	
દષ્ટાંત: " ભાત રાંધે છે. "	૫૮
૧૧ ઓષ સંગ્રહ:ને વિશેષ સંગ્રહ: નયના બે ભેદ	
દષ્ટાંત: સર્વ દ્રવ્ય એક સરખા.	૫૯
સર્વ જીવો એક સરખા :	૫૯
૧૨ સામાન્ય સંગ્રહ ભેદક વ્યવહાર નય: અને વિશેષ સંગ્રહ	
ભેદક વ્યવહાર નય	
દષ્ટાંત: ૧ જીવ: અજીવ: દ્રવ્ય છે.	૫૯
૨ જીવો સંસારી: અને સિદ્ધો: છે	૫૯
૧૩ સૂક્ષ્મ ઝલ્લુસૂત્ર નય અને સ્થૂલ ઝલ્લુસૂત્ર નય	૫૯
દષ્ટાંત: ૧ ક્ષણિક પર્યાય	૬૦
૨ મનુષ્યાદિ-પર્યાય	૬૦
૧૪ શબ્દ નયનું લક્ષણ	૬૦
દષ્ટાંત: તટ:તટી: તટમ: આપ: જલમ	૧૪

સમભિરૂઠ નયનું લક્ષણ. દષ્ટાન્ત—ઘટ: કુંભ:

૧૫ એવંભૂતનયનું લક્ષણ	૬૦
દષ્ટાન્ત: રાજ સભામાં રાજમાન: તે રાજ, સ્નાનાદિક કાર્યમાં એટેલો તે રાજ નહિ.	૬૧
૧૬ નયના ૨૮ ભેદોનો ઉપસંહાર	૬૧
<u>૯૯</u>	

ઢાળ ૭ મી ઉપનયના ભેદો.

સદ્ભૂત વ્યવહારના બે ભેદ: અસદ્ભૂત વ્યવહારના ૯ ભેદ: ઉપ-
રાંત અસદ્ભૂત વ્યવહારના ૩ ભેદ. ઉપચરિતોપચરિત વ્યવહારના
ત્રણ ભેદ]

૧ સદ્ભૂત વ્યવહારના ભેદ	૬૨
૨ શુદ્ધ સદ્ભૂત વ્યવહારના અને અશુદ્ધ સદ્ભૂત વ્યવહારના લક્ષણો.	૬૨
૩ દષ્ટાન્ત: ૧ આત્મ દ્રવ્યનું કેવલ જ્ઞાન ૨ આત્મ દ્રવ્યના મતિ જ્ઞાનાદિ ગુણો	૬૨
૪ સદ્ભૂત વ્યવહાર નયની વિષય મર્યાદા	૬૩
૫ અસદ્ભૂત વ્યવહારનયનું લક્ષણ	૬૩
૬ દ્રવ્યમાં દ્રવ્યનો ઉપચાર: અસદ્ભૂત વ્યવહાર નય (૧)	૬૩
૭ ગુણમાં ગુણનો ઉપચાર—આત્માના મલીન સ્વભાવને કૃષ્ણલેશ્યા કહેવામાં આવે છે (૨)	૬૩
૮ પર્યાયમાં પર્યાયનો ઉપચાર: હાથી: ઘોડા: ને પુદ્ગલ સ્કંધ કહેવામાં આવે છે (૩)	૬૪
૯ દ્રવ્યમાં ગુણનો ઉપચાર: હું ઘોડો છું (૪) દ્રવ્યમાં પર્યાયનો ઉપચાર: હું શરીર છું (૫)	૬૪
૧૦ ગુણમાં દ્રવ્યનો ઉપચાર: તે ગોરો દેખાય છે (૬) પર્યાયમાં દ્રવ્યનો ઉપચાર: દેહ તે આત્મા (૬)	૬૪
૧૧ ગુણમાં પર્યાયનો ઉપચાર: મતિજ્ઞાન તે શરીર (૮) પર્યાયમાં ગુણનો ઉપચાર: શરીર તે મતિજ્ઞાન (૯)	૬૫
૧૨ અસદ્ભૂત વ્યવહારના ૯ પ્રકારનો ઉપસંહાર: તથા ખીભ ત્રણ પ્રકારની શરૂઆત	૬૫

૧૩ સગ્નતીય અસદ્ભૂત વ્યવહાર: બહુ પ્રદેશી પરમાણુ (૧)	૬૫
૧૪ વિગ્નતીય અસદ્ભૂત વ્યવહાર: મૂર્ત મતિ જ્ઞાન (૨)	૬૬
૧૫ સગ્નતીય-વિગ્નતીય અસદ્ભૂત વ્યવહાર: જીવ અજીવ વિષયનું જ્ઞાન (૩)	૬૬
૧૬ ઉપચરિતાઅસદ્ભૂત વ્યવહારનું લક્ષણ	૬૬
૧૭ સ્વગ્નતિ ઉપચરિતાસદ્ભૂત વ્યવહાર નય:	
દષ્ટાન્ત: હું પુત્રાદિક: અથવા મારા પુત્રાદિક: (૧)	૬૭
૧૮ વિગ્નતીય ઉપચરિતાસદ્ભૂત વ્યવહાર નય:	
દષ્ટાન્ત: મારા વચ્ચાદિક. (૨)	
સગ્નતીય-વિગ્નતીય ઉપચરિતાસદ્ભૂત વ્યવહાર	
દષ્ટાન્ત: મારા ગઠ: દેશ: વિગેરે (૩)	૬૭
૧૯ ઉપનયોનો ઉપસંહાર:	

૧૦૮

આઠમી ઢાળ સાઈટ

આધ્યાત્મિકનયો અને નયભેદમાં મતાંતરની ચર્ચા:

[૧ અધ્યાત્મ નયના નિશ્ચય: અને વ્યવહાર: એ ભેદોનું પેટા ભેદો અને દષ્ટાંતો સહિત વર્ણન. જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

૨ દિગંધર પ્રક્રિયાએ નયના જે ભેદો પાડવામાં આવેલા છે, તે માત્ર શિખાઉ વિદ્યાર્થીની બુદ્ધિ ખીલવવા માટેના છે. વાસ્તવિક રીતે એ ભેદો જરૂરના નથી. સ્વેતામ્બર પ્રક્રિયાએ સાત નયો કહેલા છે, તેજ વ્યવસ્થા બરાબર છે. અને તેમાં દરેક પ્રકારનો સમાવેશ થઈ શકે છે. એ આ ઢાળમાં રીતસરની યુક્તિ પૂર્વક સાચિત કરવામાં આવેલું છે.]

૧ નિશ્ચય નય: વ્યવહાર નય: એ બે આધ્યાત્મિક નય:

નિશ્ચયના:—શુદ્ધ: અને અશુદ્ધ: એ બે ભેદ. ૬૮

૨ દષ્ટાન્ત: જીવ તેજ કેવલ-જ્ઞાન: શુદ્ધ નિશ્ચય નય (૧) ૬૮

મતિ જ્ઞાનાદિક આત્મા: અશુદ્ધ નિશ્ચય નય (૨) ૬૮

૩ સદ્ભૂત વ્યવહાર નય અને અસદ્ભૂત વ્યવહાર નયના લક્ષણો ૬૯

૪ સદ્ભૂત વ્યવહારના ઉપચરિત: અને અનુપચરિત: એ ભેદ

ઉપચરિત સદ્ભૂતનું લક્ષણ: દષ્ટાન્ત-જીવનું મતિજ્ઞાન ૬૯

૫ અનુપચરિત સદ્ભૂતનું લક્ષણ: દષ્ટાન્ત-કેવલ જ્ઞાનાદિક આત્માના ગુણો ૬૯

- ૬ અસહ્યૂત વ્યવહારના ઉપચરિતઃ અને અનુપચરીતઃ એ એ
બેદો દષ્ટાન્તઃ અસંશ્લેષિત યોગે-દેવદત્તુ ધન ૬૯
- ૭ દષ્ટાન્ત સંશ્લેષિત યોગે-આત્માનો દેહ
દિગંબર નયો તથા ઉપનયોનો ઉપસંહાર ૭૦
- ૮ વિષયભેદ ન છતાં પરિભાષા ભેદની ચર્ચાનો ઉપક્રમ ૭૧
- ૯ તત્ત્વાર્થને આધારે સાત અને પાંચ નયો છે, તેો નવ નયો
કેમ થાય ? ૭૧
- ૧૦ પર્યાયાર્થિકઃ દ્રવ્યાર્થિકઃ ની પેઠે અર્પિત અને અનર્પિતને
બુદ્ધા ગણી ૧૧ નયો કેમ ન કહેવા ? ૭૨
- ૧૧ જેમ અર્પિત-અનર્પિત વ્યવહાર અને સંગ્રહમાં સમાવેશ
કરો છો, તેમ પ્રથમના અને પછીના નયોમાં દ્રવ્યાર્થિક
અને પર્યાયાર્થિકનો સમાવેશ કેમ ન થાય ? ૭૨
- ૧૨ શ્રી જીનભદ્ર ગણી ક્ષમાશ્રમણને મતે-પ્રથમના ચાર દ્રવ્યા-
ર્થિક અને છેલ્લા ત્રણ પર્યાયાર્થિક નયો. ૭૩
- ૧૩ શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરને મતે પ્રથમના ત્રણ દ્રવ્યાર્થિક અને
પછીના ચાર પર્યાયાર્થિક ૭૩
- ૧૪ અંતર્ભૂત નયોના સમૂહ ૩૫ મુખ્ય નયોને બુદ્ધા ભેદ
તરીકે શી રીતે ગણી શકાય ? ૭૪
- ૧૫ સંગ્રહ અને વ્યવહાર ૩૫ નૈગમ નય માનવા છતાં
ક્યાંક તેનો ભેદ કરવામાં આવેલો છે, તે રીતે પણ નયના
નવ ભેદ કેમ ન કહી શકાય ? ૭૫
- ૧૬ વિભક્તને વિભાગ તરીકે ગણીએ, તેો વ્યવસ્થા રહે નહિ. ૭૬
- ૧૭ નવ નય માનવા, તે સૂત્ર વિરુદ્ધ પ્રક્રિયા છે ૭૭
- ૧૮ દ્રવ્યાર્થિકના ૧૦ ભેદ પણ ઉપલક્ષણ દષ્ટિએથી સમજ-
વાના છે, નહિતર પ્રદેશાર્થિક નયનો સમાવેશ શામાં થશે ? ૭૮
- ૧૯ ઉપનયોનો પણ વ્યવહાર નયમાં સમાવેશ થાય છે, નહિતર
પ્રમાણ અને ઉપપ્રમાણના ભેદ માનવા પડશે. ૭૮
- ૨૦ વ્યવહારનો અને નિશ્ચયનો પણ ગૌણ અને મુખ્યવૃત્તિથી
પરસ્પરનો ઉપચાર કરવાથી મૂળ નયોમાં સમાવેશ
થાય છે. ૭૯
- ૨૧ વિશેષાવસ્થક બાબમાં નિશ્ચય અને વ્યવહારના લક્ષણો
આપેલાં છે, તે બરાબર છે. ૮૦

- ૨૨-૨૩ નિક્ષય અને વ્યવહારનો મૂળ નયોમાં કેવી રીતે
સમાવેશ થાય છે? ૯૧-૯૧
- ૨૪ દિમંબર પ્રક્રિયા માત્ર બાળ વિદ્યાર્થીઓને સમજાવવા
પૂરતીજ છે, તાર્કિક નથી. ૯૨
- ૨૫ નય વિચારનો ઉપસંહાર ૯૨
- દ્રવ્ય: ગુણ: પર્યાય: રૂપ એકજ પદાર્થને જુદા જુદા
નયોથી જાણવામાં જાતનો પરમાર્થ સમજાય છે,
ત્યારે હૃદયમાં એક જાતનો અપૂર્વ આનંદ આવે છે. ૯૨

૧૩૩

ઢાળ ૯ મી

ઉત્પાદ: વ્યય: અને ઢ્રોવ્ય: તું સુંદર સ્વરૂપ:

- [૧ ઉત્પાદ: વ્યય: ઢ્રોવ્ય: ની સામિતી
૨ દષ્ટાન્તો
૩ ઓહ તથા નેમાયિકની એકાન્ત અનિત્યતા: તથા સર્વ શન્તવાદ:
કાષ્ટક નિત્ય જ પદાર્થ: કાષ્ટક અનિત્ય જ પદાર્થ: વિગેરે માન્યતાઓનું
ખંડન
૪ એક કાળે એકજ પદાર્થમાં ત્રણેયની સિદ્ધિ
૫ એક કાળે ત્રણેય કાળના વ્યવહારની સિદ્ધિ
૬ દ્રવ્યો ઉપર રત અને પર પર્યાયથી ત-લક્ષણયની ધટના
૭ ઉત્પાદના બેદો
૮ નાશના બેદો
૯ ઢ્રોવ્યના બેદો અને
૧૦ ઉપસંહાર]

- ૧ કાષ્ટપણ એક પદાર્થ ઉત્પાદ: વ્યય: અને ઢ્રોવ્ય: લક્ષણયુક્ત છે ૮૩
શ્રી જિનરાજના ત્રિપદીના આ ઉપદેશની ખુબી ઘણીજ
અનેરી છે ૮૩
- ૨ જીવેય દ્રવ્યોમાં એ ત્રણેય યુક્ત લક્ષણોના પરસ્પર વિશોધનો
પરિહાર. એકાંત મોહ વાસનાને લીધે વિશોધ દેખાય છે ૮૪
- ૩ સોનું અને તેના ધડા તથા મુકુટને દષ્ટાન્તે-સમજાવ:

- દુઃખઃ અને સુખઃ ઉપરથી ત્રણેયની સત્યતાની સાબિતીઓ ૮૫
- ૪ ઉત્પાદઃ વ્યયઃ અથે પ્રૌવ્યનો અભેદ-સંબંધ-ભેદ ૮૫
- સ્વાહ શબ્દની સર્વત્ર યોગ્યતા ૮૬
- ૫ કારણભેદે કાર્ય ભેદઃ અને કાર્ય ભેદે કારણ ભેદઃ પણ હોય છે.
અને તે પણ સ્વાહથી સૂચિત થાય છે. ૮૭
- ૬ બૌદ્ધ મતે “ ઇષ્ટાનિષ્ટ વાસના ભેદે વસ્તુ ભેદ માનવાને
કારણ નથી. ” તેનું નિમિત્ત ભેદની યુક્તિથી ખંડન ૮૭
- ૭ નિમિત્ત કારણના ભેદ વિના વાસનાજ્જતિત જ્ઞાન સ્વભાવથી
સંકટપવિકલ્પ ભેદની માન્યતાનું માધ્યમિકતા મતમાં
પ્રવેશ થવારૂપ દલીલથી ખંડન, માધ્યમિક સર્વશૂન્ય-
જ્ઞાન વાદીનું પણ ખંડન ૮૮
- ૮ ઉત્પાદઃ અને વ્યયઃનો એકાન્ત ભેદ માનનાર નૈયાયિકનું ખંડન ૮૯
- ૯ દર્શોઃ દુષઃ અને ગાયના રસઃના પ્રત વાળાના દૃષ્ટાન્તે
ઉત્પાદઃ વ્યયઃ પ્રૌવ્યઃ સતની સિદ્ધિ ૯૦
- ૧૦ એક કાળે ઉત્પાદઃ વ્યયઃ અને પ્રૌવ્યની સિદ્ધિ. ૯૦
- ૧૧ “ ક્રિયામાણે કૃતમ્ ” એ વચનને અનુસારે ત્રણેયની એકકાળે
સ્થિતિની આગમ અને યુક્તિ (અનુમાન) પ્રમાણથી સિદ્ધિ. ૯૨
- ૧૨ નય ભેદની વ્યવસ્થાથી ઉત્પન્નમાન-તેજ-ઉત્પન્નઃ કહેવામાં
જૈન મતે વાંધો નથી આવતો, અને અન્ય મતને “ હમણું
ઘટ પુટયો ” એ વ્યવહાર પ્રથમ ક્ષણે ઘટશે જ નહીં. ૯૨
- ૧૩ પરિણામની અપેક્ષાએ-એક ક્ષણે ઉત્પત્તિઃ નાશઃ અને
દ્રવ્યાર્થદેશે તેજ ક્ષણે ધ્રુવતાની સિદ્ધિ ૯૩
- ૧૪ ભવસ્થઃ અને સિદ્ધસ્થઃ કેવળ જ્ઞાનઃ એ સૂત્ર વચન
અનુસારે ત્રણેયની એક કાળતા વિષે સમ્મતિની
દલીલોથી સિદ્ધિ ૯૪
- ૧૫-૧૬ કેવલ જ્ઞાન ઉપર ઉત્પાદઃ વ્યયઃ ધ્રુવતાની સિદ્ધિ ૯૪
- ૧૭ આલ ક્ષણ સંબંધ પરિણામે નાશઃ દ્વિતીય ક્ષણ સંબંધ-
પરિણામે ઉત્પત્તિઃ અને ક્ષણ સંબંધ પરિણામે પ્રૌવ્યઃ
એમ માની કાળ સંબંધે દરેક પદાર્થમાં ત્રૈલક્ષણ્ય છે.
તે વિના ભાવ-પદાર્થ જ ન રહે, અભાવ થાય. ૯૬
- ૧૮ જીવ પુદ્ગલને સ્વપર્યાયેઃ અને બાકીના ૪ અસ્તિકાયને
પર પર્યાયેઃ એક કાલે જોડલા સ્વઃ પરઃ પર્યાય, તેટલા

ઉત્પત્તિ: નાશ: અને ક્રૌઞ્ય: છેજ.	૯૬
૧૯ ઉત્પાદના ભેદો	૯૭
૨૦ વિસ્રસા ઉત્પાદનું લક્ષણ અને તેના ભેદો	૯૭
૨૧-૨૨ ઐકરિત્વક વિસ્રસા ઉત્પાદનું લક્ષણ અને તેની સિદ્ધિ	૯૮
૨૩ ધર્માસ્તિકાયાદિકમાં ઉત્પાદની સિદ્ધિ	૯૯
૨૪ નાશના બે પ્રકારો	૧૦૦
૨૫ રૂપાન્તર પરિણામ અને અર્થાન્તર ગમન વિનાશના દષ્ટાન્તો.	૧૦૦
૨૬ એ બન્ને નાશ વિષે વિશેષ સમજ.	૧૦૧
૨૭ ક્રાવ્યના નવ ભેદે બે પ્રકારો	૧૦૨
૨૮ આમ અનેક રીતે દરેક વસ્તુને ત્રણ લક્ષણ યુક્ત બરાબર સમજે તે વિસ્તારરુચિ જીવ સમ્પત્તિ પામે, અને શાસનના પ્રભાવકપણું પામે.	૧૦૨

ઢાળ ૧૦૧મી. સાઈટ

છ દ્રવ્યો: તેનો સિદ્ધિ: અને ભેદો:

- [૧ પાછળ વર્ણવેલા વિષયોનો સંબંધ. www.jainsite.com
 ૨ છ દ્રવ્યોના લક્ષણો: તથા ભેદો: જયતિ શાસનમ્
 ૩ કાળ દ્રવ્ય વિષે મત-મતાન્તરોનું સમાધાન]

૧ દ્રવ્ય: ગુણ: પર્યાય: ના સ્વરૂપ:, તેઓનો પરસ્પર કથં-ચિત્ ભેદ: અને કથંચિત્ અભેદ:, તે પ્રસંગે સખ્ત-ભંગી વિચાર અને નય વિચાર:, તથા-ત્રણેયના ઉત્પાદ: વ્યય: અને ધૌવ્ય: એ ત્રણ લક્ષણ વિચાર પૂર્વકે દ્રવ્ય: ગુણ: પર્યાય:નું ક્રેટલુંક સ્વરૂપ ૨ થી ૯ ઢાળ સુધી કહી, દ્રવ્ય: ગુણ: પર્યાય: ના વિશેષ-લક્ષણ: ભેદ: વિગેરે વિચારપૂર્વકે હવે પછી વિસ્તારથી આપવામાં આવતા વર્ણનનો ઉપક્રમ.	૧૦૩
૨ આ પ્રમાણે યથાર્થ જ્ઞાન થાય, તેજ સમક્રિત: અને તેજ ધર્મનો મોટો આધાર, માટે તેના આદરની લલામણુ: જે વિના તરવોનું ખરૂં જ્ઞાન સંભવજું નથી.	૧૦૩
૩ અનાદિ: અનન્ત એવા છ દ્રવ્યોના નામ	૧૦૪
૪ ધર્માસ્તિકાયનું સ્વરૂપ.	૧૦૫

- ૫ અધર્માસ્તિકાયનું સ્વરૂપ: અને એ અન્નેયને માનવાની
આવશ્યકતાનું કારણ ૧૦૬
- ૬ ધર્માસ્તિકાય : ન હોય, તો શો વાંધો ? ૧૦૬
- ૭ અધર્માસ્તિકાય ન હોય, તો શો વાંધો ? ૧૦૭
- ૮ આકાશ દ્રવ્યનું લક્ષણ: અને ભેદો. ૧૦૮
- ૯ અનંત અક્ષોકાશની સિદ્ધિ ૧૦૯
- ૧૦ કાળ દ્રવ્યનું સ્વરૂપ ૧૦૯
- ૧૧ “જીવ અને અજીવના પર્યાય રૂપ કાળ છે.” એવી
વિચારણા ૧૧૦
- ૧૨ “જ્યોતિષ ચક્રની ગતિ અનુસાર જીવનું નવું કરનાર
કાળ” એ મતની વિચારણા : અને શ્રી ભગવતી
સૂત્રનું પ્રમાણ. ૧૧૦
- ૧૩ ધર્મસંગ્રહણી તથા તત્ત્વાર્થસૂત્રના મતોનો સમન્વય ૧૧૧
- ૧૪ કાળ સંબંધી દ્વિગંધર મત સાથે મત ભેદ: અને
તે વિષેની લ'આણુ ચર્ચાનો ઉપક્રમ. ૧૧૩
- ૧૫ યોગ શાસ્ત્રની અંતર્ગત શ્લોકમાં કાળ દ્રવ્ય વિષે
દ્વિગંધર મત સાથેનું મળતાપણાની શંકા
શાસ્ત્રના શાસનમ્ ૧૧૩
- ૧૬ કાલાણુ માનવામાં દોષ ૧૧૩
- ૧૭ ” ૧૧૪
- ૧૮ ” ૧૧૫
- ૧૯ યોગ શાસ્ત્રના શ્લોકમાં કાળાણુની માન્યતા ઔપચારિક
છે, ખીજી રીતે સંભવિત નથી. ૧૧૫
- ૨૦ પુદ્ગલ: અને જીવ: દ્રવ્યનો સંક્ષેપમાં વિચાર ૧૧૬
- ૨૧ દ્રવ્ય વિચારનો ઉપસંહાર ૧૧૬

કાળ ૧૧ મી.

ગુણ: અને સ્વભાવ: વિચાર:

- [૧ ૧૦ સામાન્ય ગુણો
૨ ૧૬ વિશેષ ગુણો
૩ ૧૧ સ્વભાવો]

૧-૨ દશ સામાન્ય ગુણોના લક્ષણ સહિત નામો

૧૧૭

૩-૪ સોળ વિશેષ ગુણો. અને સામાન્ય તથા વિશેષ ગુણનો ભેદ	૧૨૦
૫ ધર્મ તરીકેના કેટલાક સ્વભાવોના ગુણોથી બુદ્ધાં વર્ણનનો ઉપક્રમ, તથા અગ્યાર સ્વભાવોનો ઉપક્રમ, અને અસ્તિ નાસ્તિ સ્વભાવનું વર્ણન	૧૨૨
૬ અસ્તિ: નાસ્તિ: સ્વભાવ ન હોય તો ?	૧૨૩
૭ નિત્ય સ્વભાવ: અનિત્ય સ્વભાવ: વર્ણન	૧૨૪
૮ એ બેમાંથી એમ તે એક ન હોય તો ?	૧૨૫
૯ એક: અનેક: સ્વભાવ: તે ન હોય તો ?	૧૨૭
૧૦ ભેદ: અભેદ: સ્વભાવ: તે ન હોય તો ?	૧૨૮
૧૧ ભવ્ય: અભવ્ય! સ્વભાવ: તે ન હોય તો ?	૧૨૯
૧૨ પરમભાવ પારિણાત્મિક સ્વભાવ. તે ન હોય તો ? અને ઉપસંહાર	૧૩૦

૧૬૪

ઢાળ ૧૨ માં

[૧૦ સામાન્ય સ્વભાવ અને ૧૧ વિશેષ સ્વભાવો મળીને ૨૧ સ્વભાવો.]	
૧ ચેતન: અચેતન:ની વ્યાખ્યા ચેતન ગુણ ન હોય તો ?	૧૩૧
૨ અચેતન ગુણ ન હોય તો ?	૧૩૧
૩ મૂર્ત ગુણ: અને અમૂર્ત ગુણ: ની વ્યાખ્યા: તે ન હોય તો ? અને એક પ્રદેશિતા ગુણ વિચાર, અને તે ન હોય તો ?	૧૩૨
૪ અને તે ન હોય તો ?	૧૩૨
૫ અનેક પ્રદેશ ગુણ.	૧૩૭
૬ એક પ્રદેશ ગુણ ન હોય તો ? અનેક પ્રદેશ ગુણ ન હોય તો ?	૧૩૪
૭ " " " "	૧૩૪
૮ વિભાવ સ્વભાવ: તે ન હોય તો ?	૧૩૫
૯ સ્વભાવાત્મકતા: વિભાવાત્મકતા:માં નિર્દોષપણું	૧૩૫
૧૦-૧૧ ઉપચરિત સ્વભાવનું સ્વરૂપ અને તેના પ્રકારો	૧૩૬
૧૨ ૧૦ સામાન્ય સ્વભાવ. ૧૧ વિશેષ સ્વભાવ એમ કુલ ૨૧ કસ્વભાવો	૧૩૭
૧૩ ૭ દ્રવ્યોમાં સંભવતી સ્વભાવ સંખ્યા	૧૩૭

૧૪ સર્વસ્વભાવોનો પ્રમાણુ અને નયોની મદદથી અધિગમ કરવાનો ઉપદેશ અને ઉપસંહાર ૧૩૮

ઢાળ ૧૩ મી.

૨૧ સ્વભાવો ઉપર નયોની ઘટના:

[૧ સ્વભાવો ઉપર નયોની ઘટના.

૨ પુદ્ગલ દ્રવ્યમાં અમૂર્તતા સ્વભાવના ઉપચાર વિષે વિશેષ ચર્ચા.

૩ દિગંબર મત સાથે શ્વેતામ્બર મતની તુલના.]

૧ અસ્તિ:નાસ્તિ: સ્વભાવ ઉપર નયાવતાર	૧૩૮
૨ નિત્ય: અનિત્ય: સ્વભાવ ઉપર નયાવતાર	૧૩૯
૩ ૪ ભેદ: અભેદ: સ્વભાવ ઉપર નયાવતાર	૧૩૯
૫ લબ્ય : અલબ્ય સ્વભાવ ઉપર નયાવતાર અને ચેતન સ્વભાવ ઉપર નયાવતાર	૧૪૦
૬ અચેતન સ્વભાવ ઉપર નયાવતાર	૧૪૧
૭ જીવની અચેતનધર્મતા અને મૂર્ત સ્વભાવ ઉપર નયાવતાર	૧૪૧
૮ જીવની મૂર્તતા : અને પુદ્ગલ વિના બીજા દ્રવ્યોની અમૂર્તતા ઉપર નયાવતાર	૧૪૨
૯ ઉપચારથી પણ પુદ્ગલ દ્રવ્યને અમૂર્તતા કેમ નહીં?	૧૪૨
૧૦ તેમાં સમતિ તર્કનું પ્રમાણુ	૧૪૩
૧૧ "પુદ્ગલ દ્રવ્યમાં અમૂર્તતાનો ઉપચાર ન હોય." તેનો ખુલાસો	૧૪૪
૧૨ અસદ્ જૂતવ્યવહાર નયની :અપેક્ષાએ પરમાણુને ઉપચારથી અમૂર્ત કહેવામાં હરકત નથી.	૧૪૪
૧૩ એક પ્રદેશ સ્વભાવ ઉપર નયાવતાર	૧૪૫
૧૪ અનેક પ્રદેશ સ્વભાવ ઉપર નયાવતાર	૧૪૫
૧૫ વિભાવ સ્વભાવ ઉપર નયાવતાર	૧૪૬
૧૬ સ્વભાવ ઉપર નયાવતારનું ધોરણુ	૧૪૬
૧૭ એ દિગંબર પ્રક્રિયા સાથે સ્વમત પ્રક્રિયાનો મેળ	૧૪૬
૧૮ ગુણ: અને સ્વભાવ: પ્રકરણનો ઉપસંહાર	૧૪૬

ઢાળ ૧૪ મી

પર્યાયોના ભેદો : લક્ષણો : દૃષ્ટાંતો: અને નયાવતાર:

૩ પર્યાયના એ ભેદ	૧૪૭
૨ વ્યંજનપર્યાય અને અર્થ પર્યાયના લક્ષણો	૧૪૮
૩ તે બંનેયના દ્રવ્યથી અને ગુણથી, તથા શુદ્ધ અને અશુદ્ધ	

નેદો, જીવ દ્રવ્ય ઉપર શુદ્ધ દ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાય	૧૪૮
૪ અશુદ્ધ દ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાય અને ગુણુ વ્યંજન પર્યાયના દષ્ટાન્તો	૧૪૯
૫ શુદ્ધ અને અશુદ્ધ પર્યાયના લક્ષણો	૧૪૯
૬ અર્થ પર્યાયના દષ્ટાન્ત	૧૫૦
૭ દ્વિગંબર સાથે “કૃવળજ્ઞાનાદિકમાં અર્થ પર્યાય નથી” એ બાબતમાં ચર્ચા	૧૫૦
૮ પુદ્ગલ દ્રવ્ય ઉપર શુદ્ધ: અશુદ્ધ: વ્યંજન પર્યાય	૧૫૧
૯ ધર્માસ્તિકાય આદિ વિષે અર્થ પર્યાય નથી માનતા તે મતનું ખંડન	૧૫૧
૧૦ ધર્માસ્તિકાયાદિકને વિષે અશુદ્ધ દ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાય નથી માનતા તેનું ખંડન	૧૫૨
૧૧ સંયોગ પશ્ય આકૃતિની પેઠે પર્યાય છે.	૧૫૨
૧૨ તે વિષે ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રનો અભિપ્રાય	૧૫૩
૧૩ ધર્માસ્તિકાયાદિકને પરદ્રવ્ય સાથે સંયોગ નથી. અશુદ્ધ દ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાય તરીકેની વિશેષ સામીતી	૧૫૩
૧૪ એજ વાતની વિશેષ દહતા	૧૫૪
૧૫ નયચક્રને અભિપ્રાયે પર્યાયના બીજા ચાર પ્રકાર	૧૫૪
૧૬ તેના દષ્ટાન્તો અને તે પ્રકારોનું પ્રાયિકપણું	૧૫૫
૧૭ “ગુણુમાં વિકારો: તે પર્યાય” એમ કહી દ્રવ્ય પર્યાય: અને ગુણુ-પર્યાય: કહેતાં દ્વિગંબર દેવસેનાચાર્યનું ખંડન	૧૫૬
૧૮ વિષયોપસંહાર	૧૫૬
૧૯ આશીર્વાદ	૧૫૬
૨૪૫	

દુહા

૧ થી ૮ દ્રવ્યાનુયોગના જ્ઞાનની વિશેષ મહત્તા તથા ક્રિયા અને જ્ઞાનમાંના સૂક્ષ્મભેદની ચર્ચા ૧૫૭

૨૫૩

ઢાળ ૧૫ મી

૧ થી ૧૩ ગીતાર્થ પુરુષોનાં જ્ઞાનની ખુબી અને સ્તુતિ ૧૬૧

૨૬૬

ઢાળ ૧૬ મી

- ૧ થી ૭ સર્વોત્તિશાયિની અહ્મલુત જીનવાણીની સ્તુતિ. અને તે
અધિકારીનેજ આપવાની બક્ષામણુ, અનધિકારીને; આપવાનો
તદન નિષેધ વિગેરે ૧૬૮

૨૭૩

ઢાળ ૧૭મી

- ૧ થી ૧૧ અંથ કર્તાની ગુરુ પરંપરાની પ્રશસ્તિ: અંથકારના
અભ્યાસનું સ્થાન: ગુરુ ભક્તિ: શાસનરાગ: તથા આ અંથ
ભણુવા માટેની હૃદયપૂર્વક બક્ષામણુ ૧૭૪

૨૮૪

કળશ

- ૧ દ્રવ્ય: ગુણુ: પર્યાય:ના વર્ણન રૂપે વાણીનો જે વિસ્તાર
કરેલો છે, તેનું કળ અને આશીર્વાદ ૧૭૯

૨૯૫

- સમાપ્તિ કાવ્ય જેનમ્ જયતિ શાસનમ્ ૧૮૧
દ્રવ્ય ગુણુ: પર્યાય:ના શાસના છુટા ભોલ ૧૮૩
દ્રવ્ય શબ્દની વ્યુત્પત્તિઓ અને લક્ષણો: ૨૦૩
અંથો: અંથકારો: અને મતોની યાદી ૨૦૪

ત્રણુ નિબંધો

- સ્પાદ્ધવાદ અને સર્વગતા ૨૦૬
આધુનિક વિજ્ઞાન: અને જ્ઞેનતત્ત્વજ્ઞાનની અભ્યાષ્યતા ૨૧૩
એકાન્ત શાસન ભક્ત નરવીરને ૨૪૦
અંથાન્તરોના વાકયોનું સરળ ભાષાંતર- ૨૫૭

ॐ

श्री मन्महोपाध्याय-न्यायविशारद-न्यायाचार्य-
श्रीमद् यशोविजयण उपाध्याय विरचित-

स्वोपज्ञ-सस्तम्भ-

जैन साईट

JAINSITE.com

इत्य-गुण- जैनम् जयति शासनम्

पर्यायनो रास.

संशोधक :

श्री जैन त्रयस्कर मंडण-भुसाणा.

ऐन्द्र-श्रेणिनतं नत्वा जिनं तंस्वार्थ-देशिनम् ।
प्रबन्धे लोकवाचाऽत्र लेशार्थः कश्चिदुच्यते ॥१॥

जेनम् जयति शासनम्

पा०अ०—१ बोधार्थ० २ लोकबोधो० ७५०

ढल १ ली.

रलग : देशरुषु : रुरररुषु.

तरुडरं प्रथम गुरुनरुं नमरुकर करीनरुं *प्ररुणन-सदुत
अलरुधरु डरुडरु डरुं.—

१.

शुरी गुरु जीतवरुजुड ननु डरुरी,

शुरीनडवरुजुड सुगुरु अरुडरुरी,

अरुतम-अरुथीनरुं उडकर,

करुं दुरवुड-अनुडुग-वरुडरु. १

शुरी जीतवरुजुड डरुडरुत, अनरुं शुरीनडवरुजुड डरुडरुत: अरु
अरुडु गुरुनरुं वरुतुतडरुडरुडरु संडरुरीनरुं, अरुतडरुडरुडरु-गुनरुडरुडरु अरुवना
उडकरनरुं डरुतरुं, दुरवुडरुनुडुग वरुडरुडरु करुं डुरुं. अनुडुग
करुडरुडरु-सुतुररुथं वुडरुडरुडरु. तरुडरुनरु ॡ डरुडरु शरुअरुं करुडरुडरु-अरुडरुडरु-
करुडरुनुडुग-अरुडरुडरु वरुडरुन, अरुडरुडरुडरु डुरडुडरु १, गरुडरुडरुनुडुग
-संडरुडरुशरुअ, कनुदुरडुरुडरुडरु डुरडुडरु २, डरुडरुडरुनुडुग-अरुडरुडरु-
डरुडरुडरुडरु, गुनरुडरु डुरडुडरु ३, दुरवुडरुनुडुग-डरुडरुडरुडरुडरुडरु, सुतुरडरुडरुडरु-
सुतुरडरुडरुडरुडरु. डुरकरुडरुडरुडरुडरु सडुडरुडरु, तरुडरुडरुडरु डुरडुडरु डरुडरुशरुअ ॡ.
तरुडरुडरुडरु-अरु डुरडरुडरु डुरीनरुं डरुं. तरुडरुडरुडरु डुरडुडरुडरुडरुडरु-डुरडरुडरु-
वरुडरुडरु डरुं, तरुडरुडरुडरु अरु दुरवुडरुनुडुग अरुडरुडरु. १.

अरुडरुडरु डरुडरुडरु डरुडरु डरुं—

*डरुडरुडरु डरु डरु डरुडरुडरुडरु डरुडरुडरुडरुडरु डरुडरुडरु डरुं १, अरुडरुडरुडरु
डरुडरु अरुडरुडरुडरु २, तरुडरुडरुडरु अरुडरुडरुडरु डरुडरुडरुडरुडरुडरुडरुडरुडरुडरु ३, दुरवुडरुडरु
अनुडुग तरु डरुडरु अरुडरुडरुडरु. अरुडरुडरुडरुडरु डरुडरुडरुडरु.

डरुडरुडरु १ डुरडरुडरु. डरुडरु २. तरुडरुडरु डरुडरुडरु. डरुडरु

“ विना द्रव्य-अनुयोग-विचार,
 चरण-करणो नहीं के सार.”
 सम्मति अथे भाषिउं वस्युं,
 ते तो पुध-जन-मनमां वस्युं. २

“ द्रव्य-अनुयोगविचार विना केवल चरणसित्तरी-करण-सित्तरीनो सार केध नहीं.” अहदुं-सम्मति अथनधं विषधं कहिउं, ते तो पुधजनना मनमांहिं वसिउं, पणि भाषदृष्टिना यित्तमां न वसधे. यथा:—

चरण-करण-पहाणा, स-समय-पर-समय-मुक-वावारा ।
 चरण-करणस्स सारं, णिज्जय-मुद्धं न जाणति ॥ ३. काण्डे ६७ ॥
 गथा सम्मतौ. २.

अ कहिउं, तेहुन दृढध छध:—

शुद्धाहारादिक तनु योग,
 मोटो कहिओ द्रव्य-अनुयोग,
 अ उपदेशपदादिक अंथि,
 साषि लही यातो शुभ पंथि. ३

शुद्धाहार-४२ दोषरहित आहार, धत्यादिक योग छध, ते, तनु कहितां-ना-हा कहिधे. द्रव्य-अनुयोग-के स्वसमय-परसमय परिज्ञान, ते, मोटो योग कहिओ. के भाटधे-शुद्धाहारादिक साधन

સ્વાધ્યાયનું જ છઈ. એ સાધિ ઉપદેશપદાદિક ગ્રંથઈ લહીનઈ શુભપંથિ-ઉત્તમ માર્ગિ ચાલો. બાહ્યવ્યવહાર પ્રધાન કરીનઈ, જ્ઞાનની ગૌણતા કરવી, તે અશુભમાર્ગ; જ્ઞાનપ્રધાનતા રાખવી, તે ઉત્તમ માર્ગ. અત એવ-જ્ઞાનાદિક ગુણુ હેતુ-ગુરુકુલવાસ છાંડી શુદ્ધાહારાદિ-યતનાવંતનઈ મહાદોષઈ ચારિત્રહાનિ કહી છઈ.

ગુરુદોષારમ્ભિતયા લબ્ધકરણયત્નતો નિપુણધીભિઃ ।

સન્નિન્દાદેશ્ચ તથા જ્ઞાયત એતન્નિયોગેન ॥ ૧. ૯. ॥ ષોડશકે-૩.

૪

“ એ યોગિં જો લાગઈ રંગ,

આધાકર્માદિક નહીં ભંગ, ”

પञ્ચકલ્પમાખ્યઈ ઈમ ભણિઉં,

સદ્ગુરુપાસ ઈચ્છિયું મેં સુણિઉં. ૪

એ યોગિં-દ્રવ્યાતુયોગવિચારરૂપ જ્ઞાનયોગઈ, જો રંગ-અસંગ-સેવારૂપ લાગઈ-સમુદાયમધ્યે જ્ઞાનાભ્યાસ કરતાં કદાચિત્ આધા-કર્માદિ દોષ લાગઈ, તોહિ ચારિત્રભંગ ન હોઈ, ભાવશુદ્ધિ ખલવંત છઈ, તેણુઈ. ઈમ પञ્ચકલ્પમાખ્યઈ ભણિઉં, તથા સદ્ગુરુપાસઈ સાંભલિઈ. અત એવ-કલ્યાકલ્યાનો અનેકાંત શાસ્ત્રઈ કહિઓ છઈ:-

આહાગઢાઈ ઘુંજંતિ અણમણે સકમ્મુળા ।

ઉચ્છલિત્તે વિચાણિજ્ઞા અણુવલિત્તે ત્તિ વા પુણો ॥ ૨. ૬. ૮.

એઈ દોહિ ઠાણેઈ વવહારો ણ વિજ્ઞઈ ।

એઈ દોહિ ઠાણેઈ અણાચારં તુ જાણઈ ॥ ૨. ૯. ૨ અહ્ને ૨૧

અધ્યયને ॥

પાઠા૦ આસંગરસરૂપ આસક્તિ. ૯૧૦

किञ्चिच्छुद्धं कल्पमकल्पं स्यात् स्यादकल्पमपि कल्पम् ।

पिण्डः शय्या वस्त्रं पात्रं वा भेषजाद्यं वा ॥ १४५

देशं कालं पुरुषमवस्थासुपयोगशुद्धिपरिणामान् ।

प्रसमीक्ष्य भवति कल्पं नैकान्तात् कल्प्यते कल्पम् ॥ १४६

प्रशामरतौ ॥ ४.

५

आह्यक्रिया छर्ष आहिर योग,

अंतरक्रिया द्रव्य-अनुयोग.

आह्य हीन पण्डि ज्ञान-विशाल,

भलो कृद्विभो मुनि उपदेशमाल. ५

आह्ययोग-आवश्यकद्विर्ष आह्ययोग छर्ष. द्रव्य-अनुयोग-
स्वसभयपरिज्ञान, ते अंतरंग-क्रिया छर्ष आह्यक्रियाछर्ष-हीन,
पण्डि-ने ज्ञानविशाल-मुनीश्वर, ते उपदेशमाला-मध्ये भलो
कृद्विभो छर्ष. यतः—

नाणाहिओ वरतरं हीणो वि हु पत्रयणं पभावंतो ।

ण य दुकरं करंतो सुहु वि अप्पागमो पुरिसो ॥ ४२३ ॥

तथा—

हीणस्स वि सुद्धपरूवमस्स नाणाहिअस्स कायव्वं ।

॥ ३४८ ॥

ते माटिं-क्रियाहीनता हेभीनछं पण्डि ज्ञानवंतनी अवज्ञा न
करवी; ते ज्ञानयोगछं करी प्रभावक अणुवो. ५

कौछे कृद्विभो, ने-“ क्रियाहीन ज्ञानवंतनछं भलो कृद्विभो, ते
द्वीपकसभ्यकृत्वनी अपेक्षाछं, पण्डि-क्रियानी हीनताछं ज्ञानथी पोतानो

ઉપકાર ન હોઈ. ” તે શંકા ટાલવાનં “ દ્રવ્યાદિ જ્ઞાન જ શુક્લધ્યાન દ્વારં મોક્ષ કારણુ, માટિ ઉપાદેય છઈ, ”—ઈમ કહઈ છઈ—

૬

દ્રવ્યાદિકચિંતાઈ સાર,

શુક્લધ્યાન પશ્ચિ લહિઈ પાર.

તેમાટિં એહજ આદરો—

સદ્ગુરુ વિણુ મત ભૂલા કરો. ૬

દ્રવ્યાદિકની ચિંતાઈ શુક્લધ્યાનનો પશ્ચિ પાર પામિઈ, જેમાટિં—આત્મદ્રવ્ય—ગુણ—પર્યાયભેદ ચિંતાઈ શુક્લધ્યાનનો પ્રથમ ભેદ હોઈ, અનઈ—તેહની અભેદચિંતાઈ દ્વિતીય પાદ હોઈ. તથા શુદ્ધ દ્રવ્ય—ગુણ—પર્યાયની ભાવનાઈ ‘સિદ્ધસમાપત્તિ’ હોઈ, તેનો શુક્લ-ધ્યાનનું ફલ છઈ.

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

પ્રવચનસારેઽપ્યુક્તમ્—

જો જાણદિ અરિહંતે દવ્વત્તગુણત્તપજ્જયત્તેહિં ।

સો જાણદિ અપ્પાણં મોહો खल्लु जादि तस्स लयं ॥ ૧. ૮૦. ॥

તેમાટિં—એહ જ દ્રવ્યાનુયોગ આદરો, પશ્ચિ—સદ્ગુરુ વિના સ્વમતિકદપનાઈ ભૂલા મ ફિરસ્યો. ૬

જ્ઞાન વિના ચારિત્રમાત્રિં જ સંતુષ્ઠ થાઈ છઈ, તેહનઈ શિક્ષા કહઈ છઈ—

૭

“ એહનો જેણુઈ પામિઓ તાગ,

ઓઘઈ એહનો જેહનઈ રાગ;

એ યે વિના ત્રીજો નહીં સાધ.”

ભાષિઓ સમ્મતિ અરથ અગાધ. ૭

“એહનો-દ્રવ્યાનુયોગનો, જેણુછ તાગ પામિઓ-સમ્મતિ પ્રમુખ તર્કશાસ્ત્ર ભણીનઈ જ ગીતાર્થ થયો, તેહ. તથા-ઓધઈ-સામાન્યપ્રકારઈ, એહનો-દ્રવ્યાનુયોગનો, જેહનેઈ રાગ છઈ, તે ગીતાર્થનિશ્ચિત. એ યે વિના ત્રીજો સાધુ નહીં.” એહવો અગાધ અર્થ સમ્મતિમધ્યે ભાષિઓ છઈ. તે માટઈ-જ્ઞાન-વિના ચારિત્ર જ ન હોઈ.

સક્તં ચ—

ગીયત્થો ય વિહારો ઘીઓ ગીયત્થ-નિસ્સિઓ મળિઓ ।
 હસ્તો તહયવિહારો નાણુણાઓ જિણવરોહિં [વ્યવહારે ૨-૩૦]

એટલો વિશેષ: જે-ચરણુકરણાનુયોગદૃષ્ટિ-નિશીથ-કલ્પ-વ્યવહાર-દૃષ્ટિવાદાધ્યયનઈ જધન્યમધ્યમોત્કૃષ્ટ ગીતાર્થ ભણુવા. દ્રવ્યાનુયોગદૃષ્ટિ, તે-સમ્મત્યાદિ તર્કશાસ્ત્રપારગામી જ ગીતાર્થ ભણુવો. તેહની નિશ્રાઈ જ અગીતાર્થનઈ ચારિત્ર કહિવું. ૭

એ દ્રવ્યાનુયોગની લેશથી પ્રાપ્તિ પોતાના આત્માનઈ કૃતકૃત્યતા કહઈ છઈ—

તે કારણિં ગુરુચરણુ-અધીન,
 સમય સમય ઈણિ યોગઈ લીન,
 સાધૂં જે કિરિયા વ્યવહાર,
 તેહ જ અમ્હ મોટો આધાર. ૮

તે કારણિ—દ્રવ્યાનુયોગની બલવત્તાનં હેતર્થે, ગુરુચરણુનર્થ અધીન થકા,—એણર્થ કરી મતિકલ્પના પરિહરી,—સમય સમય ઇણિ યોગર્થ—દ્રવ્યાનુયોગર્થે, લીન—આસક્ત થકા, જે ક્રિયાવ્યવહાર સાધું છું, તેહિજ અમ્હેનર્થે મોટા આધાર છધ, જે માટિ—ઇમ ઇઅયોગ સંપજર્થે. તલ્લક્ષણમ્—

કર્તુમિચ્છોઃ શ્રુતાર્થસ્ય જ્ઞાનિનોઽપિ પ્રમાદિનઃ ।

વિકલો ધર્મયોગો યઃ ઇચ્છાયોગ ઉદાહૃતઃ ॥ ૭ ॥

લલિતવિસ્તરાદૌ [યોગદૃષ્ટિ૦] ૮.

ઇમ—ઇઅયોગર્થે રહી અમ્હે પરઉપકારનર્થે અર્થિં દ્રવ્યાનુયોગવિચાર કહું છું, પણિ—એતલધ જે સંતુષ્ટિ ન કરવી, “વિશેષાર્થર્થે” ગુરુસેવા ન મૂકવી”—ઇમ હિતશિક્ષા કહધ ઇર્થ—

સમ્મતિ—તત્ત્વાર્થમુખ્ય ગ્રંથ,

મોટા જે પ્રવચન નિર્ગ્રંથ.

તેહનો લેશમાત્ર એ લહો,

પરમારથ ગુરુવચણુ રહો. ૯

સમ્મતિ—તત્ત્વાર્થ પ્રમુખ જે મોટા નિર્ગ્રંથ—પ્રવચનરૂપ ઇર્થે, તેહનો લવલેશમાત્ર એ લહો; જે—એ પ્રયધમાહિં બાંધ્યો ઇર્થ, પણિ—પરમારથર્થે ગુરુવચનર્થે રહ્યો. થોડું જાણીનર્થે ગર્વ મ કરસ્યો, અઘનેન ધનં પ્રાપ્તં, તૃણવન્ મન્યતે જગત્ । એ દષ્ટાન્તર્થે. અત એવ—બીપ-રિલ્યા વ્યાર નય અતિગંભીર, ધણુનર્થે ન પરિણુમર્થ, ઇમ—જાણીનર્થે—સિદ્ધાંતર્થે પહિલાં દેખાડિયા નથી. અનર્થે—ગંભીર—ગુરુઅધીનતાર્થેજ દેવા કહિયા ઇર્થે. ૯

ઢાલ-૨ જી.

ધન ધન સંપ્રતિ સાચો રાજ્ય-એ દેશી.

૧

ગુણ-પર્યાયતાણું જે ભાજન,

એકરૂપ ત્રિહું કાલિ રે.

તેહ દ્રવ્ય નિજ જાતિ કહિઈ,

જસ નહી ભેદ વિચાલઈ રે. ૧૦.

જિનવાણી રંગઈ મનિ ધરિઈ [આંકણી.]

ગુણ, નઈ પર્યાયનું-ભાજન કહતાં-સ્થાનક, જે ત્રિહું કાલિ-અતીત-અનાગત-વર્તમાનકાલિ-એકસ્વરૂપ હોઈ, પણિ-પર્યાયની પરિ કિરઈ નહોં, તેહ દ્રવ્ય કહિઈ. નિજ જાતિ કહતાં-પોતાની જાતિ; જિમ-જ્ઞાનાદિક ગુણ-પર્યાયનું ભાજન જીવદ્રવ્ય, રૂપાદિક ગુણ-પર્યાયનું ભાજન પુદ્ગલ દ્રવ્ય, રક્તવાદિ ઘટાદિ-ગુણ-પર્યાયનું ભાજન મૃદુદ્રવ્ય. તંતુ, પટની અપેક્ષાઈ દ્રવ્ય, તંતુ, અવયવની અપેક્ષાઈ પર્યાય; જે માટઈ-પટનઈ વિચાલઈ-પટાવસ્થામધ્યઈ તંતુનો ભેદ નથી; તંતુઅવયવઅવસ્થામધ્યઈ અન્યત્વરૂપ ભેદ છઈ. તે માટઈ-પુદ્ગલરૂક ધમાંહિ દ્રવ્ય-પર્યાયપણું અપેક્ષાઈ જાણવું. આત્મ-તત્ત્વ વિચારઈ પણિ-દેવાદિક આદિષ્ટ-દ્રવ્ય, સંસારિદ્રવ્યની અપેક્ષાઈ પર્યાય થાઈ.

હોઈ કહસ્યઈ જે-“ ઇમ-દ્રવ્યત્વ સ્વાભાવિક ન થયું, આપે-સિક થયું. ”તો કહિઈ જે-“ શબ્દ વસ્તુનો અપેક્ષાઈ જ વ્યવહાર હોઈ. ઇહાં દોષ નથી. જે-સમવાયિકારણત્વ પ્રમુખ દ્રવ્યલક્ષણ માનઈ

છઈ, તેહનઈં પણિ—અપેક્ષા અવશ્ય અનુસરવી. “કુણુનું સમવાયિ-
કારણુ ?” ઈમ—આકાંક્ષા હોઈ, તો “કુણુનું દ્રવ્ય ?” એ આકાંક્ષા
કિમ ન હોઈ ?”

“ગુણ-પર્યાયવદ્દ્રવ્યમ્” તત્ત્વાર્થે । [અ૦ ૬ સૂ૦ ૩૭.] એ
જિનવાણી રંગઈં—વિશ્વાસઈં મનમાંહિં ધરિઈ. ૧૦.

૨

ધરમ કહીજઈ ગુણુ સહભાવી,
કમભાવી પર્યાયો રે.

ભિન્ન-અભિન્ન, ત્રિવિધ, તિય લક્ષણુ,
એક પદારથ પાયો રે. ૧૧. જિન૦.

સહભાવી કહતાં—યાવદ્દ્રવ્યભાવી ને ધર્મ, તે ગુણુ કહિઈં.
જિમ-જીવનો ઉપયોગ ગુણુ, પુદ્ગલનો ગ્રહેણુ ગુણુ, ધર્માસ્તિકાયનો
ગતિહેતુત્વ, અધર્માસ્તિકાયનો સ્થિતિહેતુત્વ, આકાશનો અવગાહના-
હેતુત્વ, કાલનો વર્તનાહેતુત્વ. કમભાવી કહતાં—(અ?) યાવદ્દ્રવ્ય-
ભાવી, તે પર્યાય કહિઈં. જિમ-જીવનઈં નર-નારકાદિક, પુદ્ગલનઈં
રૂપ-રસાદિકપરાવૃત્તિં. ઈમ-દ્રવ્યાદિક ૩, ભિન્ન છઈં—લક્ષણુથી,
અભિન્ન છઈં—પ્રદેશના અવિભાગાથી, ત્રિવિધ છઈં, નવવિધ, ઉપચારઈં;
એક એકમાં ૩ ભેદ આવઈ, તેહથી. તથા ત્રિલક્ષણુ—ઉત્પાદ-
વ્યય-ત્રીવ્ય સ્વરૂપ છઈં. એહનો એક પદારથ નૈન પ્રમાણુઈં
પામ્યો. એ દ્વાર રૂપ પદૈં જાણુવાં. ૧૧

તિહાં પ્રથમ એ ઢાલમાંહિં દ્રવ્ય-ગુણુ-પર્યાયનો ભેદ યુક્તિં
દેખાડઈ છઈ—

૧. અયાવદ્-इति द्रव्यानुयोगतर्कणायाम्-સં શોધક.
પાઠા૦-૨. છઈ, પાલિ૦ ૩. એપદ પાલિ, ૫દ. ભા૦

જિમ-મોતી ઉજવલતાદિકથી,

મોતીમાલા અલગી રે.

ગુણુ-પર્યાયવ્યક્તિથી જાણો,

દ્રવ્યશક્તિ તિમ વલગીરે. ૧૨. જિન૦.

જિમ-મોતીની માલા, મોતી-યકો તથા મોતીના ઉજવલતાદિક ધર્મથી અળગી છઈ; તિમ-દ્રવ્યશક્તિ ગુણુ-પર્યાયવ્યક્તિથી અલગી છઈ, તથા એકપ્રદેશસંબંધ' વલગી છઈ, ઈમ-જાણો. મોતી પર્યાયનઈ ઠામિ, ઉજવલતાદિક ગુણુનઈ ઠામિ, માલા દ્રવ્યનઈ ઠામિ, ઈમ-દૃષ્ટાંત જોડવો. ઘટાદિ દ્રવ્ય પ્રત્યક્ષપ્રમાણુઈ સામાન્ય-વિશેષરૂપ અનુભવિઈ છઈ, તે સામાન્ય ઉપયોગઈ-મૃત્તિકાદિ સામાન્ય જ સાસઈ છઈ, વિશેષઉપયોગઈ-ઘટાદિવિશેષ જ સાસઈ છઈ. તિહાં-સામાન્ય, તે દ્રવ્યરૂપ જાણુલું; વિશેષ, તે ગુણુ-પર્યાયરૂપ જાણુવાં. ૧૨

સામાન્ય-તે દ્રવ્ય કહિઉં, તે સામાન્ય ૨ પ્રકારઈ છઈ, તે દેખાડઈ છઈ—

ઊરધતાસામાન્ય શક્તિ તે,

પૂરવ-અપર ગુણુ કરતી રે.

પિંડ-કુસૂલાદિક આકારિં,

જિમ માટી આણુકિરતીરે. ૧૩. જિન૦.

ઊર્ધ્વતાસામાન્યરૂપ દ્રવ્ય શક્તિ તે કહીય, જ-પૂર્વ
 કહિય-પહિલા, અપર કં આગિલા, ગુણુ કં વિશેષ, તેહનઈ-
 કરતી-તે સર્વમાંહિ એકરૂપ રહય. જિમ-પિંડ કં માટીનો
 પિંડો, કુસૂલા કં કાઠી. તે પ્રમુખ અનેક મૃત્તિકાના આકાર ફિરય
 છય, પણિ-તેહમાંહિ માટી ફિરતી નથી; તે પિંડ-કુસૂલાદિક
 આકારનું ઊર્ધ્વતાસામાન્ય કહિઈ. જે પિંડ-કુસૂલાદિક પર્યાયમાંહિ
 અનુગત એક મૃદ્દ્રવ્ય ન કહિય, તો ઘટાદિપર્યાયમાંહિ અનુગત
 ઘટાદિક દ્રવ્ય પણિ ન કહવાઈ. તિવારઈ-સર્વ વિશેષરૂપ થાતાં ક્ષણિ-
 કવાદી ઐર્ષ્ણનું મત આવઈ. અથવા-સર્વદ્રવ્યમાંહિ એક જ દ્રવ્ય
 આવઈ. તે માટિ-ઘટાદિકદ્રવ્ય, અનઈ-તેહનાં સામાન્ય મૃદ્દાદિક દ્રવ્ય,
 અનુભવનઈ અનુસારય પરાપર ઊર્ધ્વતાસામાન્ય અવશ્ય માનવાં.
 ઘટાદિક દ્રવ્ય થોડા પર્યાયનઈ વ્યાપઈ છય, અનઈ-મૃદ્દાદિક દ્રવ્ય
 ઘણા પર્યાયનઈ; ધમ-નર-નારકાદિકદ્રવ્ય જીવદ્રવ્યનો પણિ વિશેષ
 જાણવો. એ સર્વ નૈગમનયનું મત. શુદ્ધસંગ્રહનયનઈ મતઈ તે
 સદકૈત વાદઈ એક જ દ્રવ્ય આવઈ, તે જાણવું. ૧૩

૫

ભિન્ન વિગતિમાં રૂપ એક જ,

દ્રવ્યશક્તિ જગિ દાખઈ રે.

તે તિર્યકસામાન્ય કહીજઈ,

જિમ ઘટ ઘટપાણુ રાખઈ રે. ૧૪. જિન૦.

ભિન્ન વિગતિમાં-ભિન્નપ્રદેશી વિશેષમાં, જ દ્રવ્યની શક્તિ
 એકરૂપ-એકાકાર દેખાડઈ છય, તેહનઈ-તિર્યકસામાન્ય કહિઈ.
 જિમ-ઘટ, ઘટપાણુ-ઘટત્વ રાખઈ છઈ.

હિવધ-કોઈ ઈમ કહસ્યધ જ-“ ધટાદિક્ષિન્ન વ્યક્તિમાં જિમ ધટવાદિક એક સામાન્ય છધ, તિમ-પિંડ-કુસુલાદિક્ષિન્ન વ્યક્તિમાં મૃદાદિક એક સામાન્ય છધ. તેો તિર્યક્સામાન્ય ઊર્ધ્વતા સામાન્યનો સ્યો વિશેષ ? ” તેહનધ કહિઈ જ-“દેશભેદધ-જિહાં-એકાકાર પ્રતીતિ ઊપજઈ, તિહાં તિર્યક્સામાન્ય કહિઈ; જિહાં-કાલ-ભેદધ-અનુગતાકાર પ્રતીતિ ઊપજઈ, તિહાં-ઊર્ધ્વતાસામાન્ય કહિઈ.”

કોઈક દિગંબરાનુસારી ઈમ કહધ છઈ, જ-“ ષટ્ દ્રવ્યનધ કાલપર્યાયરૂપ ઊર્ધ્વતાસામાન્યપ્રયય છઈ. કાલ વિના પાંચ દ્રવ્યનધ અવયવસંઘાતરૂપ તિર્યક્પ્રયય છઈ. ” તેહનધ મતઈ-“ તિર્યક્પ્રયયનો આધાર ધટાદિક તિર્યક્સામાન્ય થાઈ, તથા-પરમાણુરૂપ અપ્રયયપર્યાયનું આધાર સિન્ન દ્રવ્ય જઈઈ.” તે સાદિં-પ દ્રવ્યનધ-ખંધ-દેશ-પ્રદેશભાવધ એકાનેક વ્યવહાર ઉપપાદવો, પશિ-તિર્યક્પ્રયય નામાંતર ન કહવું. ૧૪

હિવધ-ઊર્ધ્વતાસામાન્યશક્તિના ૨ ભેદ દેખાડધ છધ—

૬

શક્તિમાત્ર તે દ્રવ્ય સર્વની,

ગુણ-પર્યાયની લીજઈ રે.

કારયરૂપ નિકટ દેખીનઈ,

સમુચિત શક્તિ કહીજઈ રે. ૧૫. જિન૦.

દ્રવ્ય સર્વની-આપ આપણા ગુણ-પર્યાયની શક્તિમાત્ર લીજઈ, તે ઓઘશક્તિ કહિઈ. અનઈ-જ કાર્યનું રૂપ નિકટ કહતાં-વહિલું ઊપજતું દેખીઈ, તે કાર્યની અપેક્ષાઈ-તેહની સમુચિત શક્તિ કહિઈ. સમુચિત કહતાં-વ્યવહારયોગ્ય. ૧૫

ઇહાં-દૃષ્ટાન્ત કહધ છધ.

ઘૃતની શક્તિ યથા તૃણભાવઈ

બાણી પિણુ ન કહાઈ રે.

દુગ્ધાદિક ભાવઈ તે જનનઈ

ભાષી ચિત્ત સુહાઈ રે. ૧૬. જિન૦.

જિમ-ઘૃતની શક્તિ તૃણભાવઈ-પુદ્ગલમાંહિ છઈ. નહીં તે-
તૃણઆહારથી ઘેનુ દૂધ દિઈ છઈ, તે દૂધમાંહિ ઘૃતશક્તિ કિહાંથી
આવી ? ઈમ-અનુમાન પ્રમાણઈ-તૃણમાંહિ બાણી, પિણુ ઘૃતશક્તિ
કહવાઈ નહી, તે માટિ-તે ઓઘશક્તિ કહિઈ. અનઈ-તૃણનઈ
દુગ્ધાદિક ભાવઈ-દુગ્ધ-દધિ પ્રમુખ પરિણામઈ ઘૃતશક્તિ કહીઈ,
તે ભાષીયકી જનનઈ-લોકનઈ, ચિત્તિ સુહાઈ, તે માટિ-તે સમુ-
ચિત્તશક્તિ કહિઈ. અનંતર કારણમાંહિ સમુચિત્ત-શક્તિ: પરંપર
કારણમાંહિ ઓઘશક્તિ: એ વિવેક. એહ ર. તુંજ-અન્યકારણતા
૧. પ્રયોજકતા ૨. એ બિ બીજાં નામ રકહઈ છઈ, તે બણવું. ૧૬
આત્મદ્રવ્યમાંહિ એ ૨ શક્તિ ફલાવઈ છઈ—

૮

ધરમશક્તિ પ્રાણીનઈ પૂરવ

પુદ્ગલનઈ આવર્તઈ રે.

ઓઘઈ સમુચિત્ત જિમ વલી કહિઈ

છેહલિં તે આવર્તઈ રે. ૧૭. જિન૦.

પાઠા૦ ૧. ઇષ્ટ સાધનતા, પ્રયોજનતા. પાલિ૦ ૨. નૈયાયિક.

જિમ-પ્રાણીનઈ-ભવ્ય જીવનઈ, પૂર્વ કહતાં-પહિલા પુદ્ગલપરાવર્ત અનંત વીતા, તેહમાં, પણિ-ઓધઈ-સામાન્યઈ, નહીંતો-છેહલઈ પુદ્ગલપરાવર્તઈ તે શક્તિ ન આવઈ. “નાસતો વિષ્ટતે ભાવઃ” [ગીતા અ. ૨. ૧૬.] इत्यादिवचनात्.

અનઈ-છેહલઈ પુદ્ગલપરાવર્તઈ ધર્મની સમુચિત શક્તિ કહિઈ. અત્ત એવ-અચરમ પુદ્ગલપરાવર્ત ભવ-આલ્યકાલ કહિઓ છઈ, અનઈ-છેહલો પુદ્ગલપરાવર્ત ધર્મયૌવનકાલ કહિઓ છઈ.

અચરમપરિઅટ્ટેસું કાલો ભવબાલકાલમો ઋણિઓ ।

ઘરમો હ ધમ્મજુવ્વણકાલો તદ્દચિત્તંમેઓત્તિ ॥ ૧૯ ॥

૪ વીસીમધ્યે ॥ ૧૭

“કારણભેદઈ શક્તિભેદ” ઈમ
વ્યવહારિં વ્યવહારિઈ રે.

નિશ્ચય-“નાના-કારણ કારણુ-

એકરૂપ” તે ધરિઈ રે. ૧૮ જિન૦.

ઈમ-એકેક કાર્યની ઓધ-સમુચિતરૂપ અનેક શક્તિ એક દ્રવ્યની પામિઈ, તે-વ્યવહારનયઈ કરીનઈ વ્યવહારિઈ. તે નય-કાર્ય-કારણુભેદ માનઈ છઈ. નિશ્ચય નયથી-દ્રવ્ય નાનાકાર્ય-કારણુએક-શક્તિસ્વભાવ જ દ્વયમાંહિ ધરિઈ. નહીંતો-સ્વભાવભેદઈ દ્રવ્યભેદ થાઈ. તે તે દેશ-કાલાદિકની અપેક્ષાઈ-એકનઈ અનેકકાર્યકારણુ-સ્વભાવ માનતાં ઠાઈ દોષ નથી. કારણાંતરની અપેક્ષા પણિ સ્વભાવમાંહિ જ અંતભૂંત છઈ. તેણુઈ-તેહનું પણિ વિક્લપણું ન હોઈ. તથા-શુદ્ધ નિશ્ચયનયનઈ મતઈ-કાર્ય મિથ્યા છઈ. “આદાવન્તે ચ

યન્નાસ્તિ, વર્તમાનેઽપિ તત્તથા ।” ઇતિ વચનાત્ કાર્ય. કારણકલ્પના-
રહિત-શુદ્ધ-અવિચલિતરૂપ દ્રવ્ય જ છઠ્ઠ, તે જાણવું. ૧૮

ઈમ-શક્તિરૂપેઈ દ્રવ્ય વખાણિઉં, હવઘ-વ્યક્તિરૂપ ગુણુ:પર્યાય:
વખાણુઘ છઠ્ઠ—

ગુણુ: પર્યાય: વિગતિ બહુ ભેદઈ,

નિજ નિજ જાતિં વરતઘ રે.

શક્તિરૂપ ગુણુ કોઈક ભાષઈ,

તે નહી મારગિ નિરતઈ રે. ૧૯. જિન૦.

ગુણુ: પર્યાય: વ્યક્તિ બહુ ભેદઈ-અનેક પ્રકારિં, નિજ નિજ
જાતિં-સહભાવિ:ક્રમભાવિ: કલ્પનાકૃત્ આપ આપણુઈ સ્વભાવઈ,
વર્તઈ છઈ.

કોઈક-દિગંબરાનુસારી-શક્તિરૂપ ગુણુ ભાષઈ છઈ, જે
માટઈ-તે ઈમ કહઈ છઈ જે-“ જિમ-દ્રવ્ય-પર્યાયનું કારણુ દ્રવ્ય,
તિમ-ગુણુ-પર્યાયનું કારણુ ગુણુ. દ્રવ્ય-પર્યાય=દ્રવ્યનો અન્યથા ભાવ,
જિમ-નર-નારકાદિકે. અથવા-દ્રવ્યણુક-અથણુકાદિકે. ગુણુપર્યાય=ગુણુનો
અન્યથાભાવ, જિમ-મતિ:શ્રુતાદિ વિશેષ, અથવા-સિદ્ધાદિકેવ-
લજ્ઞાન વિશેષ. ઈમ-દ્રવ્ય ૧: ગુણુ ૨: એ જાતિં શાશ્વત્, અનઈ-
પર્યાયથી અશાશ્વત્, ઈમ આંયું. ”

એહવું કહઈ છઈ, તે નિરતઈ-રૂઠઈ માર્ગઈ નહી, જે માટિ-
એ કલ્પના શાસ્ત્રિં તથા યુક્તિં ન મિલઈ. ૧૯

૧૧

પર્યાયથી ગુણુ ભિન્ન ન ભાવિઓ,

સમ્મતિઅંથિં વિગતિં રે.

જેહનો ભેદ વિવક્ષાવશથી,
તે કિમ કહિઈ શક્તિં રે. ૨૦. જિન૦.

પર્યાયથી ગુણ ભિન્ન કહતાં—જૂદો ભાષિઓ નથી, સમ્મતિ
પ્રંથિં, વ્યક્તિં—પ્રકટ અક્ષરધં. તથાહિ—

પરિગમણં, પજ્જાઓ, અણેગકરણં ગુણ ત્તિ ઈગેટ્ટા ।

તહ વિણ ગુણ ત્તિ ધણાઈ, પજ્જવ-ગય-દેસણા જમ્હા ॥૩.૧૨॥

“જિમ—ક્રમભાવીપણું પર્યાયનું લક્ષણુ ઇઈ, તિમ—અનેક
કરવું, તે પણિ-પર્યાયનું લક્ષણુ ઇઈ. દ્રવ્ય તો એક જ ઇઈ, જ્ઞાનદ-
શનાદિક ભેદ કરઈ ઇઈ, તે પર્યાય જ ઇઈ, પણિ-ગુણ ન કહિઈ.
જે માટિં:-દ્રવ્ય: પર્યાયની દેશના ભગવંતની ઇઈ, પણિ-દ્રવ્ય:
ગુણની દેશના નથી.” એ ગાથાર્થ.

જનમ્ જયતિ શાસનમ્

“જે ઈમ-ગુણ: પર્યાયથી ભિન્ન નથી, તો-દ્રવ્ય: ગુણ: પર્યાય:
એ ડ. નામ કિમ કહો છે ?” ઈમ કોઈ કહઈ, તેહનઈ કહિઈ
જ-“વિવક્ષા કહિઈ-ભેદનયની કલ્પના, તેહથી. જિમ-“તૈલસ્ય
ધારા”. ઇહાં-તેલ: નઈ ધારા: ભિન્ન કહી દેખાડયાં, પણિ-ભિન્ન
નથી. તિમ-સહભાવી: ક્રમભાવી: કહીનઈ ગુણ: પર્યાય ભિન્ન કહી
દેખાડયા, પણિ-પરમાર્થઈ-ભિન્ન નથી. ઈમ-જેહનો ભેદ ઉપચરિત
ઇઈ, તે શક્તિ કિમ કહિઈ ? જિમ-ઉપચરિત ગાઈ દુઝેઈ નહીં,
તિમ-ઉપચરિત ગુણ શક્તિ ન ધરઈ.” ૨૦

હવઈ- જ-ગુણ: પર્યાયથી ભિન્ન માંનઈ ઇઈ, તેહનઈ દૂષણુ
દિઈ ઇઈ—

૧. પાઠ૦-તુલ્લઘા

ને ગુણ ત્રીને હોઈ પદારથ,
તો ત્રીને નય લહિઈ રે.

દ્રવ્યારથઃ પર્યાયારથઃ નય

હોઈ જ સૂત્રિં કહિઈ રે. ૨૧. જિન૦.

ને-ગુણ ત્રીને પદારથ-દ્રવ્યઃ પર્યાયથી જ્ઞદો ભાવ હોઈ, તો-ત્રીને નય લહીઈ-પામિઈ, અનઈ-સૂત્રઈ તો દ્રવ્યારથઃ પર્યાયારથઃ એ ખિહુ જ નય કહિયા છઈ. ગુણ હોઈ, તો-ગુણારથ નય પશિ કહિઓ નેઈઈ.

उक्तं च सम्मतौ—

दो उण णया भगवया, दव्वद्वियपज्जवट्टिया णियया ।

जइ पुण गुणो वि हुंतो, गुणट्टिअ-णओ वि जुज्जंतो ॥ ३. १०

जं च पुण भगवैया तेसु तेसु सुत्तेसु गोयमाईणं ।

पज्जवसण्णा णियया, वागरिया तेण पज्जाया ॥ ३. ११.

૩પાદિકનઈ ગુણ કહી સૂત્રિ યોલ્યા નથી, પશિ-“વળ્ણપજ્જવા, ગંધપજ્જવા” ઇત્યાદિક પર્યાયશબ્દઈ યોલ્યાલ્યા છઈ; તે માટિ-તે પર્યાય કહિઈ, પશિ-ગુણ ન કહિઈ. અનઈ-“ એગુણકાલણ ” ઇત્યાદિક ઠામિં ને ગુણ શબ્દ છઈ, તે ગણિતશાસ્ત્રસિદ્ધ પર્યાય-વિશેષ સંખ્યાવાચી છઈ, પશિ-તે વચન ગુણારિતકનય વિષયવાચી નથી. ઉક્તં ચ સમ્મતૌ—

जंपंति—“अत्थि समए-एगगुणो दसगुणो अणंतगुणो ।

रूवाई परिणाओ, भण्णइ तम्हा गुणविसेसो ” ॥ ३. १३.

“गुणसहमंतरेण वि, तं तु पज्जवविसेसतंखाणं ।

सिज्जइ णवरं संखाण-सत्य-धम्मो ण य गुणो त्ति ॥ ३. १४.

પાઠા૦ ૧. પત્તોયગુણ-વિસેસે. ૨. અરહયા ૩. નિયમા. સ૦
પ્ર૦ ૪. યોલ્યા. પાલિ૦

જહ દસસુ દસગુણમ્મિ ય, ઇગમ્મિ દસત્તણં સમં ચેવ ।

અહિયમ્મિ વિ ગુણસદ્દે, તહેવ ઇયં પિ દદ્ધવ્વં ” ॥ ૩. ૧૫.

ધમ--ગુણ, પર્યાયથી પરમાર્થદષ્ટિ' ભિન્ન નથી, તો તે દ્રવ્યની પરિ' શક્તિરૂપ કિમ કહેલિઈ? ૨૧

“પર્યાયદલ માટિ” ગુણનઈ' શક્તિરૂપ કહુઈ છઈ, તેહનઈ' દૂષણ કિઈ' છઈ—

જો ગુણ, દલ પર્યાયનું હોવઈ,

તો દ્રવ્યઈ' સ્યૂં કીજઈ ? ૨૨.

ગુણ-પરિણામપટંતર કેવલ,

ગુણ-પર્યાય કહીજઈ' ૨૨. જિન૦.

જો-ગુણ, પર્યાયનું દલ કહિતાં-ઉપાદાન-કારણ હોઈ, તો-દ્રવ્યઈ' સ્યૂં કીજઈ ? દ્રવ્યનું કામ ગુણઈ' જ કીધઈ. તિ વારઈ-ગુણ ૧: પર્યાય ૨: જ પદાર્થ' કહો, પણિ-ત્રીજો ન હોઈ.

કોઈ કહસ્યઈ: “ દ્રવ્યપર્યાય: ગુણપર્યાય: રૂપ કારણભિન્ન છઈ, તે માટિ-દ્રવ્ય ૧: ગુણ ૨: રૂપ કારણ ભિન્ન કલિપઈ.” “તે જુહુ”, જ માટિ-કાર્યમાહિં કારણશબ્દનો પ્રવેશ છઈ, તેણઈ-કારણભેદઈ' કાર્યભેદ સિદ્ધ થાઈ, અનઈ-કાર્યભેદ સિદ્ધ થયો હોઈ, તો-કારણ-ભેદ સિદ્ધ થાઈ, એ અન્યોડન્યાશ્રય નામઈ' દૂષણ ઊપજઈ; તે માટઈ-ગુણપર્યાય જ કહિઈ, તે-ગુણપરિણામનો જ પટંતર-ભેદ કલ્પનારૂપ, તેહથી જ કેવલ સંભવઈ, પણિ-પરમાર્થઈ' નહીં. અનઈ-એ ૩ નામ કહઈ છઈ, તે પણિ-ભેદોપચારાઈ' જ; ઈમ જાણુવું.” ૨૨

પાઠા૦ ૧ એ હિ જ પ્રકાર વલી દઢ કરઈ છઈ, દષ્ટાંતે કરીને વિસ્તાર નથી. પાલિ૦

એક-અનેકરૂપથી ઈણુ પરિ,

ભેદ પરસ્પર ભાવો રે.

આધારાધેયાદિકભાવિં,

ઈમ જ ભેદ મનિ લ્યાવો રે. ૨૩. જિન૦.

એણિ પરિં દ્રવ્ય એકઃ ગુણુ-પર્યાય અનેકઃ એ રૂપઈ પરસ્પર
ક૦-માંહોમાંહિં ભેદ, ભાવો-વિચારો. ઈમ જ-આધારઃ આધેયઃ પ્ર-
મુખ ભાવ ક૦-સ્વભાવ, તેણુઈ કરી મનમાંહિં લ્યાવો, જ માટિં-
પરસ્પરઅવૃત્તિધર્મ પરસ્પરમાંહિં ભેદ જણાવઈ. ૨૩

તેહિ જ વિવરી દેખાડઈ છઈ—

૧૫

દ્રવ્ય આધાર ઘટાદિક દીસઈ,

ગુણુઃ પર્યાયઃ આધેયો રે.

રૂપાદિક એકેંદ્રિયગોચર,

દોહિં ઘટાદિક વેચ્ચો રે. ૨૪. જિન૦.

દ્રવ્યઃ ઘટાદિક આધાર દીસઈ છઈ; જ માટઈ—“ એ ઘટઈ
રૂપાદિક ” ઈમ-જણીઈ છઈ. ગુણુઃપર્યાયઃ રૂપ-રસાદિક, નીલ-પીતા-
દિક આધેય-દ્રવ્યોપરિ રહિયાં. ઈમ-આધારાધેયભાવઈ દ્રવ્યથી
ગુણુઃપર્યાયનઈ ભેદ છઈ. તથા-રૂપાદિક ગુણુઃપર્યાયઃ એક ઈંદ્રિય-
ગોચર ક૦-વિષય છઈ. જિમ-રૂપ ચક્ષુરિંદ્રિયઈ જ જણાઈ, રસ,
તે રસનેન્દ્રિયના જઃ ઈત્યાદિક. અનઈ ઘટાદિક દ્રવ્ય છઈ, તે દોહિં-ચક્ષુ-
રિન્દ્રિયઃ અનઈ-સ્પર્શનેન્દ્રિયઃ એ ૨ ઈંદ્રિયઈ કરીનઈ જણો છો.

એ નધયાયિકમત અનુસરીનધં કહિહં. સ્વમતધં-ગંધાદિકપર્યાય દ્વારધં ઘ્રાણેંદ્રિયાદિકધં પશ્ચિ દ્રવ્ય પ્રત્યક્ષ છઈ, નહીં તો-‘કુસુમ ગંધું છું’ ઈત્યાદિ જ્ઞાનનધં ભ્રાંતપણું થાઈ, તે બાણવું.

ઈમ-એક-અનેક ઇંદ્રિય આશ્ચપણધં દ્રવ્યથી ગુણુઃ પર્યાયનો ભેદ બાણવો. ગુણુઃ પર્યાયનધં માંહોમાંહિં ભેદ, તે સહસ્રાવીઃ ક્રમભાવીઃ એ કલ્પનાથી જ. ૨૪

૧૬.

સંજ્ઞા-સંખ્યા લક્ષણથી પશ્ચિ,

ભેદ એહોનો બાણી રે.

સુ-જસ-કારિણી શુભ મતિ ધારો,

દુરમતિવેલીકૃપાણી રે. ૨૫. જિન૦.

તથા-સંજ્ઞા ક૦-નામઃ તેહથી ભેદ,-“દ્રવ્ય”નામ ૧. “ગુણુ”નામ ૨. “પર્યાય”નામ ૩. સંખ્યા-ગણનાઃ તેહથી ભેદ,-દ્રવ્ય ૬ઃ ગુણુ અનેકઃ પર્યાય અનેક. લક્ષણથી ભેદ-દ્રવન=અનેકપર્યાયગમનઃ દ્રવ્યલક્ષણુ, ગુણુન=એકથી અન્યનધં લિન્નકરણુઃ તે ગુણુ લક્ષણુ, પરિગમન=સર્વતો વ્યાપ્તિઃ તે પર્યાયલક્ષણુ. ઈમ-એહોનો-દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયનો, માંહોમાંહિં ભેદ બાણીનધં, ઉત્તમ યશની કરણુહાર બલી મતિ ધરો. કેહવી છઈ ? જ-દુરમતિ કહિઈ-જે દ્રવ્યાદ્વૈતપક્ષની માઠી મતિ, તે રૂપિણી જે વેલી, તેહનધં વિષઈ કૃપાણી-કુહાડી. ૨૫

પાઠા૦ ૧. ભાવવું. પાલિ૦

૨. એકાંત એક દ્રવ્યને માંનધ, પશ્ચિ-ગુણુ-પર્યાય ન માનધ, તે દ્રવ્યાદ્વૈતવાદી કહિઈ ૨૦ ટી૦ ભા૦ ની પ્રામાં આ ટીપ્પણુ ચાલુ થયમાં જ છે. સં૦

એ ઢાલધં-દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયનો ભેદ દેખાડયો. હિવધં-ત્રીજઠં ઢાલધં-એકાંતિ જે ભેદ માંનઠં છઠ, તેહનઠં અભેદપક્ષ અનુસરી-નઠં દૂષણુ દિઠં છઠઃ—

ઢાલ-૩ જી.

(પ્રથમ ગોવાલણુ તણુઠં જી. એ દેશી. રાગ-જયતસિરી.)

૧

એકાંતિં જે ભાષિઠં જી,

દ્રવ્યાદિકનો રે ભેદ.

તો પરદ્રવ્યપરિં હુઠં જી,

ગુણુ-ગુણિભાવ ઉચ્છેદ રે. ૨૬.

ભવિકા ધારો ગુરુઉપદેશ,

દ્રવ્યાદિકનો-દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયનો જે એકાંતઠં ભેદ ભા-ષિઠં, તો પરદ્રવ્યનઠં પરિં સ્વદ્રવ્યનઠં વિષે પણિ ગુણુ-ગુણિ-ભાવનો ઉચ્છેદ થઠં જઠં. જીવદ્રવ્યના ગુણુ જ્ઞાનાદિક, તેહનો ગુણી જીવ દ્રવ્ય, પુદ્ગલ દ્રવ્યના ગુણુ રૂપાદિક, ગુણી પુદ્ગલ દ્રવ્ય; એ વ્યવસ્થા છઠં-શાસ્ત્રપ્રસિદ્ધ. ભેદ માંનતાં તે લોપાઠં. જીવદ્રવ્યનઠં પુદ્ગલગુણુરથું જિમ ભેદ છઠં, તિમ-નિજ ગુણુરથું પણિ ભેદ છઠં, તો “એહનો એહ ગુણી, એહના એહ ગુણુ” એ વ્યવહારનો વિલોપ થઠં આવઠં; તે માટઠં-દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયનો અભેદ જ સંભવઠં. એહયો-અભે-દનયનો ગુરુનો ઉપદેશ-ભણીનઠં-ભવ્ય પ્રાણી ધારો. ૨૬

વલી અભેદ ઊપરિ યુક્તિ કહઠં છઠ—

૨

દ્રવ્યઠં ગુણુઃ પર્યાયનો જી.

છઠં અભેદ સંબંધ.

ભિન્ન તેહ જો કલ્પિઈ જી,

તો અનવસ્થાબંધ રે. ભ.વિકા. ૨૭

દ્રવ્યઈ ક૦—દ્રવ્યનઈ વિષઈ, ગુણુ: પર્યાયનો અભેદ સંબંધ છઈ. જો દ્રવ્યનઈ વિષઈ ગુણુ: પર્યાયનો સમવાય નામઈ^૧ ભિન્ન સંબંધ કલ્પિઈ, તો અનવસ્થાદોષનું બંધન થાઈ. જો માટઈ—ગુણુ-ગુણીથી અલગો સમવાય સંબંધ કહિઈ, તો તે સમવાયનઈ પણિ અનેરો સંબંધ જોઈઈ, તેહનઈ પણિ અનેરો. ઈમ કરતાં-કિહાંઈ ઠઈરાવ ન થાઈ. અનઈ જો-સમવાયનો સ્વરૂપસંબંધ જ અભિન્ન માનો, તો ગુણુ-ગુણીનઈ સ્વરૂપસંબંધ માનતાં સ્યૂં વિધટઈ છઈ ? જો 'ફેક નવો સંબંધ માનો છો. ૨૭

વલી-અભેદ ન માનઈ, તેહનઈ—બાધક કહઈ છઈ—

“સ્વાર્ણું કુંડલાદિક હુઈ જી,”

“ઘટ રક્તાદિક ભાવ.”

એ વ્યવહાર ન સંભવઈ જી,

જો ન અભેદસ્વભાવ રે. ૨૮. ભ.વિકા.

“સોનું તેહ જ કુંડલ થયું; ઘડો પહિલાં શ્યામ હુતો, તેહ જ રાતો વર્ણઈ થયો.” એહવો સર્વલોકાનુભવસિદ્ધવ્યવહાર ન ઘટઈ, જો અભેદસ્વભાવ દ્રવ્યાદિક ઉ નઈ ન હુઈ તો. ૨૮

વલી-ખીનું બાધક કહઈ છઈ—

૪

બંધ: દેશ: ભેદઈ હુઈ જી.

બિમાણી ગુસ્તા રે બંધિ.

પાઠા૦ ૧. સંબંધ ભિન્ન કલ્પિઈ. ભા૦ ૨. ફેક પા૦ ૧.

પ્રદેશ-ગુરુતા પરિણુમઈં છ,

ખંધ અભેદહ ળંધ રે. ૨૯. ભવિકાં.

ખંધ કહિઈ-અવયવી, દેશ કહિઈ-અવયવ; એહોનઈં એ ભેદ માનિઈં, તે ખિમણો ભાર ખંધમાંહિ થયો એઈંઈં. જે માટિ-શતતંતુના પટમાંહિ-શતતંતુનો જેટલો ભાર, તેટલો પટમાંહિં પણિ એઈંઈં.

અનઈં-જે ડોઈં નવા નૈયાયિક ઈમ કહઈં છઈં જે-“ અવયવના ભારથી અવયવીનો ભાર અત્યંત હીન છઈં, ” તે માટઈં-તેહનઈં મતઈં-“ દ્વિપ્રદેશાદિક ખંધમાંહિં કિહાઈં ઉત્કૃષ્ટ ગુરુતા ન થઈં એઈંઈં. જે માટઈં-દ્વિપ્રદેશાદિક ખંધ એકપ્રદેશાદિકની અપેક્ષાઈં અવયવી છઈં. અનઈં-પરમાણુમાંહિં જે ઉત્કૃષ્ટ ગુરુત્વ માનિઈં, તે-રૂપાદિક વિશેષ પણિ પરમાણુમાંહિં માન્યાં એઈંઈં, દ્વિપ્રદેશાદિક-માંહિં ન માન્યાં એઈંઈં. ”

અભેદનયનો ળંધ માનઈં-તે પ્રદેશનો ભાર તેહ જે ખંધ-ભારપણઈં પરિણુમઈં, જિમ-તંતુરૂપ પટરૂપપણઈં. તિવારઈં-ગુરુતા વૃદ્ધિનો દોષ કહિઓ, તે ન લાગઈં. ૨૯

દ્રવ્યાદિકનઈં અભેદ ન માનઈં છઈં, તેહનઈં ઉપાલંભ દિઈં છઈં-

૫

ભિન્ન દ્રવ્ય-પર્યાનઈં છ,

ભવનાદિકનઈં રે એક

ભાષઈં, કિમ દાખઈં નહીં છ

એક દ્રવ્યમાં વિવેક રે ? ૩૦ ભવિકાં.

૧. પાઠાં સંખંધિ. ભા૦

૪

ભિન્ન દ્રવ્ય-જ-પાપાણુ: કાષ્ટ: પૃથિવી: જલાદિક: તેહનો
 પર્યાય-જ ભવનાદિક, ધરપ્રમુખ, તેહનઈ-તૂં “એક” કહઈ છઈ-
 “એક ધર એ” ઈત્યાદિક લોકવ્યવહાર માટઈ? તો એક દ્રવ્યમાં
 દ્રવ્ય: ગુણુ: પર્યાયનઈ અભેદ હોઈ, એહવો વિવેક કાં નથી કહિતો?
 જ માટઈ-આત્મદ્રવ્ય, તેહ જ આત્મગુણુ: તેહ જ આત્મ પર્યાય:
 એહવો વ્યવહાર અનાદિસિદ્ધ છઈ. ૩૦

૬

ગુણુ: પર્યાય: અભેદથી જ,

દ્રવ્ય નિયત વ્યવહાર.

પરિણુતિ જે છઈ એકતા જ,

તેણિું તે એક પ્રકાર રે. ૩૧. ભવિકા૦.

જીવદ્રવ્ય: અજીવદ્રવ્ય: ઈત્યાદિ જે-નિયતકહતાં-વ્યવસ્થા-
 સહિત વ્યવહાર થઈ છઈ, તે ગુણુ: પર્યાયના અભેદથી. જ્ઞાનાદિક
 ગુણુ: પર્યાયથી અભિન્ન દ્રવ્ય, તે જીવદ્રવ્ય; રૂપાદિક-ગુણુ: પર્યાયથી
 અભિન્ન, તે અજીવદ્રવ્ય; નહીં તો-દ્રવ્યસામાન્યથી વિશેષસંજ્ઞા ન
 થઈ. દ્રવ્ય: ગુણુ: પર્યાય: એ ૩ નામ છઈ, પરિણુ-સ્વજાતિં ૩ નઈ
 એકત્વ પરિણામ છઈ, તે માટિં-તે ૩ પ્રકાર એક કહઈ. જિમ-
 આત્મદ્રવ્ય: જ્ઞાનાદિક ગુણુ: તતપર્યાય: એ સર્વ એક જ કહિઈ.
 જિમ-રત્ન ૧: કાંતિ ૨: જ્વરાપહાર શક્તિ ૩: એ ૩ નઈ એક જ
 પરિણામ છઈ; તિમ-દ્રવ્ય: ગુણુ: પર્યાયનઈ, ઈમ જાણવું. ૩૧

વહી-અભેદ ન માનઈ, તેહનઈ દોષ દેખાડઈ છઈ—

૭

જો અભેદ નહીં એહોનો જ,

તો કારય કિમ હોઈ ?

અછતી વસ્તુ ન નીપજઈ જી,

શશવિષાણુપરિજેઈ રે. ૩૨. ભવિકા૦.

જે-એહનઈ-દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયનઈ અભેદ નથી, તે-કારણુઃ કાર્યનઈ પણિ અભેદ ન હોઈ. તિવારઈ-મૃત્તિકાદિક કારણુથી ધટાદિ કાર્ય કિમ નીપજઈ? કારણુમાંહિ કાર્યની શક્તિ હોઈ, તેજ કાર્ય નીપજઈ, કારણુમાંહિ અછતી કાર્યવસ્તુની પરિણતિ ન નીપજઈ જ. જિમ-શશવિષાણુ. જે-કારણુમાંહિ કાર્ય સત્તા, માનઈ, તિવારઈ-અભેદ સહજિ જ આવ્યો. ૩૨

“કારણુમાંહિ કાર્ય ઊપના પહિલાઈ જે કાર્યની સત્તા છઈ તે કાર્યદર્શન કાં નથી થાતું?” એ શંકા ઊપરિ કહઈ છઈ—

દ્રવ્યરૂપ છતી કાર્યની જી,

તિરોભાવની-રે શક્તિ.

આવિર્ભાવઈ નીપજઈ જી,

ગુણુઃ પર્યાયની વ્યક્તિ રે. ૩૩. ભવિકા૦.

કાર્ય નથી ઊપતું, તિવારઈ-કારણુમાંહિ કાર્યની-દ્રવ્યરૂપઈ-તિરોભાવની શક્તિ છઈ. તેણુઈ કરી-છઈ, પણિ-કાર્ય જણાતું નથી. સામગ્રી મિલઈ, તિવારઈ-ગુણુઃ પર્યાયની વ્યક્તિથી આવિર્ભાવ થઈ છઈ, તેણુઈ કરી-કાર્ય દીસઈ છઈ. તિરોભાવઃ આવિર્ભાવઃ પણિ-દર્શનઃ અદર્શનઃ નિયામક કાર્યના પર્યાય-વિશેષ જ જણવા. તેણુઈ કરી-આવિર્ભાવનઈ સત્ઃ અસત્ઃ વિકલ્પઈ દૂષણુ ન હોઈ, જ માટઈ-અનુભવનઈ અનુસારઈ પર્યાય કલિપઈ. ૩૩.

પાઠા૦ ૧ સત્તા ભા૦

નૈયાયિક ભાષણ ઈસ્યું જી,

“ જિમ અછતાનું રે જ્ઞાન.

હોવઇ વિષય અતીતનું જી,

તિમ કારય સહિ નાણુ રે” ૩૪. ભવિકા૦.

ઇહાં-નૈયાયિક એહવું ભાષણ છઇ-“ જિમ-અતીત વિષયઃ જ ઘટાદિક, અછતા છઈ, તેહનું જિમ જ્ઞાન હોઇ, તિમ-ઘટાદિક કાર્ય અછતાં જ, મૃત્તિકાદિકદલયકી સામગ્રી મિલ્યઇ નીપજ-સ્યઈ. અછતાંની જ્ઞપ્તિ હોઈ, તે અછતાંની ઉત્પત્તિ કિમ ન હોઇ ? ઘટનું કારણ દંડાદિક અમ્હે કહું છું, તિહાં-લાઘવ છઈ, તુરહારિ મતિં-ઘટાભિવ્યક્તિનું દંડાદિક કારણ કહવું, તિહાં-ગૌરવ હોઈ. ખીજું, અભિવ્યક્તિનું કારણ-ચક્ષુઃપ્રમુખ છઈ, પણિ-દંડાદિક નથી. તે માટિં-ભેદ પક્ષ જ. દ્રવ્યઘટાભિવ્યક્તિનું કારણ-દંડાભાવઃ ઘટાભિવ્યક્તિનું કારણ-ચક્ષુઃ, તિહાં-ગૌરવ છઈ, તે-ન ઘટઇ.” ૩૪.

હવઈ, એ મત દૂષઇ છઇ—

૧૦

તે મિથ્યા, નહીં સર્વથા જી

અછતો વિષય અતીત.

પર્યાયારથ તે નહીં જી,

દ્રવ્યારથ છઈ નિત્ય રે. ૩૫. ભવિકા૦.

“ અછતાની જ્ઞપ્તિની પરિં અછતાની ઉત્પત્તિ હોઈ,” ઇમ કહિહું, તે મત મિથ્યા, જ માટઇ-અતીત વિષયઃ ઘટાદિક, સર્વથા

પાકા૦-૧. સત્તા, પાલિ૦ ૨. અભેદ પક્ષજ [.....] ઘટઇ ” ભા૦

અછતો નથી. તે-પર્યાયારથથી નથી; દ્રવ્યારથથી નિસ્ય છઈ. નષ્ટ ઘટ પણિ મૃત્તિકારૂપઈં છઈ. સર્વથા ન હોઈ, તો-શશ-શૃંગ સરખો થાઈ. ૩૫.

“ સર્વથા અછતો અર્થ જ્ઞાનમાંહિં ભાસઈં છઈ ” એહવું કહઈં છઈ, તેહનઈં બાંધક દેખાડઈં છઈ—

અછતૂં ભાસઈં ગ્યાનનઈં જી.

જે “ સ્વભાવિ સંસાર

કહતો જ્ઞાનાકાર ” તો જી,

જીપઈં યોગાચાર રે. ૩૬. ભવિકા૦.

જે “ જ્ઞાનનઈં સ્વભાવઈં, અછતો અર્થ: અતીત ઘટ પ્રમુખ, ભાસઈં, ” એહવું માનઈં, તો-“સારે સંસાર જ્ઞાનાકાર જી છઈ. બાહ્ય-આકાર અનાદિ-અવિધા-વાસનાઈં અછતા જી ભાસઈં છઈ, જિમ-સ્વપ્નમાંહિ અછતા પદાર્થ ભાસઈં છઈ. બાહ્યાકારરહિત શુદ્ધ જ્ઞાન, તે-બુદ્ધનઈં જી હોઈ. ” ઇમ કહતો યોગાચાર નામઈં ત્રીજે ઐહ જી જીપઈં; તે માટઈં-અછતાનું જ્ઞાન ન હોઈ. ૩૬.

“ જે અછતાનું જ્ઞાન ન હોઈ, તો “ હવણાં મઈં અતીત ઘટ જાણ્યો “ ઇમ-કિમ કહવાઈં છઈ ? ” તે જીપરિ કહઈં છઈ—

“ હવડાં જાણ્યો અરથ તે જી, ”

ઇમ અતીત જે જાણાઈં.

વર્તમાન પર્યાયથી જ,

વર્તમાનતા થાઇ રે. ૩૭. ભવિકાં.

“તે અતીત ઘટ મઠે હવણાં જાણ્યો.” ઈમ-જે જણાઇ છે, તિહાં-દ્રવ્યથી છતાં અતીત ઘટનઇ વિષઇ, વર્તમાનજ્ઞેયાકારરૂપ-પર્યાયથી “હવણાં” અતીત ઘટ જાણ્યો જઈ છે.

અથવા-નૈગમનયથી અતીતનઇ વિષઇ વર્તમાનતાનો આરોપ કીજઈ છે, પણિ-સર્વથા અછતી વસ્તુનું જ્ઞાન ન થાઇ. ૩૭.

૧૩

ધર્મી, અછતઈ ધર્મ, જો જ,

અછતઈ કાલિં સુહાઈ.

સર્વ-કાલિં નિર્ભયપણુઈ જ,

તો શશશૂંગ જાણાઈ રે. ૩૮. ભવિકાં.

“ધર્મી-અતીત ઘટ, અછતઈ ધર્મ-ઘટત્વ, અછતઈ કાલિં-ઘટનઈ અભાવ કાલઈ-ભાસઇ છે. અથવા-ધર્મી-અતીત ઘટ, અછતઈ ધર્મ-જ્ઞેયાકાર, અછતઈ કાલઈ ભાસઇ છે.” ઈમ જે-તુઝને ચિત્તમાંહિ સુહાઈ, તો-સર્વ-અતીતઃ અનાગતઃ વર્તમાનઃ કાલઈ નિર્ભયપણુઈ-અદૃષ્ટશંકારહિતપણુઈ^૩ શશશૂંગ પણિ જણાણું જોઈઈ. ૩૮.

૧૪

તેં માટઈ-અછતા તણે જ,

ભાધ ન, જનમ ન હોઇ.

પાઠાંગ. કથીજઈ ર. અનિત્યઘટ ૩.-પણુઈ ધારણું. ઈમ નહીં તો-

કારય-કારણુનઈ સહી છ,

છઈ અભેદ ઈમ જોઈ રે. ૩૯. ભવિકાં.

ઇમ નથી, તે માટઈ-અછતા અર્થનો ગ્રોધ ન હોઇ, જન્મ પણિ ન હોઈ. ઇમ-નિર્વાર કાર્ય-કારણનો અભેદ છઈ; તે દૃષ્ટાંતઈ-દ્રવ્ય: ગુણ: પર્યાયનો પણિ અભેદ છઈ, ઇમ સદહુવું. ૩૯.

એ ભેદના ઢાલ ઊપરિ અભેદનો ઢાલ કહિયો, જે માટઈ-ભેદ-નયપક્ષનો અભિમાન અભેદનય ટાલઈ. હવઈ-એ બિહુ નયના સ્વામી દેખાડીનઈ, સ્થિતપક્ષ કહુઈ છઈ—

૧૫

ભેદ ભણુઈ નૈયાયિકો છ,

સાંખ્ય અભેદ પ્રકાશ.

જઈન ઉભય વિસ્તારતો છ,

પામઈ સુજસ વિલાસ રે. ૪૦. ભવિકાં.

ભેદ: તે નૈયાયિક ભાષઈ, જે માટઈ-તે અસત્કાર્યવાદી છઈ. સાંખ્ય:તે અભેદનય પ્રકાશઈ છઈ. જઈન: તે બેહુનય સ્વાદ્વાદઈ કરીનઈ વિસ્તારતો ભલા યશનો વિલાસ પામઈ. જે માટઈ-પક્ષ-પાતી બેહુ નય માંહોમાંહિં ધસાતાં, સ્થિતપક્ષ અપક્ષપાતી-સ્વાદ્વા-દીનો જે દીપઈ. ઉક્તં ચ—

અન્યોઽન્યપક્ષપ્રતિપક્ષભાવાદ્ યથા પરે મત્સરિણ: પ્રવાદા: ।

નયાનશેષાનવિશેષમિચ્છન્ ન પક્ષપાતી સમયસ્તથા તે ॥ ૩૦ ॥

[અન્યયોગવ્યવહેદકદ્વાત્રિંશિકા-]

પાઠા૦ ૧. પ્રકાશક. ભા૦

તથા—

ય એવ દોષાઃ કિલ નિત્યવાદે, વિનાશિવાદેऽપિ સમાસ્ત એવ ।
પરસ્પરઘ્વંસિષુ કણ્ઠકેષુ, જયત્યવૃષ્યં જિન ! શાસનં તે ॥ ૨૬ ॥

[અન્યયોગવ્યવચ્છેદકદ્વાત્રિંશિકા]

હવઘ-ચઉથી ઢાલમાહિં-ભેદભેદનો વિરોધ આશંકીનઈ
ટાલઈ ઇછ.

ઢાલ-૪ થી.

['નંદનકું ત્રિશલા હુલરાવે-એ દેશી.]

પરવાદી કહેઈ ઇછ—

૧

“ભેદઃ અભેદઃ ઉભય કિમ માનો ?

જિહાં વિરોધ નિરધારો રે.

એક ઠામિ કહો કિમ કરિ રહવઘ

આતપનઈ અંધારો રે ? ” ૪૧.

શ્રુતધર્મઈ મન દૃઢ કરિ રાખો,

જિમ શિવસુખફલ ચાખો રે.

શ્રુતધર્મઈ મન દૃઢ કરિ રાખો. એ આંકણી.

“ દ્રવ્યાદિકનઈ ભેદઃ અભેદઃ યેહુ ધર્મ કિમ માનો છો ?
જિહાં-વિરોધ નિર્ધાર ઇછ. ભેદ હોઈ, તિહાં-અભેદ ન હોઈ; અભેદ
હોઈ, તિહાં-ભેદ ન હોઈ. એ યેહુ ભાવાભાવરૂપઈ વિરોધી ઇછ;

પાઠાં ૧. ગામ નગર આગઈ કરી કંદર. ભાં ૨. પરવાદીનો
મત તેને દ્વણ્ણરૂપ કહઈ. પાં

વિરોધી બેહુ એક ઠામિ ન રહઈ. જિમ-આતપ હોઈ, તિહાં-અધારો ન રહઈ, અધારો હોઈ, તિહાં-આતપ ન રહઈ, તિમ-લેદાલેદ એકત્ર ન હોઈ. ”

ઇહાં-શ્રુતધર્મઈ-સ્વાદ્વાદ પ્રવચન માહિં, મન દૃઢ-વિશ્વાસવંત કરી રાખો. જિમ-શાસનઅદ્વાદૃઢપણુઈ, મોક્ષરૂપ-કલ્પવૃક્ષનાં સુખરૂપ-ફલ આપો. અતવર્મ વિના ચારિત્રધર્મ ફલવંત ન હોઈ, જે માટિ-શંકાસહિત ચારિત્રીઓ પણિ સમાધ ૧ ન પામઈ.

ઉક્તં ચ—

વિત્તિગિચ્છસમાવન્નેણં અપ્પાણેણં ણો લભત્તિ સમાહિં. ૫. ૫.

આચારાક્કે. ૧ ૪૨.

ઈસી શિષ્યની શંકા જાણી,
પરમારથ ગુરુ બોલઈરે.

અવિરોધઈ સવિ ઠામઈ દીસઈ,

હોઈ ધર્મ એક તોલઈ રે. ૪૩. શ્રુત૦.

એહવી શિષ્યની શંકા જાણી કરી, ગુરુ-સ્વાદ્વાદી, પરમાર્થ બોલઈ છઈ. જે-“ ઘટઃ ઘટાભાવાદિકનઈ યદ્ધપિ વિરોધ છઈ, તો પણિ-લેદાલેદનઈ વિરોધ નથી. જે માટઈ-સર્વઠામઈ, દોઈ ધર્મ-લેદઃ અલેદઃ અવિરોધઈ-એકાશ્રયવૃત્તિપણુઈ જે, દીસઈ છઈ, ઇક તોલઈ પણિ.

“ અલેદ સ્વાભાવિક સાચો, લેદ ઔપાધિક જૂઠો. ”-ઇમ ઠોઈ કહઈ છઈ; તે અનુભવતા નથી. વ્યવહારઈ-પરાપેક્ષા બેહુનઈ, “ ગુણાદિકનો લેદ, ગુણાદિકનો અલેદ ” એ વચનથી (?) ૪૩.

પાઠા૦ ૧ સમાધિવંતપણું, પા૦

૫

એક ઠામિ સવિ જનની સાખિ,

પ્રત્યક્ષઈ જે લહિઈ રે

રૂપ રસાદિકની પરિ તેહનો,

કહો વિરોધ કિમ કહિઈ રે. ૪૪. શ્રુત૦.

એક ઠામિ-ઘટાદિક દ્રવ્યનઈ વિષઈ, સર્વલોકની સાખી-
પ્રત્યક્ષ પ્રમાણુઈ, રક્તવાદિક-ગુણુ: પર્યાયનો ભેદાભેદ, જે લહિઈ
છઈ, તેહનો વિરોધ કહો કિમ કહિઈ ?, જિમ-રૂપ: રસાદિકનો
એકાશ્રયવૃત્તિવાનુભવથી વિરોધ ન કહિઈ, તિમ-ભેદાભેદનો
પણુ જણવો. ઉક્તં ચ—

ન હિ પ્રત્યક્ષદૃષ્ટૈર્થે વિરોધો નામ ।

તથા-પ્રત્યક્ષદૃષ્ટ અર્થઈ દૃષ્ટાન્તનું પણુ કાર્ય નથી.

ઉક્તં ચ—

કેદમન્યત્ર દૃષ્ટત્વમહો ! નિપુણતા તત્ર ।

દૃષ્ટાન્તં યાચસે યત્ત્વં પ્રત્યક્ષેડપ્યનુમાનવત્ ॥ ૧ ॥ ૪૪.

ભેદાભેદનો પ્રત્યક્ષનો અભિલાપ પુદ્ગલ દ્રવ્યઈ દેખાડઈ છઈ—

૪

શ્યામભાવ જે ઘટ છઈ પહિલાં,

પછઈ ભિન્ન તે રાતો રે.

ઘટભાવઈ નવિ ભિન્ન જણુઈ,

સી વિરોધની વાતો રે ? ૪૪. શ્રુત૦.

પાઠા૦ ૧, અભિલાપ. ભા૦ પા૦

જે ઘટ પહિલાં-શ્યામભાવ છં, તે પછઈ-રતો ભિન્ન જણાઈ છઈ, અનઈ-બિહું કાલિં-ઘટભાવઈ અભિન્ન જ જણાઈ છઈ. શ્યામ: રક્ત: અવસ્થાભેદઈ ઘટ એક જ છઈ, તો ઇહાં-વિરોધની વાત સી કહવી ? ૪૪.

હવઈ-આત્મદ્રવ્યમાંહિં ભેદાભેદનો અનુભવ દેખાડઈ છઈ-

૫

બાલભાવ જે પ્રાણી દીસઈ,

તરુણ ભાવ તે ન્યારો રે.

દેવદત્ત ભાવઈ તે એક જ,

અવિરોધઈ નિર્ધારો રે. ૪૫. શ્રુત૦.

બાલભાવઈ-બાલકપણે, જે પ્રાણી દીસઈ છઈ, તે તરુણ ભાવે ન્યારો કહતાં-ભિન્ન છઈ. અનઈ-દેવદત્તભાવઈ તે-મનુષ્ય-પણાનઈ પર્યાયઈ તે-એક જ છઈ. તો-એકનઈ વિષઈ-બાલ:તરુણ: ભાવઈ-ભેદ: દેવદત્તભાવઈ-અભેદ: એ-અવિરોધં નિર્ધારો.

ઉક્તં ચ—

પુરિસમ્મિ પુરિસસદ્દો, જમ્માઈ મરણકાલપજ્જંતો ।

તસ્સ ઉ બાલાઈયા, પજ્જવમેયા बहुवियप्पा ॥ ૧ ॥

॥ સમ્મતૌ [૧. ૩૨.] ૪૫

“ભેદ હોઈ, તિહાં-અભેદ ન હોઈ જ; ભેદ વ્યાપ્યવૃત્તિ છઈ, તે માટિ.” એહવી પ્રાચીન નૈયાયિકની શંકા ટાલઈ છઈ—

૬

ધર્મભેદ જે અનુભવિ ભાસઈ,

ધર્મિભેદ નવિ કહિઈ રે.

ભિન્ન ધર્મના એક જ ધર્મી,

જડ ચેતન પણિ લહિઈ રે. ૪૬. શ્રુત૦.

“શ્યામો ન રક્તઃ-ઈહાં-શ્યામત્વઃ રક્તત્વઃ ધર્મનો ભેદ ભાસઈ છઈ, પણિ-ધર્મિ-ધટનો, ભેદ ન ભાસઈ” ઈમ જો કહિઈ, તો-જડઃ ચેતનનો ભેદ ભાસઈ છઈ, તિહાં-જડત્વઃ ચેતનત્વઃ ધર્મનો જ ભેદ, પણિ-જડઃ ચેતન દ્રવ્યનો ભેદ નહીં ? ઈમ-અવ્યવસ્થા યાઇ. ધર્મીનો પ્રતિયોગિપણઈ ઉલ્લેખ તો બિહુ ઠામે સરખો છઈ. અનઈ-પ્રલક્ષસિદ્ધ-અર્થઈ બાધક તો અવતરઈ જ નહીં. ૪૬.

૭

ભેદાભેદ તિહાં પણિ કહતાં, સાઈટ
વિજય જઈન મત પાવઈ રે.

ભિન્ન રૂપમાં રૂપંતરથી, ઈનમ્ જયતિ શાસનમ્

જગિ અભેદ પણિ આવઈ રે. ૪૭. શ્રુત૦.

તિહાં-જડઃ ચેતનમાહિં, પણિ-ભેદાભેદ કહતાં જૈનનું મત વિજય પામઈ. જે માટઈ-ભિન્નરૂપ-જે જીવાજીવાદિકઃ તેહમાં, રૂપાંતર-દ્રવ્યત્વઃ પદાર્થત્વાદિકઃ, તેહથી-જગમાંહિં અભેદ પણિ આવઈ. એટલઈ-ભેદાભેદનઈ સર્વત્ર વ્યાપકપણું કહિઈ. ૪૭.

હિવઈ-એહ જ વિવરીનઈ દેખાડઈ છઈ—

૮

જેહનો ભેદ અભેદ જ તેહનો, રૂપંતરસંયુતનો રે.

પાઠા૦ ૧. “દિગ્વિજયેન વિજયઃ” હત્યુચ્યતે. ૫૧૦

૩પંતરથી ભેદજ તેહનો, મૂલ હેતુ નય શતનો રે.

૪૮. શ્રુત૦.

જેહનો ભેદ, તેહનો જ ૩પાંતરસહિતનો અભેદ હોઈ. જિમ-સ્થાસઃ ઠાશઃ કુશૂલઃ ઘટાદિકનો ભેદ છઈ, અનઈ-તેહજ-મૃદ્દ્રવ્યત્વવિશિષ્ટ અનર્પિત-સ્વપર્યાયનો અભેદ છઈ. તેહનો જ-૩પાંતરથી ૧ભેદ હોઈ. જિમ-સ્થાસઃ ઠાશઃ કુશૂલાદિકવિશિષ્ટ-મૃદ્દ્રવ્ય-પણઈ તેહનો જ ભેદ હોઈ.

એ-ભેદઃ નઈ અભેદઃ છઈ, તે-સઈગમે નયનો મૂલ હેતુ છઈ. સાત નયનાં જે સાતસઈ ભેદ છઈ, તે એ રીતે-દ્રવ્યઃ પર્યાયની અર્પણાઃ અનર્પણાઈ થાઈ. તે જ્ઞાતારનયચક્રાઘ્યયનમાહિં પૂર્વિ હુંતા. હવણાં-દ્વાદશારનયચક્રમાહિ-વિધિઃ વિધિર્વિધિઃ, ઈત્યાદિ રીતિં એકેક નયમાહિ ૧૨ઃ ૧૨ઃ ભેદ ઉપજૈતા કહિયા છઈ. ૪૮.

૯ જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

ક્ષેત્રઃ કાલઃ ભાવાદિક યોગઈ,

થાઈ ભંગની કોડી રે.

સંખેપઈ એ ઠામિં કહિઈ,

સમભંગની જોડી રે. ૪૯. શ્રુત૦.

દ્રવ્યાદિક વિશેષણઈ ભંગ થાઈ, તિમ-ક્ષેત્રાદિક વિશેષણઈ પણિ અનેક ભંગ થાઈ. તથા-દ્રવ્યઘટઃ સ્વ કરી વિવક્ષિઈ, તિવા-રઈ-ક્ષેત્રાદિક ઘટઃ પર થાઈ, ઈમ પ્રત્યેકઈ-સમભંગી પણિ કોડી-ગમઈ નીપજઈ. તથાપિ-લોકપ્રસિદ્ધ જ-કંબુ-ત્રીવાદિપર્યાયોપેત-

પાઠા૦ ૧. જભેદ ભા૦ ૨. ઉપાજૈવા પા૦ ૩. એક ભા૦

ઘટ છઠ, તેહનઈ જ-સ્વત્રેવડીનઈ સ્વરૂપઈ-અસ્તિત્વઃ પરરૂપઈ-
નાસ્તિત્વઃ ઇમ લેઘ સમ્પભંગી દેખાડિઈ.

તથાહિ—

સ્વદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાલ-ભાવાપેક્ષાઈ ઘટ છઠ જ ૧.

પરદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાલ-ભાવાપેક્ષાઈ નથી જ ૨.

એક વારઈ-ઉભય વિવક્ષાઈ અવકતેવ્ય જ, ૨. પર્યાય એક
શબ્દઈ મુખ્યરૂપ ઠ કહવાઈ જ ૩.

એક અંશ સ્વરૂપઈ: એક અંશ-પરરૂપઃ વિવક્ષીઈ, તિવા-
રઈ-“ છઠ: નઈ: નથી: ” ૪.

એક અંશ-સ્વરૂપઈ: એક અંશ-યુગપત્-ઉભયરૂપઈ વિવ-
ક્ષીઈ: તિવારઈ-“ છઠ: અનઈ અવાચ્ય: ” ૫.

એક અંશ-પરરૂપઈ: એક અંશ-યુગપત્-ઉભયરૂપઈ વિવક્ષીઈ:
તિવારઈ-“ નથી: નઈ: અવાચ્ય: ” ૬.

એક અંશ-સ્વરૂપઈ: એક પરરૂપઈ: એક યુગપત્-ઉભય
રૂપઈ વિવક્ષીઈ: તિવારઈ-“ છઠ: નથી: નઈ: અવાચ્ય: ” ૭. ૪૯.

હવઈ-એ સમ્પભંગી ભેદાભેદમાં બેડીઈ છઈ—

૧૦

પર્યાયારથ ભિન્નઃ વસ્તુ છઈ.

દ્રવ્યારથઈ અભિન્ના: રે.

૧ સ્યાદસ્ત્યેવ ઘટ: ૧ સ્યાન્નાસ્ત્યેવ ૨ સ્યાદવાચ્ય ઇવ ૩
સ્યાદસ્ત્યેવ નાસ્ત્યેવ ૪ સ્યાદસ્ત્યેવ સ્યાદવક્તવ્ય ઇવ ૫ સ્યાન્ના-
સ્ત્યેવ સ્યાદવક્તવ્ય ઇવ ૬ સ્યાદસ્ત્યેવ સ્યાન્નાસ્ત્યેવ સ્યાદવ્યક્તવ્ય
ઇવ ૭ ઇતિ પ્રયોગ:--અં ૦ ઠિપણી.

પાઠાં ૧. અવાચ્ય, ૨. એ પર્યાય પાઠાં

ક્રમદં ઉભય નય જો અર્પી જઈ,

તો-ભિન્નઃ નદં અભિન્નોઃ રે. ૫૦. શ્રુત૦.

પર્યાયાર્થનયથી-સર્વ વસ્તુ દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયઃ લક્ષણુદં
કથંચિત્ ભિન્ન જ છઈ [૧]. દ્રવ્યાર્થનયથી-કથંચિત્ અભિન્ન
જ છઈ. જે માટિં-ગુણુઃ પર્યાયઃ દ્રવ્યનાજ આવિભાવઃ તિરોભાવઃ
છઈ[૨]. અનુક્રમદં જો-૨. નય-દ્રવ્યાર્થિ કઃ પર્યાયાર્થિ કઃ અર્પીદં,
તો-કથંચિત્ ભિન્નઃ કથંચિત્ અભિન્નઃ કહિદં [૩]. ૫૦

૧૧

જો એકદા ઉભય નય ગહિદં,

તો અવાચ્યઃ તે લહિદં રે.

એકદં શબ્દદં એક જ વારદં,

દોઈ અર્થ નવિ કહિદં રે. ૫૧. શ્રુત૦.

જો-એકવાર ૨. નયના અર્થ વિવેક્ષીદં, તો તે અવાચ્ય લહિદં,
જે માટિં-એક શબ્દદં એક વારદં-૨. અર્થ ન કહિયા જઈ. સંકે-
તિત શબ્દ પશ્ચિ એક જ સંકેતિત રૂપ કહઈ, પશ્ચિ-૨. રૂપ સ્પષ્ટ
ન કહી સકઈ. પુષ્પદંતાદિક શબ્દ પશ્ચિ એકાકિત ચંદ્રઃ સૂર્યઃ
કહઈ, પશ્ચિ-ભિન્નોકિત ન કહી સકઈ. અનદં-૨. નયના અર્થ
મુખ્યપણુદં તો ભિન્નોકિત જ કહવા ઘટઈ. ઇત્યાદિક યુક્તિશાસ્ત્રા-
ન્તરથી જાણવી. [૪].

૧૨

પર્યાયારથ કલ્પન, ઉત્તર-

ઉભય વિવક્ષા સંધિ રે.

પાઠ૦ ૧. વિચારદં; તો હે પશ્ચિ અર્થ વિચારણાદં વિવક્ષા ભેદ
જાણવાં. પાઠ ૨. અણુકહિવા યોગ્ય તે અવાચ્ય કહિદં, એક શબ્દ૦ પાઠ

ભિન્ન અવાચ્ય વસ્તુ તે કહિંઈ,

સ્યાત્કારનઈ ળંધિ રે. પર. શ્રુત૦.

પ્રથમ: પર્યાયાર્થ કલ્પના, પછઈ: દ્રવ્યાર્થ કલ્પના: વિચારતાં-
ઈમ-વિવક્ષાઈ, એકદા ઉભયનયાર્પણા કરિઈ, તિવારઈ-ભિન્ન: અવ-
કતવ્ય કથંચિત્: ઇમ કહિઈ. [૫]. પર.

૧૩

દ્રવ્યારથ: નઈ ઉભય ગ્રહિયાથી,

અભિન્ન: તેહ અવાચ્યો: રે. .

ક્રમ: યુગપત: નય ઉભય: ગ્રહિયાથી,

ભિન્ન: અભિન્ન: અવાચ્યો: રે. ૫૩. શ્રુત૦.

પ્રથમ: દ્રવ્યાર્થકલ્પના, પછઈ: એકદા ઉભયનયાર્પણા કરિઈ,
તિવારઈ-કથંચિત્ અભિન્ન: અવકતવ્ય: ઇમ કહિઈ. [૬]. અનુ-
ક્રમઈ-૨. નયની પ્રથમ અર્પણા: પછઈ-૨. નયની એકવાર
અર્પણા કરિઈ, તિવારઈ-કથંચિત્ ભિન્ન: અભિન્ન: અવકતવ્ય:
ઇમ કહિઈ. [૭]. એ ભેદાભેદ પર્યાયમાંહિ સમ્પ્રભંગી જોડી. ઇમ-
સર્વત્ર જોડવી. ૫૩.

શિષ્ય પુછઈ છઈ-“ જિહાં-૨. જ નયના વિષયની વિચારણા
હોઈ, તિહાં-એક એક ગોણુ-મુખ્યભાવઈ સમ્પ્રભંગી થાઓ, પણિ-
જિહાં-પ્રદેશ: પ્રસ્થકાદિ વિચારઈ સાત: છ: પાંચ: પ્રમુખ નયના
ભિન્ન ભિન્ન વિચાર હોઈ, તિહાં-અધિક ભંગ થાઈ, તિવારઈ-
સમ્પ્રભંગીનો નિયમ કિમ રહઈ ?”

પાઠા૦ ૧. ભિન્ન-તે જુદો. ૨. અવકતવ્ય-કહવાયોગ્ય નહીં. ૫૧૦

गुरु कहै छै—“ तिहां पण्डि—अेक नयार्थनो मुप्यपण्डि विधि, भीअ सर्वनो निषेध, धमि लेध प्रत्येकिं अनेक सप्तभंगी कीणध. ”

अहे तो धमि आणुं छुं “ सकलनयार्थप्रतिपादकतात्यर्थादि-धिकरणवाक्यं प्रमाणवाक्यम् ” अे लक्षण लेधनधं, तेहवे ढामे-स्यात्कारलांछित सकलनयार्थ—समूहालंभन अेकभंगधं पण्डि निषेध नथी. जे माटिं—व्यंजनपर्यायनधं ढामिं—२ भंगधं पण्डि अर्थसिद्धि सम्मतिनधं विषधं हेभाडी छै. तथा च तद्वाथा—

एवं सत्त-विअप्पो, वयण-पहो होइ अत्थ-पज्जाए ।

वंजण-पज्जाए पुण, स-विअप्पो णि-च्चिअप्पो य ॥ १ ॥

अेहनो अर्थ—अेव—पूर्वोक्त प्रकारधं, सप्त-विकल्प-सप्त-प्रकार वचनपंथ—सप्तभंगीइपवचनभागः ते-अर्थ-पर्याय-अस्तित्व-नास्तित्वादिकनधं विषधं होधं, व्यंजनपर्याय—जे धट-कुंभादिशब्दवाच्यता, तेहनधं विषधं—सविकल्प-विधिइपः निर्विकल्प निषेधइपः अे २. जे भंगी होध. पण्डि—अवक्तव्यादि भंग न होधं, जे माटिं—अवक्तव्य शब्दविषय कहिधं तो विरोध थाध. अथवा-सविकल्पः शब्द-समसिद्धनयमतधं, अनधं—निर्विकल्पः अेवंबूतनयमतधं, धमि २. भंग आणुवा. अर्थनय प्रथम ४. तो व्यंजनपर्याय मानधं नही, ते माटधं—ते नयनी धं प्रवृत्ति नथी. अधिहुं अनेकान्तव्यवस्थाथी आणुवुं—

तदेवमेकत्र विषये प्रतिस्वमनेकनयविप्रतिपत्तिस्थले स्यात्कार-लाञ्छिततावन्नयार्थप्रकारकसमूहालम्बनबोधजनक एक एव भङ्ग एष्टव्यः, व्यञ्जनपर्यायस्थले भङ्गद्वयवद् । यदि च—सर्वत्र सप्तभङ्गीनि-यम एव आश्वासः, तदा—चालनीयन्यायेन तावन्नयार्थनिषेधबोधको

द्वितीयोऽपि भङ्गः, तन्मूलकाश्चान्येऽपि तावत्कोटिकाः पंच-भङ्गाश्च कल्पनीयाः, इत्यमेव निराकाङ्क्षसकलभङ्गनिर्वाहाद्, इति युक्तं पश्यामः ।

ये विचार स्याद्वाद्यपिऽतर्हं सूक्ष्म भुक्तिं चित्तमांहि धारवो. ५३.

इदितार्थं क्लृप्तं—

सप्तभंगं ये दृढ अभ्यासी

जे परमार्थ हेअर्थ रे.

जस कीरति जगि वाधर्थं तेहनी,

जइन भाव तस लेअर्थ रे. ५४.

श्रुतधर्मं मन दृढ करी राओ,

जिम शिवसुअइल याओ रे.

ये-कहिया जे सप्तभंग, ते दृढ अभ्यास-सकलादेशः विकलादेशः नयसप्तभंगः प्रमाणसप्तभंगः इत्यादि बेदर्थ धरुओ अभ्यास करी, जे परमार्थ हेअर्थ-जुवाजुवादि परमार्थ-रहस्य समर्थ, तेहनी यश कीर्ति वाधर्थ. जे माटर्थ-स्याद्वाद्यपरिज्ञानर्थ जे जैननर्थ तर्कवादनो यश छर्थ. अनर्थ-जैनभाव पणि तेहने जे लेअर्थ; जे माटि-निश्चयथी सम्यक्त्व स्याद्वाद्यपरिज्ञाने जे छर्थ. ५४.

उक्तं च सम्मतौ—

चरण-करण-प्पहाणा, स-समय-पर-समय-मुक्क-वावारा ।

चरण-करणस्स सारं, णिच्छय-मुद्धं ण याणांति ॥ ३. ६७ ॥

५१० २. भङ्ग-प्रतिपत्ति-निर्वा० ५१०

એ ચોથઠ ઢાલઠં-ભેદાભેદ દેખાડ્યો, અનઠં-સમભંગીતું
સ્થાપન કરિઠં.

હિવઠં પાંચમઠ ઢાલઠં-નય-પ્રમાણ વિવેક કરઠ ઇઠં—
ઢાલ-પ મી.

[આદિ ત્રિણુંદ મયાકરો-એ દેશી.]

૧

એક અરથ ત્રયરૂપ ઇઠં,

દેખ્યો ભલઠં પ્રમાણુઠં રે.

મુખ્યવૃત્તિ ઉપચારથી,

નયવાદી પશિુ જાણુઠં રે. પપ

ગ્યાનદૃષ્ટિં જગ દેખિઠં. આંકણી.

એક અર્થ ધટ-પટાદિકઃ જીવ-અજીવાદિકઃ ત્રય રૂપ
કહતાં-દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયઃ રૂપ ઇઠં. જ માટિં-ધટાદિકઃ મૃત્તિકાદિ-
રૂપઠં-દ્રવ્ય, ધટાદિરૂપઠં-સજાતીયદ્રવ્યપર્યાય, રૂપ-રસાઘાત્મક-
પણુઠં-ગુણુ. ધમ-જીવાદિકમાં જાણુવું. એહવું પ્રમાણુઠં-રયાદ્વાદ
વચનઠં દેખ્યું. જ માટિં-પ્રમાણુઠં-સમભંગાત્મકઠં ત્રયરૂપપણું
મુખ્યરીતિં જાણુઠં. નયવાદી જ એકાંશવાદી, તે પશિુ-મુખ્યવૃત્તિઃ
અનઠં-ઉપચારઠંઃ એક અર્થનઠં વિષઠં ત્રયરૂપપણું જાણુઠં. યઘપિ-
નયવાદીનઠં એકાંશવચનઠં શક્તિં એકજ અર્થ કહિઠં, તે પશિુ-
લક્ષણારૂપ ઉપચારઠં બીજ ૨ અર્થ પશિુ જાણુઠં. “એકદા વૃત્તિદ્રવ્ય
ન હોઠ” એ પશિુ-તંત* નથી; “ગજ્ઞાયાં મત્સ્યઘોષૌ” ઇત્યાદિ

* સિદ્ધાન્તઃ, હત્યર્થઃ

સ્થાનિં જે માટિ ૨ વૃત્તિં પણિ માની છઇ. ઈહાં પણિ-મુખ્ય-અમુ-
ખ્યપણું: અનંતધર્માત્મક વસ્તુ જણાવવાનું પ્રયોજનું: એક નય
શબ્દની ૨ વૃત્તિ માનતાં વિરોધ નથી.

અથવા, નયાત્મક શાસ્ત્રું-ક્રમિકવાક્યદ્વયું પણિ એ અર્થ
જણાવિું.

અથવા! “એકવોધશબ્દે એકવોધ અર્થ:”. ઈમ-અનેક ભંગ
જણવા.

ઇમ-ગ્યાનદષ્ટિં જગના ભાવ દેખિું. ૫૫.

કહિઓ અર્થ તેહજ સ્પષ્ટપણું જણાવું છઇ—

૨

મુખ્યવૃત્તિ દ્રવ્યારથો, જૈન સાઈટ
તાસ અભેદ વખાણું રે.
ભેદ પરસ્પર એહનો, જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

તે ઉપચારું જાણું રે. ૫૬. ગ્યાન૦.

મુખ્ય વૃત્તિ કહતાં-શક્તિં શબ્દર્થ કહતો, જે દ્રવ્યાર્થનય,
તે. તાસ કહતાં-દ્રવ્ય: ગુણ:પર્યાયનું અભેદ વખાણું; જે માટું-
ગુણપર્યાયાભિન્ન મૂદ્રદ્રવ્યાદિકનું વિષય^૨ ઘટાદિપદની શક્તિ છઇ.
એહનો પરસ્પર કહતાં-માંહોમાહિં, ભેદ છઇ, તે ઉપચાર
કહિતાં-લક્ષણું જાણું; જેમાટિં-દ્રવ્યભિન્નકંબુત્રીવાદિપર્યાયનું
વિષયું તે ઘટાદિપદની લક્ષણ માનું. મુખ્યાર્થબાધું: મુખ્યાર્થસં-
બંધું: તથાવિધવ્યવહારપ્રયોજન અનુસરી: તિહાં-લક્ષણાપ્રવૃત્તિ
દુર્ધટ નથી. ૫૬.

પાઠા૦ ૧. એકવોધશબ્દે એકવોધ અર્થ-પા૦ ૨. વિષયઘટા૦ ભા૦

મુખ્યવૃત્તિ સવિ લેખવર્ધ,
પર્યાયારથ ભેદર્થ રે.

ઉપચારર્થ અનુભવબલર્થ,
માનર્થ તેહ અભેદર્થ રે. ૫૭. ગ્યાન૦.

ઇમ-પર્યાયાર્થનય મુખ્યવૃત્તિથકા સર્વ-દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયઃ ભેદર્થ લેખવર્ધ, જે માટર્થ-એ નયનર્થ મતર્થઃ મૃદાદિપદનો દ્રવ્ય અર્થ, રૂપાદિપદનો ગુણુ જ, ઘટાદિપદનો કંબુત્રીવાદિ પર્યાય જ. તથા- ઉપચારર્થ લક્ષણાર્થ કરી અનુભવનર્થ બલર્થઃ તે અભેદર્થઃ માનર્થ. “ ઘટાદિ મૃદ્દ્રવ્યાઘલિન જ છઠ્ઠ ” એ પ્રતીતિ ઘટાદિપદની મૃદાદિદ્રવ્યનર્થ વિષય લક્ષણા માનિર્થ; એ પરમાર્થ. ૫૭.

દોષ ધર્મ નય જે ગ્રહર્થ,
મુખ્ય અમુખ્ય પ્રકારો રે.
તે અનુસારર્થ કલિપર્થ,

તાસ વૃત્તિ ઉપચારો રે. ૫૮. ગ્યાન૦.

બેહુ ધર્મ-ભેદ-અભેદ પ્રમુખ, જે નય-દ્રવ્યાર્થિકઃ અથવા પર્યાયાર્થિકઃ ગ્રહર્થ-બિહાખ્યપ્રમાણુર્થ ધારર્થ, મુખ્ય-અમુખ્ય પ્રકારર્થ-સાક્ષાત્ સંકેતર્થઃ તથા વ્યવહિત સંકેતર્થઃ તે નયની વૃત્તિ, અનર્થ-તે નયનો ઉપચાર કલિપર્થ. જિમ-ગંગાપદનો સાક્ષાત્ સંકેત પ્રવાહરૂપ અર્થનર્થ વિષયર્થ છર્થ; તે માટર્થ-પ્રવાહર્થ શકિત; તથા-ગંગાતીરર્થ ગંગાસંકેત વ્યવહિત સંકેત છર્થ, તેમાટર્થ-ઉપચાર. તિમ-દ્રવ્યાર્થિકનયનો સાક્ષાત્ સંકેત અભેદર્થ છર્થ; તેમાટર્થ-તિહાં

-શકિતભેદઈ વ્યવહિત સંકેત છઈ, તેમાટઈ-ઉપચાર. ઈમ-પર્યા-
યાર્થિકનયની પણ શકિત: ઉપચાર:; ભેદ: અભેદનઈ વિષયઈ
એડવા. ૫૮.

દ્વાઈક કહઈ છઈ, જ-“ એક નય એક જ વિષય અહઈ, બીજા
નયનો વિષય ન અહઈ” તે દૂષઈ છઈ—

૫

લિન્ન વિષય નયગ્યાનમાં,

જે સર્વથા ન ભાસઈ રે.

તો સ્વતંત્ર ભાવઈ રહઈ,

મિથ્યાદૃષ્ટિ પાસઈ રે. ૫૯. ગ્યાન૦.

જે-નયજ્ઞાનમાંઈ, લિન્ન વિષય કહતાં-નયાંતરનો મુખ્યાર્થ,
સર્વથા કહતાં-અમુખ્યપણુઈ પણ, ન ભાસઈ; તો સ્વતંત્ર
ભાવઈ-સર્વથા નયાંતરવિમુખ્યપણુઈ, મિથ્યાદૃષ્ટિ પાસઈ-રહઈ,
એટલઈ-કુર્નય થાઈ, પણ સુનય ન થાઈ; ઈમ-અણુવું. ૫૯.

૬

એહ વિશવાવશ્યકઈ

સમ્મતિમાં પણિ ધારો રે.

ઈમ નયથી સવિ સંભવઈ,

ભેદ-અભેદુર્પચારો રે. ૬૦. ગ્યાન૦.

એહ અર્થ વિશેષાવશ્યકઈ, તથા-સમ્મતિમાંઈ છઈ.
ઈમ-ધારો. ગાથા—

દોહિ વિ ગયેહિ ગોઅં, સત્થમુલ્લૂણ તહ વિ મિચ્છતં ।

જં સવિસયપ્પહાણત્તણેણ અણુણ્ણનિરવેક્કવા ॥ ૨૧૯૬ ॥

૧ પાઠા૦ અભેદ ઉપચારો રે. ભા૦ મૂળ.

स्वार्थग्राही इतरांशप्रतिक्रोपी सुनयः, इति सुनयलक्षणम् । स्वार्थग्राही इतरांशप्रतिक्रोपी दुर्नयः; इति दुर्नयलक्षणम् ।

धर्म-नयथी-नयविचारथी, लेदः अलेदः आद्य व्यवहार संभवध. तथा-नयसंकेतविशेषथीः आहकवृत्तिविशेषरूप उपचार पणि संभवध. ते माटर्ध-लेदः अलेदः ते मुप्यपणुधं प्रत्येकनयविषयः मुप्यमुप्यपणुधं उक्तयनयविषयः उपचार-ते मुप्यवृत्तिनी परिं नयपरिकर पणिं विषय नही. ऐ समो भार्ग श्वेताम्बरप्रभाणु-शास्त्रसिद्धं जणुवो. ६०.

७

छांडी भार्ग ऐ समो,

उपनय मुप्य जे कदपधं रे.

तेह प्रपंच पणि-जणुवा

कडधं, ते जिम जदपधं रे. ६१. ज्यान०.

ऐ समो भार्ग छांडी करीनधं, ज-दिगंठर आल-उपचारदि अहुवानधं कानि उपनय प्रमुप्य कदपधं छधं, ते प्रपंच-शिष्ययुद्धिधं धनमात्र. पणि-समानतांत्र सिद्धांत छधं, ते माटर्ध-जणुवानधं कानिं कडिधं; जिम-ते जदपधं छधं-स्वप्रक्रियाधं ज्योलधं छधं. ६१.

८

नव नय, उपनय तीन छधं,

तर्कशास्त्र अनुसारो रे.

अध्यात्मवाच्यधं वली,

निश्चयः नधं-व्यवहारोः रे. ६२. ज्यान०.

તેહનઈ મતઈ... તર્કશાસ્ત્રનઈ અનુસારઈ: નવ નય: અનઈ--
ત્રણિ ઉપનય: છઈ. તથા--અધ્યાત્મ વાચઈ--અધ્યાત્મ શૈલીઈ:
નિશ્ચયનય: વ્યવહારનય: ઇમ--૨. જ નય કહિઈ. ૬૨.

૯

પહિલો દ્રવ્યારથ નયો, દસ પ્રકાર તસ જાણો રે.
શુદ્ધ અકર્મોપાધિથી, દ્રવ્યાર્થિક ધુરિ આણો રે.
૬૩. ગ્યાન૦.

દ્રવ્યાર્થનય ૧: પર્યાયાર્થનય ૨: નૈગમનય ૩: સંપ્રહનય ૪:
વ્યવહારનય ૫: ઋણસૂત્રનય ૬: શબ્દનય ૭: સમક્ષિત્તનય ૮:
એવંભૂતનય ૯: એ--નવ નયનાં નામ. તિહાં-પહિલો દ્રવ્યાર્થિકનયા-
તેહના દસ પ્રકાર જાણવા. તે દ્રવ્યાર્થિકનયના દસલેહમાંહિ--ધુરિ
કહતાં પહિલાં, અકર્મોપાધિથી શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક મનમાંહિ આણો.
“કર્મોપાધિરહિત: શુદ્ધદ્રવ્યાર્થિક:” એ પ્રથમ લેહ. ૬૩.

એહનો વિષય દેખાડઈ છઈ—

૧૦

જિમ-સંસારી પ્રાણિઆ,
સિદ્ધસમોવડિ ગણિઈ રે.

સહજભાવ આગલિં કરી,
ભવપર્યાય ન ગણિઈ રે. ૬૪. ગ્યાન૦.

જિમ-સંસારી પ્રાણિયા સર્વ સિદ્ધસમાન ગણિઈ. સહજ-
ભાવ--જે શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ, તે આગલિં કરીનઈ. તિહાં-ભવપર્યાય
જે-સંસારના ભાવ, તે ન ગણિઈ--તેહની વિવક્ષા ન કરીઈ. એ
અભિપ્રાયઈ--દ્રવ્યસંગ્રહઈ કહિઈ છઈ—

મગ્ગ-ગુણઠાણેહિં ય ચઝ-દસહિં હવંતિ તહ અસુદ્ધ-ગયા ।
વિળ્ણેયા સંસારી, સવ્વે સુદ્ધા હુ સુદ્ધ-ગયા ॥ ૧૩ ॥

૧૧

ઉત્પાદ-વ્યયગૌણુતા,

સત્તામુખ્યજ ળીજઈ રે.

ભેદ શુદ્ધ-દ્રવ્યારથિં,

દ્રવ્ય નિત્ય જિમ લીજઈ રે. ૬૫. ગ્યાન૦.

ઉત્પાદ ૧: નઈ વ્યય ર:ની ગૌણુતાઈ, અનઈ-સત્તામુખ્યતાઈ ળીજે ભેદ-શુદ્ધદ્રવ્યારથિંનો જાણવો. “ ઉત્પાદવ્યયગૌણત્વેન સત્તા-ગ્રાહક: શુદ્ધદ્રવ્યારથિક: ” એ ળીજે ભેદ.

એહનઈ મતિં-દ્રવ્ય: નિત્ય લીજઈ, નિત્ય: તે-ત્રિકાલઈ અવિ-ચલિત૩૫: સત્તા મુખ્ય લેતાં એ જાવ સંભવઈ. પર્યાય પ્રતિક્ષણુપ-રિણામી છઈ, તે પણિ-જીવ-પુદ્ગલાદિદ્રવ્યસત્તા-કદાપિ ચલતી નથી. ૬૫.

૧૨

ત્રીજે-શુદ્ધ દ્રવ્યારથો,

ભેદકલ્પનાહીનો રે.

જિમ-નિજગુણુ-પર્યાયથી,

કહિઈ દ્રવ્ય અભિ-નો રે. ૬૬. ગ્યાન૦.

ત્રીજે ભેદ: ભેદકલ્પનાઈ હીન-શુદ્ધદ્રવ્યારથિં. “ મેદકલ્પના-રહિત: શુદ્ધદ્રવ્યારથિક: ” ઇતિ તૃતીયો મેદ: જિમ-એક જીવ-પુદ્ગલા-દિક દ્રવ્ય નિજગુણુપર્યાયથી અભિન્ન કહિઈ. ભેદ છઈ, પણિ-તેહની અર્પણા ન કરી, અભેદની અર્પણા કરી; તે માર્દિ-અભિન્ન. એ-૩ ભેદ: શુદ્ધ. ૬૮.

૭

અશુદ્ધ કર્મોપાધિથી,

ચોથો એહનો ભેદો રે.

કર્મભાવમય આતમા,

જિમ ક્રોધાદિક વેદો રે ૬૭. ગ્યાન૦.

ચોથો એહનો—દ્રવ્યાર્થિકનો ભેદ: કર્મોપાધિથી અશુદ્ધ કહેવો. “ કર્મોપાધિસાપેક્ષોઽશુદ્ધદ્રવ્યાર્થિક: ” इति चतुर्थो मेदः ।

જિમ-ક્રોધાદિક-કર્મ-ભાવમય આતમા વેદો છો-જણો છો જિવારઈ-જે દ્રવ્ય, જે ભાવઈ પરિણમઈ, તિવારઈ-તે દ્રવ્ય, તન્મય કરિ જણવું. જિમ-લોહ અગ્નિપણઈ પરિણમિઈ, તે કાલિ-લોહ અગ્નિરૂપ કરી જણવું. ઈમ-ક્રોધમોહનીયાદિકર્મોદ્યનઈ અવસરઈ ક્રોધાદિભાવપરિણત આત્મા ક્રોધાદિરૂપ કરી જણવો. અત્ત એવ-આઠ આતમાના ભેદ સિદ્ધાંતમાં પ્રસિદ્ધ છઈ.

તે અશુદ્ધ વલી પાંચમો,

વ્યય-ઉત્પત્તિસાપેષો રે.

ઉત્પાદ: વ્યય: ધ્રુવ:-એકઈ

સમઈ દ્રવ્ય જિમ પેષો રે. ૬૮. ગ્યાન૦.

તે દ્રવ્યાર્થિક ભેદ પાંચમો: વ્યય-ઉત્પત્તિસાપેક્ષ જણવો. “ ઉત્પાદવ્યયસાપેક્ષસત્તાગ્રાહકોઽશુદ્ધદ્રવ્યાર્થિક: ” पञ्चमः ।

જિમ-એક સમયઈ ^૧દ્રવ્ય-ઉત્પાદ: વ્યય: ધ્રુવ્ય: રૂપ કહિઈ. જે કટકાદુત્પાદસમય, તેહજ કેયૂરાદિવિનાશસમય; અનઈ-કનકસત્તા તેા અવર્જનીય જ છઈ.

પાઠા૦ ૧. દ્રવ્ય ઉત્પાદ સમયે. ભા૦

“ एवं सति-त्रैलक्षण्यग्राहकत्वेनेदं प्रमाणवचनमेव स्यात्, न तु नयवचनम्” इति चेत् ? “न, मुख्य-गौण-भावेनैवानेन नयेन त्रैल-क्षण्यग्रहणात्, मुख्यतया स्वस्वार्थग्रहणे नयानां सप्तभङ्गीमुखेनैव व्यापारात् ।”

૧૫

ગહત ભેદની કલ્પના,

છટ્ટો તેહ અશુદ્ધો રે.

જિમ-આતમના બોલિઈ,

જ્ઞાનાદિક ગુણુ શુદ્ધો રે. ૬૯. ગ્યાન.

ભેદની કલ્પના અહતો છટ્ટો: અશુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક બાણવો. જિમ-જ્ઞાનાદિક શુદ્ધ ગુણુ આત્માના બોલિઈ. ઇહાં-૫ઠી વિભક્તિ ભેદ કહિઈ છઈ, “ મિત્તો: પાત્રમ્ ” इति वत्. અનઈ-ભેદ તો ગુણુ-ગુણિનઈ છઈ નહીં. ભેદકલ્પના સાપેક્ષોઽશુદ્ધદ્રવ્યાર્થિક:” ષષ્ઠ: । ૬૯.

૧૬

અન્વયદ્રવ્યાર્થિક કહિઓ,

સમમ એક સ્વભાવો રે.

દ્રવ્ય એક જિમ ભાષિઈ,

ગુણુ-પર્યાયસ્વભાવો રે. ૭૦. ગ્યાન૦.

સાતમો અન્વયદ્રવ્યાર્થિક કહિઓ, જ-એક સ્વભાવ બોલઈ. જિમ-એક જ દ્રવ્ય-ગુણુ: પર્યાય: સ્વભાવ કહિઈ. ગુણુ: પર્યાયનઈ વિષયઈ દ્રવ્યનો અન્વય છઈ. અત્ત એવ-દ્રવ્ય બાણિ, દ્રવ્યાર્થદેશઈ “ તદનુગત સર્વ-ગુણુ: પર્યાય: બાણ્યા ” કહિઈ. જિમ-સામાન્ય પ્રત્યાસત્તિ પરવાદી “ સર્વ વ્યક્તિ બાણી ” કહઈ, તિમ-ઈહાં બાણુવું. “ અન્વયદ્રવ્યાર્થિક: સમમ: ” । ૭૦.

स्वद्रव्यादिक ग्राहको,

भेद आठमो बाण्यो रे

स्वद्रव्यादिक अरथी.

छतो अरथ जिम हाण्यो रे. ७१. ज्यान०

स्वद्रव्यादिग्राहक द्रव्यार्थिक आठमो भेद बाण्यो. जिम-
अरथ-धटादिक, स्वद्रव्यः स्वक्षेत्रः स्वकालः स्वभावः ये ४ थी
छतो कहियो. स्व-द्रव्यथी-भृत्तिकार्थ, स्व-क्षेत्रथी-पाटलिपुत्रादिकार्थ,
स्व-कालथी-विवक्षित कालार्थ, स्व-भावथी-रक्ततादिक भावध न धटा-
दिकनी सत्ता प्रमाणसिद्ध छथ. “ स्वद्रव्यादिग्राहको द्रव्यार्थिकः
अष्टमः ” ७१.

१८

जेनम् जयति शासनम्

परद्रव्यादिकग्राहको,

नवम भेद तेमांही रे.

परद्रव्यादिक अरथी,

अर्थ छतो जिम नांही रे. ७२. ज्यान०.

तेमांही-द्रव्यार्थिकमांही, पर-द्रव्यादि ग्राहक नवमो भेद
कहियो छथ. जिम-अर्थः धटादिक, पर-द्रव्यादिक ४ थी छतो
नहीं. पर-द्रव्य-तंतुप्रभुषः तेहथी-धट असत् कहीधं, पर-क्षेत्र-जे
काशीप्रभुषः तेहथी, पर-काल-अतीतः अनागतः कालः तेहथी, पर-
भावथी-कालादिक भावधं विवक्षित विषयधं अछता पर्यायः तेहथी.
“ परद्रव्यादिग्राहको द्रव्यार्थिको नवमः ” । ७२.

परमभावग्राहक कहिओ,

दसमो जस अनुसारो रे.

ग्यानस्वरूपी आत्मा,

ग्यान सर्वमां सारो रे. ७३. ग्यान०

दसमो द्रव्यार्थिक परमभावग्राहक कहिओ, जे नयनई अनुसारेई-आत्मा ज्ञानस्वरूप कहिई छै. दर्शनः आरित्रः वीर्यः लेश्यादिकः आत्माना अनंतगुणु छै. पणि--सर्वमां ज्ञान सार-उत्कृष्ट छै. अन्यद्रव्यथी आत्मानई लेह ज्ञानगुणुई देजाडिई छै, ते माटि--शीघ्रोपस्थितिकपणुई आत्मानो ज्ञान ते परमभाव छै. धम-पीणुई द्रव्यना परमभाव--असाधारण गुण देवा. " परम-भावग्राहको द्रव्यार्थिकः " दशमः । ७३.

१ ढाल-६ ङी.

[तुंगिया गिरि सिद्धर सोडे-जे देशी.^२]

१

पट लेह नय पर्यायअरथो,

पहिलो अनादिक नित्य रे.

पुद्गलतणु पर्याय कहिई,

जिम-मेरुगिरिमुअ नित्य रे. ७४.

पाडो १. हवे आगलि ढाल-छ बेह जे पर्यायार्थिकना, ते देजाडि छै. २. ओकवार दर्शन आपी गुरुअ. जे देशी० पालि०

બહુભાંતિ ક્ષેલી જડન શેલી,

સાચલૂં મનિ ધારિ રે.

ખોટડું જે કાંઈ જાણુઈ,

તિહાં ચિત્ત નિવારિ રે. ૭૫. બહુ૦.

પર્યાયાર્થનય છભેદ જાણવો. તિહાં-પહલો અનાદિ: નિત્ય: શુદ્ધપર્યાયાર્થિક કહિઈ. જિમ-પુદ્ગલનો પર્યાય: મેરુપ્રમુખ, પ્રવાહથી અનાદિ, નઈ નિત્ય છઈ. અસંખ્યાતકાલઈ--અન્યાન્યપુદ્ગલ સંક્રમઈ, પણિ-સંસ્થાન તેહજ છઈ. ઇમ-રત્નપ્રભાદિક પૃથ્વી-પર્યાય પણિ જાણવા.

ધણઈ પ્રકારઈ જૈનશૈલી ક્ષેલી છઈ. દિગ્ગમ્બરમત પણિ જૈનદર્શન નામ ધરાવી, એહવી નયની અનેક શૈલી પ્રવર્તાવઈ છઈ. તેહમાંહિ--વિચારતાં જે સાચું હોઈ, તે મનમાંહિ ધારિઈ. તિહાં-જે કાંઈ ખોટું જાણુઈ, તે ચિત્તમાંહિ ન ધરઈ. પણિ-શબ્દકેરમાત્રઈ દ્વેષ ન કરવો, અર્થ જે પ્રમાણુ છઈ. ૭૫

સાદ્દિનિતિ પર્યાય અરથો,

જિમ સિદ્ધનો પજ્જાઉ રે.

ગહઈ શુદ્ધ અનિત્ય સત્તા,

ગૌણુ વ્યય ઉપ્પાઉ રે. ૭૬. બહુ૦.

નિત્ય.

સાદિ: નિત્ય: શુદ્ધપર્યાયાર્થનય ળીજ્ઞે લેદ ર, જિમ-સિદ્ધનો
પર્યાય: તેહની આદિ છઈ, કર્મક્ષય સર્વ થયો તિવારઈ-સિદ્ધપર્યાય
જાપનો, તેવતી. પણિ-તેહનો અંત નથી, જ માટિં-સિદ્ધભાવ
સદાકાલ છઈ. એ રાજપર્યાય સરખો સિદ્ધ દ્રવ્યપર્યાય ભાવવો.
સત્તાગૌણત્વઈ ઉત્પાદ--વ્યયઆહક અનિત્ય શુદ્ધપર્યાયાર્થિક
કહિઈ. ૭૬.

૪

જિમ-સમયમઈ પર્યાય નાશી,
છતિં ગહત નિત્ય અશુદ્ધ રે
એક સમઈ યથા પર્યાય,
ત્રિતયરૂપઈ સુદ્ધ રે. ૭૭. બહુ૦.

જિમ-એક સમયમધ્યે પર્યાય વિનાશી છઈ, ઈમ કહિઈ.
ઈહાં-નાશ કહતાં--ઉત્પાદઈ આવ્યો, પણિ-ધ્રુવતા: તે ગૌણ કરી
દેખાડીઈનહીં. છતિં કહતાં-સત્તા, તે અહતો નિત્યઅશુદ્ધપર્યાયાર્થિક
કહિઈ. જિમ-એક સમયમધ્યે પર્યાય ત્રિતયરૂપઈ-ઉત્પાદ: વ્યય:
ધ્રૌવ્ય: લક્ષણઈ રૂદ્ધે છઈ, એહવું બોલિઈ. પર્યાયનું શુદ્ધ રૂપ, તે જ
સત્તા ન દેખાવવી. ઈહાં-સત્તા દેખાવી, તે માટિં-અશુદ્ધ લેદ
થયો. ૭૭.

૫

પર્યાયઅરથો નિત્ય શુદ્ધો
રહિત કર્મોપાધિ રે.
જિમ-સિદ્ધના પર્યાય સરિખા,
ભવ-જંતુના નિરુપાધિ રે. ૭૮. બહુ૦.

પાઠા૦ ૧. શુદ્ધ રૂપ. ભા૦

કર્મોપાધિરહિત નિત્યશુદ્ધપર્યાયાર્થિકઃ પાંચમો ભેદઃ જિમ-
ભવજંતુના—સંસારીજીવના પર્યાય સિદ્ધજીવના સરખા કહિઈ.
કર્મોપાધિભાવ છતા ઈઈ, તેહની વિવક્ષા ન કરી, જ્ઞાનઃ દર્શનઃ
ચારિત્રઃ શુદ્ધપર્યાયની જ વિવક્ષા કરી. ૭૮.

૬

પર્યાયઅર્થ અનિતિઅશુદ્ધો,

સાપેક્ષ કર્મોપાધિ રે.

સંસારવાસી જીવનઈ જિમ,

જનમ-મરણુહ વ્યાધિ રે. ૭૯. બહુ૦.

કર્મોપાધિ સાપેક્ષ અનિત્ય-અશુદ્ધ-પર્યાયાર્થિકઃ એ છો.
ભેદ. જિમ—“સંસારવાસી જીવનઈ જનમઃ મરણુઃ વ્યાધિ ઈઈ.”
—ઈમ કહિઈ. ઈહાં—જન્માદિક પર્યાય જીવના કર્મસંયોગજનિત
અશુદ્ધ ઈઈ, તે કહિયા. તે જન્માદિક પર્યાય ઈઈ, તે—તેહના નાશ-
નઈ અર્થઈ મોક્ષાર્થઈ જીવપ્રવર્તઈ ઈઈ. ૭૯.

૭

બહુ-માન-ગ્રાહી કહિઓ નૈગમ,

ભેદ તસ ઈઈ તીન રે.

વર્તમાનારોપ કરવા,

ભૂત અર્થઈ લીન રે. ૮૦. બહુ૦.

બહુમાન કહતાં—ધણાં પ્રમાણુઃ સામાન્ય-વિશેષજ્ઞાનરૂપઃ તેહનો
ગ્રાહી નૈગમ નય કહિઈ. “નૈકૈર્માનૈર્મિનોતિ” ઈતિ નૈકગમઃ, કકાર-
લોપાત્ નૈગમઃ, ઈતિ વ્યુત્પત્તિઃ ” નૈગમનથના ૩ ભેદ ઈઈ. પ્રથમ-

નૈગમઃ ભૂતાર્થઃ” વર્તમાનનો આરોપ કરવાનર્થે લીન કહતાં—૮૫૨
છર્. ૮૦.

૮

તે પ્રથમ ભેદનું ઉદાહરણ દેવાડર્થે છર્—
ભૂત-નૈગમ કહિઉ પહિલો,
દીવાલી દિન આજ રે.
યથા-સ્વામી વીરજિનવર,

લહિઆ શિવપુરરાજ રે. ૮૧. બહુ૦.

જિમ કહિર્—“ આજ દીવાલી દિનનર્થે વિષર્થે શ્રી મહાવીર
શિવપુરનું રાજ્ય પામ્યા. ” ઈહાં—અતીત દીવાલી દિનનર્થે વિષર્થે
વર્તમાન દીવાલી દિનનો આરોપ કરિર્થે છર્. વર્તમાન દિનનર્થે
વિષર્થે ભૂતદિનનો આરોપ કરિર્થે, દેવાગમનાદિ મહાકલ્યાણ ભાજ-
નત્વ-પ્રતીતિ પ્રયોજનનર્થે અર્થિ”, જિમ—“ ગજ્જયા ઘોષ: ”. ઈહાં—
ગંગાતટનર્થે વિષર્થે ગંગાનો આરોપ કીજર્થે છર્, શૈત્યપાવનત્વાદિ
પ્રત્યાયન પ્રયોજન ભણી. તેર્થ ઘટમાન છર્, જો-વીરસિદ્ધિગમનનો
અન્વય ભક્તિભણી પ્રાતીતિક માનિર્થે. એ અલંકારના બાણ પાંડિત
હોર્થ, તે વિચારજો. ૮૧:

૯

ભૂતવત કહર્થે ભાવિ નૈગમ,
ભાવિ જિમ જિન સિદ્ધ રે.
સિદ્ધવત છર્થે વર્તમાનર્થે
કાંઈ-સિદ્ધ અસિદ્ધરે. ૮૨. બહુ૦.

૮

માવિનિ મૂતવદુપચાર:—એ બીજે નૈગમ. જિમ-જિનનઈ સિદ્ધ કહિઈ, કેવલીનઈ સિદ્ધપણું અવશ્યંભાવી છઈ, તે માટિં. કાંઈ સિદ્ધ, અનઈ—કાંઈ અસિદ્ધનઈ વર્તમાન કહઈ, તે વર્તમાન-નૈગમ ભાષિઈ. ૮૨.

ભાષિઈ જિમ “ભક્ત પચિઈ”

વર્તમાનારોપ રે.

કરઈ કિરિયા ભૂત લેઈ,

ભૂત વચન વિલોપ રે. ૮૩. બહુ.

જિમ કહિઈ—“ ભક્ત રાંધિઈ છઈ. ” ઈહાં—ભક્તના કેતલાઈક અવયવ સિદ્ધ થયા છઈ, અનઈ—કેતલાઈક સાધ્યમાન છઈ, પણિ—પૂર્વાપરીભૂતાવયવ ક્રિયાસંતાન એક બુદ્ધિ આરોપીનઈ તેહનઈ વર્તમાન કહિઈ છઈ. એ આરોપ સામગ્રી મહિમાઈ—કાંઈ અવયવની ભૂતક્રિયા લેઈ, “પચતિ” એ ઠામઈ “ અપાક્ષીત્ ” એ પ્રયોગ નથી કરતા.

જે નૈયાયિકાદિક ઇમ કહઈ છઈ, જે “ચરમક્રિયાધ્વંસ અતીત-પ્રત્યય વિષય:” તેહનઈ—“કિચ્ચિત્પક્વમ્, કિચ્ચિત્પચ્યતે” એ પ્રયોગ ન થયો બેઈ. તે માટિં—એ વર્તમાનારોપનૈગમ ભેદ જે ભલો બાણવો. ૮૩:

સંગ્રહઈ નય સંગ્રહો તે,

દ્વિવિધ-ઓઘ: વિસેસ: રે.

“દ્રવ્ય સખ અવિરોધયાં”

જિમ, તથા—“જીવ અસેસ રે.” ૮૪. બહુ

જ સંગ્રહઈ, તે સંગ્રહનય કહિઈ. તેહના-૨ ભેદ-ઓધ:
વિશેષ: થી. ઓધ કહિઈ-સામાન્ય. એતલઈ-એક સામાન્ય સંગ્રહ:
એક વિશેષ સંગ્રહ: એવં ૨ ભેદ બણુવા. “દ્રવ્યાણિ સર્વાણિ અચિ-
રોધીનિ” એ પ્રથમ ભેદનું ઉદાહરણ, તથા “જોવા: સર્વેઽવિરોધિન:”
એ દ્વિતીય ભેદનું ઉદાહરણ. ૮૪:

૧૨

વ્યવહાર સંગ્રહવિષયભેદક,
તિમજ દ્વિવિધ પ્રસિદ્ધ રે.
દ્રવ્ય જીવાજીવ ભાષઈ,

જીવ ભવિયા સિદ્ધ રે. ૮૫. બહુ૦.

સંગ્રહ નયનો-જ વિષય: તેહના ભેદનો દેખાડણુહાર: તે-વ્ય-
વહારનય કહિઈ. તે તિમજ-સંગ્રહનયની પરિ, દ્વિવિધ કહિઈ.
એક-સામાન્ય-સંગ્રહ-ભેદક વ્યવહાર ૧: એક-વિશેષ-સંગ્રહ-ભેદક
વ્યવહાર ૨: એવં ૨ ભેદ બણુવા. “દ્રવ્ય જીવાજીવો” એ સામાન્ય-
સંગ્રહ-ભેદક વ્યવહાર. “જીવા: સંસારિણ: સિદ્ધાશ્ચ” એ વિશેષ-
સંગ્રહ-ભેદક વ્યવહાર. ઈમ-ઉત્તરોત્તર વિવક્ષાઈ સામાન્ય: વિશેષ:
પણું ભાવલું. ૮૫:

૧૩

વર્તતો ઋણુસૂત્ર ભાસઈ,
અર્થ નિજઅનુકૂલ રે.

બ્યણિક પર્યાય કહઈ-સૂષિમ:

મનુષ્યાદિક-ચૂલ: રે. ૮૬. બહુ૦.

ઋણુસૂત્રનય-વર્તતો અર્થ ભાષઈ, પણિ-અતીત: અનાગત:
અર્થ ન માનઈ. વર્તમાન પણિ-નિજ અનુકૂલ-આપણા કામનો

અર્થ માનઈ, પણિ-પરકીય ન માનઈ. તે ઋજુસૂત્ર નય દ્વિભેદ કહવો—એક-સૂક્ષ્મઃ બીજો-સ્થુલઃ; સૂક્ષ્મઃ તે-ક્ષણિકપર્યાય માનઈ. સ્થુલઃ તે-મનુષ્યાદિ પર્યાય માનઈ. પણિ-કાલત્રયવર્તી પર્યાય ન માનઈ. વ્યવહાર નયઃ તે-ત્રિકાલ પર્યાય માનઈ, તે માટિં-સ્થુલ-ઋજુસૂત્રઃ વ્યવહારઃ નયનઈ સંકર ન જાણવો. ૮૬:

૧૪

શબ્દ-પ્રકૃતિઃ પ્રત્યાદિકઃ

સિદ્ધ માનઈ શબ્દ રે.

સમભિરૂદ વિભિન્ન અર્થક,

કહઈ ભિન્ન જ શબ્દ રે. ૮૭. બહુ.

શબ્દનયઃ-તે-પ્રકૃતિઃ પ્રત્યાદિકઃ વ્યાકરણવ્યુત્પત્તિ-સિદ્ધ શબ્દ માનઈ. પણિ-લિંગઃ વચનાદિઃ ભેદઈ અર્થનો ભેદ માનઈ. જિમ-“તટઃ, તટી, તટમ્” એ ૩ લિંગભેદઈ અર્થભેદ, તથા-“આપઃ, જલમ્” ઇહાં-એકવચનઃબહુવચનઃ ભેદઈ અર્થભેદ. ઋજુ-સૂત્રનયનઈ એ ઈમ કહઈ, જ-“કાલભેદઈ અર્થભેદ તું માનઈ છઈ, તો લિંગાદિભેદઈ ભેદ કાં ન માનઈ?” સમભિરૂદનય ઇમ કહઈ જ-“ભિન્ન શબ્દ ભિન્નાર્થક જ હોઈ”. શબ્દનયનઈ એ ઈમ કહઈ, જ-“જે તું લિંગાદિભેદઈ અર્થભેદ માનઈ છઈ, તો શબ્દભેદઈ અર્થ-ભેદ કાં ન માનઈ?” તે-“માટિ” ઘટશબ્દાર્થ ભિન્નઃ કુંભશબ્દાર્થ ભિન્નઃ ઈમ એ માનઈ. એકાર્થપણ્ય પ્રસિદ્ધ છઈ, તે ૧ શબ્દાદિનયની વાસના થકી. ૮૭:

૧૫

ક્રિયા પરિણુત અર્થ

માનઈ સર્વ એવંભૂત રે.

પાઠા૦-૧ શબ્દનયની. પા૦

नवर्धं नयना लेद धण्डिपरि,

अडावीस प्रभूत रे. ८८. अहु०.

अेवंबूतनय-सर्व अर्थ, क्रियापरिणत-क्रियावेलाधं मानधं, अन्यदा न मानधं. निम-राजधंछत्रः यामरादिकः धं शोभध, ते-राज. तिं पर्षदाभांदिं पधठां यामर ढलाधं, तिवारधं. स्नानादिकवेलाधं-ते अर्थ विना राज न कडिधं.

धम-नवर्धं नयना अडावीस- लेद प्रभूत कडतां-धणा, थया. ८८:

नवर्धं नय धम कडिया,

उपनय तीन कडिधं सार रे.

सायलो श्रुत-अरथ परणी,

लाडो जस विस्तार रे. ८९. अहु०

धम-नवर्धं नय कडिया. द्विवध-उ उपनय दिगंअर प्रक्रियाधं कडिधं धं. अेहभांदिं-सायो श्रुतनो अर्थ परणी करीनधं, अहुश्रुतपणाना यशनो विस्तार पाभो. “ नैयानां समीपे उपनयाः ”. ८९

पाडा०-÷ द्रव्यार्थिक १०, पर्यायार्थिक ६, नैगम ३, संअह २, व्यवहार २, अंगुसुत्र २, शब्द १, समभिरूढ १, अेवभूत १. अ० टिप्पणी.

१ द्रव्यार्थिक, पर्यायार्थिक, नैगम, संअह, व्यवहार, अंगुसुत्र, शब्द, समभिरूढ, अेवभूत. २. नयस्य समीपे उपनयाः पाडी०

૧ ઢાલ-૭ મી.

[રાગ-ગોડી^૨]

૧

સદ્ભૂત વ્યવહાર, ભેદ પ્રથમ તિહાં,

ધર્મ-ધર્મિના ભેદથી એ. ૯૦.

૧ તિહાં-સદ્ભૂત વ્યવહાર: પ્રથમ ઉપનયનો ભેદ. તે-ધર્મ:
અનર્થ-ધર્મિ: તેહના-ભેદ દેખાડવાથી હોઈ. ૯૦

૨

શુદ્ધ: અશુદ્ધ: દ્વિભેદ, શુદ્ધ-અશુદ્ધના,

તેહ અરથના ભેદથી એ. ૯૧.

તે વહી, ૨ પ્રકારિ હોઈ-૧ શુદ્ધ: બીજો-અશુદ્ધ ૨:; શુદ્ધ-ધર્મ:
ધર્મિ:ના ભેદથી શુદ્ધ સદ્ભૂત વ્યવહાર, અશુદ્ધ-ધર્મ: ધર્મિ:ના ભેદથી
અશુદ્ધ સદ્ભૂત વ્યવહાર. સદ્ભૂત તેમાટિં જ-એક દ્રવ્ય જ છઈ,
લિન્ન દ્રવ્ય સંયોગાપેક્ષા નથી. વ્યવહાર તેમાટિં જ-ભેદ દેખાડિંઈ
છઈ. ૯૧.

૩

જિમ જગિ કેવલગ્યાન, આતમદ્રવ્યનું,

લઈ નાણાદિક તેહનું એ. ૯૨.

જિમ-જગમોહિ “આતમ દ્રવ્યનું કેવલજ્ઞાન” ઇમ-પૃષ્ઠીઈ
પ્રયોગ કીજઈ. તથા-“ મતિજ્ઞાનાદિક આતમદ્રવ્યના ગુણ ” ઇમ-
બોલાવિઈ. ૯૨

પાઠાં ૧. હિવઈ-સદ્ભૂત પ્રમુખ ભેદ વર્ણન દેસિ “કરીને” વર્ણવઈ
છઈ. ૨. ચક્ર ઉપનયું સાર ૨. એ દેશી પાલિં ૩. નયાનાં સમીપે
ઉપનયા: તિહાં-ભાં

ગુણુ:પર્યાય:સ્વભાવ: કારક: તન્મયનો:,

ભેદ અરથ છઈ એહનો એ. ૯૩.

ગુણુ-ગુણુનો: પર્યાય-પર્યાયવંતનો:સ્વભાવ-સ્વભાવવંતનો:
કારક: અનઈ-તન્મય કહતાં-કારકી, તેહનો: જે એક દ્રવ્યાનુગત
ભેદ બોલાવિઈ, તે સર્વ એ ઉપનયનો અર્થ બણવો. “ ઘટસ્ય
રૂપમ્, ઘટસ્ય રક્તતા, ઘટસ્ય સ્વભાવ:, મૃદા ઘટો નિષ્પાદિત: ”
ઈત્યાદિ પ્રયોગ બણવો. ૯૩

અસદ્ભૂત વ્યવહાર, પર-પરિણુતિ ભલ્યઈ,

દ્રવ્યાદિક ઉપચારથી એ. ૯૪.

પર દ્રવ્યની પરિણુતિ ભલ્યઈ, જે દ્રવ્યાદિક નવવિધ ઉપચાર-
થી કહિઈ, તે-અસદ્ભૂત વ્યવહાર બણવો. ૯૪.

દ્રવ્યઈ દ્રવ્ય ઉપચાર, પુદ્ગલ જીવનઈ,

જિમ-કહિઈ જિનઆગમઈ રે. ૯૫.

તિહાં-પહલો: દ્રવ્યઈ દ્રવ્યનો ઉપચાર. જિમ-જિન આ-
ગમ માંહિં-જીવનઈ પુદ્ગલ કહિઈ. ક્ષીર નીર ન્યાયઈ પુદ્ગલસ્થું
મિલ્યો છઈ, તે કારણઈ-જીવ: પુદ્ગલ કહિઈ. એ-જીવ દ્રવ્યઈ પુદ્-
ગલ દ્રવ્યનો ઉપચાર ૧. ૯૫.

કાલી લેશ્યા ભાવ, શ્યામગુણુઈ ભલી,

ગુણુઉપચાર: ગુણુઈ કહો એ. ૯૬.

ભાવલેશ્યા આત્માનો અરૂપી ગુણુ છઈ, તેહનઈ-જે કૃષ્ણ: નીલા-
દ્ધિઃ કહિઈ છઈ, તે-કૃષ્ણાદિ-પુદ્ગલ-દ્રવ્ય-ગુણુનો ઉપચાર કીજઈ
છઈ. એ આત્મગુણુઈ પુદ્ગલગુણુનો ઉપચાર બણુવો. ૨. ૯૬

પર્યાયઈ પર્યાય ઉપચરિઈ વલી,

હય: ગય: ખંધ: યથા કહિયા રે. ૯૭.

પર્યાયઈ-હય: ગય: પ્રમુખ આત્મદ્રવ્યના અસમાન બીજીય
દ્રવ્ય પર્યાય, તેહનઈ-ખંધ કહિઈ છઈ. તે-આત્મપર્યાય જીપરિ
પુદ્ગલ-પર્યાય જે સકંધ, તેહનો-ઉપચાર કરી નઈ. ૩. ૯૭.

દ્રવ્યઈ ગુણુઉપચાર, વલી પર્યાયનો,

“ગૌર” “દેહ” “હૂ” બોલતાં એ. ૯૮.

દ્રવ્યે ગુણોપચાર: -“હૂ ગૌર” ધમ બોલતાં. “હૂ” તે
આત્મદ્રવ્ય, તિહાં-“ગૌર” તે-પુદ્ગલનો ઉન્વલતાગુણુ ઉપચરિ-
એ ૪. દ્રવ્યે પર્યાયોપચાર: જિમ-“હૂ દેહ” ધમ બોલિઈ.
“હૂ તે” આત્મદ્રવ્ય, તિહાં-“દેહ” તે-પુદ્ગલદ્રવ્યનો અસમાન-
બીજીય દ્રવ્યપર્યાય ઉપચરિઈ. ૫. ૯૮.

૧૦

ગુણુઈ દ્રવ્ય ઉપચાર, પર્યાયદ્રવ્યનો.

“ ગૌર દેહ ” જિમ-આત્મા એ. ૯૯.

ગુણે દ્રવ્યોપચાર:-જિમ જે-“ એ ગૌર દીસઈ છઈ ” તે
આત્મા. ઈમ-ગૌર ઉદ્દિશીનઈ આત્મવિધાન કીજઈ, એ ગૌરતારૂપ

પાઠાં ૧. પરિણામ કહઈ, તેહિ જે સ્વભાવ, તેહનો ઉપચાર.

૨. પર્યાયનઈ. ૩. ઉપચારિએ. પાલિં

પુદ્ગલગુણુજીપરિ આતમ દ્રવ્યનો ઉપચાર ૬. “પર્યાયે દ્રવ્યોપચારઃ”
જિમ-કહિઈં “ દેહ તે આત્મા, ” ઇહિં-દેહરૂપપુદ્ગલપર્યાયનઈં
વિષયઈં આતમદ્રવ્યનો ઉપચાર કરિચો. ૭. ૯૯.

૧૧

ગુણિ પબજવ ઉપચાર, ગુણુનો પબજવઈં,
જિમ મતિ તનુ તનુ મતિ ગુણો એ. ૧૦૦.

“ ગુણે પર્યાયોપચારઃ ” “ મતિજ્ઞાન તે શરીર જ ” શરીરજન્ય
છઈં, તે માટિં. ઇહાં-મતિજ્ઞાનરૂપ આતમગુણુનઈં વિષયઈં શરીરરૂપ
પુદ્ગલપર્યાયનો ઉપચાર કરિઈં. ૮. “ પર્યાયે ગુણોપચારઃ ” જિમ-
પૂર્વપ્રયોગ જ અન્યથા કરિઈં-“ શરીર તે મતિજ્ઞાનરૂપ ગુણુ જ. ”
ઇહાં-શરીરરૂપ પર્યાયનઈં વિષયઈં મતિજ્ઞાનરૂપ ગુણુનો ઉપચાર
કીજઈં છઈં. ૯. ૧૦૦.

૧૨

અસદ્ભૂતવ્યવહાર, ઇમ ઉપચારથી,
એહ ત્રિવિધ હિવઈં સાંભલો એ. ૧૦૧.

ઇમ-ઉપચારથી અસદ્ભૂતવ્યવહાર ૯ પ્રકારનો કહિઈં, હવઈં-
એહના ૩ ભેદ કહિઈં છઈં, તે સાંભલો. ૧૦૧.

૧૩

અસદ્ભૂત નિજ જાતિં, જિમ પરમાણુઓ,
બહુ પ્રદેશી ભાષિઈં એ. ૧૦૨.

એક સ્વભતિઅસદ્ભૂતવ્યવહાર કહિઈં. જિમ-પરમાણુ બહુ-
પ્રદેશી કહિઈં, બહુપ્રદેશી થાવાની જાતિ છઈં, તે માટિં ૧. ૧૦૨
૯

તેહ વિજ્ઞતિં જાણો, જિમ મૂરત મતી,
મૂરત દ્રવ્યઈં ઊપની એ. ૧૦૩.

તેહ અસદ્ભૂત વિજ્ઞતિ જાણો: જિમ-“ મૂર્ત મતિજ્ઞાનમ્ ”
કહિઈં, મૂર્ત-જે વિષયાલોકમકરકારાદિક: તેહથી-ઊપનું, તે માટિં.
ઈહાં-મતિજ્ઞાન આત્મગુણુ: તેહનઈં વિષઈં મૂર્તત્વ પુદ્ગલગુણુ
ઉપચરિઓ, તે વિજ્ઞત્યસદ્ભૂતવ્યવહાર કહિઈં. ૨. ૧૦૩.

અસદ્ભૂત દોઉ ભાંતિ, જીવ-અજીવનઈં,
વિષયગ્યાન જિમ ભાસિઈં એ. ૧૦૪.

દોઉ ભાંતિ-સ્વજ્ઞતિ: વિજ્ઞતિ: અસદ્ભૂતવ્યવહાર કહિઈં.
જિમ-જીવાજીવ-વિષયજ્ઞાન કહિઈં. ઈહાં-જીવ: જ્ઞાનની સ્વજ્ઞતિં
છઈં, અજીવ: વિજ્ઞતિ છઈં, એ ૨ નો વિષયવિષયિભાવનામઈં
ઉપચરિત સંબંધ છઈં, તે સ્વજ્ઞતિવિજ્ઞત્યસદ્ભૂત કહિઈં. ૩. ૧૦૪

“ સ્વજાતીયાંશે કિં નાયં સદ્ભૂત: ? ” ઇતિ ચેત્, “ ન. વિજા-
તીયાંશ ઇવ વિષયતાસંબન્ધસ્યોપચરિતસ્યૈવાનુભવાદ્ ” ઇતિ ગૃહાણ । ”

ઉપચરિતાસદ્ભૂત, કરિઈં ઉપચારો,
જેહ એક ઉપચારથી રે. ૧૦૫.

જેહ-એક ઉપચારથી બીજો ઉપચાર કરિઓ, તે-ઉપચ-
રિતાસદ્ભૂત વ્યવહાર કહિઈં.

તેહ સ્વભતિં જાણો રે, હૂં પુત્રાદિક,

પુત્રાદિક છઈ માહરા એ. ૧૦૬.

તે સ્વભતિ ઉપચરિતાસદ્ભૂત વ્યવહાર જાણો, જે—“હૂં પુત્રાદિક” ઈમ કહિછ. ઇહાં—“માહરા” એ કહવું, પુત્રાદિકનઈ વિષયઈ, તે પુત્રાદિક ઉપચરિયા છઈ, તેહસ્યું આત્માનો લેલાલેદ સંબંધ ઉપચરિઈ છઈ. પુત્રાદિક: તે—આત્મપર્યાયરૂપઈ સ્વભતિ છઈ, પશ્ચિ—કલ્પિત છઈ, નહીં તો—સ્વશરીરજન્ય મહુણાદિકનઈ પુત્ર કાં ન કહિઈ? ૧૦૬

વિભતિથી તે જાણો રે, વસ્ત્રાદિક મુઝ.

ગઢ-દેશાદિક ઉભયથી એ. ૧૦૭.

વિભત્યુપચરિતાસદ્ભૂત વ્યવહાર: તે કહિઈ, જે—“માહરાં વસ્ત્રાદિક” ઈમ—કહિઈ. ઇહાં—વસ્ત્રાદિક પુદ્ગલ પર્યાય નામાદિ લેદ કલ્પિત છઈ, નહીં તો વલ્કલાદિક શરીરાચ્છાદક વસ્ત્ર કાં ન કહિઈ? તેહ વિભતિમાં સ્વસંબંધ ઉપચરિઈ છઈ. “માહરા ગઢ: દેશ: પ્રમુખ છઈ” ઈમ કહતાં—સ્વભતિ વિભત્યુપચરિતાસદ્ભૂત વ્યવહાર કહિઈ. જે માટિ—ગઢ: દેશાદિક: જીવ: અજીવ: ઉભય સમુદાયરૂપ છઈ. ૧૦૭

ઉપનય ભાળ્યા એમ, અધ્યાતમ નય,

કહી પરીક્ષા જસ લાહો એ. ૧૦૮.

ઈમ—ઉપનય કહિયા. હિવઈ—આગિલી ઠાલમાંહિં, અધ્યાત્મનય કહી નઈ, એહમાંહિં—ગુણ: દોષ: પરીક્ષાનો યશ પામો.

ઢાલ-૮ મી.

[કપૂર હુઈ અતિ ઉજ્જુરે-એ દેશી.]

૧

દોઉ મૂલનય ભાષિયા રે,

નિશ્ચયઃ નઈં વ્યવહારઃ

નિશ્ચય દ્વિવિધ તિહાં કહિઓ રે,

શુદ્ધઃ અશુદ્ધઃ પ્રકાર રે. ૧૦૯.

પ્રાણી પરખો આગમભાવ.

પ્રથમઃ અધ્યાત્મભાષણે ૨ નમ કહિયા. એક-નિશ્ચયનયઃ ખીજે
વ્યવહારનયઃ તિહાં-નિશ્ચયનય દ્વિવિધ કહિઓ. એક-શુદ્ધ-
નિશ્ચયનયઃ ખીજે-અશુદ્ધ નિશ્ચયનયઃ-હે પ્રાણી । આગમના ભાવ
પરખીનઈં અહો. ૧૦૯

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

૨

જીવ કેવલાદિક યથા રે, શુદ્ધવિષય નિરુપાધિ.

મઈનાણાદિક આતમા રે, અશુદ્ધ તે સોપાધિ રે.

૧૧૦. પ્રાણી૦.

જીવઃ તે-કેવલજ્ઞાનાદિરેષ છઈ, ઇમ-જ નિરુપાધિ કહિઈ-
કર્ષોપાધિરહિવ, કેવલજ્ઞાનાદિ શુદ્ધ વિષય લેઈ, આત્માનઈં અલેદ
દેષાડઈ, તે-શુદ્ધ નિશ્ચયનય. મતિજ્ઞાનાદિક અશુદ્ધ ગુણનઈં આત્મા
કહિઈ, તે અશુદ્ધ નિશ્ચયનય. ૧૧૦.

નિશ્ચયનયઃ તે-અલેદ દેષાડઈ; વ્યવહારનયઃ તે-લેદ દેષા-
ડઈં છઈ—

દોષ ભેદ વ્યવહારના ઐ, સદ્ભૂતાસદ્ભૂત.
એક વિષય સદ્ભૂત ઇઈ ઐ,
પરવિષયાસદ્ભૂત રે. ૧૧૧. પ્રાણી૦

વ્યવહારનયના ૨ ભેદ કહ્યાં ઇઈ. એક—સદ્ભૂત વ્યવહારઃ બીજો
અસદ્ભૂત વ્યવહારઃ—એક વિષય કહતાં—એક દ્રવ્યાશ્રિત, તે સદ્-
ભૂત વ્યવહાર. પરવિષયઃ તે—અસદ્ભૂતવ્યવહાર. ૧૧૧.

ઉપચરિતાનુપચરિતથી રે, પહિલો દોષ પ્રકાર.
સોપાધિક ગુણુ-ગુણિં ભેદઈ રે,
જિઅની મતિ ઉપચાર રે. ૧૧૨. પ્રાણી૦.

પહિલોઃ જ-સદ્ભૂતવ્યવહારઃ તે—૨ પ્રકારિં ઇઈ, એક—ઉપ-
ચરિત સદ્ભૂત વ્યવહારઃ બીજો—અનુપચરિત સદ્ભૂત વ્યવહારઃ
સોપાધિક ગુણુગુણિભેદ દેષાદિઈ', તિહાં પ્રથમ ભેદઃ જિમ—“જીવ-
સ્ય મતિજ્ઞાનમ્.” ઉપાધિઃ તેહજ ઇહાં ઉપચાર. ૧૧૧

નિરુપાધિક ગુણુ ગુણિ ભેદઈ રે,
અનુપચરિત સદ્ભૂત.

કેવલજ્ઞાનાદિક ગુણુ રે,
આતમના અદ્ભૂત રે. ૧૧૩. પ્રાણી૦.

નિરુપાધિક ગુણગુણિ ભેદઈ બીજે ભેદ. યથા—“ જીવસ્ય
કેવલજ્ઞાનમ્ ” ઈહાં-ઉપાધિરહિતપણું: તેહજ નિરુપચારપણું
જાણવું. ૧૧૨.

૬

અસદ્ભૂતવ્યવહારના જી, ઈમ જ ભેદ છઈ દોઈ.
પ્રથમ અસંલેપિતયોગઈ જી,
દેવદત્ત ધન જોઈ રે. ૧૧૪. પ્રાણી૦.

અસદ્ભૂત વ્યવહારના ઈમ જ ૨ છઈ, એક-ઉપચરિતા-
સદ્ભૂત વ્યવહાર: બીજે-અનુપચરિતાસદ્ભૂત વ્યવહાર:-પહેલો ભેદ:
અસંલેપિતયોગઈ કલ્પિત સંબંધઈ હોઈ. જિમ—“ દેવદત્તનું
ધન ” ઈહાં-ધન દેવદત્તનઈ-સંબંધ: સ્વસ્વામિભાવરૂપ: કલ્પિત
છઈ, તે માટિ-ઉપચાર. દેવદત્ત: નઈ ધન: એક દ્રવ્યનહીં, તે માટિ
-અસદ્ભૂત. એમ ભાવના કરવી. ૧૧૪.

૭

સંલેપિતયોગઈ બીજે રે,
જિમ આતમનો દેહ.

નય ઉપનય નયચક્રમાં રે,

કહિયા મૂલનય એહ રે. ૧૧૫. પ્રાણી૦.

બીજે ભેદ: સંલેપિતયોગઈ-કર્મજ સંબંધઈ જાણવો.
જિમ—“ આત્માનું શરીર ”. આત્મ-દેહનો સંબંધ. ધન સંબંધની
પરિં કલ્પિત નથી. વિપરીત ભાવનાઈ નિવર્તઈ નહીં, યાવજીવ
રહઈ. તે માટિ-એ અનુપચરિત. અનઈ-ભિન્નવિષય, માટઈ-
અસદ્ભૂત જાણવો.

એ નય-ઉપનય દિગંબર દેવસેન કૃત નયચક્ર માંહિં
કહિયા છઈ, ૨ મૂલનય સહિત. ૧૧૫

૯

વિષયભેદ યદ્યપિ નહીં રે, ઈહાં અહ્યારઈ થલ.
ઉલટી પરિભાષા ઈસીરે,

તો પશ્ચિ દાઝઈ મૂલ રે. ૧૧૬. પ્રાણી૦.

ઈહાં-યદ્યપિ અહ્યારઈ-શ્વેતાંબરનઈ, થલ કહતાં-મોટા,
વિષયભેદ કહતાં-અર્થનો ફેર નથી. તોપશ્ચિ-મૂલ કહતાં-પ્રથ-
મથી, ઉલટી-વિપરીત, પરિભાષા-શૈલી કરી, તે દાઝઈ છઈ-ખેદ
કરઈ છઈ—

“ યદ્યપિ ન ભવતિ હાનિઃ પરકીયાં ચરતિ રાસમે દ્રાક્ષામ્ ।

અસમજ્ઞસં તુ દૃષ્ટ્વા, તથાપિ પરિસ્થિત્યતે ચેતઃ ॥ ૧ ॥

જૈન સાઈટ
જૈનમ્ જયતિ શ્રીગણેશાય નમઃ
इति वचनात् ११६

તે ખોટિકની ઉલટી પરિભાષા દેખાડિઈ છઈ—

૯

તત્ત્વારથિ નય સાત છઈ ઇ, આદેશાંતર પંચ.
અંતરભાવિત ઉદ્ધરી રે,

નવનો કિરયો એ પ્રપંચ રે? ૧૧૭. પ્રાણી૦.

તત્ત્વાર્થસૂત્રઈ ૭ નય કહિયા છઈ. અનઈ-આદેશાંતર કહતાં
મતાંતર: તેહથી-૫ નય કહિયા છઈ. “સપ્ત મૂલનયાઃ, પચ્ચ-ઈત્યા-
દેશાન્તરમ્” એ સૂત્રઈ. સાંપ્રત: સમભિરુઠ: એવંભૂત: એ-૩નઈ
શબ્દ એક નામઈ સંગ્રહિઈ, તિવારઈ-પ્રથમ ચાર સાથિ પાંચ

કહિયું. અતઃ એવ-ઇકેકના ૧૦૦ લેહ હુઈં છઈં, તિહાં-પણિ
૭૦૦, તથા ૫૦૦ લેહ. ઈમ-૨ મત કહિયા છઈં. યયોક્તમાવશ્યકે-

इकिको य सयविहो, सत्त सवा णया हवंति एमेव ।

अण्णोःवि हु आएसो, पंचेव सया णयाणं तु ॥ १ ॥

એહવી શાસ્ત્રીતિ છાડી, અંતર્ભાવિત-સાતમાહિં લેહ્યા,
જ-દ્રવ્યાર્થિકઃ પર્યાયાર્થિકઃ તે ઉદ્ધરી-અલગા કાઢી, નવ નય
કહિયા તે સ્થે પ્રપચ ? ચતુર મનુષ્ય વિચારી જ્ઞેઓ. ૧૧૭

૧૦

પચ્ચયત્થ દ્રવ્યારથો રે, જો તુલ્લે અલગા દિદ્ધુ.
અપિયણુપિય લેદ્ધથો રે,

કિમ ઈચ્ચાર ન ઈદ્ધુ રે. ૧૧૮. પ્રાણી૦.

ઈમઈ કરતાં-પર્યાયાર્થઃ દ્રવ્યાર્થઃ નય જો-તુલ્લે અલગ દીઠા,
અનઈ-૯ નય કહિયા. તે-અર્પિતઃ અનર્પિતઃ નય અલગા કરી
નઈ, ૧૧ નય કિંમ ન વાંછયા ? ૧૧૮

૧૧

સંગ્રહવ્યવહારાદિકઈં રે, જો તુલ્લે લેલો તેહ.

આદિઃ અંતઃ નય થોકમાં છ,

કિમ નવિ લેલો એહ રે. ૧૧૯. પ્રાણી૦.

હિવઈં, ઈમ કહસ્થો જ-“અર્પિતાનર્પિતસિદ્ધે: [પ.]” ઈત્યા-
દિ તત્ત્વાર્થ સૂત્રાદિક માહિ, જ-અર્પિત-અનર્પિતનય કહિયા છઈં;-
તે અર્પિત કહતાં-વિશેષ કહિઈં. અનર્પિત કહતાં-સામાન્ય કહિઈં.
અનર્પિતઃ સંગ્રહમાહિં જિલઈં, અર્પિતઃ વ્યવહારાદિક વિશેષનય

માંહિં બિલઇ, તા-આદિ: અંત: કહતાં-પાહિલા: પાછિલા:નયના
 થોકડાં માંહિ એહ દ્રવ્યાર્થિક: પર્યાયાર્થિક નય કિમ નથી લેલતાં ?
 જિમ-સાત જ મૂલનય કહવાઇ છે, તે વચન સુખદ્ધ રહઇ. ૧૧૯
 ૭ નય મધ્યે-દ્રવ્યાર્થિક: પર્યાયાર્થિક: લેટ્યાની આચાર્યમત
 પ્રક્રિયા દેખાડઇ છે-

૧૨

“પજ્જવનય તિઅ અંતિમા રે,

પ્રથમ દ્રવ્યનય ચ્યાર.”

જિનમદ્રાદિક ભાસિચારે,

મહાભાષ્ય સુવિચાર રે. ૧૨૦. પ્રાણી૦.

અંતિમા કહતાં-છેહલા, જે ૩ લેહ-શબ્દ: સમભિરૂઢ: એવં-
 ભૂત: ૩૫, તે-પર્યાયનય કહિઇ. પ્રથમ ૪ નય-નૈગમ: સંગ્રહ: વ્યવ-
 હાર: ઋબુસુત્ર: લક્ષણ, તે દ્રવ્યાર્થિક નય કહિઇ. ઈમ-જિનમદ્રગણિ
 -ક્ષમાશ્રમણ પ્રમુખ સિદ્ધાંતવાદી આચાર્ય કહઇ છે. મહાભાષ્ય
 કહતાં વિશેષાવશ્યક, તે મધ્યે નિર્ધારઇ. ૧૨૦

૧૩

સિદ્ધસેન મુખ ઈમ કહઇ રે,

પ્રથમ દ્રવ્યનય તીન.

તસ ઋબુસૂત્ર ન સંભવઇ રે,

દ્રવ્યાવશ્યક લીન રે. ૧૨૧. પ્રાણી૦.

હિવઇ-સિદ્ધસેનદિવાકર: મલ્લવાદી: પ્રમુખ તર્કવાદી
 આચાર્ય ઈમ કહઇ છે, જે-પ્રથમ ૩ નય-૧ નૈગમ: ૨ સંગ્રહ: ૩

પાઠા૦ તે સર્વ જોલી. ભા૦

૧૦

व्यवहारः लक्षण, ते द्रव्यनय कर्हिष्ठं. ऋणुसुत्र १: शब्द २: समक्षिरुठ ३: अवेभूत ४: अ ४ नय पर्यायार्थि क कर्हिष्ठं.

द्रव्यार्थिकमते—“ सर्वे पर्यायाः खलु कल्पिताः ।

तेष्वन्वयि द्रव्यं कुण्डलादिषु हेमवत् ॥ १ ॥

पर्यायार्थमते—“ द्रव्यं पर्यायेभ्योऽस्ति नो पृथक् ।

यत्तैरर्थक्रिया दृष्टा नित्यं कुत्रोपयुज्यते ? ” ॥ २ ॥ इति ॥

“द्रव्यार्थपर्यायार्थनयलक्षणात् अतीतानागतपर्यायप्रतिक्षेपी ऋणु-
सुत्रः शुद्धमर्थपर्यायं मन्यमानः कथं द्रव्यार्थिकः स्याद् ?” इत्येते-
षामाशयः ।

ते आचार्यनर्धं मतर्धं ऋणुसुत्रनय द्रव्यावश्यकनर्धं विषर्धं
कीन न संभवर्धं. तथा च—

“ उज्जुसुअस्स एगे अणुवउत्ते एगं दव्वावस्सयं पुहुत्तं णेच्छइ”

अनुयोगद्वारसूत्रविरोधः ।

वर्तमानपर्यायाधारांशद्रव्यांशः पूर्वापरपरिणामसाधारणुर्ध्व-
तासामान्य द्रव्यांशः सादृश्यास्तित्वइपतिर्थाइसामान्य द्रव्यांशः
अेहर्मां—अेकधं पर्यायनय न मानधं, तो ऋणुसुत्र पर्यायनय
कर्हितां, अे सुत्र किम भिदधं ? ते भाटधं—“ क्षणिक द्रव्यवादी सूक्ष्म
ऋणुसूत्र, तत्तद्वर्तमानपर्यायापन्नद्रव्यवादी स्थूल ऋणुसूत्र नय
कर्हिवा ” धम सिद्धान्तवादी कर्हिध छधं.

“ अनुपयोगद्रव्यांशमेव सूत्रपरिभाषितमादायोक्तसूत्रं तार्किक-
मतेनोपपादनीयम्, इत्यस्मदेकपरिशीलितः पन्थाः ” ।

धम अंतर्भावितताज्ञे रे,

किम अल्लगो उपदेश.

પાંચ થકી જિમ સાતમાં રે.

વિષયભેદ નહીં લેશ રે. ૧૨૨. પ્રાણી૦.

ધમિ-અંતર્ભાવિત કહતાં--૭ માંહિ ભેદ્યા, જે દ્રવ્યાર્થિકઃ પર્યાયાર્થિકઃ; તેહનો-અલગો ઉપદેશ કિમ કરિઓ ? જે, ઈમ કહસ્યો--“મતાંતરઈ-૫ નય કહિધં છઠં, તેહમાં--૨ નય ભલ્યા; તેહનો --૭ નય કરતાં જિમ-અલગો ઉપદેશ છઠં, તિમ-અલ્હારઈ-દ્રવ્યાર્થિકઃ પર્યાયાર્થિકઃનો અલગો ઉપદેશ હુસ્યઈ.”તો--શબ્દઃ સમભિરુદ્ધઃ એવંભૂતઃ નઈ જિમ વિષયભેદ છઠં, તિમ-દ્રવ્યાર્થિકઃ પર્યાયાર્થિકઃ નો ૭ નયથી ભિન્ન વિષય દેષાડો. ૩ નયનઈ એક સંજ્ઞાઈ સંગ્રહી ૫ નય કહિયા છઠં, પણિ--વિષય ભિન્ન છઠં. ઈહાં-વિષયભિન્ન નથી. જે-દ્રવ્યાર્થિકના ૧૦ ભેદ દેષાડયા, તે-સર્વ શુદ્ધાશુદ્ધ સંગ્રહાદિક માંહિ આવઈ. જે--૬ ભેદ પર્યાયાર્થિકના દેષાડયા, તે-સર્વ ઉપચરિતાનુપચરિતવ્યવહારઃ શુદ્ધાશુદ્ધ ઋણુસૂત્રાદિકઃ માંહિ આવઈ, “ગો બલિવર્દ ” ન્યાયઈ વિષયભેદઈ ભિન્ન નય કહિધં, તો-- “સ્વાદસ્ત્યેવ, સ્યાન્નાસ્ત્યેવ ” ઈત્યાદિ સપ્તભંગી મધ્યે ક્ષાટિ પ્રકારઈ અર્પિતાનર્પિત સત્વાસત્વગ્રાહક નય પ્રક્રિયા ભાંજઈ, એ--પંડિતઈ વિચારવું. ૧૨૧

“જે-વિષયભેદઈ નયભેદ કહસ્યો, તો સામાન્યઃ નૈગમ-સંગ્રહમાં, વિશેષઃ નૈગમ-વ્યવહારનયમાં ભેલતાં, ૬૪ નય થઈ જસ્યઈ.” એહવી--શિષ્યની શંકા ટાલવાનઈ અર્થિ કહઈ છઈ—

૧૫

સંગ્રહ નઈ વ્યવહારથી રે,

નૈગમ કિહાંઈક ભિન્ન.

તિણુ તે અલગો તેહથી રે,

એ તો દોઈ અભિન્ન રે. ૧૨૨. પ્રાણી૦.

યદપિ-સંગ્રહનયઃ વ્યવહારનયઃ માહિં જ સામાન્યઃ વિશેષઃ
ચર્યાઈં નૈગમ નય ભલધ છઈ, તો પણિ-કિહાંઇક પ્રદેશાદિ
દૃષ્ટાંતસ્થાનઈં ભિન્ન થાઈ છઈ. ઉક્તં ચ—

છળહં તહ પંચળહં, પંચવિહો તહ ય હોઈ મયણિજ્જો ।

તમ્મિ ય સો ય પ્પસો, સો ચેવ ણ ચેવ સત્તળહં ॥ ૧ ॥ इत्यादि ॥

તે માટિં-કિહાંઇક ભિન્ન વિષયપણાથી નૈગમનય ભિન્ન કહિઓ.

એ તો-૨.નય-દ્રવ્યાર્થિકઃ પર્યાયાર્થિકઃ નૈયમાદિકનયથી અભિન્ન-
વિષય છઈ, તો-તે અલગા કરિનઈં નવ ભેદ નયના કિમ કહિઈં? ૧૨૨

૧૬

ઇમ કરતાં એ પામીઈ રે,

સર્વાવિભક્ત વિભાગ.

જીવાદિક પરિ કો નહીં રે,

ઈહાં પ્રયોજન લાગ રે. ૧૨૩. પ્રાણી૦.

ઇમ કરતાં-દ નય દેષાડતાં, વિભક્તનો વિભાગ થાઈ-વહિં-
ચ્યાતું વહિંચલું થાઈ, તિવારઈ--“ જીવા દ્વિધા-સંસારિણઃ સિદ્ધાઃ
[ચ],-સંસારિણઃ પૃથિવીકાયિકાદિષ્ટ્ભેદાઃ, સિદ્ધાઃ પચ્ચદશભેદાઃ । ”
એ રીતિ “ નયો દ્વિધા, દ્રવ્યાર્થિકપર્યાયાર્થિકભેદાત્ । દ્રવ્યાર્થિક-
સ્ત્રિધા નૈગમાદિભેદાત્ । ઋજુસુત્રાદિભેદાત્ ચતુર્દાં પર્યાયાસ્તિકઃ । ”
ઇમ કહિઈં ઝેઈઈ. પણિ “ નવ નયાઃ ” ઇમ એક વાક્યતાઈ
વિભાગ કીધો, તે સર્વથા મિથ્યા જણવો. નહીં તો-“ જીવાઃ, સંસા-
રિણઃ, સિદ્ધાઃ. ” ઈત્યાદિ વિભાગવાક્ય પણિ થાવા પામઈ.

હિવર્ધ-દ્વાદશ કહસ્યધ જ-“ જીવાજીવૌ તત્ત્વમ્ ” ઈમ કહતાં
અનેરાં તત્ત્વ આન્યાં. તે પશ્ચિ-૭ તત્ત્વઃ ૯ તત્ત્વઃ કહિઈં છઈં,
તિમ-“ દ્રવ્યાર્થિકપર્યાયાર્થિકૌ નયૌ ” ઈમ કહતાં અનેરા નય
આવઈં છઈં, તેહિં અલ્લે સ્વપ્રક્રિયાઈં નવ નય કહસ્યું.”

તેહનઈં કહિઈં જ-તિહાં પ્રયોજનભેદઈં ભિન્ન ભિન્ન તત્ત્વવ્યવ-
હાર માત્ર સાધ્ય છઈં, તે તિમ જ સંભવઈં. ઇહાં-ઈતરન્યાવૃત્તિ
સાધ્ય છઈં, તિહાં-હેતું કોટિં અનપેક્ષિતભેદપ્રવેશઈં વૈચ્ચર્ય દોષ
હોઈં. તત્ત્વપ્રક્રિયાઈં એ પ્રયોજન છઈં-જીવઃ અજીવઃ એ ૨. મુખ્ય
પદાર્થભણી કહવા. બંધઃ મોક્ષઃ મુખ્ય હેયઃ ઉપાદેયઃ છઈં, તે-
ભણી. બંધ કારણભણી-આશ્રત. મોક્ષ મુખ્યપુરુષાર્થ છઈં, તે માટિ-
તેહનાં ૨. કારણ-સંવરઃ નિર્ગરાઃ કહવાં. એ ૭. તત્ત્વ કહવાની
પ્રયોજન પ્રક્રિયા. પુણ્યઃ પાપઃ રૂપ શુભાશુભબંધભેદ વિગતિં અલગા
કરી, એહજ પ્રક્રિયા ૯. તત્ત્વ કથનની જણવી. ઈહાં-દ્રવ્યાર્થિકઃ
પર્યાયાર્થિકઃઈં ભિન્નોપદેશનું કોઈ પ્રયોજન નથી. ૧૨૩.

૧૭ જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

ભિન્ન પ્રયોજન વિન કહિયા રે,

સાત મૂલનય સૂત્ર.

તિણ્ણુ અધિકુ કિમ ભાષિઈં રે,

રાષિઈં નિજધર સૂત્ર રે. ૧૨૪. પ્રાણી૦.

તે માટિ-“સત્ત મૂલનયા પન્નત્તા” એહવું સૂત્રઈં કહિઈં છઈં,
તે ઉલ્લંઘી ૯ નય કહિઈં, તે આપણાં ધરનું સૂત્ર કિમ રહઈં ? તે
માટઈં-“ નવ નયાઃ ” કહતો દેવસેન યોટિક ઉત્સૂત્રભાષી
જણવો. ૧૨૪

૧. આ વાક્ય ભા૦ પ્રતિભાં ત્રીચેતી કડીની વ્યાખ્યામાં છે. પરંતુ
તર્કણમાં પણ ત્રીચેતી ગાથામાં નથી.

દશભેદાદિક પણિ ઇહારે,

ઉપલક્ષણુ કરિ જાણી.

નહીં તો કહો અંતર્ભાવઈ રે,

પ્રદેશાર્થ કુણુ ઠાણિ રે. ૧૨૫. પ્રાણી૦.

ઇહાં-નયચક્ર અથમાંહિં, દિગંબરઇ દ્રવ્યાર્થિકાદિ ૧૦ ભેદાદિક કહિયાં, તે પણિ-ઉપલક્ષણુ કરી જાણો. નહીંતો-પ્રદેશાર્થનય કુણુ ઠામિ આવઈ ? તે વિચારયો. ઉક્તં ચ સૂત્રે—

“ દન્વટ્ટયાણ પપ્પસટ્ટયાણ દન્વટ્ટપપ્પસટ્ટયાણ ” इत्यादि ।

તથા-કર્મોપાધિસાપેક્ષજીવભાવઆહક દ્રવ્યાર્થિક જિમ કહિઓ, તિમ-જીવસંયોગસાપેક્ષપુદ્ગલભાવઆહક નય પાણુ સિન્ન કહિઓ જોઇઇ, ઈમ-અનંત ભેદ થાઇ. તથા પ્રસ્થકાદિ દૃષ્ટાંતઈ નૈગમાદિકના અશુદ્ધઃ અશુદ્ધતરઃ અશુદ્ધતમઃ શુદ્ધઃ શુદ્ધતરઃ શુદ્ધતમાદિ ભેદ કિહાં સંબંધિયા જઇ ? “ઉપચારમાટિં તે ઉપનય કહિઈ.” તો-અપ-સિદ્ધાંત થાઈ-અનુયોગદ્વારઈ તે નયભેદ દેખાડયા છઇ. ૧૨૫.

એહ જ દ્રઢઇ જઇ—

ઉપનય પણિ અલગા નહીં રે,

જે વ્યવહાર સમાઈ.

નહીં તો ભેદ પ્રમાણુના રે,

ઉપપ્રમાણુ પણિ થાઈ રે. ૧૨૬. પ્રાણી૦.

ઉપનય પશ્ચિ કહ્યા, તે નય વ્યવહાર:નૈગમાદિકથી અલગા નથી.
 ઉક્તં ચ તત્ત્વર્થસૂત્રે—

“ ઉપચારબહુલો વિસ્તૃતાર્થો લૌકિકપ્રાયો વ્યવહાર: ”
 [૧. ૩૫ ॥ ઇતિ

ઈમઈ કરતાં નયલેહનઈ જે ઉપનય કરી માનસ્યો, તે—“ સ્વપ-
 રવ્યવસાયિ જ્ઞાનં પ્રમાણમ્ ” એ લક્ષણઈ લક્ષિત જ્ઞાનરૂપ પ્રમાણનો
 એકદેશ મતિજ્ઞાનાદિક: અથવા—તદેશ અવગ્રહાદિક: તેહનઈ—ઉપ-
 પ્રમાણપશ્ચિ કાં નથી કહતાં ? તસ્માત્—નય: ઉપનય: એ પ્રક્રિયા
 યોદિકની શિષ્યબુદ્ધિધનમાત્ર બાણવી. ૧૨૬.

૧૯

વ્યવહારઈ નિશ્ચયથકી રે, **જૈન સાઈટ**
જૈન સ્યો ઉપચાર વિશેષ ?
 મુખ્યવૃત્તિ જે એકની રે, **નમ્ જયતિ શાસનમ્**

તો ઉપચારી સેસ રે. ૧૨૭. પ્રાણી૦.

વ્યવહારઈવિષે ઉપચાર છઈ, નિશ્ચયમાહિ ઉપચાર નથી,
 એ પશ્ચિ સ્યો વિશેષ ? જિવારઈ—એકનયની મુખ્યવૃત્તિ લેઈઈ,
 તિવારઈ—બીજા નયની ઉપચારવૃત્તિ આવઈ. અત્ત એવ—“સ્યાદસ્ત્યેવ”
 એ નયવાક્યઈ અસ્તિત્વગ્રાહક નિશ્ચયનયઈ: અસ્તિત્વધર્મ મુખ્યવૃત્તિ
 લેતાં, કાલાદિક ૮ ઈ અલેહવૃત્ત્યુપચારઈ અસ્તિત્વસંબંધ સકલ ધર્મ
 લેતાં જ, સકલાદેશરૂપ નયવાક્ય થાઈ; ૨આકર—અંથઈ ધર્મ પ્રસિદ્ધ
 છઈ. “સ્વસ્વાર્થઈ સત્યપણાનો અભિમાન તો સર્વનયનઈ માહોમાહિ
 છઈ જ. ૩ફલથી સત્યપણું તો સમ્યગ્દર્શનયોગઈ જ છઈ.” ૧૨૭.

૧. પાઠા૦ તેહનેપશ્ચિ. પાલિ૦ ૨. [સ્યાદ્વાવરત્નાકરે ઇતિ
 તર્કણાયમ્.] ૩. ફલાર્થથી પાલિ૦

તિણું માણ્યું ભાસિઉં રે,

આદરિઉં નિરધાર.

તત્ત્વઅરથ નિશ્ચય ગ્રહીઉં રે.

જનઅભિમતવ્યવહાર. રે. ૧૨૮. પ્રાણી૦.

તે માટઈ-નિશ્ચયઃવ્યવહારઃતું લક્ષણ માણ્યું-વિશેષાવશ્યક-
ઈ કહિઉં છઈ, તિમ નિરધારો. “તત્ત્વાર્થગ્રાહી નયો નિશ્ચયઃ, લોકા-
ભિમતાર્થગ્રાહી વ્યવહારઃ”। તત્ત્વ અર્થઃ તે-યુક્તિસિદ્ધ અર્થ જાણવો.
લોકાભિમતઃ તે-વ્યવહારપ્રસિદ્ધ. યદપિ-પ્રમાણું તત્ત્વાર્થગ્રાહી છઈ,
તથાપિ-પ્રમાણુઃ સકલતત્ત્વાર્થગ્રાહીઃ, નિશ્ચયનયઃ એકદેશ તત્ત્વાર્થ-
ગ્રાહીઃ ૧એ લેદ જાણવા. નિશ્ચયનયની વિષયતાઃ અનઈ-વ્યવહાર-
નયની વિષયતાઃ જ અનુભવસિદ્ધ બિન્ન છઈ, અંશ જ્ઞાન ૨ ન નિષ્ઠ.
જિમ-સવિકલ્પકજ્ઞાનનિષ્ઠ પ્રકારિતાદિક અન્યવાદી બિન્ન માનઈ
છઈ, ઈમ-હૃદયમાહિં વિચારવું. ૧૨૮.

અભ્યંતરતા બાહ્યનઈ રે,

જે બહુવિગતિ અભેદ.

નિરમલ પરિણુતિ દ્રવ્યની રે,

એ સવિ નિશ્ચયભેદ રે. ૧૨૯. પ્રાણી૦.

જે બાહ્યઅર્થનઈ ઉપચારઈ અભ્યંતરપણું કરિઈ, તે નિશ્ચય-
નયનો અર્થ જાણવો. યથા—

પાઠા૦ ૧. વ્યવહારઃ પાલિ૦ વ્યવહારશ્ચ, તર્કણા. ૨. અંશતા
નનિષ્ઠ પાલિ૦ અસતા નનિષ્ઠા, તર્કણા.

સમાધિર્નન્દનં ધૈર્યં દમ્ભોલિઃ સમતા શ્ચી ।

જ્ઞાનં મહાવિમાનં ચ વાસસ્વશ્રીરિયં મુનેઃ ॥ ૧ ॥ ઇત્યાદિ-

શ્રી પુણ્ડરીકાધ્યયનાદ્યર્થોઽપ્યેવં ભાવનીયઃ ॥

જે ધણો વ્યક્તિનો અભેદ દેખાડિછે, તે પણિ-નિશ્ચયનયાર્થે જાણવો. જિમ-“ ગો આયા ” ઇત્યાદિ સૂત્ર. વેદાંતદર્શન પણિ શુદ્ધસંપ્રહનયાદેશરૂપ શુદ્ધનિશ્ચયનયાર્થે સમ્મતિ અર્થે કહિઉં છઈ, તથા-દ્રવ્યની જે નિમંલ પરિણતિ-આહ્વાનિરપેક્ષ પરિણામ, તે પણિ-નિશ્ચયનયનો અર્થ જાણવો. જિમ-“ આયા સામાઈણ, આયા સામાઈઅસ્સ અદ્દે ” ॥ ઇમ જે જે રીતિ લોકાતિકાંત અર્થે પામિછે, તે તે નિશ્ચયનયનો ભેદ થાઈ. તેહથી-લોકાત્તરાર્થભાવના આવઈ. ૧૨૯

૨૨ જૈન સાઈટ

જેહ ભેદ છઈ વિગતિનો રે,
જે ઉત્કટ પર્યાય.

કાર્યનિમિત્ત અભિજ્ઞતા રે,

એ વ્યવહાર ઉપાય રે. ૧૩૦. પ્રાણી૦.

જેહ વ્યક્તિનો ભેદ દેખાડિછે-“ અનેકાનિ દ્રવ્યાણિ, અનેકે જોવાઃ ” ઇત્યાદિ રીતિ, તે-વ્યવહારનયનો અર્થ. તથા-ઉત્કટ પર્યાય જાણીછે, તે પણિ-વ્યવહારનયનો અર્થ. અત્ત એવ-“ ણિચ્છ-ચણણ પંચવળ્લો ભમરે, વવહારણણ કાલવળ્લે ” ઇત્યાદિ-સિદ્ધાંતઈ પ્રસિદ્ધ છઈ. તથા-કાર્યનઈ નિમિત્ત કહતાં-કારણુ. એહોનઈ અભિજ્ઞપણુ કહિછે, તે પણિ-વ્યવહારનયનો ઉપાય છઈ-જિમ, “ આયુર્ઘૃતમ્ ” ઇત્યાદિક કહિછે, ઇમ-“ ગિરિર્દેહતે, કુણ્ડિકા સ્થવતિ ” ઇત્યાદિક વ્યવહાર ભાષા અનેકરૂપ કહઈ છઈ. ૧૩૦

૮૨

૨૩

ઇમ બહુ વિષય નિરાકરી રે,

કરતાં તસ સંકોચ.

કેવલ બાલક યોધવા રે,

દેવસેન આલોચ રે. ૧૩૧. પ્રાણી૦.

એહવા નિશ્ચયનયઃ વ્યવહારનયઃના ધણા અર્થ નિરાકરી
કહેતા-ટાલી-તેહનો સંકોચ કરતાં-થોડા ભેદ દેખાડતાં, નયચક્ર
અંચકર્તા ન દેવસેન, તેહનો આલોચ આપસરખા કેતલાઇક બાલ
યોધવાનોજ ઠીસઈ છઈ. પણિ-સર્વાર્થ નિર્ણયનો આલોચ નથી
ઠીસતો. શુદ્ધનયાર્થઃ તે-શ્વેતામ્બર સંપ્રદાય શુદ્ધ નયઅંચનઈ
અભ્યાસઈ જ જણાઇ. એ જ્ઞવાર્થ. ૧૩૧

૨૪

ઇમ બહુવિધ નય ભંગરચૂં રે,

એક ત્રિવિધ પયત્થ.

પરખો હરખો હિયડલઈ રે,

સુજસ લહી પરમત્થ રે. ૧૩૨. પ્રાણી૦.

એ પ્રક્રિયામાંહિ પણિ ન યુક્તિસિદ્ધ અર્થ છઈ, તે અશુદ્ધ
ટાલીનઈ ઉપપાદિઈ છઈ. તે માટિં-એ રીતિં બહુ પ્રકારનયઅંચઈ
એકજ અર્થ ત્રિવિધ કહતાં-ક્રોચઃ ગુણઃ પર્યાયઃ રૂપ પરખો-
સ્વ સમયઃ પર સમયઃ નો અંતર જાણી દૃઢ્યનઈ વિષઈ હરખો,
પરમર્થ-જ્ઞાનચક્ષુ પામી નઈ. ૧૩૨

એક અરથ તિહું લક્ષણે,

જિમ સહિત કહઈ જિનરાજ રે.

તિમ સદહણા મનિ ધારતા,

સીઝઈ સઘલા શુભકાજ રે. ૧૩૩.

જિનવાણી પ્રાણી સાંભલો.

એકજ અર્થ—જીવપુદ્ગલાદિકઃ ઘટપટાદિકઃ જિમ-૩ લક્ષણે
-ઉત્પાદઃ વ્યયઃ દ્રોવ્યઈઃ ઠરી સહિત ઓ જિનરાજ કહઈ છઈ.
“ જપન્ને ઈ વાઃ વિગમે ઈ વાઃ ધુવે ઈ વા. ” એ ત્રિપદીઈ ઠરીનઈ.
તિમ-સદહણા મનમાંહિ ધરતાં, સર્વ કાર્ય સીઝઈ. એ ત્રિપ-
દીનઈ સર્વ અર્થ વ્યાપકપણું ધારવું, તે-જિનરાજનાર્થ. પલિ-
કેટલાંકેક નિત્યઃ કેટલાં ઇક અનિત્યઃ ઇમ નૈયાયિકાદિકે કહઈ છઈ,
તે રીતિ નહીં. નિત્યૈકાંતઃ અનિત્યૈકાંતઃ પક્ષમાં લોકયુક્તિં પલિ
વિરુદ્ધ છઈ. તે માટિં-દીપથી માંડી આકાશતાંઈ ઉત્પાદઃ વ્યયઃ
દ્રોવ્યઃ લક્ષણ માનવું તેહજ પ્રમાણ.

ઉક્તં ચ—

આદીપમાવ્યોમસમસ્વભાવં સ્યાદ્વાદમુદ્રાજ્જનિભેદિ વસ્તુ ।

તન્નિત્યમેવૈકમનિત્યમન્યદિતિ ત્વદાજ્ઞાદ્વિષતાં પ્રલાપાઃ ॥

[અન્વયોગવ્યવચ્છેદદ્વાત્રિંશિકા] ૧૩૩

એહ જ ભાવ વિવરીનઈ કહઈ છઈ—

પાઠાં ૧. વીંજીયાની દેશી. મૂઝ ઈમ ધન્નો ધણને પરિચાવે. એ
દેશી. પાલિ

ઉત્પાદઃ વ્યયઃ ધ્રુવઃ પાણુઈ,
છઈ સમય-સમય પરિણામ રે.

ષટ્દ્રવ્યતણો પ્રત્યક્ષથી,

ન વિરોધતણો એ ઠામ રે. ૧૩૪. જિન૦.

ઉત્પાદ ૧ઃ વ્યય ૨ઃ ધ્રુવ ૩ઃ એ ૩ લક્ષણો ષટ્દ્રવ્યનો સમય સમય પરિણામ છઈ

ઢાઠ કહસ્યઈ જ-“જિહાં-ઉત્પાદઃ વ્યયઃ પણુઈ, તિહાં-ધ્રુવપણુઈ નહોં, જિહાં-ધ્રુવપણુઈ, તિહાં-ઉત્પાદઃ વ્યયઃ નહોં; એહવો વિરોધ છઈ. તો-૩ લક્ષણ એક ઠામિ કિમ હોઈ? તિમ-૩ લક્ષણ એકઠામિ ન હુઆં એઈઈ” તેહનઈ કહિઈ જ-શીતઃ ઉષ્ણઃ સ્પર્શઃ જલઃ અનલઃ નેઈ વિષઈ પરસ્પરઈ પરિહારઈ દીઠા છઈ, તેહનઈ -એક ઠામઈ ઉપસંહારઈ વિરોધ કહિઈ. ઈહાં-તો ૩ લક્ષણ સર્વાં એકઠાંજ પ્રત્યક્ષથી દીસઈ છઈ, પરસ્પરપરિહારઈ કિહાંઈ પ્રત્યક્ષસિદ્ધ નથી, તો એ વિરોધનો ઠામ કિમ હોઈ? અનાદિકાલીન એકાંતવાસનાઈ મોહિત જીવ એહોનો વિરોધ જણુઈ છઈ, પણિ-પરમાર્થઈ વિચારી જોતાં વિરોધ નથી. સમનિયતતાઈ પ્રત્યયજ વિરોધ ભંજક છઈ. ૧૩૪

તેહજ ઢેષાડઈ છઈ.

ઘટઃ મુકુટઃ સુવર્ણઃ ૬ અર્થિઆ,
વ્યયઃ ઉતપતિઃ ચિતિઃ પેખંત રે.

નિજરૂપઈ હોવઈ હેમથી,

દુઃખઃ હર્ષઃ ઉપેક્ષાઃ વંત રે. ૧૩૫. જિન૦

એકજ હેમ દ્રવ્યનર્થે વિષદે ઘટાકારદે નાશઃ મુકુટાકારદે
ઉત્પત્તિઃ અનર્થ-હેમાકારદે સ્થિતિઃ એ ૩ લક્ષણ પ્રકટ દ્વીસદે છદે.
જે માટિ-હેમઘટ ભાંજ હેમ મુકુટ યાદે છદે, તિવારદે-હેમઘટાર્થી
દુઃખવંત થાદે, તે માટિ-ઘટાકારદે હેમવ્યય સત્ય છદે. જે માટિ
-હેમમુકુટાર્થી હર્ષવંત થાદે, તે માટિ-હેમોત્પત્તિ મુકુટાકારદે
સત્ય છદે. જે માટિ-હેમમાત્રાર્થી તે કાલિ-ન સુખવંતઃ ન દુઃખવંતઃ
યાદે છદે-સ્થિતપરિણામર્થે રહદે છદે, તે માટિ-હેમસામાન્ય સ્થિતિ
સત્ય છદે. ઈમ-સર્વત્ર ઉત્પાદઃ વ્યયઃ સ્થિતિઃ પર્યાય દ્રવ્યરૂપિં જાણવા.

ધહાં-ઉત્પાદ-વ્યયભાગી ભિન્નદ્રવ્યઃ અનર્થ-સ્થિતિભાગી
ભિન્નદ્રવ્યઃ કાઠ દ્વીસતું નથી. જે માટિ-ઘટમુકુટોઘાકારરૂપી હેમ
દ્રવ્ય છદે. નહી જે-એક ધ્રુવ હોદે, ધ્રુવતાની પ્રતીતિપણિ છદે. તે
માટિ-“તદ્ભાવાડવ્યયં નિત્યમ્ ॥ ૩૩ ॥” સાઈટ

એ લક્ષણર્થ-પરિણામર્થે ધ્રુવ, અનર્થ-પરિણામર્થે અધ્રુવઃ
સર્વ ભાવવું. ૧૩૫

ઉત્પાદઃ વ્યયઃ ધ્રૌવ્યનો અભેદ-સંબંધ-ભેદ દેખાડદે છદે-

૪

ઘટ-વ્યયઃ તે-ઉત્પત્તિ મુકુટનીઃ

ધ્રુવતા કંચનનીઃ તે એક રે.

દલ એકર્થે વર્તદે એકદા,

નિજકારયશક્તિ અનેક રે. ૧૩૬. જિન૦.

હેમઘટ વ્યય, તેહજ હેમમુકુટની ઉત્પત્તિઃ એક કારણજન્ય છદે,
તેમાટિ-વિસભાગપર્યાયોત્પત્તિસંતાન છદે, તેહથીજ-ઘટનાશવ્યવ-
હાર સંભવદે છદે. તે માટિ-પણિ-ઉત્તરપર્યાયોત્પત્તિ-તે પૂર્વપર્યાયનો

પાઠા ૧. વિભાગ. પાલિ ૦ તર્કણા ૦

નાશ બાલ્યવો. કંચનની ધ્રુવતા પણ તેહજ છે. જે માટિ-પ્રતી-
ત્ય પર્યાયોત્પાદઈ એકસંતાનપણું તેહજ-દ્રવ્યલક્ષણ ધ્રોવ્ય છે.

એ ૩ લક્ષણ એકદલઈ એકદા વર્તઈ છે, ઇમ-અભિન્ન
પણું પણિ શોક: પ્રમોદ: માધ્યસ્થ: રૂપ અનેક કાર્ય દેખીનઈ
તત્કારણશક્તિરૂપઈ અનેકપણે-ભિન્નતાપણિ બાલ્યવી. સામાન્ય
રૂપઈ ધ્રોવ્ય: અનઈ-વિશેષ રૂપઈ ઉત્પાદ: વ્યય:, ઈમ માનતાં
વિરોધપણિ નથી. વ્યવહાર તો સર્વત્ર સ્યાદર્થાનુપ્રવેશઈજ હોઈ.
વિશેષપરતા પણિ-વ્યુત્પત્તિવિશેષઈજ હોઈ. અત મેવ-“સ્યાદુત્પદ્યતે,
સ્યાન્નશ્યતિ, સ્યાદ્ ધ્રુવમ્” ઇમજ વાક્યપ્રયોગ કીજઈ “ ઉપ્પન્ને
इ वा ” इत्यादौ वा शब्दो व्यवस्थायाम्, स च स्याच्छब्द समानार्थः
अत एव-कृष्णः सर्पः” એ લૌકિકવાક્યઈ પણિ સ્યાન્નશ્યતિ લેઈઈ
છઈ. જે માટિ-સર્પનઈ પૃષ્ઠાવચ્છેદઈ શ્યામતા છે, ઉદરાવચ્છેદ
નથી. તથા-સર્પમાત્રઈ કૃષ્ણતા નથી. શેષનાગ શુક્લ કહવાઈ છે.
તે માટિ-વિશેષણ-વિશેષ્યનિયમાર્થ જે સ્યાન્નશ્યતિ પ્રયોગ છે,
તો-ત્રિપદી મહાવાક્યપણિ-સ્યાત્કારગર્ભજ સંભવઈ. ૧૩૬

૫

બહુ-કારય-કારણ એક જે,

કહિઈ તે દ્રવ્યસ્વભાવ રે.

તો કારણ ભેદાભાવથી,

હુઈ કારયભેદાભાવ રે. ૧૩૭. જિન૦.

હવઈ-જે ઇમ કહિઈ જે-હેમદ્રવ્ય એક જ અવિકૃત છે,
વિકાર તે મિથ્યા છે. શોકાદિકકાર્યત્રયજનનૈકશક્તિસ્વભાવ તે
છઈ, તે માટિ-તેહથી શોકાદિક કાર્યત્રય થાઈ છે.” તો-કારણના

ભેદ વિના કાર્યનો ભેદ કિમ થાય ? સ્વેષ્ટસાધન, તે-પ્રમોદજનકઃ
સ્વાનિષ્ટસાધન, તે-શોકજનકઃ તદુભયભિન્ન, તે-માધ્યસ્થજનકઃ
એ ત્રિવિધ કાર્ય એકરૂપથી કિમ હોય ? શક્તિ પશ્ચિ-દૃષ્ટાનુસારઈ
કલિપઈં છઈ, નહીંતો-અગ્નિસમીપઈંજલદાહજનનસ્વભાવઃ ઇત્યાદિક
કલપતાં પશ્ચિ કુણુ નિષેધક છઈ ? તસ્માત્-શક્તિભેદઃ કારણભેદઃ
કાર્યભેદાનુસારઈં અવશ્ય અનુસરવો. અનેકજનનૈકશક્તિશબ્દ જ
એકત્વાનેકત્વસ્યાદ્વાદ સૂચઈં છઈ. ૧૩૭

૬

“ શોકાદિકજનનઈં વાસના

ભેદઈં” કેઈં બોલઈં બુદ્ધ રે.

તસ મનસ્કારની ભિન્નતા

વિણુ નિમિત્તભેદ કિમ શુદ્ધ રે? ૧૩૮. જિન૦.

ઐશ્વર્ય ધમ કહઈં છઈ જ-“ તુલાનમનોત્રમનની પરિં ઉત્પાદઃ
અ્યઃ જ એકદા છઈ, ક્ષણિકસ્વલક્ષણનઈં દ્રૌઘ્ય તો છઈ જ નહીં.
હેમશ્ચી રેષ્ઠકલ્પક કાર્ય હોઈં છઈ, ભિન્ન ભિન્ન લોકની ભિન્ન ભિન્ન
વાસના છઈ, તે વતી. જિમ-એક જ વસ્તુ વાસનાભેદઈં ક્રઈંનઈં-
ઈષ્ટઃ કેઈંકનઈં-અનિષ્ટઃ એ પ્રત્યક્ષ છઈ. સેલડીપ્રમુખઃ મનુષ્ય-
નઈં ઈષ્ટ છઈ, કરભનઈં અનિષ્ટ છઈ. પશ્ચિ-તિહાં-વસ્તુ-
ભેદ નથી, તિમ-ઈહાં પશ્ચિ જાણવું. ” તે ઐશ્વર્યનઈં નિમિત્તભેદ
વિન્ન વાસનારૂપ મનસ્કારની ભિન્નતા કિમ શુદ્ધ થાય ? તેમાટઈં
-શોકાદિકનું ઉપાદાન જિમ-ભિન્ન, તિમ-નિમિત્ત પશ્ચિ અવશ્ય
ભિન્ન માનવું. એક વસ્તુની પ્રમાત્ભેદઈં ઇષ્ટાનિષ્ટતા છઈ, તિહાં

પાઠા૦ ૧. દષ્ટાન્તાનુસારે. પાલિ૦ તર્કણા૦

पण्डि—अेक द्रव्यना र्धदानिष्टज्ञानजन शक्ति इप पर्यायलेह
कहवा न. १३८

७

ने निमित्तलेह विन ज्यानथी,
शक्ति संकल्प-विकल्प रे,
तो आद्य-वस्तुना लोपथी,
न घटर्धं तुअ घटः पटः नल्प रे. १३९. जिन०.

ने—योगाचारवादी षौद्ध कहस्यर्ध न—“निमित्तकारणना
लेह विना न वासनाजनित ज्ञानस्वभावथी शोकःप्रमोहादिक
संकल्पः विकल्पः होर्ध छर्ध.” तो—घटपटादिनिमित्त विना न वासना
विशेषर्धं घटपटाघाकार ज्ञान होध. ” तिवारर्ध—आद्य वस्तु सर्व
लोपाधं, अनर्ध—निष्कारण तत्तदाकार ज्ञान पण्डि न संभवध. अंत-
रअहिराकार विरोधर्धं, आद्याकार मिथ्या कहिधं, तो चित्रवस्तुविष-
यनीलपीताघाकार ज्ञान पण्डि मिथ्या हुध नध. तथा मुष्पाघाकारः
नीलाघाकारः पण्डि विरुद्ध थाध, तिवारर्ध—सर्वशून्य ज्ञानवादी
माध्यमिक षौद्धनुं मत आवी नधं.

उक्तं च—

किं स्यात् सा चित्रतैकस्यां न स्यात्त्वस्यां मतावपि ।

यदीदं स्वयमर्थानां, रोचते तत्र के वयम् ? ॥ १ ॥

शून्यवाद पण्डि—प्रमाण सिद्धयसिद्धिं व्याहृत छध, ते भाटिं—
सर्वनयशुद्ध स्याद्वाद न वीतराग प्रणीत आर्दरेवो. १३९.

पा०१० १. स्यात्तस्यां. ७।० २. वीतराग—प्रणीतमार्ग एव श्रेयः,
नान्यथेति. पा०१०

घटनाशः मुकुट उत्पत्तिनो,

घट अेक ज रूपेँ छैत रे.

अेकांतलेदनी वासना,

नइयायिक पण्डि किम हेत रे ? १४०. जिन०.

धम-शेकादिकार्यत्रयनर्थ लेदर्थ-उत्पादः व्ययः ध्रोव्यः अे उ
लक्षण-वस्तुभाङ्गिं सार्ध्यां, पण्डि-अविभक्तद्रव्यपण्डि-अभिन्न छै.
अत एव-हेमघटनाशाडभिन्न-हेम मुकुटोत्पत्तिनर्थं विषय-हेमघटाव-
यवविभागादिक हेतु छै. अत एव च-महाघटनाशाडभिन्नअंउपटो-
त्पत्ति प्रति-अेकादितंतुसंयोगापगम हेतु छै. अंउपटर्थ महा-
घटनाशनी हेतुता कदिपर्थ, तो-महागौरव थार्थ. धम-अणुतो ध
साधवप्रिय नैयायिक नाशोत्पत्तिनां अेकांतलेदनी वासना किम देध
छै? तेहेनुं मत छै ज- *जेनम् जयति शासनम्*

कल्पनागौरवं यत्र, तं पक्षं न सहामहे ।

कल्पनालाघवं यत्र तं पक्षं तु सहामहे ॥ १ ॥ १४०.

८

दुग्धप्रत दधि लुंजर्थ नही,

नवि दूध दधिप्रत पाध रे.

नवि द्वाधं अगोरसप्रत जिमर्थ,

तिण्डि तियलक्षणु जग थार्थ रे. १४१. जिन०

दधिद्रव्यः ते-दुग्धद्रव्य नही, ज माटिं-जहनर्थ दूधनुं प्रत छै-

पाठांतर० १. अणुधं जेध. पाली०

१२

“ દૂધ જ નિમત્તું” એહવી પ્રતિજ્ઞારૂપ; તે-હહીં નિમત્તું નહીં. દુગ્ધપરિણામ જ દધિઃ ઇમ-એ અભેદ કહિઈ, તો-દધિ નિમતાં દુગ્ધવ્રતભંગ થયો ન જોઈઈ. ઇમ-દૂધઃ તે-દધિદ્રવ્ય નહીં. પરિણામી માટઈ-અભેદ કહિઈ, તો-દૂધ નિમતાં દધિવ્રતભંગ ન થયો જોઈઈ. દધિવ્રત તો દૂધ નથી નિમતો. તથા-“અગોરસ જ નિમ્તું” એહવાં વ્રતવંત દૂધઃ હહીઃ ૨. ન નિમત્તું. ઇમ-ગોરસપણ્ઠ-૨. નઈ અભેદછઈ. ઈહાં-દધિપણ્ઠ-ઉત્પત્તિઃ દુગ્ધપણ્ઠ-નાશઃ ગોરસપણ્ઠ-ધ્રુવપણ્ઠઃ પ્રત્યક્ષસિદ્ધ છઈ. એ દૃષ્ટાંતઈ-સર્વજગદ્વૃત્તિ ભાવનઈ લક્ષણત્રયયુક્તપણ્ઠ કહેવું. શ્લોકઃ—

પયોવ્રતો ન દધ્યત્તિ, ન પયોઽત્તિ દધિવ્રતઃ ।

અગોરસવ્રતો નોમે, તસ્માદ્વસ્તુ ત્રયાત્મકમ્ ॥ ૧ ॥

^૧અન્વયિ રૂપઃ અનઇ-^૨વ્યતિરેકિ રૂપઃ દ્રવ્યઃ પર્યાયઃથી સિદ્ધાંતાવિરોધઈ સર્વત્ર અવતારોનઇ ૩. લક્ષણ કહેવાં. “કેતલાઈક ભાવવ્યતિરેકિજઃ કેતલાઈક ભાવ-અન્વયિ જ.” ઇમ જ અન્યદર્શની કહેઈ છઈ, તિહાં-અનેરાં ભાવ સ્યાદ્રાદવ્યુત્પત્તિં દેખાડવા. બીજું-વસ્તુની સત્તા ત્રિલક્ષણરૂપ જ^૩ છઈ, “ઉત્પાદવ્યયત્રૌવ્યયુક્તં સત્ ૫.૨૯”ઈતિ તત્ત્વાર્થવચનાત્ તો સત્તાપ્રત્યક્ષ તેહજ ત્રિલક્ષણ સાક્ષી છઈ, તથારૂપઈ સદ્વ્યવહાર સાધવા^૪ અનુમાનાદિક પ્રમાણ અનુસરિઈ છઈ. ૧૪૧

યાવતકાલ એક વસ્તુમાહિ ત્રણિ ૩. લક્ષણ કિમ હોઇ ? તે નિર્દારઈ છઈ—

૧૦

ઉત્પન્નઘટઈ નિજદ્રવ્યના,

ઉત્પત્તિ નાશ કિમ હોઈરે ?

પાઠાં-૧. અન્વયિરૂપ. ૨. વ્યતિરેકિરૂપ. ૩. જ. ભા૦ ૪. સાધ્ય, પાલિ૦

મુણિ વતામાં પહિલા ભલિયા,
છઈં અનુગમશક્તિં દોઈં રે. ૧૪૨. જિન૦.

“ ઉત્પત્તિ થઈં છઈં જહનીં, એહવો-જ ઘટ: તેહનઈં વિષઈં-
દ્વિતીયાદિક્ષણસ્વદ્રવ્યસંબંધે ઉત્પત્તિ: નાશ: કિમ હોઈં ? જ
માટઈં-પ્રથમક્ષણસંબંધરૂપોત્તરપર્યાયોત્પત્તિ: તેહ જ-પૂર્વપર્યાય-
નાશ: તુલ્યે પૂર્વિં યાચ્યો છઈં.” એ શિષ્યે પ્રશ્ન પૂછ્યું ગુરુપ્રતિં. ઈહાં-
ગુરુ ઉત્તર શિષ્ય પ્રતિં કહઈં છઈં, સાંભલઈં શિષ્ય. પહિલા-પ્રથમ-
ક્ષણઈં થયા જ ઉત્પત્તિ: નાશ:, તે-ધ્રવતામાંહિ ભલ્યા. અનુગમ
કહતાં-એકતા, તે શક્તિ સદાઈં છઈં, અછતઈં પણિ-આઘક્ષણઈં-
ઉપલક્ષણ થઈંનઈં આગલિં ક્ષણઈં, દ્રવ્યરૂપતત્સંબંધ કહઈં, -“ઉત્પન્નો
ઘટ:, નષ્ટો ઘટ:” ઇતિ સર્વપ્રયોગાત્. “ઈદાનીમુત્પન્ન:, નષ્ટ:” ઇમ
કહઈં, તિવારઈં-એતદક્ષણવિશિષ્ટતા. ઉત્પત્તિનાશનઈં જણિઈં, તે
દ્વિતીયાદિક્ષણઈં નથી. તે માટઈં-દ્વિતીયાદિક્ષણઈં “ઈદાનીમુત્પન્ન:”
ઇત્યાદિ પ્રયોગ ન યાઈં. “ઘટ” કહતાં-ઈહાં-દ્રવ્યાર્થાદેશઈં: મૃદ્-
દ્રવ્ય લેવું. જ માટિં-ઉત્પત્તિ-નાશાધારતા: સામાન્યરૂપઈં કહઈં,
તત્પ્રતિયોગિતા: તે-વિશેષરૂપઈં કહઈં. ૧૪૨.

ઉત્પત્તિનાશનઈં અનુગમઈં,
ભૂતાદિક પ્રત્યય ભાન રે.
પર્યાયારથથી સવિ ઘટઈં,
તે માનઈં સમય પ્રમાન રે. ૧૪૩. જિન૦

નિશ્ચયનયથી—“ કયમાણે કહે ” એ વચન અનુસરીનઈ
 “ ઉત્પન્નમાનં ઉત્પન્નમ્ ” ઈમ કહિઈ, પણિ—વ્યવહારનયઈ—“ ઉત્પ-
 ઘટે: ઉત્પન્નમ્: ઉત્પત્સ્યતે: નશ્યતિ: નષ્ટમ્: નશ્ન્યતિ: ” એ વિભ-
 ક્તિ કાલત્રયપ્રયોગ છઈ. તે—પ્રતિક્ષણપર્યાયોત્પત્તિ—નાશવાદી જે
 ઋજુસૂત્ર નય, તેણઈ—અનુગૃહીત જે વ્યવહારનય, તે—લઈનઈ કહિઈ.
 જેમાટિં—ઋજુસૂત્રનય સમયપ્રમાણ વસ્તુ માનઈ છઈ. તિહાં—જે
 પર્માથના ઉત્પત્તિ: નાશ: વિવક્ષિઈ, તે—લઈનઈ—“ ઉત્પન્નમ્, નશ્યતિ ”
 કહિઈ. અતીત: તે લેઈ—“ ઉત્પન્નો નષ્ટ: ” ઈમ કહિઈ. અનાગત: તે
 લેઈ—“ ઉત્પત્સ્યતે નશ્ન્યતિ ” ઈમ કહિઈ. વ્યવસ્થા સર્વત્ર સ્યાત્
 શબ્દપ્રયોગઈ સંભવઈ. ૧૪૩

૧૨ જૈન સાઈટ

જે તુઝ ઉત્પત્તિ વિશિષ્ટના, TE
 વ્યવહાર નાશનો ઇષ્ટરે.

વ્યવહારિં ઉત્પત્તિ આદરો,

તો પહિલાં અછતિ વિશિષ્ટ રે. ૧૪૪. જિન૦.

જે—ઉત્પત્તિધારારૂપ નાશનઈ વિષઈ ભૂતાદિકપ્રત્યય ન કહિઈ,
 અનઈ—નશ્ ધાતુનો અર્થ નાશ: નઈ ઉત્પત્તિ: એ ૨ લેઈ, તદુત્પત્તિકા-
 લત્રયનો અન્વય સંભવતો કહિઈ. ઈમ કહતાં—નશ્યત્સમયઈ “નષ્ટ:”
 એ પ્રયોગ ન હોઈ; જે માટિં—તે કાલઈ નાશોત્પત્તિનું અતીતત્વ
 નથી. ઈમ સમર્થન નાશવ્યવહારનું જે કરો છો, તો—વ્યવહારઈ—
 ઉત્પત્તિક્ષણસંબંધમાત્ર કહો. તિહાં—પ્રાગભાવધ્વંસના કાલત્રયથી
 કાલત્રયનો અન્વય સમર્થન કરો. અનઈ—જે ઈમ વિચારસ્થા—
 “ ઘટનઈ વર્તમાનત્વાદિકઈ” જિમ પટવર્તમાનત્વાદિ વ્યવહાર ન

હોઈ, ઘટધર્મવર્ત્તમાનત્વાદિકઈ ઘટવર્ત્તમાનત્વાદિ વ્યવહાર ન હોઈ, તિમ-નાશોત્પત્તિવર્ત્તમાનત્વાદિકઈ નાશવર્ત્તમાનત્વાદિવ્યવહાર ન હોઈ. તે-ક્રિયાનિષ્ઠાપરિણામરૂપવર્ત્તમાનત્વઃ અતીતત્વઃ લેઈ- “ નશ્યતિ, નષ્ટઃ; ઉત્પચ્ચતે, ઉત્પન્નઃ ” એ વિભક્તવ્યવહારસમર્થન કરે. અત એવ ક્રિયાકાલ-નિષ્ઠાકાલયૌગપદ્ધિવિવક્ષાઈ “ ઉત્પચ્ચમા-નમુત્પન્નમ્, વિગચ્છદ્ વિગતમ્ ” એ સૌદ્ધાન્તિકપ્રયોગ સંભવઈ. પરમતઈ-“ ઇદાનીં ધ્વસ્તો ઘટઃ ” એ, આદ્યક્ષણુઈ વ્યવહાર સર્વથા ન ઘટઈ. અહારઈ-નયભેદઈ સંભવઈ. અત્ર સમ્મતિઃ-

૩ઉપ્પજ્જમાણકાલં, ઉપ્પણ્ણં તિ વિગયં વિગચ્છંતં ।

દવિયં પણ્ણવયંતો, તિકાલવિસયં વિસેસેઙ્ગ ॥ ૩. ૩૭. ॥

૧૩ જૈન સાઈટ

ઉત્પત્તિ નહીં એ આગલિં.

તો અનુત્પન્ન તે થાઈ રે.

જિમ-નાશ વિના અવિનષ્ટ છઈ,

પહિલા તુઝ કિમ ન સુહાઈ રે? ૧૪૫. જિન૦

એ-આગલિં-દ્વિતીયાદિક્ષણુઈ ઉત્પત્તિ નહીં, તે-ઘટાદિક્ દ્વિતીયાદિક્ષણુઈ અનુત્પન્ન થાઈ. જિમ-પહિલાં-ધ્વંસથયા પહિલાં-નાશ વિના “અવિનષ્ટઃ” કહિઈ છઈ. એ તર્ક તુઝનઈ કિમ સુહાતો નથી? તેમાટિ-પ્રતિક્ષણોત્પાદ-વિનાશઃ પરિણામદ્વારઈ માન-વા. દ્રવ્યાર્થાદેશઈ-દ્વિતીયાદિક્ષણુઈ ઉત્પત્તિવ્યવહાર કહિઈ, તે નાશ-વ્યવહાર પરિણામ-તથા હુઓ એઈઈ. તથા-ક્ષણાંતર્ભાવઈ દ્વિતીયાદિક્ષણુઈ

૧. “ સ્વાધિકરણક્ષણત્વવ્યાપકસ્વાધિકરણક્ષણધ્વંસાધિકરણ-તાકત્વમનુત્પન્નત્વમ્ ” ગ્ર૦ ટિ૦.

ઉત્પત્તિ પામી જોઈઈ. અકલિપત અનુત્પન્નતા ન હોઈ, તો પશુ-
પ્રતિક્ષણ ઉત્પત્તિ વિના પરમાર્થથી અનુત્પન્નતા થઈજોઈઈ. ૧૪૫.

૧૪

એણું ભાવં ભાસિઉં,
સમ્મતિ માંહિં એ ભાવ રે.

સંઘયણાદિક ભવભાવથી,
સીઝંતાં કેવલ જઈ રે. ૧૪૬. જિન૦.

ધમ-પરિણામથી સર્વદ્રવ્યનઈ ત્રિલક્ષણયોગ સમર્થિંઆ. એણું
જ અભિપ્રાયઈ-સમ્મતિઅંથમાંહિં એ ભાવ ભાષિઉંજ-“જ સંઘય-
ણાદિક ભવભાવથી સીઝંતાં મોક્ષસમયઈ કેવલજ્ઞાન જઈ-ભવત્યકેવ-
લજ્ઞાન પર્યાયઈ નાશ થઈ, એ અર્થ તે-સિદ્ધપણું-સિદ્ધ કેવલજ્ઞાન-
પણું ઊપજઈ, તેહજ-કેવલજ્ઞાનભાવ છઈ-દ્રવ્ય છઈ. એ મોક્ષગમન-
સમયઈ જ વ્યયઃ ઉત્પત્તિઃ હુઆં, તત્પરિણુતસિદ્ધદ્રવ્યાનુગમથી
શિવમાં-મોક્ષમાંહિં ૩. લક્ષણ હોઈ. ગાયે—

જે સંઘયણાઈઆ, ભવત્યકેવલિવિસેસપજ્ઞાયા ।

તે સિજ્ઞમાણસમણ, જ હોંતિં વિગયં તઓ હોઈ ॥ ૨. ૩૫. ॥

સિદ્ધત્તણેણ ય પુણો, ઉવ્વણ્ણો एस અત્થપજ્ઞાઓ ।

કેવલભાવં તુ પહુચ્ચ કેવલં દાહં સુત્તે ॥ ૨. ૩૬. ॥

એ ભાવ લેઈનઈ “કેવલનાણે દુવિહે પણ્ણત્તે-ભવત્યકેવલનાણે
ય સિદ્ધકેવલનાણે ય ” ઈત્યાદિ-સૂત્રિં ઉપદેશ છઈ. ૧૪૬.

૧૫

તે સિદ્ધપણું વલી ઊપજઈ,
કેવલભાવઈ છઈ તેહ રે.

પાઠા૦ ૧. ભાવઈ ભાષ્યે. પાલિ૦

વ્યયઃ ઉત્પત્તિઃ અનુગમઃથી સદા,
શિવમાંહિતિય લક્ષણુ એહ રે. ૧૪૭. જિન૦.

એ ત્રૈલક્ષણુ સ્થૂલવ્યવહારઠં સિદ્ધનઠં આબ્યું, પણિ-સૂક્ષ્મ-
નયઠં નાબ્યું; જેમાટિં-સૂક્ષ્મનય-ઋબુસૂત્રાદિકઃ તે-સમય-સમય-
પ્રતિં ઉત્પાદઃ વ્યયઃ માંનઠં છઠં, તે લેઠનઠં; તથા-દ્રવ્યાર્થદિશનો
અનુગમ લેઠનઠં-જે સિદ્ધકેવલજ્ઞાનમાંહિ ત્રૈલક્ષણુ કહિઠં, તેહજ-
સૂક્ષ્મ કહવાઠં. ઈમ-વિચારીનઠં પક્ષાંતર કહઠં છઠં:—૧૪૭.

જે જ્ઞેયાકારઠં પરિણુમઠં,
જ્ઞાનાદિક નિજપર્યાય રે,
વ્યતિરેકઠં તેથી સિદ્ધનઠં,
તિયલક્ષણુ ઇમ પણિ થાઠં રે. ૧૪૮. જિન૦

જે-જ્ઞાનાદિક-કેવલજ્ઞાનઃ કેવલદર્શનઃ, નિજપર્યાયઠં-જ્ઞેયાકા-
રઠં-વર્તમાનાદિવિષયાકારઠં પરિણુમઠં. વ્યતિરેકઠં કહતાં-પ્રતિક્ષણુ
અન્યોન્યપણુઠં. સિદ્ધનઠં-ઈમ પણિ ત્રિલક્ષણુ થાઠં. પ્રથમાદિસમ-
યઠં-વર્તમાનાકાર છઠં, તેહનો-દ્વિતીયાદિક્ષણુઠં નાશઃ અતીતાકા-
રઠં ઉત્પાદઃ આકારિભાવઠં-કેવલજ્ઞાન-કેવલદર્શનભાવઠં-અથવા-
કેવલ માત્ર ભાવઠં-ધ્રુવ; ઈમ-ભાવના કરવી. ૧૪૮.

ઈમ-જ્ઞેય-દૃશ્યાકારસંબંધઠં કેવલનઠં ત્રૈલક્ષણુ કહિઠં. હવઠં
-નિરાકાર જે સમ્યક્ત્વઃ વીર્યાદિકઃ ભાવ, તેહનઠં: તથા-સિદ્ધાદિક-
શુદ્ધ દ્રવ્યનઠં: કાલસંબંધથી ત્રૈલક્ષણુ દેખાડઠં છઠં—

ઈમ-જે પર્યાયઈ પરિણુમઈ,
ક્ષણુસંબંધઈ પરિણુ ભાવ રે.

તથી તિયલક્ષણુ સંભવઈ,
નહીં તો-તે થાઈ અભાવ રે. ૧૪૯. જિન૦.

ઈમ-જે ભાવ ક્ષણુસંબંધઈ પરિણુ પર્યાયથી પરિણુમઈ,
તેહથી-૩. લક્ષણુ સંભવઈ. જિમ-દ્વિતીયક્ષણુઈ ભાવ-આઘક્ષ-
ણુઈ સંબંધ-પરિણુમઈ: નાશ પામ્યો; દ્વિતીયક્ષણુસંબંધપરિણુમઈ:
જીપનો; ક્ષણુસંબંધ માત્રઈ ધ્રુવ ઇઈ; તે-કાલસંબંધથી ત્રૈલક્ષણુય
સંભવઈ. નહીં તો-તે વસ્તુ અભાવ થઈ ળઈ. ઉત્પાદ:વ્યય:દ્રૌવ્ય:
યોગ જ ભાવલક્ષણુ ઇઈ. તે રહિત-શશવિષાણુદિક: તે-અભાવરૂપ
ઈઈ. ૧૪૯.

૧૮ જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

નિજપર્યાયઈ એકદા,
બહુ સંબંધઈ બહુ રૂપ રે.

ઉત્પત્તિ: નાશ: ઈમ સંભવઈ,
નિયમઈ તિહાં દ્રૌવ્ય: સ્વરૂપ રે, ૧૫૦, જિન૦

ઈમ-નિજપર્યાયઈ:-જીવ: પુદ્ગલ: નઈ, તથા--પરપર્યાયઈ:-
આકાશ: ધર્માસ્તિકાય: અધર્માસ્તિકાય: એ ત્રણુ દ્રવ્યનઈ, એકકાલઈ
ધણુઈ સંબંધઈ બહુપ્રકાર-ઉત્પત્તિ: નાશ: સંભવઈ. જટલા-
સ્વ: પર: પર્યાય, તેટલા--ઉત્પત્તિ: નાશ: હોઈ. તેવતી-તિહાં--દ્રૌવ્ય-
સ્વરૂપ તેટલાં નિરંધાર ઇઈ. પૂર્વાપરપર્યાયાનુગતઆધારાંશ તાવન્માત્ર
હોઈ, તે વતી, અત્ર સમ્મતિગાથા-

एगसमयम्मि एगदवियस्स बहुआ वि होंति उप्पाया ।
उप्पायसमा विगमा, ठिई उ उस्सग्गओ णियमा ॥३.४१॥ १५०
हुवध-उत्पादना बेद कहेई छई—

१८

द्विविध-प्रयोगज वीससा,

उत्पाद प्रथम अविशुद्ध रे.

ते नियमई समुदयवादनो,

यतनई संयोगज सिद्ध रे. १५१. जिन०.

द्विविध-उत्पादः २. प्रकारई छई; अकः-प्रयोगज, पीजे-
वीससा-कहतां-स्वभावजनित. पहिलो-उत्पादः तेव्यवहारनो छई,
ते भाटई-अविशुद्ध कहिई. ते निर्धार-समुदयवादनो तथायतनई
करी अवयवसंयोगई सिद्ध कहिई. अत्र सम्मतिगाथा—

उप्पाओ दुविअप्पो, पओगजणिओ अ वीससा चेव ।

तत्थ य पओगजणिओ, समुदयवाओ अपरिसुद्धो ॥३.३२॥ १५१.

२०

सङ्गई थाई, ते-वीससा,

समुदय अकत्व प्रकार रे.

समुदयः अचेतन अंधनो,

वली सयित्तःभीसः निरधार रे. १५२. जिन०.

अ-सङ्गई-यतन विना उत्पाद थाई, ते निश्रसाउत्पाद
कहिई. ते अकः समुदयजनित, पीजेः अकत्वकः उक्तं च—

१३

“साहाविओ वि समुदयकओ व्व एगत्तिओऽत्थ होज्जाहि।” ३. ३३.

समुदयजनित विश्रसाउत्पाद, ते-अथेतनस्कंध अश्राद्धिकनो.
तथा-सञ्चितः मिश्रः शरीरः वर्णादिकनो निर्धार-अणुवो. १५२.

२१

संयोग विना ऐकत्वनो,

ते द्रव्यविभागधं सिद्ध रे.

जिम-अंध विभागधं आणुपाणुं,

वली कर्मविभागधं सिद्ध रे. १५३. जिन०.

संयोग विना न विश्रसाउत्पादः ते-ऐकत्विक अणुवो. ते
द्रव्यविभागधं सिद्ध कइतां-उत्पन्न अणुवो. जिम-द्विप्रदेशादिक-
स्कंध-विभागधं आणुपाणुं कइतां-परमाणु द्रव्यनो उत्पाद, तथा
-कर्मविभागधं सिद्धपर्यायनो उत्पाद. “अवयवसंयोगधं न द्रव्यनी
उत्पत्ति होध, पण्णि-विभागधं न होध.” अइतुं न-नैयायिकादिक
कइध छध, तेहनधं-ऐकत्वतादि विभागधं अंडपटात्पत्ति किम
पटधं ? प्रतिअंधकाभावसहितअवस्थितावयवसंयोगनधं हेतुता
कइपतां महागौरव होध, ते माटिं-किडांछक संयोगः किडांछक
विभागः द्रव्योत्पादक मानवो. तिवारधं-विभागन परमाणुत्पाद
पण्णि अर्थसिद्ध थयो. अे सम्मतिमांहिं सूयिउं छध. तदुक्तम्—

दव्वंतरसंजोगांहि केई दवियस्स विंति उप्पायं ।

उप्पायत्थाऽकुसला विभागजायं ण इच्छंति ॥ ३. ३८. ॥

अणु दुअणुएहिं दव्वे, आरद्धे “तिअणुअं” ति ववएसो ।

तत्तो अ पुण विभत्तो, “अणु”त्ति जाओ अणू होइ॥ ३. ३९॥ १५३.

पा३।० १. प्रतिअंधकालभाव. पा३।० २. संजोगादि के वि.

વિણુ ખંધ હેતુ સંયોગ જે,

પરસંયોગઈ ઉત્પાદ રે.

વલી જે ષિણુ ષિણુ પર્યાયથી,

તે એકત્વ જ અવિવાદ રે. ૧૫૪. જિન૦.

જિમ-પરમાણુનો ઉત્પાદ એકત્વજઃ તિમ-જણુઈ સંયોગઈ સ્કંધ ન નીપજઈ, એહવો જ-ધર્મસ્તિકાયાદિકનો જીવ-પુદ્ગલાદિક સંયોગઃ તદ્દ્વારઈ-જે સંયુક્ત દ્રવ્યોત્પાદઃ અસંયુક્તાવસ્થાવિનાશ-પૂર્વકઃ; તથા-જ નુસૂત્રનયાભિમતઃ જે-ક્ષણિકપર્યાયઃ પ્રથમદ્વિતીયસ-મયાદિદ્રવ્ય-વ્યવહારહેતુ, તદ્દ્વારઈ-ઉત્પાદઃ તે સર્વ એકત્વજ બાણુવો. ઇહાં-કોઈ વિવાદ નથી. ૧૫૪.

૨૩ મ્ જયતિ શાસનમ્

પરપ્રત્યય ધર્માદિકતણો.

નિયમઈ ભાષિઓ ઉત્પાદ રે.

નિજપ્રત્યય પણુ તેહ જ કહો,

બાણુ અંતર નયવાદ રે. ૧૫૫. જિન૦.

ધર્માસ્તિકાયાદિકનો ઉત્પાદ, તે નિયમઈ પરપ્રત્યય, સ્વોપદ-મ્ભગત્યાદિપરિણુતજીવ-પુદ્ગલાદિનિમિત્તજ ભાષિઓ. ઉભયજનિતઃ તે-એકજનિત પણુ હોઈ, તે માટિ--તેહનઈ નિજપ્રત્યય પણુ કહો. અંતરનયવાદઃ-નિશ્ચયઃ વ્યવહારઃ બાણુ નઈ, એ અર્થ-

“આગાસાઈઆણં તિણ્હં પરપચ્ચઓ[ડ] ણિયમા ૩. ૩૩”

એ સમ્મતિગાથા મધ્યે અકાર પ્રશ્લેષર્થે બીજે અર્થે વૃત્તિકારર્થે
કહિઓ છર્થ, તે અનુસરીનર્થે લિખ્યો છર્થ. ૧૫૫

૨૪

દ્વિવિધનાશ પશ્ચિ બાણિર્થ.

એકે રૂપાંતર પરિણામ રે.

અર્થાંતરભાવગમન વલી,

બીજે પ્રકાર અભિરામ રે. ૧૫૬. જિન૦.

પરિણામો હ્યર્થાંતરગમનં ન ચ સર્વથા ^૧વ્યવસ્થાનમ્ ।

^૨ન ચ સર્વથા વિનાશઃ, પરિણામસ્તદ્વિદામિષ્ટઃ ॥ ૧ ॥

સત્પર્યાયવિનાશઃ, પ્રાદુર્ભાવોઽસતા ચ પર્યાયતઃ ।

દ્રવ્યાણાં પરિણામઃ, પ્રોક્તઃ સ્વલુ પર્યવનયસ્ય ॥ ૨ ॥

એ વચન સમ્મતિ--પ્રજ્ઞાપના [પદ ૧૩.] વૃત્તિ.

કથંચિત્ સત્ રૂપાંતર પામર્થ, સર્વથા વિણુસર્થ નહીં,
તે દ્રવ્યાર્થિક નયનો પરિણામ કહિઓ. 'પૂર્વ સત્પર્યાયર્થ' વિણુસર્થ,
ઉત્તર અસત્પર્યાયર્થે જાપજર્થ, તે પર્યાયાર્થિક નયનો પરિણામ
કહિઓ. એ અભિપ્રાય જ્ઞેતાં--એકઃ રૂપાંતર પરિણામ વિનાશ; એકઃ
અર્થાંતરગમન વિનાશ; એ વિનાશના ૨. ભેદ બણુવા. ૧૫૬.

૨૫

અંધારાનર્થ ઉદ્યોતતા,

રૂપાંતરનો પરિણામ રે.

પર્યાયા: ૧. હ્રુવતા ૨. ન ચ સર્વથા પર્યાયોચ્છેદઃ, તથા સતિ
શૂન્યં જગત્ પાલિ૦

आणुनर्धं आणु अंतर संकभर्धं,

अर्थांतरगतिनो—डाम रे. १५७. जिन०.

तिहां—अधारानर्धं उद्योतता, ते—अवस्थित द्रव्यनो रूपां-
तरपरिणामर्धरूप नाश अणुवो. आणुनर्धं—परमाणुनर्धं आणु-
अंतरसंकभर्धं द्विप्रदेशाद्विभावार्थं छर्धं, तिहां—परमाणुपर्याय
भूलगो टट्यो, रूकंधपर्याय उपनो, तेषुधं करी—अर्थांतरगतिरूप
नाशनो डाम अणुवो. १५७

२६

आणुनर्धं छर्धं यद्यपि अंधता,

रूपांतर आणु संअंध रे.

संयोग—विभागादिक थडी,

तो पणु अे लेद प्रअंध रे. १५८. जिन०.

यद्यपि—आणुनर्धं आणुसंअंधं अंधता छर्धं, ते—रूपांतर
परिणाम अ छर्धं, तो पणु संयोग-विभागादिकरूपं द्रव्यविनाश-
द्वैविध्यनुं अ, अे उपलक्षण अणुवुं. अःभाटं—द्रव्योत्पादविभागर्धं अ
जिम—पर्यायोत्पादविभाग, तिम—द्रव्यनाशविभागर्धं अ पर्यायनाश-
विभाग होर्धं. ते समुदयविभागः अनर्धं—अर्थांतरगमनः अे २. प्रकार
हहसध. पहलो—तंतुपर्यंत पटनाशः पीजे—धटोत्पत्तिं मृत्पिंडादिनाशः
अणुवो. उक्तं च सम्मतौ

विगमस्स वि एस विही, समुदयजणिअम्मि सो उ दुविअप्पो ।
समुदयविभागमित्तं, अत्थंतरभावगमणं च ॥ ३. ३४. ॥

१०२

२७

ध्रुवभाव थूलऋणसूत्रनो,

पर्यायसमय अनुसार रे.

संग्रहना तेह त्रिकालनो,

निज-द्रव्य-जति-निरधार रे. १५९ जिन०.

ध्रुवभाव पण्डि-स्थूलः सुक्ष्मःशेदधं २ प्रकारनो. पहलो-स्थूल-
ऋणसूत्रनयनधं अनुसारधं मनुष्यादिक पर्याय, समय मान जणवो.
पीणे-संग्रहनयनधं संमतः ते त्रिकाल-व्यापक जणवो. पण्डि-
श्रव-पुद्गलादिक निज द्रव्यजतिः-आत्म^१-द्रव्यःशुणुः पर्यायःतुं
आत्मद्रव्यानुगत^२ज ध्रौव्यः पुद्गल-द्रव्यः शुणुः पर्यायःतुं पुद्गलद्र-
व्यानुगत^३ज ध्रौव्य. धम-निज निज जति निश्चरि जणवो. १५९

सवि अर्थ समयमां भाषिया,

धम विविध त्रिलक्षणशील रे.

जे भावधं जेहनी भावना,

ते पावधं सुभ जस लील रे. १६०. जिन०.

धम-समय कडिधं-सिद्धांत, ते मांछि-सर्व अर्थ विविध
प्रकारधं त्रिलक्षण कडिधं, उत्पादः व्ययः ध्रौव्यः तत्शील-
तत्स्वभाव भाषिया. जे पुरुष जे त्रिलक्षण स्वभावनी भावना
भावधं, ते विस्तारइयिसम्यक्त्व अवगाही अंतरंग सुभः
अनधं-प्रभावक पणानो यशः तेहनी लीला पावध.^३

पाठो १ आत्मद्रव्ये-शुणुपर्यायतुं आत्मद्रव्यासमानाधिकरणत्वेना-
न्वयानुगमन ध्रौव्य. पाठो २. ंगमन ध्रौव्य. पाठो ३।
निसंदेहेनेतिपरमार्थः। पाठो

ઢાલ ૧૦ મી.

[રાગ-મેવાડી-ભોળીડા હંસારે વિષય ન રાચીયે-એ દેશો. ૧]

૧

ભિન્નઃ અભિન્નઃ ત્રિવિહઃ તિય લક્ષણાઃ,
ભાસિઓ ઇમ મઈ રે અત્ય.

ભેદ દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પબજવઃના હવઈ,
ભાષીજઈ પરમત્ય. ૧૬૧.

૨

સમકિત સૂધું રે ઇણિ પરિ આદરો.
સમકિત વિણુ સવિ ધંધ.
સમકિત વિણુ જે રે હઠ મારગિ પડિઆ,
તે સવિ જાતિ રે અંધ. ૧૬૨.

સમકિત સૂધું રે ઇણિ પરિ આદરો. એ અંચલી.

“ભિન્નઃ અભિન્નઃ ત્રિવિધઃ ત્રિલક્ષણુઃ એક અર્થ ઇઈ,” એહવું
જે પહલાં દ્વારરૂપ કહિઈ હુતું, તે મઈ વિસ્તારીનઈ-એટલઈ-ઢાલે
કહિઈ. હવઈ-દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયઃ ના જે પરમાર્થઈ ભેદ ઇઈ, તે
વિસ્તારી ભાષઈ ઇઈ. ૧૬૧.

એણી પરિ-દ્રવ્યઃ ગુણુઃ પર્યાયઃ પરમાર્થ વિચારીનઈ, વિસ્તાર-
રૂચિ સમકિત આદરો. તાદૃશ ધારણાશકિત ન હોઈ, અનઈ-એ
વિચાર ભાવથી સદહઈ, જ્ઞાનવંતનો રાગી હોઈ, તેહનઈ-પણિ-યોગ્ય-
તાઈ-દ્રવ્યસમકિત હોઈ, એ ૨. પ્રકાર સમકિતવંતની દાનદયાદિક
જે થોડીઈ ક્રિયા, તે સર્વ સફલ હોઈ. ઉક્તં ચ વિંશિકાયામ્-

પાઠાં ૧ આજ નિહોજને રે દીસે નાહલો. એ દેશો. પાલિ

દાણાહ્યાઓ ઇયમ્મિ ચેવ સહલાઓ હુંતિ કિરિઆઓ ।

ઇયાઓ વિ હુ જમ્હા, મોક્ષફલાઓ પરાઓ અ ॥૬. ૨૦.॥

એ સમકિત વિના સર્વ ક્રિયા ધંધરૂપ જાણવી. સમકિત વિના જ અગીતાર્થઃ તથા-અગીતાર્થ નિશ્ચિતઃ સ્વ-સ્વાભિનિવેશઈ હઠમાર્ગિ પડિઆ છઈ, તે સર્વ જાતિ અંધ સરખા જાણવા. તે-“ભલુ” જાણી કરઈ, તે પશુ-ભલુ ન હોઈ. ઉક્ત ચ—

સુંદરબુઝીઈ કયં, વહુઅં પિ ણ સુંદરં હોઈ ।

તે માટિં-“ દ્રવ્યઃ ગુણઃ પર્યાયઃ ભેદ પરિજ્ઞાનઈ કરીનઈ સૂઘું સમકિત આદરે. ” એ હિતોપદેશ. ૧૬૨.

૩

ધર્મઃ અધર્મઃ હ ગગનઃ સમયઃ વલી,

પુદ્ ગલઃ જીવઃ જ એહ.

પદ્ દ્રવ્ય કહિયાં રે શ્રી જિનશાસનિ,

જાસ ન આદિ ન છેહ. ૧૬૩. સમ૦.

ધર્મ કં ધર્માસ્તિકાયઃ અધર્મ કં અધર્માસ્તિકાયઃ ગગન કં આકાશાસ્તિકાયઃ સમય કં કાલદ્રવ્યઃ-અદ્વાઃ સમયઃ જહતું ખીજું નામ. પુદ્ગલ કં પુદ્ગલાસ્તિકાયઃ જીવ કં જીવાસ્તિકાયઃ એહ પદ્ દ્રવ્ય જિનશાસનનઈ વિષઈ કહિયાં. જહનો-દ્રવ્યજાતિઃ તથા પર્યાયપ્રવાહઃ ઈ-આદિઃ તથા-છેહ કં અંતઃ નથી. એહ મધ્યે-કાલ વજીનઈ પ અસ્તિકાય કહિઈ; “ અસ્તયઃ પ્રદેશાઃ, તૈઃ કાયન્તે શબ્દાયન્તે”ઈતિ વ્યુત્પત્તેઃ। કાલદ્રવ્યનઈ અસ્તિકાય ન કહિઈ. જ માટઈ-તેહનઈ પ્રદેશસંઘાત નથી; એક સમય ખીજ સમયનઈ ન મિલઈ, તે વતી. ઈમ-ખીજ પશુ.

પાઠા૦ ૧. દાણાહ્યા ડ ઇયમ્મિ ચેવ સુદ્ધા ડ હુંતિ કિરિયાઓ ।

ઇયાઓ વિ હુ જમ્હા મુક્ષફલાઓ પરાઓ ય ॥ ૬. ૨૦ ॥

ઋપભદ્રેવજી કેશરીમલજીની પેઢી-રતલાયમાં છાપેલ પુસ્તકમાં.

“ धर्माधर्माकाशान्येकैकमतः परं त्रिकमनन्तम् ।
कालं विनाऽस्तिकाया जीवमृते चाप्यकर्तृणि ॥ २१४ ॥ ”

धत्यादि-साधर्भ्यः वैधर्भ्यः प्रशामरत्यादि महाभंधी
अणुवुं. १६३.

तिहां-धुरि-धर्मास्तिकाय लक्षणु कडध छं-.

४

गतिपरिणामी रे पुद्गल-अवनधं,
अवनधं नल निम डोड.

तास अपेक्षारे कारणु लोडभां,
धरम द्रव्य गंरे सोड. १६४. सम०.

वेनम् जयति शासनम्

गतिपरिणामी न-पुद्गलः अवनःद्रव्य, लोड क० यतुईशरन-
रात्मक आकाशभंड, तेहमांदिं-छं; तेहनुं न-अपेक्षा कारणुः-
परिणामः व्यापारः रडित, अधिकरणुइप, उदासीन कारणु, निम-
गमनागमनादि क्रियापरिणुत अष क० भरत्यः तेहनधं-नल अपेक्षा
कारणु छं; ते धर्मद्रव्य क० धर्मास्तिकाय द्रव्य अणुवुं.

“ स्थले झषक्रिया व्याकुलतया चेष्टाहेत्वच्छाभावादेव न
भवति, न तु जलाभावादिति गत्यपेक्षाकारणे मानाभावः” इति चेत्,
न, अन्वयव्यतिरेकाभ्यां लोकसिद्धव्यवहारादेव तद्धेतुत्वसिद्धेः; अ-
न्यथा, अन्त्यकारणेनेतराखिलकारणान्यथासिद्धिप्रसङ्गाद्, ” इतिदिग् ।
१६४.

धम द्विवधं-अधर्मास्तिकायनुं लक्षणु कडधं छं-

१४

થિતિ પરિણામી રે પુદ્ગલ-જીવની,
થિતિનો હેતુ અધર્મ.

સવિસાધારણુ ગતિઃ થિતિઃ હેતુતા,

દોષ દ્રવ્યનો રે ધર્મ. ૧૬૫. સમક્રિત૦

સ્થિતિપરિણામી જ પુદ્ગલગઃ જીવઃ દ્રવ્ય, તેહોની-સ્થિતિનો, હેતુ કહિંઈ-અપેક્ષાકારણુ, જ દ્રવ્ય, તે-અધર્માસ્તિકાય જાણવો. ૧ ગતિઃસ્થિતિઃપરિણુત સકલદ્રવ્યનું જ એકઃ એકઃ દ્રવ્ય લાધવઈ કાચુ સિદ્ધ દોષ, તે એ ૨. દ્રવ્ય જાણવાં. તેણુઈ કરી-ઝણાદિ ગત્યપેક્ષા-કારણુ-જલાદિ-દ્રવ્યનઈ વિષઈ ધર્માસ્તિકાયાદિ દ્રવ્યલક્ષણુની અતિ-વ્યાપ્તિ ન દોષ. ૧૬૫.

ધર્માસ્તિકાય દ્રવ્યનઈ વિષઈ પ્રમાણુ કહઈ છઈ—

૬

સહજ ઊર્ધ્વગતિગામી મુક્તનઈ,

વિના ધર્મ પ્રતિબંધ.

ગગનિં અનંતઈ રે કહિંઈ નવિ ટલઈ,

ફિરવા રસનો રે ધંધ. ૧૬૬. સમ૦

એ-ગતિનઈ વિષઈ ધર્માસ્તિકાય દ્રવ્યનો પ્રતિબંધ ક૦ નિયમ ન દોષ, તે સહજ ઊર્ધ્વગતિગામી, જ-મુક્ત કહિંઈ સિદ્ધ, તે-હનઈ-“એક સમયઈ લોકાચ જઈ” એહવઈ સ્વભાવઈ-અનંતઈ ગગનઈ જતાં હજી લગઈ ફિરવાના રસનો ધંધ ન ટલઈ, જ મારઈ-

પાઠા૦ ૧ “ અહમ્મો ઠાણલ્લક્ષણો ” इति वचनात् । पाठि०

અનંતલોકાકાશપ્રમાણુ અલોકાકાશ છઈ. લોકાકાશનઈ ગતિહેતુ-
પણુ છઈ, તે માટઈ—“અલોકઈ સિદ્ધની ગતિ ન હોઈ” ઈમ તો—ન
કહિઈં અઈ. તે માટઈ—ધર્માસ્તિકાયવિના લોકાકાશવ્યવસ્થા જ ન હોઈ.

“ધર્માસ્તિકાયવિશિષ્ટાકાશ એવં હિ લોકાકાશઃ, તસ્ય ચ
ગતિહેતુત્વે ઘટાદાવપિ દાઢવિશિષ્ટાકાશત્વેનૈવ હેતુતા સ્યાદ્”ઈતિ ન
કિશ્ચિદેતત્ ।”

ખીજી—અન્યસ્વભાવપણુઈ કદિપત આકાશનઈ સ્વભાવાંતર-
કલ્પન, તે—અયુક્ત છઈ; તે માટઈ—ગતિનિયામક ધર્માસ્તિકાય દ્રવ્ય
અવશ્ય માનવું. ૧૬૬.

હવઈ—અધર્માસ્તિકાયનઈ વિષઈ પ્રમાણુ દેખાડઈ છઈ—

જે ચિતિહેતુ અધર્મ ન ભાવિઈ,
તો નિત્યચિતિ કોઈ કાણુ.
ગતિ વિન હોવઈ રે પુદ્ગલ-જંતુની,
સંભાલો જિન વાણુ. ૧૬૭. સમ૦

જે—સર્વજીવ-પુદ્ગલ સાધારણુ સ્થિતિહેતુ અધર્માસ્તિકાય-
દ્રવ્ય ન કહિઈ, કિંતુ—“ધર્માસ્તિકાયાભાવપ્રયુક્તગત્યભાવઈ અલો-
કઈ સ્થિત્યભાવ” ઈમ કહિઈં—તો અલોકાકાશઈ કોઈક સ્થાનઈ
ગતિ વિના પુદ્ગલઃ જીવઃ દ્રવ્યની નિત્ય સ્થિતિ પામી જોઈઈ. ખીજી—
ગતિઃ સ્થિતિઃ સ્વતંત્ર પર્યાયરૂપ છઈ, જિમ-શુરત્વઃ લઘુત્વઃ. એકનઈ
એકાભાવરૂપ કહતાં, વિશેષઆહક પ્રમાણુ નથી. તે માટઈ—કાર્ય-
ભેદ અપેક્ષાકારણુદ્રવ્યભેદ અવશ્ય માનવો. ધર્માસ્તિકાયાભાવ-
રૂપ કહતાં—ધર્માસ્તિકાયાભાવપ્રયુક્તગત્યભાવઈ સ્થિતિભાવ કહી,
અધર્માસ્તિકાય અપલપિઈ; તો—અધર્માસ્તિકાયાભાવપ્રયુક્તસ્થિ-

तिस्वावभं गत्यभाव कही धर्मास्तिकायनो पण्डि अपलाप थाध;
निरंतरगतिस्वभाव द्रव्य न कीधुं जेधेध, तो निरंतर स्थितिस्वभाव
पण्डि किम कीजध ? ते माटिं-श्री जिनवाणांनो परमार्थ
संभाहीनधं धर्मास्तिकायः अधर्मास्तिकायः अे २. द्रव्य असंकी-
र्णस्वभाव भांनवां. १६७.

हवध-आकाशद्रव्यनुं लक्ष्णु कहुध छध-

<

सर्व द्रव्यनधं रे जे दिधं सर्वादा,

साधारणु अवकाश.

लोकः अलोकः प्रकारधं भाषिठं,

तेह द्रव्य आकाश. १६८. सभ०

सर्व द्रव्यनधं जे सर्वादा साधारणु अवकाश दिधं, ते-
अनुगत अेक आकाशास्तिकाय सर्वाधार कहुधं. “ इह पक्षी, नेह
पक्षी” धत्यादि व्यवहार न यदेश लेहे हुधं, तद्देशी अनुगत
आकाशे न पर्यवसन होध.

“ तत्तद्देशोर्ध्वभागावच्छिन्नमूर्त्ताभावादिना तद्व्यवहारोपपत्तिः”
इति वर्द्धमानाद्युक्तं नानवद्यम्, तस्याभावादिनिष्ठत्वेनानुभूयमानद्रव्या-
धारांशापलापमसङ्गात्, तावदप्रतिसंधानेऽपि लोकव्यवहारेणाऽऽका-
शदेशं प्रतिसंधायोक्तव्यवहाराच्च ।

तेह आकाश-लोकः अलोकः लेहधं द्विविध भाषिठं. यत् सूत्रम्—

“ इविहे आगासे पणत्ते-लोआगासे य अलोआगासे य ”

ધર્માદિકસ્યું રે સંયુત લોક છઈ,
તાસ વિયોગ અલોક.
તે નિરવાધ છઈ રે અવાધ અભાવનઈ,

વલગી લાગઈ રે ક્રૌ. ૧૬૯. સમ૦

ધર્માસ્તિકાયાદિકસ્યું સંયુત જ આકાશ તે લોક છઈ. તે-
ધર્માસ્તિકાયાદિકનો જિહાં વિયોગ છઈ, તે અલોકાકાશ કહિઈ.
તે-આલોકાકાશ નિરવધિ છઈ, एतावता-તેહનો છેહ નથી.

દ્વાઈક ઈમ કહસ્યઈ જ-“જિમ લોકનઈ પાસઈ અલોકનો છેહ
છઈ, તિમ આગઈ પણિ હુસ્યઈ.”-તેહનઈ કહિઈ જ-“લોક તો
ભાવરૂપ છઈ, તે-અવધિ ઘટઈ, પણિ-આગઈ કેવલ અભાવનઈ
અલોકાવધિપણું કિમ ઘટઈ? શશશુંગ કુણું અવધિ હોઈ?
અનઈ-જે ભાવરૂપે અંત માનિઈ, તો તે અન્યદ્રવ્યરૂપ નથી.
આકાશદેશસ્વરૂપનઈ તો તદંતપણું કહતાં-વદદ્રયાધાત હોઈ.” તે
માટઈ-અલોકાકાશ અનંત અણુવઈ. ૧૬૯.

વર્તાણુ લક્ષણુ સર્વ દ્રવ્યહ તણુ

પજજવ, દ્રવ્ય ન કાલ.

દ્રવ્ય અનંતની રે દ્રવ્ય અભેદથી,

ઉત્તરાધ્યયનઈ રે ભાલ. ૧૭૦. સમ૦

કાલ: તે-પરમાર્થથી દ્રવ્ય નહીં. તો શું? સર્વદ્રવ્યનો
વર્તનાલક્ષણુ પર્યાય જ છઈ. તે પર્યાયનઈ વિષઈ અનાદિકાલીન

દ્રવ્યોપચાર અનુસરીનઈ કાલદ્રવ્ય કહીઈ. અત્ત એવ-પર્યાયઈ દ્રવ્યાભેદથી અનંતકાલદ્રવ્યની ભાલ ઉત્તરાધ્યયનઈ છઈ.

તથા ચ સૂત્રમ્—

ધમ્મો અધમ્મો આગાસં, દવ્વં ઇક્કિક્કમાહિયં ।

અણંતાણિ ય દવ્વાણિ, કાલો પુગ્ગલજંતવો ॥ ૨૮. ૮. ॥

एतदुपजीव्यान्यत्राप्युक्तम्—

धर्माधर्माकाशाद्येकैकमतः परं त्रिकमनन्तम् ॥ इत ॥

તે માટિં—જીવાજીવ દ્રવ્ય, જે અનંત છઈ, તેહના-વર્તના-પર્યાય ભણી જે કાલદ્રવ્ય સૂત્રઈ અનંત કહ્યાં બણુવાં. ૧૭૦

કંઈથી પણ સૂત્રઈ—જીવાજીવથી અભિન્ન કાલ કહિહં છઈ, તે દેખાડઈ છઈ—

જીવ અજીવ જે સમયઈ તે કહિએ

તિણિ કેમ જુદો રે તેહ ?

એક વખાણઈ રે ઇસ્યું આચાર્ય

ધરતા શ્રુતમતિરેહ ૧૭૧, સમ૦

સમયઈ ક૦ સૂત્રઈ, તે-કાલ જીવ: અજીવ: રૂપ જે કહિહં છઈ. તેણઈ કારણઈ-જુદો-ભિન્નદ્રવ્યરૂપ, કિમ કહિઈ ? તથા ચોક્ક જીવાભિગમાદિસૂત્રે—

“ કિમયં મંતે ! કાલો ત્તિ પવુચ્ચઈ ? ગોયમા ! જીવા ચેવ 'અજીવા ચેવ ' ત્તિ.

એક આચાર્ય ઈમ કાલદ્રવ્ય વખાણઈ છઈ, સ્યું કરતા ? સિક્ષાંતપાઠ—અનુસારઈ શુભમતિની રેખા ધરતા. ૧૭૧.

પાઠા૦ ૧ ધરતા—સુબુદ્ધિ લક્ષણને ધરતાં. પાલિ

બીજા ભાષણે રે જોઈસચક્રનઈ

ચારઈ જે થિતિ તાસ.

કાલ અપેક્ષારે કારણુ દ્રવ્ય છઈ,

ષટની મગવઈ ભાસ. ૧૭૨. સમ૦.

બીજા આચાર્ય, ઇમ ભાષણે છઈ—જે જ્યોતિશ્ચક્રનઈ ચારઈ પરત્વઃ અપરત્વઃ નવઃ પુરાણાદિઃ ભાવસ્થિતિ છઈ, તેહતું અપેક્ષાકારણુ મનુષ્યલોકમાં કાલદ્રવ્ય છઈ. અર્થનઈ વિષઈ સૂર્યકિ-
યોપનાયકદ્રવ્યચારણુપ્રમાણુ જ કલ્પતું ઘટઈ. તે માટઈ—એહવું કાલદ્રવ્ય કહિઈ, તે જ શ્રી મગવતીસૂત્રમાંહિ—“કઈ જં મંતે!
દવ્વા પળ્ણત્તા ? ગોયમા ! છદ્વા પળ્ણત્તા—ધમ્મસ્થિકાણઃ જાવ-
અદ્દાસમણઃ” એ વચન છઈ. તેહતું—નિરુપચરિત વ્યાખ્યાન ઘટઈ.
અનઈ—વર્તનાપર્યાયિતું સાધારણુપેક્ષ દ્રવ્ય ન કહીઈ, તે—ગતિસ્થિ-
ત્યવગાહનાસાધારણુપેક્ષાકારણુપણુઈ ધર્માધર્માકાશાસ્તિકાય સિદ્ધ
થયા, તિહાં પણિ—અનાશ્વાસ આવઈ. અનઈ—એ અર્થ યુક્તિઆદ્ય
છઈ, તે માટઈ—કેવલ આજ્ઞાઆદ્ય કહી, પણિ—કિમ સંતોષ
ધરાઈ ? ૧૭૨.

ધર્મસંગ્રહણીરે એ દોઈ મત કહિયાં,

તત્વારથમાં રે જાણિ,

અનપેક્ષિતદ્રવ્યાર્થિકનઈ મતે,

બીજૂં તાસ વષાણિ. ૧૭૩. સમ૦.

એ બે મત ધર્મસંગ્રહણી અથમાહિં શ્રી હરિભદ્રસૂરિ
કહિયા છઈ. તથા ચ તદ્વથા—

જં વત્તણાહૂવો, કાલો દવ્વસ્સ ચેવ પજ્જાઓ ।

સો ચેવ તત્તો ધમ્મો, કાલસ્સ વ જસ્સ જો લોણ ॥૩૨॥ ઇતિ ।

તત્ત્વાર્થસૂત્રઈ પણિ એ ૨. મત કહિયાં છઈ. “ કાલશ્ચેત્યેકે
૫-૩૮. ” ઇતિ વચનાત્. બીજું મત: તે-તત્ત્વાર્થનઈ વ્યાખ્યા-
નઈ-અનપેક્ષિતદ્રવ્યાર્થિકનયનઈ મતઈ કહિઉં છઈ, સ્થૂલલોકવ્ય-
વહારસિદ્ધ એ કાલદ્રવ્ય અપેક્ષારહિત જાણવું. અન્યથા-વર્તનાપેક્ષા-
કારણપણુઈ એ કાલદ્રવ્ય સાધિઈ. તેા પૂર્વાપરાદિવ્યવહારવિલક્ષણ-
પરત્વાપરત્વાદિનિયામકપણુઈ દિગ્દ્રવ્ય પણિ સિદ્ધ થાઈ. અનઈ-એ-

“ આકાશમવગાહાય, તદનન્યા દિગન્યથા ।

તાવપ્યેત્રમનુચ્છેદાત્તાભ્યાં વાન્યદુદાહતમ્ ॥ ૧૯-૨૫. ॥

એ સિદ્ધસેનદિવાકર કૃત નિશ્ચયદ્વાત્રિશિકાર્થ વિચારી,
“ આકાશથી જ દિક્કાર્થ સિદ્ધ હોઈ ” ઇમ માનિઈ, તેા કાલ-
દ્રવ્ય-કાર્ય પણિ કથંચિત્ તેહથી જ ઉપપન્ન હોઈ. તસ્માત્-
“ કાલશ્ચેત્યેકે ૫-૩૮ ” ઇતિ સુત્રમ્-અનપેક્ષિતદ્રવ્યાર્થિકનયનેવ ।
ઇતિ સુક્ષ્મદૃષ્ટ્યા વિભાવનીયમ્. ૧૭૩.

હવઈ-કાલદ્રવ્યાધિકારઈ-દિગંબરપ્રક્રિયા ઉપન્યસઈ છઈ-

૧૪

“ મંદગતિં આણુ યાવત સંચરઈ,

નહપદ્દેશ ઈક ઠોર.

તેહ સમયનો રે ભાજન કાલાણું ”

ઇમ ભાષઈ કોઈ ચોર. ૧૭૪. સમ૦.

“ એકનભઃપ્રદેશનર્થં ઠોર મંદગતિ, અણુ કહિઈ-પર-
માણુ, જતલર્થં સંચરઈ, તે પર્યાય સમય કહિઈ. તદ્વતુરૂપ તે-૫
(?) કાલ-પર્યાય-સમયનો ભાજન કાલાણુ કહિઈ. તે-એકેક આકા-
શપ્રદેશઈ એકેકઃ ઇમ-કરતાં લોકાકાશ પ્રદેશ પ્રમાણુ કાલાણુ હોઈ.”
ઇમ-કોઈ ઓર ૬૦ જૈનાભાસ-દિગંબર ભાષઈ છઈ. ઉક્તં ચ
દ્રવ્યસંગ્રહે—

રચણાણં રાસી ઇવ, તે કાલાણુ અસંસ્વદ્વાણિ ॥૨૨॥ ૧૭૪.

૧૫

યોગશાસ્ત્રના રે અંતરશ્લોકમાં,

એ પશ્ચિ મત છઈ રે ઈદુ.

લોકપ્રદેશે રે આણુઆ જાણુઆ,

મુખ્ય કાલ તિહાં દિદુ. ૧૭૫. સમ૦.

એ દિગંબરમત પશ્ચિ-યોગશાસ્ત્રના અંતરશ્લોકમાંહિ ઈદુ
છઈ, જે માટિં-તે શ્લોકમધ્યે-લોકપ્રદેશઈ જાણુઆ કાલ અણુઆ,
તે-મુખ્યકાલ કહિઓ છઈ. તથા ચ તત્પાઠઃ-

લોકાકાશપ્રદેશસ્થા મિત્ત્રાઃ કાલાણવસ્તુ યે ।

ધાવાનાં પરિવર્ત્તાય, મુખ્યઃ કાલઃ સ ઉચ્યતે ॥૧॥૩૬૧૧૭૫.

૧૬

પ્રચયઉર્ધ્વતાઃ રે એહનો સંભવઈ,

પૂર્વઃ અપરઃ પર્યાય.

તિર્યકપ્રચયઃ ઘટઈ નહી અંધનો,

વિણુ પ્રદેશ સમુદાય. ૧૭૬. સમ૦.

૧૫

એહ-કાલાણુ દ્રવ્યનો, ઉદ્વર્તાપ્રયય સંલવઈ, જ માટઈ-
જિમ-મુદ્દ્રવ્યનઈ સ્થાસ: કોશ: કુશુલાદિ: પુર્વાપરપર્યાય છઈ, તિમ-
એહનઈ-સમય: આવલિ: પ્રમુખ પુર્વાપરપર્યાય છઈ, પણિ-ખંધનો
પ્રદેશ સમુદાય એહનઈ નથી. તે ભણી-ધર્માસ્તિકાયાદિકની પરિ
તિર્યક્પ્રયય નથી. તે માટઈ જ-કાલદ્રવ્ય અસ્તિકાય ન કહિઈ.
પરમાણુપુદ્ગલની પરિ તિર્યક્પ્રયયયોગ્યતા પણિ નથી, તે માટઈ-
ઉપચારઈ પણિ કાલ દ્રવ્યનઈ અસ્તિકાયપણુ ન કહવોઈ. ૧૭૬
એ દિગંબરપક્ષ પ્રતિબંદીઈ દૂષઈ છઈ—

૧૭

ઈમ આણુગતિની રે લેઈ હેતુતા,
ધર્મદ્રવ્ય આણુ થાઈ.
સાધારણુતારે લેઈ એકની,

સમય ખંધ પણિ થાઈ. ૧૭૭. સમ૦.

ઈમ જો-મંદાણુગતિકાર્ય હેતુપર્યાયસમયભાજનદ્રવ્ય સમય
આણુ કલિપઈ, તો-મંદાણુગતિહેતુતારૂપણુભાજન ધર્માસ્તિકાય
પણિ સિદ્ધ હોઈ. ઈમ-અધર્માસ્તિકાયાદિઓનો પણિ પ્રસંગ થાઈ.
અનઈ જો-સર્વસાધારણુગતિહેતુતાદિક લેઈ, ધર્માસ્તિકાયાદિ
એકજ સ્કંધરૂપ દ્રવ્ય કલિપઈ, દેશ: પ્રદેશ: કલ્પના તેહની વ્યવ-
હારાનુરોધઈ પછઈ કરી, તો-સર્વજીવાજીવદ્રવ્યસાધારણુવર્તના-
હેતુતાણુ લેઈનઈ કાલદ્રવ્ય પણિ લોકપ્રમાણુ એક કલિપઈ જોઈઈ.
ધર્માસ્તિકાયાદિકનઈ અધિકારઈ સાધારણુગતિહેતુતાદુપસ્થિતિ જ
કલ્પક છઈ, અનઈ-“ કાલદ્રવ્યકલ્પક તે-મંદાણુવર્તનાહેતુત્વો-
પસ્થિતિજ છઈ ” એ કલ્પનાઈ તો અભિનિવેશ વિના ઓળુ ડાઈ
કારણુ નથી. ૧૭૭

અપ્રદેશતારે સૂત્રિં અનુસરી,
 ને આણુ કહિં રે તેહ.
 તો પર્યાયવચનથી નેડિં.

ઉપચારઈ સવિ એહ. ૧૭૮. સમ૦.

હવઈ-ને ઈમ કહર્યો, જ-“સૂત્રિં કાલ અપ્રદેશ કહિંઓ
 છઈ. તેહનઈ અનુસારઈ-કાલાણુ કહિં,” તો-સર્વઈ જવાજવ-
 પર્યાયરૂપ જ કાલ કહિંઓ છઈ, તેહમાંહઈ-વિરોધ ભયથી દ્રવ્યકાલ
 પણિ કિમ કહો છો ? તે માટઈ-કાલનઈ દ્રવ્યત્વવચનઃ તથા-લોકા-
 કાશપ્રદેશપ્રમાણુ આણુવચનઃ એ સર્વ ઉપચારઈ નેડિં. મુખ્ય
 વૃત્તિં-તે પર્યાયરૂપ કાલ જ સંપ્રસંભત છઈ. અત એવ-“કાલશ્ચેત્યે-
 કે ॥૫. ૩૮”ઈહાં-એકવચનઈ-સર્વ સંપ્રસંભતાલાવ સૂચિં. ૧૭૮

ઉપચાર પ્રકાર જ દેખાડઈ છઈ—

પર્યાયિં જિમ ભાષિઉ દ્રવ્યનો,
 સંખ્યારથ ઉપચાર.
 અપ્રદેશતા રે યોજનકારણુઈ.

તિમ આણુતાનો રે સાર. ૧૭૯. સમ૦.

“ષઢેવ દ્રવ્યાણિ” એ સંખ્યા પૂરણુનઈ અર્થઈ, જિમ-પર્યાય-
 રૂપ કાલનઈ વિષઈ દ્રવ્યપણુનો ઉપચાર ભગવત્યાદિકનઈ વિષઈ
 કરીઈ છઈ, તિમ-સૂત્રઈ કાલ દ્રવ્યનઈ અપ્રદેશતા કહીં છઈ, તથા-

कालपरमाणु पण्डि कक्षिया छर्थ, ते योञ्जननर्थ कानि—लोकाकाश-
प्रदेशस्थपुद्गलाञ्जनर्थ विषयं न योगशास्त्रना अन्तर श्लोकाभां
कालाञ्जनो उपचार करिओ अणुवो.

“सुख्यः कालः” इत्यस्य चानादिकालीनाप्रदेशत्वव्यवहार-
नियामकोपचारविषयः. इत्यर्थः । अत एव—मनुष्यक्षेत्रमात्रवृत्ति
कालद्रव्यं ये वर्णयन्ति, तेषामपि मनुष्यक्षेत्रावच्छिन्नाकाशादौ
कालद्रव्योपचार एव शरणम्” इति दिग्मात्रमेतत् ॥ १७६.

हवर्थ—पुद्गलः एवः द्रव्य संक्षेपं कर्तुं छध—

२०

वर्णुः गंधः रसः क्षासादिकः गुणु,
लषिधं पुद्गलभेद.

सहज येतना रे गुणु वलि नण्डिधं,

एव अरूपः अवेदः १८० सम०.

वर्णुः गंधः रसः स्पर्शादिकः गुणु पुद्गल द्रव्येनो अन्य
द्रव्यथी भेद लषिधं. अनर्थ—एव द्रव्य सहज येतना गुणु छर्थ, ते
लक्षणुं न—सर्वं अयेतन द्रव्यथी भिन्न छर्थ. व्यवहारर्थ—रूपः वेदः
सहित, पण्डि—निश्चयथी इपरहितः वेदरहितः छर्थ. उक्तं च—

अरसमरूवमगंधं, अब्वत्तं चेअणागुणमसदं ।

जाण अलिंगगहणं, जीवमणिदिद्रसंठाणं ॥ १ ॥ १८०.

२१

धम अे भाष्या रे संपेपर्थ करी,

द्रव्यताणु अट भेद.

विस्तारर्थ ते रे नण्डि श्रुतथी,

सुजस लडे गतभेद. १८१. सम०.

ધમ-એ દ્રવ્યતણા સંક્ષેપઈ પર ભેદ ભાષ્યા છઈ. વિસ્તારઈ, શ્રુત કહિઈ-સિક્ષાંતઃ, તેહ થકી, જાણીનઈ, ખેદરહિત થકા, પ્રવચન દક્ષપણાનો, સુયશ કં સુખોલ, તે પામો. ૧૮૧.

૧ઢાલ ૧૧ મી.૨

૧

હવઈ ભેદ ગુણના ભાષીજઈ,
તિહાં અસ્તિતાઃ કહિઈ જ-

સદ્વૃપતા, વસ્તુતાઃ જાતિ-
વ્યક્તિરૂપતા લહિઈ જ,

દ્રવ્યભાવ દ્રવ્યત્વઃ, પ્રમાણુઈ-
પરિચ્છેદ જે રૂપ જ,
પ્રમેયત્વઃ, આણુગમ સૂષિમ,

અગુરુલઘુત્વસ્વરૂપઃ જ. ૧૮૨.

એતલેહાળે કરી, દ્રવ્યના ભેદ કહિયા, હિવઈ-ગુણના ભેદ સમાનતંત્રપ્રક્રિયાઈ, કહિઈ છઈ.

તિહાં-અસ્તિત્વગુણુઃ તે-કહિઈઃ-જેહથી-સદ્વૃપતાનો વ્યવહાર થાઈ. ૧.

વસ્તુત્વગુણુઃ તે-કહિઈઃ-જેહથી-જાતિઃ-વ્યક્તિઃ-રૂપપણું જાણિઈ. જિમ-ષટઃ તે જ-સામાન્યથી-જાતિરૂપ છઈ, વિશેષથી-તત્તદ્વ્યક્તિરૂપ છઈ. અતઃ-અવગ્રહઈ-સામાન્યરૂપ સર્વતં

પાઠા૦-એતલે હાલે દ્રવ્યના ભેદ કહ્યા-વર્ણવ્યા, હિવે-ગુણના ભેદ કહઈ છઈ, તે સાંભજો હે! ભવ્ય જીવો! સોવનગિરિ ભૂષણ ત્રિશલાનંદન.
એ રશી. પાલિ૦

भासद्य छर्ष, अपायद्य-विशेष इप भासद्य छर्ष, पूर्योपयोगद्य-
संपूर्य वस्तुत्रह थार्द्य छर्ष २.

द्रव्यभावः न-शुशुपर्यायाधारताखिव्यङ्ग्यभतिविशेष, ते-
द्रव्यत्व. " अे भतिइपः भाटिद्य-शुशु न होद्य. " अेहवी-नैया-
यिकाद्विवासनार्द्य आशंका न करवी, न भाटिद्य-" सहशुवो गुणाः,
क्रमशुवः पर्यायाः " अेहवी न नैनशास्त्र व्यवस्था छर्ष.

" द्रव्यत्वं चेद् गुणः स्यात्, रूपादिवदुत्कर्षापकर्षभागि स्यात् " इति तु कुचोद्यम्, एकत्वादिसंख्यायां परमतेऽपि व्यभिचारेण, तथा-
व्याप्त्यभावादेव निरसनोद्यम् । ३.

प्रभाशुद्य परिच्छेद्यः नइप-प्रभाविषयत्वः ते-प्रमेयत्व
कहिद्य. ते पशुि-कथंयित् अनुगत सर्व साधारण शुशु छर्ष, पर-
परा संभंध्यर्द्य-प्रभात्वाज्ञानर्द्य पशुि प्रमेयव्यवहार थार्द्य छर्ष. ते
भाटि-प्रमेयत्व शुशु स्वइपथी अनुगत छर्ष ४.

अगुरुक्षुधुत्व शुशुः सूक्ष्म-आज्ञाथाद्य छर्ष.

" सूक्ष्मं जिनोदितं तत्त्वं हेतुभिर्नैव हन्यते ।

अज्ञासिद्धं तु तद् ग्राह्यं, नान्यथावादिनो जिनाः ॥ १ ॥ "

" अगुरुलघुपर्यायाः सूक्ष्मा अवागोचराः । " प. १८२

२

प्रदेशत्वः अविभागी पुद्गल-

षेत्रभाव न व्यापिठ ७.

चेतनताः अनुभूति, अचेतनभावः

अननुभव थापियो ७.

पा६१०-१. प्रमात्त्वज्ञान. इति तर्कणायाम्.

મૂરતતા: રૂપાદિકસંગતિ,

અમૂર્તતા: તદભાવો જી.

દસ સામાન્ય ગુણા, પ્રત્યેકઈ

આઠ: આઠ: એ ભાવો જી. ૧૮૩.

અવિભાગી પુદ્ગલ યાવત્ ક્ષેત્રઈ રહઈ, તાવત્ક્ષેત્રવ્યાપી-
પણુ, તે-પ્રદેશત્વગુણુ: ૬.

ચેતનત્વ: તે આત્માનો અનુભવ રૂપ ગુણુ કહિઈ. જહથી-
“ અહં સુખદુઃખાદિ ચેતયે: ” એ વ્યવહાર થાઈ છઈ. જહથી-જાતિ:
વૃદ્ધિ: ભક્ત-ક્ષત-સંરોહણાદિ: જીવન-ધર્મ હોધ છઈ ૭.

એહથી વિપરીત અચેતનત્વ-અજીવમાત્રનો ગુણુ છઈ ૮.

મૂર્તતાગુણુ-રૂપાદિકસંનિવેશાભિવ્યર્જય પુદ્ગલદ્રવ્યમાત્ર-વૃત્તિ
છઈ ૯.

અમૂર્તતાગુણુ: મૂર્તતાભાવસમનિયત છઈ ૧૦.

“ અચેતનત્વામૂર્તત્વયોશ્ચેતનત્વમૂર્તત્વાભાવરૂપત્વાન્ન ગુણત્વમ્ ”
इति नाशङ्कनीयम्, અચેતનામૂર્તદ્રવ્યવૃત્તિકાર્યજનકતાવચ્છેદકત્વેન,
વ્યવહારવિશેષનિયામકત્વેન ચ, તયોરપિ પૃથંગ્ગુણત્વાત્ । નજ: પર્યુદા-
સાર્થકત્વાત્, નજ્પદવાચ્યતાયાશ્ચ ‘અનુષ્ણાશીતસ્પર્શ:’ इत्यादौ
વ્યભિચારેણ, પરેષામપ્યભાવત્વાનિયામકત્વાદ્, “ ભાવાન્તરમભાવો
હિ, કયાચિત્તુ વ્યપેક્ષયા । ” इति नयाश्रयणेन दोषाभावाच्च. इति

એ ૧૦ સામાન્ય ગુણુ: છઈ, મૂર્તત્વ: અમૂર્તત્વ: ચેતનત્વ:
અચેતનત્વ: પરસ્પર પરિહારઈ રહઈ; તે માટઈ-પ્રત્યેકઈ-એક એક
દ્રવ્યનઈ વિષઈ ૮. ૮. પામિઈ. ઈમ-ભાવો-વિચારી હ્યો. ૧૮૩.

પાઠા૦ ૧ આત્મ ઓધે કરીને જાણવા. પાલિ૦

જ્ઞાનઃ દષ્ટિઃ સુખઃ વીર્યઃ કૃરસઃ રસઃ

ગંધઃ વર્ણુઃ એ જાણો છ.

ગતિઃ-થિતિઃ-અવગાહનઃ-વર્તનાઃ-

હેતુભાવઃ મનિ આણો છ.

ચેતનતાદિકઃ ચ્યાર્થ ભેદાવિ,

વિશેષગુણુઃ એ સોલ્લઈ છ.

૫૮ પુદ્ગલ-આત્મનઈ, તીનઈ

અન્ય દ્રવ્યનઈ ટોલઈ છ. ૧૮૪.

જ્ઞાનઃ દર્શનઃ સુખઃ વીર્યઃ એ જ આત્માના, સ્પર્શઃ રસઃ
 ગંધઃ વર્ણુઃ એ ૪ પુદ્ગલના વિશેષગુણુ. શુદ્ધ દ્રવ્યઈ-અવિકૃત
 રૂપઃ એ-અવશિષ્ટ રહઈ, તેમાટિ-એ ગુણુ કહિયા. વિકૃતસ્વરૂપઃ
 તે-પર્યાયમાં ભલઈ. એ-વિશેષ જાણવો. ૮. ગતિહેતુતા ૧: સ્થિ-
 તિહેતુતા ૨: અવગાહનાહેતુતા ૩: વર્તનાહેતુતા ૪: એ ૪:-
 ધર્માસ્તિકાયઃ અધર્માસ્તિકાયઃ આકાશાસ્તિકાયઃ કાલઃ દ્રવ્યના
 પ્રત્યેકિં વિશેષગુણુ. ૧૨ ગુણુમાં ચેતનત્વઃ અચેતનત્વઃ મૂર્તત્વઃ
 અમૂર્તત્વઃ એ ૪: ગુણુ ભેલિઈ, તિવારઈ-૧૬ વિશેષગુણુ થાઈ. તે
 મધ્યે-પુદ્ગલ દ્રવ્યનઈ-વર્ણુઃ ગંધઃ રસઃ સ્પર્શઃ મૂર્તત્વઃ અચે-
 તનત્વઃ એ ૬ હોઈ. આત્મ દ્રવ્યનઈ-જ્ઞાનઃ દર્શનઃ સુખઃ વીર્યઃ
 અમૂર્તત્વઃ અચેતનત્વઃ એ ૭ હોઈ. ખીજ દ્રવ્યનઈ ટોલઈ-
 સમુદાયઈ-૩. ગુણુ હોઈ, એક-નિજગુણુઃ ૨.-અચેતનત્વઃ
 અમૂર્તત્વઃ ધમ-ફલાવીનઈ ધારવું. ૧૮૪.

ચેતનત્વાદિ ૪: સામાન્યગુણમાંહિં પણિ કહિયા, અનઇં-વિ-
શેષ-ગુણમાંહિં પણિ કહિયા: તિહાં-સ્થૂં કારણુ ? તે-કહિઈં છઈં-

૪

ચેતનતાદિક ચ્યાર: સ્વભતિ

ગુણુ સામાન્ય: કહાઈં છ.

વિશેષ ગુણુ: પરભતિ અપેક્ષા

ત્રહતાં ચિત્તિ સુહાઈં છ.

વિશેષ ગુણુ છઈં સૂત્રઈં ભાષિઆ,

બહુસ્વભાવ આધારો છ.

અર્થ તેહ કિમ ગણિઆ બઈં,

એહ થૂલ વ્યવહારો છ. ૧૮૫.

ચેતનત્વાદિ ૪.- સ્વભત્યપેક્ષાઈં:- અનુગત વ્યવહાર કરઈં
છઈં, તે માટઈં-સામાન્યગુણુ કહિઈં. પરભતિની અપેક્ષાઈં:-
ચેતનત્વાદિક: અચેતનત્વાદિક: દ્રવ્યથી સ્વાશ્રયવ્યાવૃત્તિ કરઈં છઈં,
તે માટિં-વિશેષ ગુણુ કહિઈં. “ પરાપરસામાન્યવત્ સામાન્યવિ-
શેષગુણત્વમેષામ્ ” इति भावः ।

“ જ્ઞાન: દર્શન: સુખ: વીર્ય: એ-૪. આત્મવિશેષગુણુ, સ્પર્શ
રસ: ગંધ: વર્ણુ: એ-૪. પુદ્ગલ વિશેષગુણુ.” એ જે-કહિઈં, તે-
સ્થૂલ-વ્યવહારઈં બણુવું, જે માટિં “ અઘૌં સિદ્ધગુણાઃ, એકત્રિંશત્
સિદ્ધાદિગુણાઃ, એકગુણકાલકાદયઃ, પુદ્ગલા અનન્તા: ” ઇત્યાદિ સૂત્રાર્થ-
વિચારણાઈં વિશેષગુણુ અનન્તા થાઈં, તે છદ્મસ્થ કિમ ગણી સકઈં?

પાઠા૦ ૧. સિદ્ધગુણાઃ તર્કણાયમ્.

૧૬

तस्माद्-“धर्मास्तिकायादीनां गतिस्थित्यवगाहनावर्त्तनाहेतुत्वो-
पयोगग्रहणाख्याः षडेव, अस्तित्वादयः सामान्यगुणास्तु विवक्षयाऽ-
परिमिताः” इत्येव न्याय्यम्, “वृष्णां लक्षणवतां लक्षणानि
षडेव” इति हि को न श्रद्दधीत ? ।

नाणं च दंसणं चैव, चरित्तं च तवो तथा ।

वोरियं उवओगो य, एयं जीवस्स लक्खणं ॥ १ ॥

सद्वंधकारेडज्जोआ, पभा छाया तहेव य ।

वण्णरसगंधफासा, पुगगळणं तु लक्खणं ॥ २ ॥

इत्यादि तु-स्वभावविभावलक्षणयोरन्योन्यनान्तरीयकत्वप्रति-
पादनाय”इत्यादि पण्डितैर्विचारणीयम् ॥ १८५.

५

धर्म अपेक्षाईं छिंटां अलगा

स्वभाव गुणुथी भाष्यां छ.

निज निज इपमुष्यता लेई,

गुणु स्वभाव करी हाष्या छ.

अस्ति स्वभावः तिछां निज इपछं,

भावइपता हेओ छ.

पर अभाव परि निज भावछं,

पण्णु अरथ अनुभवो लेओ छ. १८६.

अनुवृत्ति-व्यावृत्ति संबन्धे धर्मभावनो विवक्षा करीनछं
छिंटां-स्वभावः गुणुथी अलगा पण्डिते भाष्या, निज निज छ०

पाठां० १. धमार. ला० पालि०

આપ-આપણા રૂપની મુખ્યતા લેઈ. અનુવૃત્તિ સંબંધ માત્ર અનુસરીનઈ સ્વભાવ છઈ, તે જ-ગુણ કરી દાખ્યા-દેખાડ્યા.

તે માટિ-ગુણવિભાગ કહીનઈ, સ્વભાવવિભાગ કહિઈ છઈ:-

તિહાં-પ્રથમ-અસ્તિસ્વભાવ: તે-નિજરૂપઈ-સ્વ-દ્રવ્ય:ક્ષેત્ર: કાલ:ભાવ: સ્વરૂપઈ, ભાવરૂપતા દેખો. જિમ-પર અભાવઈ નાસ્તિત્વસ્વભાવ અનુભવિઈ છઈ, તિમ-નિજભાવઈ અસ્તિત્વસ્વભાવ પણિ અનુભવિઈ છઈ; તે માટિ-અસ્તિસ્વભાવ લેખઈ છઈ. ૧૮૬.

૬

નહિં તો-સકલશૂન્યતા હોવઈ.

નાસ્તિભાવ પરભાવઈ જી.

પરભાવઈ પણિ સત્તા કહતાં,

એક રૂપ સવિ પાવઈ જી.

સત્તા જેમ અસત્તા ન કુરઈ,

વ્યંજક અમિલન વશથી જી.

છતો શરાવગંધ નવિ ભાસઈ,

જિમ વિણુ નીર ફરસથી જી. ૧૮૭.

જે-અસ્તિસ્વભાવ ન માંનઈ, તો-પરભાવાપેક્ષાઈ: જિમ-નાસ્તિતા,તિમ-સ્વભાવાપેક્ષાઈ: પણિ નાસ્તિતા થતાં, સકલશૂન્યતા થાઈ. તે માટિ-સ્વદ્રવ્યાધપેક્ષાઈ: અસ્તિસ્વભાવ સર્વથા માનવો. ૧.

પાઠા૦ ૧. ભાવરૂપ રૂપતા-પાલિ૦ ભાવરૂપ તે. ભા૦

પરભાવઈ-પરદ્રવ્યાધપેક્ષાઈ: નાસ્તિસ્વભાવ કહિઈ. પર-ભાવઈ: પણિ-સત્તા-અસ્તિ સ્વભાવ કહતાં-સર્વ સર્વસ્વરૂપઈ અસ્તિ થયું; તિવારિ-જગ એકરૂપ થાઈ. તે તે-સક્લશાસ્ત્રવ્યવહારવિરૂદ્ધ છઈ, તે માટિ-પરાપેક્ષાઈ નાસ્તિસ્વભાવ છઈ. ૨.

“સત્તા: તે-સ્વભાવઈ વસ્તુમાંહિ જણાઈ છઈ, તેમાટિ-સત્ય છઈ. અસત્તા: તે-સ્વજ્ઞાનઈ પરમુખનિરીક્ષણ કરઈ છઈ, તેમાટિ-કલ્પનાજ્ઞાનવિષયપણઈ અસત્ય છઈ.” એહવું-ઐશ્વર્ય મત છઈ, તે ખંડવાનઈ કહઈ છઈ—

સત્તાની પરિં તત્કાલ અસત્તા જે નથી સ્પુરતી, તે-વ્યંજક અણુમિલ્યાના વશથી, પણિ-તુચ્છપણા થકી નહીં; જિમ-છતોઈ શરાવનો ગંધ નીરસ્પર્શવિના જણાઈ નહીં, ઇતાવતા-અસત્ય નહી. કેટલાઈક-વસ્તુના ગુણ: સ્વભાવઈ જ જણાઈ છઈ: કેટલાઈક-પ્રતિનિયતવ્યંજકવ્યંજક છઈ: એ વસ્તુ-વૈચિત્ર્ય છઈ. પણિ-એકઈની તુચ્છતા કહિઈ, તે-ધણે વ્યવહાર વિલોપાઈ. ઉક્તં ચાસ્માભિર્માષારહસ્યપ્રકરણે—

તે હુંતિ પરાવેક્ષ્વા, વંજયમુહદંસિણો ત્તિ ણ ય તુચ્છા ।

દિદ્દમિણં વેચિત્તં, સરાવકળ્પૂરમંધાણં ॥ ૧ ॥ इति ॥ ૧૮૭.

નિજ નાના પર્યાયઈ “તેહ જ

દ્રવ્ય એહ” ઈમ કહિઈ છ.

નિત્ય સ્વભાવ અનિત્ય સ્વભાવઈ,

પજજયપરિણુતિ લાહીઈ છ.

છતી વસ્તુનઈ રૂપાંતરથી નાશઈ,

દ્વિવિધા ભાસઈ છ,

વિશેષનઈં સામાન્યરૂપથી,

ચૂલત્યંતર નાશઈં છ. ૧૮૮.

નિજ કં આપણા, જ-કમભાવી નાના પર્યાય: શ્યામત્વ: સંતત્વાદિક:; તે-ભેદક છઈં. તઈં હુતઈં, પણિ-“એ દ્રવ્ય: તેહ જ, જ-પૂર્વિ અનુભવિઉં હુતું.” એ જ્ઞાન, જેહથી થાઈં છઈં, તે નિત્ય-સ્વભાવ કહિઈં.

“ તદ્ભાવાવ્યયં નિત્યમ્ ૫. ૩૦. ” ઇતિ. સૂત્રમ્, “ મધ્વં-સામ્પ્રતિયોગિત્વં નિત્યત્વમ્ ” ઇત્યસ્યાપ્યત્રૈવ પર્યવસાનમ્, કેનચિદ્ રૂપેણૈવ તલ્લક્ષણવ્યવસ્થિતે: ॥ ૩.

અનિત્ય-સ્વભાવ: પર્યાય પરિણતિ લહિઈં. જેહઈં રૂપઈં-ઉત્પાદ: વ્યય: છઈં, તેણઈં-અનિત્ય સ્વભાવ છઈં. છતી વસ્તુનઈં રૂપાંતરથી-પર્યાયવિશેષથી નાશ છઈં, તેણઈં કરી-એ દ્વિવિધા-“આ રૂપઈં-નિત્ય: આ રૂપઈં-અનિત્ય:” એ વૈચિત્રી ભાસઈં છઈં. વિશેષનઈં: સામાન્ય રૂપથી અન્વયઈં નિત્યતા, જિમ-ઘટ નાશઈં, પણિ-મૃદ્દ્રવ્યાનુવૃત્તિ. તથા-સામાન્યનઈં: મૃદ્દાદિકનઈં પણિ-સ્થૂલા-ર્યાંતર-ઘટાદિક નાશઈં અનિત્યતા, “ ઘટરૂપેણ મૃત્નષ્ટા ” ઇ-તિમતીતે: । ૧૮૮.

જે નિત્યતા ન છઈં તો,

અન્વય વિના ન કારય હોવઈં છ,

કારયકાલે અછતું કારણ,

પરિણતિરૂપ વિગોવઈં છ.

પાઠો ૧. અનિત્યત્વમ્, તર્કણાયમ્. અને નિત્યતા. ભાગ થી નિત્યતા. પાલિ

અનિત્યતા જો નહીં સર્વથા,
અર્થક્રિયા તો ન ઘટઈ જી,
દલનિ કારણરૂપ પરિણુતિ,
અનુત્પન્ન તો વિઘટઈ જી. ૧૮૯.

જો-નિત્યતા નથી, અનઈ-એકાંતક્ષણિક જ સ્વલક્ષણુ છઈ,
તો-કારણના અન્વય વિના કાર્ય ન નીપજઈ. જે માટિ-કારણક્ષણુ
કાર્યક્ષણુત્પત્તિકાંલઈ નિહૈંતુકનાશ અનુભવતો અછતો છઈ, તે-
કાર્યક્ષણુપરિણુતિ કિમ કરઈ? અછતોઈ કારણક્ષણુ કાર્યક્ષણુ કરઈ,
તો ચિરનષ્ટકારણથી: અથવા-અનુત્પન્ન કારણથી: કાર્ય નીપનું
જોઈઈ. ઇમ તો-કાર્ય કારણભાવની વિડંબના થાઈ. “અવ્યવહિત
જ કારણક્ષણુ કાર્યક્ષણુ કરઈ” ઇમ કહિઈ, તોઈ-રૂપાલોકમનસ્કા-
રાદિકનેઈ વિષઈ: ઉપાદાન આલોકાદિકનેઈ વિષઈ: નિમિત્ત, એ-
વ્યવસ્થા કિમ ઘટઈ? જે માટઈ-અન્વયવિના શક્તિમાત્રઈ ઉપા-
દાનતા નિમિત્તમાંહિં પણિં કહી^૨ સકાઈ, તે માટઈ-ઉપાદાન તે
અન્વયી માનવું. અન્વયિપણું: તે જ-નિત્યસ્વભાવ.

હિવઈજો-સર્વથા નિત્યસ્વભાવ માનઈ, અનઈ-અનિત્ય સ્વભાવ
સર્વથા ન માનઈ તો-અર્થ-ક્રિયા ન ઘટઈ. જે માટઈ-દલનઈ-
કારણનઈ, કાર્યરૂપતાપરિણુતિ-કથંચિત્ ઉત્પન્નપણું જ આઠ્યું,
સર્વથા અનુત્પન્નપણું વિઘટિઉં. અનઈ જો ઇમ કહિઈ-
“કારણુ: તે-નિત્ય જ, તદ્વૃત્તિ કાર્ય: તે-અનિત્ય જ.” તો-કાર્ય-
કારણનઈ અભેદસંબંધ કિમ ઘટઈ? ભેદસંબંધ માનઈ, તો-તત્સં-
બંધાન્તરાદિગવેષણુઈ અનવસ્થા થાઈ. તેમાટિ-કથંચિત્ અનિત્ય-
સ્વભાવ પણિ માનવો. ૪. ૧૮૯.

પાઠા૦ ૧. કલ્પણુરૂપાદિકનેઈ. તર્ક૦ પાલિ૦ ભા૦ ૨. નિશ્ચિતમ્. તર્ક૦
પાલિ૦ ૩. કહી ન સકાઈ. પાલિ૦. તર્ક૦

સ્વભાવનઈ એકાધારત્વઈ

એક સ્વભાવ વિલાસો ૭,

અનેક દ્રવ્ય-પ્રવાહ એહનઈ,

અનેક સ્વભાવ પ્રકાશો ૭.

વિણુ એકતા વિશેષ ન લહિઈ,

સામાન્યનઈ અભાવઈ ૭,

અનેકત્વ વિણુ સત્તા ન ઘટઈ,

તિમ જ વિશેષ અભાવિં ૭. ૧૬૦.

સ્વભાવ-જે સહુભાવી ધર્મ, તેહનઈ-આધારત્વઈ, એકસ્વ-ભાવઃ જિમ-રૂપઃ રસઃ ગંધઃ સ્પર્શઃ નો આધાર ઘટાદિઃ એક કહિઈ. નાનાધર્માધારત્વઈ એક સ્વભાવતાઃ નાનાક્ષણાનુગતત્વઈ નિત્યસ્વભાવતાઃ એ વિશેષ જાણવો. ૫.

ગૃહાદિક દ્રવ્યનો સ્થાસઃ કોશઃ કુશૂલાદિકઃ અનેક દ્રવ્ય પ્રવાહ છઈ, તેણુઈ-અનેક સ્વભાવ પ્રકાસઈ. પર્યાયપણિ આદિદ્રવ્ય કરિઈ, તિવારઈ-આકાશાદિદ્રવ્યમાહિં પણિ-ઘટાકાશાદિભેદઈઃ એ [અનેકત્વ] સ્વભાવ દુર્લભ નહોં.

એકસ્વભાવ વિના, સામાન્યાભાવઈ, વિશેષ ન પામિઈ. વિશેષાભાવઈ અનેકસ્વભાવ વિના સત્તા પણિ ન ઘટઈ, તેમાટિં-એકાનેક ૨. સ્વભાવ માન્યા જ્ઞેઈઈ; ૧ ૬. ૧૬૦.

પાઠા૦ ૧. તિમ જ-વિશેષ વસ્તુનો અભાવ તોપણિં માન્યું જ જ્ઞેઈએ, તે માટે કહઈ છઈ. પાલિ૦

ગુણુ-ગુણિનર્થ સંજ્ઞા:સંખ્યાદિક્લેદ્યં
 લેદસ્વભાવો: ૭,
 અલેદવૃત્તિ સુલક્ષણુ ધારી હોઈ
 અલેદ સ્વભાવો: ૭.
 લેદ વિના એકત્વ સર્વાનિં તેણું,
 વ્યવહાર વિરોધો ૭.

વિણુ અલેદ કિમ નિરાધારનો,
 ગુણુપજ્જવનો ધોધો ૭. ૧૯૧.

ગુણુ-ગુણિનર્થ: પર્યાય-પર્યાયિનર્થ: કારક-કારકિનર્થ:, સંજ્ઞા:
 સંખ્યા:લક્ષણુદિક્લેદ્યં કરી, લેદ સ્વભાવ: બણુવો. અલેદની
 જ-વૃત્તિ. તે-લક્ષણુવંત અલેદ સ્વભાવ બણુવો.

લેદસ્વભાવ ન માનિર્થ, તો-સર્વ દ્રવ્ય: ગુણુ: પર્યાય: નર્થ
 અક પણુ હોઈ. તેણુઈ કરી-“ इदं द्रव्यम्, अयं गुणः, अयं
 पर्यायः ” એ વ્યવહારનો વિરોધ હોઈ. અનર્થ-અલેદ સ્વભાવ
 ન કહિર્થ, તો-નિરાધાર ગુણુ-પર્યાયનો ધોધ ન થયો જોઈ. આધા-
 રાયનો અલેદ વિના બીજે સંબંધ જ ન થઈ.

અત્ર-પ્રવચનસારગાથા—

પવિભક્તપદેસત્તં પુથક્તમિદિ સાસણં હિ વીરસ્સ ।

અણ્ણત્તમત્તભાવો ણ ત્તભવં ભવદિ કથમેગં ॥ ૨. ૧૪. ॥

॥ इति ॥ ૭. ૮. ૧૯૧.

શક્તિ અવસ્થિત નિજરૂપાન્તર

ભવનિ ભવ્ય-સ્વભાવોઃ જી.

ત્રિહું કાલિં મિલતા પરભાવિં

અભવન અભવ્ય-સ્વભાવોઃ જી.

શૂન્યભાવ વિણુ ભવ્ય સ્વભાવિં

કટ કાર્યનઈ યોગઈ જી.

અભવ્યભાવ વિણુ દ્રવ્યાન્તરતા

થાઈ દ્રવ્ય સંયોગઈ જી. ૧૯૨.

અનેક કાર્ય કરણશક્તિક જ-અવસ્થિત દ્રવ્ય છઈ, તેહનઈ-
ક્રમિક વિશેષાન્તરાવિભાવઈ અભવ્ય-ભવ્ય સ્વભાવઃ કહિઈ.
ત્રિહું કાલિં-પર દ્રવ્યમાહિ ભિલતાં પણિ-પરસ્વભાવઈ ન પરિ-
ણમવું, તે-અભવ્યસ્વભાવ કહિઈ.

અન્નોન્નં પવિસંતા દેતા ઓગાસમણમણસ્સ ।

મેલંતા વ્વિય ણિચ્ચં સગસગભાવં ણ વિજહંતિ ॥ ૧ ॥

ભવ્ય સ્વભાવ વિના, ખોટા કાર્યનઈ યોગઈ શૂન્યપણું થાઈ.
પરભાવઈ ન હેઈ, અનઈ-સ્વભાવઈ-ન હોઈ, તિવારે-ન હોઈ જ.
અનઈ-અભવ્ય સ્વભાવ ન માનઈ, તે-દ્રવ્યનઈ સંયોગઈ; દ્રવ્યાં-
તરપણું થયું જેઈ ઈ, જ માટિં-ધર્માધર્માદિકનઈ; જીવ-પુદ્ગલા-
દિકનઈ; એકાવગાહનાવગાઠકારણઈ કાર્ય સંકર, અભવ્યસ્વભાવઈ જ
ન થાઈ. તત્તદ્દ્રવ્યનેઈ તત્તકાર્યહેતુતાકદપન પણિ અભવ્યત્વ-
સ્વભાવગર્ભ જ છઈ

પાઠા૦ ૧. સ્વભાવે હોઈ, તિવારે-ભવ્ય હોઈ. પાલિ૦ તર્ક૦
૧૭

“ આત્માદેઃ સ્વવૃત્ત્યનન્તકાર્યજનનશક્તિર્ભવ્યતા, તત્તત્સહકારિસમવધાનેન તત્તત્કાર્યોપધાયકતાશક્તિશ્ચ તથાભવ્યતા તથાભવ્યતયેવાનતિપ્રસન્નઃ ” ઇતિ તુ હરિભદ્રાચાર્યાઃ । ૯. ૧૦ ૧૯૨.

૧૨

પરમભાવ પારિણામિકભાવઃ

પ્રધાનતાઈ લીજઈ જી.

એ વિણુ મુખ્યરૂપ કિમ દ્રવ્યઈ

પ્રસિદ્ધ રીતિ દીજઈ જી ?

એ સામાન્ય સ્વભાવ ઇગ્યારહ,

સકલ દ્રવ્યનઈ ધારો જી.

આગમ અર્થ વિચારીનઈ જગિ,

સુજસ-વાદ વિસ્તારો જી. ૧૯૩.

સ્વલક્ષણીભૂત પારિણામિકભાવઃ, પ્રધાનતાઈ પરમભાવ-સ્વભાવ કહિઈ. જિમ-જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્મા.

એ પરમભાવ સ્વભાવ ન કહિઈ, તે-દ્રવ્યનઈ વિષઈ, પ્રસિદ્ધ રૂપ કિમ દીજઈ ? અનંતધર્માત્મક વસ્તુનઈ એક ધર્મપુરસ્કારઈ બોલાવિઈ, તેહજ-પરમભાવનું લક્ષણ. ૧૧.

એ-૧૧ સામાન્ય સ્વભાવ સર્વ દ્રવ્યનઈ ધારવા.

એહવા આગમ અર્થ વિચારીનઈ જગમાંહિ સુચશ વિસ્તારો. ૧૯૩.

હિવઈ-આગલીઠાળે ચેતનદ્રવ્યનું સ્વરૂપ વર્ણવઈ છઈ, તે જણોજી:-

પાઠા૦ ૧. શકયા મવ્યઃ તર્ક૦

લાલા ૧૨ મી.

[૭ હો સંઘવ નામ સુહામણ્—એ દેશી]

૧

૭ હો ચેતનભાવઃ તે ચેતના,

લાલા ઉલટ અચેતન ભાવઃ

૭ હો ચેતનતા વિણુ જીવનઈ,

લાલા થાઈ કર્મ અભાવ. ૧૯૪

ચતુરનર ધારો અર્થ વિચાર.

જહથી ચેતનપણાનો વ્યવહાર થાઈ, તે ચેતન સ્વભાવઃ,
તેહથી-ઉલટો, તે-અચેતન સ્વભાવઃ જો-જીવનઈ' ચેતનસ્વ-
ભાવ ન કહિઈ, તે-રાગદ્વેષચેતનારૂપકારણુ વિના જ્ઞાનાવરણાદિ
કર્મનો અભાવ થાઈ.

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

યત ઉક્તમ્—

સ્નેહાભ્યક્તશરીરસ્ય રેણુના શ્લિષ્યતે યથા ગાત્રમ્ ।

રાગદ્વેષક્લિન્નસ્ય કર્મવન્ધો ભવત્યેવમ્ ॥ ૧ ॥ ઇતિ । ૧૯૪.

૨

૭ હો જો ચેતનતા સર્વાથા,

લાલા વિના અચેતનભાવ

૭ હો ધ્યાન-ધ્યેયઃ ગુરુ-શિષ્યઃની,

લાલા સી અપ શુદ્ધ સ્વભાવ? ૧૯૫. ચતુ૦.

પાઠા૦ ૧ દ્વેષ૨૫. ભા૦

જો-જીવનઈં સર્વથા ચેતનસ્વભાવ કહિઈં, અચેતન સ્વભાવ ન કહિઈં, તો-અચેતન કર્મનો-કર્મ દ્રવ્યોપસ્થાપનતચેતનાવિકાર વિના શુદ્ધ સિક્ક સદૃશપણુ' થાઈં, તિવારઈં-ધ્યાન-ધ્યેય: ગુરુ-શિષ્ય:ની સી ખપ થાઈં? સર્વ શાસ્ત્રવ્યવહાર ઈમ ફેક થઈં જાઈં. શુદ્ધનઈં અવિદ્યાનિવૃત્તઈં પણિ' સ્યો ઉપકાર થાઈં? તે માટઈં- " અલવણા યવાગૂ: " ઇતિ વત્ " અચેતન આત્મા " ઇમ પણિ કથંચિત્ કહિઈં. ૧૯૫.

૩

જી હો મૂર્તભાવ: મૂરતિ ધરઈં,
લાલા ઉલટ અમૂર્તસ્વભાવ:

જી હો મૂર્તતા ન જીવનઈં,
લાલા તો સંસાર અભાવ. ૧૯૬. ચતુ૦,

મૂર્તિ ક૦ રૂપ: રસ: ગંધ: સ્પર્શાદિ: સન્નિવેશ: તે-જહથી ધરિઈં, તે-મૂર્ત સ્વભાવ: તેહથી વિપરીત તે-અમૂર્તસ્વભાવ: જો-જીવનઈં કથંચિત્ મૂર્તતાસ્વભાવ નહીં, તો-શરીરાદિ સંખંધ વિના: ગત્યન્તરસંક્રમ વિના: સંસારનો અભાવ થાઈં. ૧૯૬.

૪

જી હો અમૂર્તતા વિણુ સર્વથા
લાલા મોક્ષ ઘટઈં નહીં તાસ.

જી હો એક પ્રદેશ સ્વભાવતા:
લાલા અખંડ અંધ નિવાસ. ૧૯૭ ચતુર૦

અનર્થે જો-લોકદૃષ્ટવ્યવહારર્થે મૂર્તસ્વભાવ જ આત્માનર્થે માનિર્થ, તો-મૂર્ત: તે-હેતુસહસ્રર્થે પણિ અમૂર્ત ન હોઈ, તિવારર્થે-મોક્ષ ન ઘટઈ. તે માટઈ-મૂર્ત્વસંવલિતજીવનર્થે પણિ અંતરંગ અમૂર્તસ્વભાવ માનવો.

એક પ્રદેશ સ્વભાવ: તે-તે કહિઈ, જો-એકત્વપરિણુતિ અખંડાકાર ખંધ કં સન્નિવેશ, તેહનો-નિવાસ-ભાગનપણું. ૧૯૭.

૫

જ હો અનેકપ્રદેશ સ્વભાવતા:

લાલા ભિન્ન પ્રદેશ સ્વભાવ.

જ હો જો નહીં એક પ્રદેશતા,

લાલા ભેદ હુઈ બહુભાવ. ૧૯૮ ચતુરં

અનેક પ્રદેશ સ્વભાવ: તે કહિઈ, જો-ભિન્ન પ્રદેશયોગઈ: તથા-ભિન્નપ્રદેશકલ્પનાર્થે: અનેક પ્રદેશ-વ્યવહાર-યોગ્યપણું.

જો-એક પ્રદેશ સ્વભાવ ન હોઈ, તો-અસંખ્યાત પ્રદેશાદિ-યોગઈ બહુ વચન પ્રવૃત્તિ-“ એક ધર્માસ્તિકાય ” એ વ્યવહાર ન હોઈ. “ ધણા ધર્માસ્તિકાય ” ઇત્યાદિક થયું જોઈઈ: ૧૯૮.

૬

જ હો કિમ સકંપ નિ:કંપતા ?

લાલા જો ન અનેક પ્રદેશ.

જ હો આજુ સંગતિ પણિ કિમ ઘટઈ

લાલા દેશ-સકલ આદેશ ? ૧૯૯. ચતુરં

જો-અનેક પ્રદેશ સ્વભાવ દ્રવ્યનંદી ન કહિઈ, તો-ઘટાદિક અવયવી-દેશથી-સકંપ: દેશથી-નિષ્કમ્પ:દેખિઈ છઈ, તે કિમ મિલઈ? “અવયવ કંપઈ પણિ અવયવી નિષ્કમ્પ.” ઈમ કહિઈ, તો-ચલતિ એ પ્રયોગ કિમ થાઈ? દેશવૃત્તિકંપનો જિમ પરંપરા સંબંધ છઈ, તિમ-દેશવૃત્તિકંપાભાવનો પણિ પરંપરા સંબંધ છઈ. તે માટિ-“દેશથી ચલઈ છઈ: દેશથી નથી ચલતો:” એ અસ્ખલિત વ્યવહારઈ અનેકપ્રદેશસ્વભાવ માનવો.

તથા-અનેક પ્રદેશસ્વભાવ ન માનિઈ, તો-આકાશાદિદ્રવ્યઈ, અણુસંગતિ કહિતા-પરમાણુ-સંયોગ, તે-કિમ ઘટઈ? ૧૯૯.

એહજ યુક્તિ વિસ્તારી દેખાડઈ છઈ—

૭ હો દેશ-સકલભેદઈ દ્વિધા

લાલા દીઠી જગમાં વૃત્તિ.

૭ હો પ્રત્યેકઈ દૂપણુ તિહાં,

લાલા ખોલઈ સમ્મતિવૃત્તિ. ૨૦૦ ચતુર૦

એક:- વૃત્તિ-દેશથી છઈ: જિમ-કુંડઈ બદર; નંદી ખીજ: સર્વથી છઈ, જિમ-સમાનવસ્ત્રદ્વયની. તિહાં-પ્રત્યેકઈ દૂપણુ સમ્મતિવૃત્તિ ખોલઈ છઈ. પરમાણુનંદી આકાશાદિકઈ દેશવૃત્તિ માનતા: આકાશાદિકના પ્રદેશ અનિચ્છતાં પણિ આવઈ. અનંદી-સર્વતોવૃત્તિ માનતા: પરમાણુ આકાશાદિ પ્રમાણુ થઈ બઈ. ઉભ-યાભાવઈ તો-પરમાણુનંદી અવૃત્તિપણુજ થઈ.

“યાવદ્દિશેષાભાવસ્ય સામાન્યાભાવનિયતત્વાત્-” ઇત્યાદિ। ૨૦૦.

જ હો ભાવ સ્વભાવહ અન્યથા.

લાલા છર્ષ વિભાવઃ વડ વ્યાધિ.

જ હો એ વિણુ ન ઘટર્ષં જીવનર્ષં

લાલા અનિયત કર્મ ઉપાધિ. ૨૦૧ ચતુરં

સ્વભાવથી જ અન્યથાભાવઃ તે-વિભાવ સ્વભાવઃ કહિઈ. તે-મહા વ્યાધિ રૂપ છઈ. એ વિભાવ-સ્વભાવ માન્યા વિના જીવનર્ષં, અનિયત કહતાં-નાના દેશકાલાદિવિપાકી કર્મ ઉપાધિ ન લાગે બેઈઈ.

“ ઉપાધિસમ્બન્ધયોગ્યતા હિ વિભાવસ્વભાવઃ ” ૨૦૧.

જ હો શુદ્ધભાવ કેવલપણું

લાલા ઉપાધિકજ અશુદ્ધ.

જ હો વિણુ શુદ્ધતા, ન મુક્તિ છર્ષ.

લાલા લેપ ન, વિગર અશુદ્ધ. ૨૦૨ ચતુરં

કેવલપણું કં-ઉપાધિભાવરહિતાન્તર્ભાવપરિણુતઃ તે-શુદ્ધ-સ્વભાવઃઉપાધિજનિતબહિર્ભાવપરિણામને યોગ્યતાઃ તે-અશુદ્ધ-સ્વભાવઃ છઈ. બે-શુદ્ધ સ્વભાવ ન માનિઈ, તે-મુક્તિ ન ઘટઈ. બે-અશુદ્ધસ્વભાવ ન માનિઈ, તે-કર્મનો લેપ ન ઘટઈ. અત એવ-“ શુદ્ધસ્વભાવનર્ષં કદાપિ અશુદ્ધતા ન હોઈ, અશુદ્ધસ્વભાવનર્ષં પછઈ પણિ શુદ્ધતા ન હોઈ ” એ વેદાન્ત્યાદિ મત નિરાકરિઈ. હમયસ્વભાવ માનિઈ, ડોઈ દૂષણ ન હુઈ, તે વતી. ૨૦૨.

પાઠાં ૧. પરિણુમન. ભાં

જ હો નિયમિત એક સ્વભાવ જે,
લાલા ઉપચરિઈ પરઠાણુ.

જ હો તે ઉપચરિત સ્વભાવ છઈ,
લાલા એ વિણુ કિમ પરનાણુ ? ૨૦૩ ચતુર૦

નિયમિત-એકસ્થાનિ નિર્દારિઈ, જ-એક સ્વભાવ, પર-સ્થાનકિ ઉપચરિઈ, તે-ઉપચરિત સ્વભાવ હોઈ. તે-ઉપચરિત સ્વભાવ ન માનિઈ, “ સ્વ-પર૦યવસાયિજ્ઞાનવંત આત્મા ” કિમ કહિઈ ? તે માટઈ-જ્ઞાનનઈ સ્વવિષયત્વઃ તે-અનુપચરિત છઈ, પણિ-પરવિષયત્વઃ તે-પરાપેક્ષાઈ-પ્રતીયમાનપણુઈઃ તથા-પરનિરુપિતસંબંધપણુઈ ઉપચરિત છઈ. ૨૦૩.

જ હો કર્મઃસહઃજ બિ ભેદ તે,
લાલા મૂર્ત અચેતન ભાવ.

જ હો પ્રથમ જીવનિ સિદ્ધનઈ,
લાલા અપર પરજ્ઞસ્વભાવ. ૨૦૪. ચતુ૦.

તે-ઉપચરિતસ્વભાવ ૨. પ્રકાર છઈ, એક-કર્મજનિતઃ એક-સ્વભાવજનિતઃ તિહાં-પુદ્ગલ સંબંધઈ જીવનઈ મૂર્તપણુઃ-અનઈ-અચેતનપણુઃ જે કહિઈ છઈ, તિહાં-ગૌર્વાદીકઃ એ રીતિં ઉપચાર છઈ, તે-કર્મજનિત છઈ. તે માટિં-તે કર્મજ ઉપચરિતસ્વભાવ છઈ. તે જીવને અપર કહતાં-બીજે, જે-સહજ ઉપચરિતસ્વભાવ, તે-સિદ્ધનઈ પરજ્ઞપણુ, તિહાં-કોઈ કર્મોપાધિ છઈ.

૧. પાઠા૦ છઈ નહીં. પાલિ૦

તદુક્તમાચારસૂત્રે—

“ અકમ્મસ્સ વવહારો ણ વિજ્જદ, કમ્મુણા ઉવાહી જાયતિ ”

ત્તિ ॥ ૨૦૪.

૧૨

ૐ હો દસઠં વિશેષસ્વભાવ એ,

લાલા સખ ઇકવીસ સંભાલિ.

ૐ હો સવિહું પદ્મગલઃ જીવઃ નઠં,

લાલા પત્રરભેદ છઠં કાલિ. ૨૦૫. ચતુ૦.

એ દસઠં વિશેષસ્વભાવ, નિયતદ્રવ્યવૃત્તિ માટઠં. એ મધ્યે પૂર્વોક્ત ૧૧. સામાન્યસ્વભાવ લેલિઠં, તિવારઠં-સવં મિલીનઠં એકવીસ સ્વભાવ યાઠં. પુદ્મગલઃ જીવઃ નઠં એ ૨૧. ઠં સ્વભાવ હોઠં. તથા-કાલ દ્રવ્યનઠં વિષઠં ૧૫ સ્વભાવ હોઠં, ૨૧. માહિથી ૬. કાલિઠં, તિ વારઠં. ૨૦૫. જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

તે કિમ છઠં ? તે-કહ્ઠં છઠં—

૧૩

ૐ હો બહુ પ્રદેશઃ ચિતઃ મૂર્તતાઃ,

લાલા વિભાગ શુદ્ધઃ અશુદ્ધઃ.

ૐ હો ટાલી આદિમ સંજુઆ.

લાલા સોલ ધરમ મુખ શુદ્ધ. ૨૦૬. ચતુ૦.

બહુપ્રદેશ કહ્ઠતાં-અનેકપ્રદેશસ્વભાવ ૧. ચિત્ ક૦-ચેતન-સ્વભાવ ૨. મૂર્તત્વસ્વભાવ ૩. વિભાગસ્વભાવ ૪. શુદ્ધસ્વભાવ ૫. અશુદ્ધસ્વભાવ ૬. એ ૬. કાલિઠં, તિવારઠં-કાલનઠં ૧૫ સ્વભાવ

૧૮

થાઈ. ધર્માસ્તિકાયઃ અધર્માસ્તિકાયઃ આકાશાસ્તિકાયઃ નઈં, આદિમ કહતાં—અનેક પ્રદેશસ્વભાવઃ, તે સંયુત કરિઈં, ખીજ પ. ટાલિઈં, તિવારઈં—૧૬ સ્વભાવ થાઈં.

एकविंशतिभावाः स्युर्जीव-पुद्गलयोर्मताः ।

ધર્માદીનાં ષોડશ સ્યુઃ, કાલે પચ્ચદશ સ્મૃતાઃ ॥ ૧ ॥. ૨૦૬.

૧૪

ૐ હો પ્રમાણુઃ નયઃનઈં અધિગમઈં,
લાલા જાણી એહ સ્વભાવ.

ૐ હો સુજસવિબુધજનસંગતિં,

લાલા ધરો ચિત્તિ શુભ ભાવ. ૨૦૭. ચતુર૦

એ ૨૧. સ્વભાવ પ્રમાણુઃ નયઃનઈં અધિગમઈં કહતાં—જ્ઞાનઈં જાણીનઈં, સુજસ-શોભન અનુયોગ પરિજ્ઞાન-યશવંત જે-વિબુધ-પંડિત, તેહની-સંગતિં કરી, સર્વ શંકાદોષ ટાલી, ચિત્તમાંહિં શુભ ભાવ ધરો. ૨૦૭

હવઈં-સ્વભાવનો અધિગમ નયઈં કરી દેખાડઈં છઈં—

લાલ ૧૩.

(રાગ ઘોરણી-નયરી અથોધ્યા વતી રે. એ દેશી.)

૧

સ્વદ્રવ્યાદિકત્રાહકઈં રે,

અસ્તિસ્વભાવ વખાણિ.

પરદ્રવ્યાદિકત્રાહકઈં રે,

નાસ્તિસ્વભાવ મનિ આણિઆ રે. ૨૦૮

ચતુર વિચારિઈં. એ આંચલી.

અસ્તિસ્વભાવ દ્રવ્યનો છર્ષ, તે-સ્વદ્રવ્યાદિગ્રાહક દ્રવ્યા-
ર્થિકનયઈ વખાણાઈ ૧'. નાસ્તિસ્વભાવ છર્ષ, તે-પરદ્રવ્યાદિ-
ગ્રાહક દ્રવ્યાર્થિક નયઈ ૨. ઉક્ત ચ--

“ સર્વમસ્તિ સ્વરૂપેણ, પરરૂપેણ નાસ્તિ ચ । ” ૨૦૮

૨

ઉત્પાદ-વ્યયગૌણુતારે,

સત્તાગ્રાહકિ નિત્ય.

કોઈક પર્યાયાર્થિકઈ રે.

જાણે સ્વભાવ અનિત્યો રે. ૨૦૯ ચતુર૦

ઉત્પાદઃવ્યયઃગૌણત્વઈ સત્તાગ્રાહક દ્રવ્યાર્થિકનયઈ નિત્ય
સ્વભાવ કહિઈ ૩. કોઈક પર્યાયાર્થિક નય-ઉત્પાદઃવ્યયઃ ગ્રાહક
હોઈ, તેણુઈ કરી-અનિત્યસ્વભાવ જાણે. ૪. ૨૦૯

૩

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

ભેદ કલ્પનારહિતથી રે,

ધારે એક સ્વભાવ.

અન્વયદ્રવ્યાર્થિકનયઈ રે,

અનેક દ્રવ્ય સ્વભાવો રે. ૨૧૦. ચતુર૦

ભેદકલ્પનાનિરપેક્ષ શુદ્ધદ્રવ્યાર્થિકનયઈ:-એકસ્વભાવ જાણે।
૫. અન્વયદ્રવ્યાર્થિકનયઈ અનેક સ્વભાવ ૬.

“ કાલાન્વયે સત્તાગ્રાહકો દેશાન્વયે ચાન્વયગ્રાહકો નયઃ
પ્રવર્ત્તે ॥ ” ૨૧૦.

પાઠાન્તર-૧. તિહાં અસ્તિ સ્વભાવ કહિઈ. પાલિ૦

सद्भूतव्यवहारथी रे,

गुणुगुणुयादिकभेद.

भेद उत्पत्त्या रक्षितथी रे,

जालो तास अभेदो रे. २११. यतुर०

सद्भूतव्यवहारनयथी गुणु-गुणीः पर्याय-पर्यायीनो भेद-
स्वभाव ७. भेदकल्पना रक्षित शुद्ध द्रव्यार्थिकनयथी अभेद
स्वभाव ८.

यत्र कल्प्यमानस्यान्तर्निर्णीतत्वेन ग्रहः, तत्रेकेस्वभावः,
यथा 'घटोऽयम्' इति । यत्र त्रिषयविषयिणो वैविकत्येन ग्रहः,
तत्राभेदस्वभावः, यथा-'नीलो घटः' इति । सारोपासाध्यवसानयो-
निरूढत्वार्थमयं प्रकारभेदः ८ । प्रयोजनवत्यौ तु ते यदृच्छानिमि-
त्तकत्वेन, न स्वभावभेदसाधके, इति परमार्थः (?) ॥ २११.

५

परमभाव आहुकनयर्थ रे,

अव्य-अअव्यपरिणाम.

शुद्ध अशुद्धतेहथी रे.

येतन आत्मारामो रे. २१२. यतुर०

अव्य स्वभावः अनर्थ-अअव्य स्वभावः अ-२. परम-
भावआहुकनयर्थ जालुवा. अव्यतास्वभाव निरूपित छर्थः अअव्यताः
उत्पन्न स्वभावनीः तथा-परभावनीः साधारणु छर्थ. ते माटि-छंछं

पाठ-तर-१. सारोपाध्यवसानयो. ला०

અસ્તિઃ નાસ્તિઃ સ્વભાવનીપરિઈ સ્વ-પરદ્રવ્યાદિઆહક નય ૨.
પ્રવૃત્તિ ન હેઠ. શુદ્ધાશુદ્ધપાણુઈ 'સંમુગ્ધ જે પરમ ભાવ આહક નયઃ
તેણુઈ કરી-આત્મારામનઈ ચેતન સ્વભાવ કહિઈ.

૬
અસદ્ભૂતવ્યવહારથી રે,
ચેતન કર્મઃ નો-કર્મઃ
પરમભાવઆહકનયઈ રે,
તેહુ અચેતન ધર્મો રે. ૨૧૩ ચતુર૦

અસદ્ભૂત વ્યવહાર નયથી-કર્મઃ જ્ઞાનાવરણાદિક, નોકર્મઃ
મન-વચન-કાયા, પશુ-ચેતન કહિઈ, ચેતનસંયોગકૃત પર્યાય તિહાં
છઈ, તે માટઈ. “ઈદં શરીરમાવશ્યકં જાનાતિ” ઇત્યાદિવ્યવહારો-ડ
ત એવ મથતિ, ‘ઘૃતં દદતિ’ ઇતિવત્” પરમભાવઆહકનયઈ-તે-
કર્મઃ નોકર્મઃ અચેતન સ્વભાવ કહિઈ, જિમ-ધૃત અનુષ્ઠ
સ્વભાવ. ૨૧૩.

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

૭
અસદ્ભૂતવ્યવહારથી રે,
જીવ અચેનધર્મ.

પરમભાવઆહકનયઈ રે,
મૂરત કર્મઃ નોકર્મઃ રે. ૨૧૪ ચતુર૦

અસદ્ભૂતવ્યવહારનયથી-જીવ અચેતનસ્વભાવ કહિઈ.
અત એવ-“જહોડયમ્, અચેતનોડયમ્” ઇત્યાદિ વ્યવહાર છઈ.

एतेन ‘मां न जानामि’ इति प्रतीत्या विलक्षणाज्ञानसिद्धि-
वेदान्तिनामपास्ता, सदभूतव्यवहारनयग्राह्येणाचेतनस्वभावेनैव तदु-
पपत्तेः ॥ ”

પાઠાન્તર-૧. સંબદ્ધ. પાલિ૦

પરમભાવગ્રાહકનયઈ કર્મઃનોકર્મઃ નઈ મૂર્ત્તસ્વભાવ
કહિઈ. ૨૧૪.

અસદ્ભૂત વ્યવહારથી રે,
જીવ મૂર્ત્ત પણિ હોઈ.
પરમનયઈ પુદ્ગલ વિનારે.

દ્રવ્ય અમૂર્ત્ત તું જોયો રે. ૨૧૫ ચતુર૦

અસદ્ભૂતવ્યવહારનયથી:જીવનઈ મૂર્ત્તસ્વભાવ પણિ કહિઈ.
અત એવ “ અયમાત્મા દૃશ્યતે, અમુમાત્માનં પશ્યામિ ” એ વ્યવહાર
છઈ. એ સ્વભાવેજ “ રક્તૌ ચ પદ્મપ્રભ-વાસુપૂજ્યૌ ” ઇત્યાદિ વચન
છઈ. પરમભાવગ્રાહકનયઈ: પુદ્ગલ દ્રવ્ય વિના, બીજા સર્વ
દ્રવ્યનઈ અમૂર્ત્તસ્વભાવ કહિઈ. ૨૧૫.

ઉપચારઈ પણિ પુદ્ગલિં રે,
નહીં અમૂર્ત્ત સ્વભાવ.

ઉપચરિઈ અનુગમવશિં રે,
વ્યવહારિઈ જે ભાવો રે. ૨૧૬ ચતુર૦

ચેતનસંયોગઈ દેહાદિકનઈ વિષઈ જિમ ચેતનત્વ ઉપચરિઈ
છઈ, તિમ-અમૂર્ત્તત્વ ઉપચરતા નથી. તે માટિ-અસદ્ભૂતવ્યવ-
હારથી પણિ પુદ્ગલનઈ અમૂર્ત્ત સ્વભાવ ન કહિઈ.

“ પ્રત્યાસત્તિદોષઈ-અમૂર્ત્તત્વ તિહાં-કિમ ન ઉપચરિ ? ”

તે ઉપાર કહઈ છઈ-

અનુગમવશિં-એક સંબંધ દોષઈ, જેહ સ્વભાવ વ્યવહ-
રિઈ, તે-ઉપચરિઈ, પણિ-સર્વ ધર્મનો ઉપચાર ન હોઈ.

તથા ચ—

આરોપે સતિ નિમિત્તાનુસરણમ્, ન તુ-‘નિમિત્તમુરૂરીકૃત્યા-
રોપઃ’ ઇતિ ન્યાયોઽત્રાશ્રવણીયઃ, ઇતિ ભાવઃ । ૨૧૬.

૧૦

એ ભાવિં સમતિ ભણિઉં રે,
અનુગત અર્થ અસેસ.

જલ-પય જિમ નવિ વિભજિઈ રે,
યાવત અંત્ય વિસેસો રે. ૨૧૭ ચતુર૦

એ ભાવિં-એ અભિપ્રાયઈ, સમ્મતિગ્રંથમાંહિ કહિઉં છઈ,
જે-અનુગત-અત્યંત સંબંધ, અશેષ કહિતાં-સર્વ, અર્થ,
જલઃપયઃજિમ-ખીરઃનીરઃ પરિં, વિભજિઈ નહીં-પૃથક્ કરિઈ નહીં.
કિહાંતાઈ અંત્ય વિશેષતાઈ-અંત્ય વિશેષઈ-શુદ્ધ પુદ્ગલઃ જીવઃ
લક્ષણઈઃ વિભજિઈ. યથા—

“ ઔદારિકાદિવર્ગણાનિષ્પન્નાચ્છરીરાદેર્જ્ઞાનઘનાસંખ્યેયપ્રદેશ
આત્મા મિત્રઃ ” ઇતિ । અત્ર માથા—

અન્નુન્નાણુગયાણં ‘ઇમં વ તં વ’ ત્તિ વિમયણમજુતં ।

જહ દુદ્ધપાણિયાણં જાવંત વિસેસપજ્જાયા ॥૧.૪૭ ઇતિ॥૨૧૭.

ઇમ કહતાં-“મૂર્તતાઃજે-પુદ્ગલદ્રવ્ય વિભાજક અંત્ય વિશેષ
છઈ, તે-તેહને! ઉપચાર આત્મ દ્રવ્યઈ કિમ હોઈ? અનઈ-જે તે-
વિશેષ નહીં, તે-અન્યોન્યાનુગમઈ અમૂર્તતાને! ઉપચાર પુદ્ગલ-
દ્રવ્યઈ કિમ ન હોઈ? ” એહવી-શંકા કોઈકનઈ હોઈ છઈ, તે-
ટાલવાનઈ કહઈ છઈ—

૧૧

અનભિભૂત જિહાં મૂર્તતારે,
અમૂર્તતા તિહાં નાંહિં.

જિહ્વાં અભિભૂત અમૂર્તતા રે,

મૂર્તિ અનંત્ય તેમાહિં રે. ૨૧૮. ચતુર૦

જિહ્વાં-પુદ્ગલદ્રવ્યઈ મૂર્તતા અભિભૂત નથી, કિંતુ-ઉદ્ભૂત ઇઈ, તિહ્વાં-અમૂર્તતા સ્વભાવ ન હોઈ. તે માટિં-અમૂર્તતા અપુદ્ગલ^૧ દ્રવ્યનો અંત્ય વિશેષ. અનઈ જિહ્વાં-આત્મદ્રવ્યઈ કર્મ-દોષઈ અમૂર્તતા અભિભૂત ઇઈ, તિહ્વાં-મૂર્તતા અનંત્ય અનુ-ગમનિત સાધારણ ધર્મરૂપ હોઈ. તથા ચ—

અન્યોડન્યાનુગમાવિશેષેડપિ ક્વચિદેવ કિચ્ચિત્ કેનચિત્ કય-
ચ્ચિદનુ^૨ ભૂયતે, ઇતિ યથાગમ-વ્યવહારમાશ્રયણીયમ્. ૨૧૮

૧૨

પુદ્ગલનઈ ઇકવીસમો રે,

ઈમ તો ભાવ વિલુત્ત.

તેણિ અસદ્ભૂત નયઈ રે,

પરોક્ષ આણુઅં અમુતો રે. ૨૧૯ ચતુર૦

“ ઉપચારઈ પણિ-અમૂર્ત સ્વભાવ પુદ્ગલનઈ ન હોઈ ” ઈમ કહતાં તો એકવીસમો ભાવ લોપાઈ, તિરવાઈ-एकविंशतिभावाः स्युर्जीवपुद्गलयोर्यताः । એ વ્યન વ્યાધાતથો અપસિદ્ધાંત થાઈ. તે ટાલવાનઈ કાળિં- અસદ્ભૂતવ્યવહારનયઈ: પરોક્ષ જ પુદ્ગલ પરમાણુ ઇઈ, તેહનઈ-અમૂર્ત કહિઈ.

વ્યાવહારિકપ્રત્યક્ષાગોચરત્વમમૂર્તત્વં પરમાણૌ ભાક્તં સ્વીક્રિયતે,
इत्यर्थः । ૨૧૯.

પાડા૦ ૧. પુદ્ગલદ્રવ્ય. ભા૦ સિમ્ભૂયતે. પાલિ૦ મા૦

૧૪૫

૧૩

કાલ-પુદ્ગલાણુતણો રે,

એક પ્રદેશ સ્વભાવ.

પરમનયઈ પરદ્રવ્યનઈ રે,

ભેદ-કલપના અભાવો રે. ૨૨૦ ચતુર૦.

કાલાણુનઈ તથા પુદ્ગલાણુનઈ, પર ભાવ આહક નયઈઃ એક પ્રદેશ સ્વભાવ કહિયઈ. પરદ્રવ્યનઈ—એ ૨. ટાલી, ખીખં દ્રવ્યનઈ ભેદ કલપના રહિત, શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિકઈઃ એક પ્રદેશસ્વભાવ કહિઈ. ૨૨૦.

૧૪

ભેદ-કલપના-યુત નયઈ રે,

અનેક પ્રદેશ સ્વભાવ.

આણુ વિન પુદ્ગલ આણુતણો રે,

ઉપચારઈ તેહ ભાવો રે. ૨૨૧, ચતુર૦.

ભેદ-કલપના સાપેક્ષ અશુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નયઈ, આણુ ક૦ પર-આણુ વિના સર્વ દ્રવ્યનઈ અનેક પ્રદેશસ્વભાવ કહિઈ. અનઈ—પુદ્ગલ પરઆણુનઈ અનેક પ્રદેશ થાવાની યોગ્યતા છઈ, તે માટઈ—ઉપચારઈ અનેક—પ્રદેશસ્વભાવ કહિઈ. કાલાણુમાહિ તે ઉપચાર કારણુ નથી, તેમાટઈ—તેહનઈ સર્વથા એ સ્વભાવ નહીં. ૨૨૧.

૧૫

શુદ્ધાશુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિકઈ રે,

જાણુ વિભાવ સ્વભાવ.

૧૯

શુદ્ધઈ શુદ્ધ સ્વભાવ છઈ રે,
અશુદ્ધઈ અશુદ્ધ સ્વભાવો રે. ૨૨૨. ચતુર૦.

શુદ્ધાશુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નયઈ સંમુખઈ-વિભાવસ્વભાવઃ છઈ.
શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નયઈ-શુદ્ધ સ્વભાવઃ અશુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિકનયઈ-અશુદ્ધ
સ્વભાવઃ બલુવો. ૨૨૨.

અસદ્ભૂત વ્યવહારથી રે.
છઈ ઉપચરિત સ્વભાવ.

એ સ્વભાવ નય યોજના રે,
કીજઈ મનિ ધરિ ભાવો રે. ૨૨૩ ચતુર૦

અસદ્ભૂતવ્યવહાર નયથી ઉપચરિત સ્વભાવ.
એ ભાવ ચિત્તમાંહિ ધરી સ્વભાવ-નય યોજના કીજઈ. ૨૨૩.

એ દિગંબર પ્રક્રિયા કિહાં કિહાં સ્વસમયઈ પણિ ઉપસ્કૃત
કરી છઈ, એહમાંહિ-ચિંત્ય છઈ, તે દેખાડઈ છઈ—

અનુપચરિત નિજ ભાવ જે રે,
તે તો ગુણુ કહવાય.

ઈક દ્રવ્યાશ્રિત ગુણુ કહિયા રે,
ઉભયાશ્રિત પજ્જયો રે. ૨૨૪ ચતુર૦

स्वभावः ते- गुण-पर्यायथी भिन्न न विवर्षिर्षि, न् माटिं-ने
अनुपचरित भावः ते-गुण् न्, उपचरितः ते-पर्याय न्. अत
एव-अेक द्रव्याश्रित-गुण्, उभयाश्रित-पर्याय कडिया,
तथोक्तम्-उत्तराध्ययनेषु—

“ गुणाणमासओ दव्वं एगदव्वस्सिआ गुणा ।

लक्खणं पज्जवाणं तु उभओ अस्सिआ भवे ॥ १ ॥”

“यदि च ‘स्वद्रव्यादिग्राहकेणास्तिस्वभावः, परद्रव्यादिग्राहकेण
नास्तिस्वभावः’ इत्यभ्युपगम्यते, तदोभयोरपि द्रव्यार्थिकविषय-
त्वात्, सप्तभङ्ग्यामाद्यद्वितीययोर्भङ्गयोर्द्रव्यार्थिक-पर्यायार्थिकाश्रयणे
प्रक्रिया भज्येत” इत्याद्यत्र बहु विचारणीयम् ॥ २२४.

१८

स्वभाव भेद सहित कडिया रे, **गार्डेट**
JAINSAIT
धम अे गुण् प्रकार.

हवर्षं लेय पञ्चयना रे, **नम् जयति शासनम्**

सुण्णुं सुजस लंडारो रे. २२५. य०

धमि-अे स्वभावभेदसहित गुण्ना प्रकार कडिया. हवर्ष-
पर्यायना भेद सांभलो. सुयशना लंडार-अेहवा श्रोता-
पुरुषो. २२५.

ढाल १४.३

१

सुण्णुं लेद पञ्चयना, ते दोर्ष प्रकार.

व्यंजनः अर्थः विलेदथी,

१. [राग महेहार-आरग वडिं रे उतावजा-अे दशी. भू०.
छोडी सीमंधर स्वाभीआ. अे दशी पा०]

સંખેપઈ સાર. ૨૨૬.

શ્રી જિનવાણી આદરો.

હવઈ-પર્યાયના ભેદ^૧ સાંભલો. તે-પર્યાય: સંક્ષેપઈ-૨. પ્રકા-
રઈ હોઈ. એક-વ્યંજન પર્યાય: બીજો-અર્થ પર્યાય:^૨ સંક્ષેપઈ
કથા. ૨૨૬.

૨

અનુગત કાલકલિત કહિયો,

વ્યંજન પર્યાય.

વર્તમાન સૂષિમ તિહાં,

અર્થહ પજ્જાય. ૨૨૭. શ્રી જિન૦

જ-જેહનો ત્રિકાલરૂપર્શી પર્યાય, તે-તેહનો વ્યંજનપર્યાય
કહિઈ, જિમ-ઘટાદિકનઈ મૃદાદિ પર્યાય. તેહમાં-સૂક્ષ્મ વર્તમાન-
કાલવર્તી અર્થપર્યાય. જિમ-ઘટનઈ તત્તક્ષણવર્તી^૩ પર્યાય. ૨૨૭.

૩

દ્રવ્ય-ગુણઈ બિહું ભેદ તે,

વલી શુદ્ધ: અશુદ્ધ:

શુદ્ધ દ્રવ્ય વ્યંજન તિહાં,

ચેતનનઈ સિદ્ધ. ૨૨૮. શ્રી જિન૦

પાઠા૦-૧ અધુના ક્રમાગતપર્યાયલક્ષણં વક્ષ્યામઃ इतिन्यायात्.
હવે પર્યાયના ભેદ કહે છે, તે ભવિ પ્રાણી સાંભળો. પા૦ ૨. જાણવો.
શ્રી વીતરાગવાણી ધારો. ભા૦ હે ભવિક પ્રાણી શ્રી વીતરાગ કથિત
વચન સમ્યક્ પ્રકારે કરીને સાંભળીને આદરો. પાલિ૦ ૩. તે પર્યાય. પાલિ૦

તે પ્રત્યેકઈ-૨. પ્રકારઈ હુઈ. એક દ્રવ્યપર્યાયઃ ગુણપર્યાયઃ
ઈમ ભેદથી. તે વહી-શુદ્ધઃ અશુદ્ધઃ ભેદથી ૨. પ્રકારે હોઈ. તિહાં
-શુદ્ધ દ્રવ્યઃ વ્યંજન પર્યાય કહિઈ. ચેતન-દ્રવ્યને સિદ્ધપર્યાય
જણવો, કેવલભાવથી. ૨૨૮.

૪

અશુદ્ધ દ્રવ્ય વ્યંજન બહુ,

મનુબદ્ધિક ભેદ.

ગુણથી વ્યંજન ઈમ દ્વિધા,

કેવલ મઈ ભેદ. ૨૨૯. શ્રી જિન૦.

અશુદ્ધ-દ્રવ્યઃ-વ્યંજન પર્યાય-મનુષ્યઃ દેવઃ નારકઃ તિર્ય-
ગાદિઃ બહુ ભેદ જણવા, જે માટિ-તે દ્રવ્યભેદ પુદ્ગલ સંયોગજનિત
છઈ. ઈમ-શુદ્ધ ગુણવ્યંજન પર્યાય કેવલજ્ઞાનાદિરૂપ. અશુદ્ધગુણ-
વ્યંજનપર્યાય-મતિજ્ઞાનાદિરૂપ જણવા. ૨૨૯.

૫

ઋણુસૂત્રાદેશઈ કરો,

ક્ષણુપરિણુત એહ.

કહો અર્થ પજ્જય એ,

અભ્યંતર જેહ. ૨૩૦. શ્રી જિન૦.

ઈમ-ઋણુસૂત્રાદેશઈઃ ક્ષણુપરિણુત-જ-અભ્યંતર પર્યાય,
તે-શુદ્ધાર્થ પર્યાય. અનઈ-જે જેહથી અલ્પકાલવર્તી પર્યાય, તે-
તેહથી અલ્પત્વ વિવક્ષાઈ-અશુદ્ધ અર્થપર્યાય કહવા. ૨૩૦.

ઈહાં-વૃદ્ધવચન સમ્મતિ દેખાડઈ છઈ-

पुरुषशब्द निम पुरुषनर्थं,

व्यंजन पर्याय.

समतिग्रंथिं अर्थथी,

आदादि क्लाय. २३१. श्री जिन०

निम-पुरुषशब्दवाच्यः जे-जन्मादि मरणकालपर्यंत एक
अनुगत पर्याय, ते पुरुषनो व्यंजन पर्याय, सम्मति ग्रंथे
कहिओ छे. तथा-आदातरुणादिपर्यायः ते-अर्थपर्याय क्लिया.
तिम-सर्वत्र इलावी लेवुं. अत्र गाथा—

“ पुरिसम्मि पुरिससहो जम्माई मरणकालपज्जंतो ।

तस्स उ बालाइआ पज्जवभेया बहु विगप्पा ॥ १. ३२ ॥

“ देवलज्ञानादिक शुद्धशुण्यंजन पर्याय जे होई, तिहां-अर्थ
पर्याय नथी.” अहवी-होईके दिक्पटाभासनी शंका टालई छे—

७

षडगुणुहाणु-पुडिथी,

निम अगुरुलुत्त.

नव नव तिम भिणु लेदथी.

केवलपणु पुत्त. २३२. श्री जिन०

“ षड्गुणहानिवृद्धिलक्षणागुरुलघुपर्यायाः सूक्ष्मार्थपर्यायाः ” अ
निम-कहिउं छे, तिम-क्षणलेदथी केवलज्ञानपर्याय पणु भिन्न
भिन्न हेभाडया छे, पहमसमयसजोगिभवत्यकेवलनाणेः अपहम-

સમયસજોગિખવત્યકેવલનાણે.” ઇત્યાદિવચનાત્ । તેમાટિં-ઋણુસ-
ત્રાદેશર્થે શુદ્ધગુણના પણિ અર્થે પર્યાય માનવા. ૨૩૨.

૮

શુદ્ધદ્રવ્ય વ્યંજન અણુ,

પુદ્ગલ પર્યાય.

અશુદ્ધ દ્વયકાદિક ગુણા,

નિજગુણુ પજ્જાય. ૨૨૩. શ્રી જિન૦

પુદ્ગલ દ્રવ્યનો શુદ્ધદ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાયઃ અણુ ક૦-
પરમાણુઓ જાણવો. તે પરમાણુનો કહિઈ નાશ નથી, તે જાણી.
દ્વયકાદિક દ્રવ્યઃ તે-પુદ્ગલદ્રવ્યના અશુદ્ધવ્યંજનપર્યાય. સંયોગજ-
નિત છઈ, તેમાટિં. ઈમ-ગુણા કહતાં-પુદ્ગલદ્રવ્યના શુદ્ધગુણુ વ્યંજન
પર્યાયઃ અશુદ્ધ ગુણુવ્યંજન પર્યાયઃ તે-નિજ નિજ ગુણાશ્રિત
જાણવા. પરમાણુનો ગુણુઃ તે-શુદ્ધ ગુણુવ્યંજનપર્યાય, દ્વિપ્રદેશાદિકનો
ગુણુઃ તે-અશુદ્ધગુણુવ્યંજનપર્યાય કહિઈ. ૨૩૩.

૯

સૂક્ષ્મ અર્થે પર્યાય તે,

ધર્માદિક એમ.

નિજપર પ્રત્યયથી લહો,

છાંડી હઠ પ્રેમ. ૨૩૪. શ્રી જિન૦

“ધર્માસ્તિકાયાદિકના શુદ્ધદ્રવ્ય વ્યંજનપર્યાય જ છઈ.” એહવો
-જે હઠ કરઈ છઈ, તેહનઈ કહિઈ જ-ઋણુસત્રાદેશર્થે કરી-જાણુ-

પરિણતિરૂપ: ૧અર્થપર્યાય પણિ કેવલજ્ઞાનાદિકની પરિ હક છાંડીનઈ
તિહાં કિમ નથી માનતા ? ૨૩૪.

“ તે ધર્માસ્તિકાયાદિકમાહિં અપેક્ષાઈ અશુદ્ધપર્યાય પણિ હોઈ,
નહીં તે, પરમાણુપર્યંતવિશ્રામઈ^૨ પુદ્ગલદ્રવ્યઈ પણિ ન હોઈ ”
એહવઈ અભિપ્રાયઈ—કહઈ છઈ—

નિમ આકૃતિ ધર્માદિની,

વ્યંજન છઈ શુદ્ધ.

લોક દ્રવ્ય સયોગથી,

તિમ જાણિ અશુદ્ધ. ૨૩૫. શ્રી જિન૦

૧૦ જૈન સાઈટ

૧નિમ ધર્માસ્તિકાયાદિકની આકૃતિ લોકાકાશમાનસંસ્થા-
નસ્તય શુદ્ધદ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાય કહઈ, પરનિરપેક્ષપણામાટઈ.
તિમ-લોકવર્તિ દ્રવ્ય સયોગરૂપ અશુદ્ધ દ્રવ્યવ્યંજન પર્યાય
પણિ તેહનો પરાપેક્ષપણઈ કહતાં, અનેકાંત વિરોધ નથી. ૩૩૫.

“ આકૃતિ: તે-પર્યાય હુસ્યઈ, સયોગ: પર્યાય નહીં હોઈ ” એ-
હવી આશંકા ટાલઈ છઈ—

૧૧

સંયોગઈ આકૃતિપરિ,

પજ્જય કહવાય.

ઉત્તરાધ્યયનઈ ભાષિઆં,

લક્ષણુ પજ્જય. ૨૩૬. શ્રી જિન૦

પાઠા૦ ૧. અર્થપર્યાય રૂપ પાલિ૦ ૨. વિશ્રામ પુદ્ગલ પાલિ૦
૩. શુદ્ધ દ્રવ્ય નિમ૦ ભા૦

સંયોગ પણિ આકૃતિની પરિં પર્યાય કહવાઈ છઈ. જ
માટિં-પર્યાયનાં લક્ષણભેદરૂપ ઉત્તરાધ્યયનઈ એ રીતિં કહિયાં
છઈ. ૨૩૬.

૧૨

એકત પૃથકત તિમ વલી,
સંખ્યા સંઠાણિ.

વલિ સંયોગ વિભાગ એ,

મનમાં તૂ આણિ. ૨૩૭. શ્રી જિન૦

‘एकत्तं च पुहत्तं च संखा संठाणमेव य।

संजोगा य विभागा य, पज्जवाणं तु लक्खणं ॥’^૨

૧૩

ઉપચારી ન અશુદ્ધ તે,
એ પરસંયોગ.

અસદ્ભૂત મનુભદિકા,

તો ન અશુદ્ધ જોગ. ૨૩૮. શ્રી જિન૦

હવઈ-એ ઇમ કહરયો જ-“ ધર્માસ્તિકાયાદિકનઈ પરદ્રવ્ય-
સંયોગ છઈ, તે-ઉપચરિત પર્યાય કહિઈ; પણિ-અશુદ્ધપર્યાય ન
કહિઈ, દ્રવ્યાન્યથાત્વ હેતુનઈ વિષઈજ અશુદ્ધત્વ વ્યવહર છઈ.” તે
વતી તો-મનુભદિ પર્યાય પણિ અશુદ્ધ ન કહો. અસદ્ભૂત
વ્યવહારનયગ્રાહ્ય માટઈ અસદ્ભૂત કહો. ૩ ૩૩૮.

પાઠા૦ ૧ તેહજ વર્ણવીને કહે છે. ઉત્તરાધ્યયન ગાથા એગતં ૨.
એ ગાથાર્થનું મનમાંહે આણિ-અર્થરૂપે કરીને ધારો, જિમ મન સદેહ
ફરિ ટઠે. પાલિ૦ ૩ પણિ અશુદ્ધ ન કહો. એ પરમાર્થ. પાલિ૦.
૨૦

દ્વિતંતુકાદિપર્યાયની પરિં એકદ્રવ્યજનકાવયવસંધાતનર્થં જ
અશુદ્ધદ્રવ્યવ્યંજનપર્યાયપણું જ કહતાં રુદું લાગર્થ, “તસ્માત્-
અપેક્ષાનપેક્ષાભ્યાં શુદ્ધાશુદ્ધાનેકાન્તવ્યાપકત્વમેવ શ્રેયઃ” તેહ જ
દેખાડર્થ છઠ—

ધર્માદિક પરપજ્જયર્થં,

વિસમાર્થ એમ.

અશુદ્ધતા અવિશેષથી,

જિમ-પુદ્ગલિ જેમ. ૨૩૯. શ્રી જિન૦

ધર્માદિકનર્થં પરપર્યાયર્થં સ્વપર્યાયથી વિષમાર્થ-વિલ-
ક્ષણતા ઇમ બાણવી. જે માટિ-પરાપેક્ષાઈ અશુદ્ધતાનો વિશેષ
નથી. જિમ-જીવદ્રવ્યઃ પુદ્ગલ-દ્રવ્યનર્થં વિષર્થ. ૨૩૯.

હવર્થ-પ્રકારાન્તરર્થ અતુર્વિધ પર્યાય નયચક્રઈ કહિયા, તે
દેખાડર્થ છઠ—

ઇમ જ સન્નતિઃવિન્નતિઃથી,

દ્રવ્યર્થં પજ્જય.

ગુણર્થં સ્વભાવઃ વિભાવઃથી,

એ અચાર કહાઈ. ૨૪૦. શ્રી જિન૦

ઈમ-સન્નતીયદ્રવ્યપર્યાયઃ વિન્નતીય દ્રવ્યપર્યાયઃ સ્વ-
ભાવગુણપર્યાયઃ વિભાવગુણપર્યાયઃ ૪ ભેદ પર્યાયના
કહવા. ૨૪૦.

उदाहरण देखाउं छं—

द्रव्यशुद्धः मनुजः केवलः वणी

मतिमुष्णं हिङ्गुत.

अे प्रायिकं जेणु द्रव्यथी,

आशुपञ्जव संत. २४१. श्री जिन०

द्रव्यशुद्धं क० द्विप्रदेशिकादि स्तन्ध, ते सज्जतीय द्रव्यपर्याय
कहिं. २. भिली अेक द्रव्य उपनू, तेमाटिं.

मनुजदिपर्यायः ते-विज्जतीय द्रव्यपर्यायमांदि. २. भिली
परस्पर भिन्नज्जतीय द्रव्यपर्याय उपनो, ते वती.

केवलज्ञानः-ते स्वभाव गुणपर्यायः, कर्मरहितपणाभाटं.

मतिज्ञानादिकः-ते विज्ञाव गुणपर्यायः कर्म परतंत्रपणा माटिं.

अे यार लेह पणु-प्रायिकं जणुवा; जे माटं-परमाणुप-
द्रव्यपर्यायः ते-अे यारमांदि न अंतर्भवं. पर्यायपणुं तेहनं
विभागत शक्तिं कहिं छं.

तदुक्तम् सम्मतौ—

अणुदुअणुण्हिं दव्वे आरद्धे “तिअणुं”ति तस्स ववएसो ।

तत्तो अ णुण विभत्तो, अणु त्ति जाओ अणु होइ ॥३.३९॥

इत्यादि २४१.

गुणुविकार पञ्जव कही,

द्रव्यादि कहुंत,

સ્વૂં જાણુઈ મનમાંહિં તે

દેવસેન મહંત. ૨૪૨. શ્રીજિન૦

“ગુણવિકારાઃ પર્યાયાઃ” ઈમ કહીનઈ, તેહના ભેદનઈ અધિકારઈ—“તે પર્યાય દ્વિભેદઃ—દ્રવ્યપર્યાયઃ ગુણપર્યાયઃ” ઇત્યાદિક કહતો નયચક્રકર્તા દિગંબર દેવસેન મનમાંહિં સ્વૂં જાણુઈ છઈ? અર્થાત્—કાંઈ જાણુતો નથી, પૂર્વાપર વિરુદ્ધ ભાષણુથી. તે માટિં—દ્રવ્યપર્યાય જ કહવા, પણિ—ગુણપર્યાય જુદો ન કહવો. એ પરમાર્થ. ૨૪૨.

૧૮

ઇમ દ્રવ્યાદિક પરખિયા,

રાખી ગુરુઆણુ,

ઊવેખી ખહુ તનુમતિ,

અવગણિઅ અજાણુ. ૨૪૩. શ્રીજિન૦

ઇમ—દ્રવ્યઃ ગુણઃ પર્યાયઃ પરખ્યા, સ્વરૂપઃ લક્ષણઃ ભેદાદિકઃઈ કરી. ગુરુઆણુ ક૦—પરંપરાની આજ્ઞા રાખીનઈ, ઘણા તનુમતી જે—તુચ્છ બુદ્ધિના ધણી, તેહનઈ—ઊવેખીનઈ, અજાણુ—જે કદા-અહી, તેહનઈ—અવગણીનઈ—નિરાકરીનઈ. ૨૪૩.

૧૯

જે દિન દિન ઈમ ભાવસ્થઈ,

દ્રવ્યાદિ વિચાર.

તે લહસ્થઈ જસ સંપદા,

મુખ સઘલાં સાર. ૨૪૪. શ્રીજિન૦

जेह अे अर्थ दिन दिन प्रतिं द्रव्यः गुणः पर्यायः विचार-
इप लावस्यधं, ते-यशनी संपदा प्रति पांमस्यधं. तथा-सधलां
सुभ प्रति पांमस्यधं निश्चये. २४४.

ईडा.

१

गुरु-श्रुत-अनुभवफलथकी,

कहिअो द्रव्यअनुयोग.

अेह सार जिन वचननुं,

अेह परमपदभोग. २४५.

गुरु क०-गुरुपदेशः श्रुत-शास्त्राव्यासः अनुभवफल-
सामर्थ्य योगः तेहथी अे द्रव्यानुयोग कहिअो. अे सर्वं जिनव-
चननुं सार छधं. अेह न परमपद कहिधं-भोक्ष, तेहना-भोग
छध. न माटि-अे द्रव्यादि विचारध शुक्लध्यानसंपदाधं भोक्ष
पांमिंघ. २४५.

२

मध्यम किरियारत छुधं,

आलक मानधं लिंग.

षोडशकइं सापिठं धुरधं,

उत्तम ज्ञान सुरंग. २४६.

“ अेह द्रव्यानुयोगमांदि न रंगं धरधं, तेहम पंडित
कहिधं. ” अेहवुं अभियुक्त साधिं समर्थधं छधं. षोडशक-
वचनं चेदम्—

पाठा० १. ते सत्यार्थ. पालि०

બાલઃ પશ્યતિ લિલ્લં મધ્યમબુદ્ધિર્વિચારયતિ વૃત્તમ્ ।
આગમતત્ત્વં તુ બુધઃ પુરીક્ષતે સર્વયત્નેન ॥ ૧ ॥

૩

નાણુરહિત જે શુભ ક્રિયા,
ક્રિયારહિત શુભ નાણુ.

યોગદૃષ્ટિસમુચ્ચય કહિઉં,

અંતર ખળુઆ-ભાણુ. ૨૪૭.

જ્ઞાનરહિત જે શુભ ક્રિયા: ક્રિયારહિત શુભ જ્ઞાન: યોગ-
દૃષ્ટિસમુચ્ચયમાં અન્યનઇં વિષઇં કહિઉં છઇ, જે-આંતરઉં
જેતલઉ-ખળુઆ, અનઇં-ભાણુ કહિઉં-સર્પ. ૨૪૭.

૪

જનમ્ જયતિ શાસનમ્

ખળુઆસમી ક્રિયા કહી,

નાણુ ભાણુ-સમ જોઇ.

કલિયુગ એહ પટંતરો,

વિરલા ખૂઝઇં કોઇ. ૨૪૮.

તાત્ત્વિકઃ પક્ષપાતશ્ચ ભાવશૂન્યા ચ યા ક્રિયા ।

અનયોરન્તરં જ્ઞેયં માનુસ્વદ્યોતયોરિવ ॥

इत्यादि योगदृष्टिसमुच्चये ॥^૧

પાઠા૦ ૧. કલિયુગ માંહે પટંતર હોઇ, વિરલા કોઈ જાણે,—
બુદ્ધિવંત પ્રાણીજ જાણુઇ, નિર્વુદ્ધિ નૈર્વજાનાતિ इति परमार्थः पालि०

ક્રિયામાત્રકૃત કર્મખય,

દ્દુરચુન્ન સમાન.

ગ્યાન ક્રિઉ ઉપદેશપદિ,

તાસ છાર સમ જાન. ૨૪૯.

મંદુકચુન્નકપ્પો કિરિયાજણિઓ સ્વઓ કિલેસાણં ।

તદ્દુરચુન્નકપ્પો નાણકઓ તં ચ આણાણ ॥ ૧ ॥

इति उपदेशारहस्ये एतदर्थसंग्रहः ॥२

મિથ્યાત્વાદિકકર્મથિતિ,

અકરાણુ નિયમઈ ભાવિ.

અપ્રતિપાતી ગ્યાનગુણુ,

મહાનિસીથહ સાખિ. ૨૫૦

જ્ઞાન, તે-સમ્યગ્દર્શનસહિત જ આવઈ. તે પામ્યા પછી મિથ્યા-
ત્વમાંહિં આવઈ, તે પછિ ઠોડાડિ ૧ ઉપરાંત કર્મબંધ છવ ન
કરઈ. “ બંધેણ ન વોલ્લહ કયાવિ ” ત્તિ વચનાત્. એ અભિપ્રાયઈ-
નંદિષેણુનઈ અધિકારઈ--મહાનિશીથઈ જ્ઞાનગુણુઈ અપ્રતિપાતી
કહિએ છઈ.

उत्तराध्ययनेष्वप्युक्तम्—

सूई जहा समुत्ता, ण णस्सई कयवरम्मि पडिआवि ।

इय जीवो वि समुत्तो, ण णस्सइ गओ वि संसारे ॥१॥

૨. ઉપદેશપદાદિ ગ્રન્થ જ્ઞેતાં, જ્ઞાન એવ પ્રધાનમિત્યર્થઃ પાલિ૦

ગ્યાનવંતનઈ કેવલી,

દ્રવ્યાદિકઅહિનાણિ.

બૃહત્કલ્પગાથાના માણ્યમાં,

સરિખા ભાખ્યા જાણિ. ૨૫૧.

બૃહત્કલ્પગાથા ચેયમ્—

કિં મીયત્થો ? કેવલી ચત્તવિહે, જાણણે ય કહણે ય ।

તુહ્ણે રાગદ્વોસે, અણંતકાયસ્સ વજ્જણયા ॥ ૧ ॥ ઇતિ. ૨ ૨૫૧

નાણુ પરમ ગુણુ જીવનો,
નાણુ ભવત્રવષોત.

મિથ્યામતિ તમભેદવા,

નાણુ મહા ઉદોત. ૨૫૨.

જ્ઞાન તે જીવનો પરમગુણુ છઈ, અપ્રતિપાતીપણુ માટે.
જ્ઞાન તે ભવાણુવમાં-ભવસમુદ્રમાં પોત-વહાણુ સમાન છઈ,
તરણુ-તારણુ સમર્થ. મિથ્યાત્વમતિરૂપ જી તિમિર-અધકાર,
તેહને ભેદવાને અર્થે જ્ઞાન તે મહાઉદોત છઈ, મોટા અજીવ્યાલા
સરખો કહ્યો છે. ૨૫૨

પાઠાં ૧. જ્ઞાનવંતને કેવળી સરિખો કહ્યો છઈ, “શ્રુતકેવળી”
ઈતિ. ૨. કેવલી: ને-શ્રુતકેવલી: એ એ સરિખા કહિયા છઈ. પાલિં

હિવધ, આગલી ઢાલેં—જ્ઞાનાધિકાર દટ કરઈ છધ, દષ્ટાન્તે કરીને—

ઢાલ ૧૫ મી

[ઋષભનો વંશ રચણાયરો—એ દેશી.]

૧

નાથુ સહિત જે અ મુનિવરા,

કિરિયાવંત મહંતો રે.

તે મૃગપતિ જિમ પાખરિયા,

તેહના ગુણુનો ન અંતો રે. ૨૫૩.

શ્રી જિનશાસન સેવીઈ. આંકણી.

*જ્ઞાન સહિત જે મુનિવર—સાધુ, ચારિત્રીયા—ક્રિયાપાત્ર, છે. મહંત—તે મોટા ચિત્તના ધણી છઈ; તે મૃગપતિ—જિમ—સિંહ: અને—પાખરિયા—તે—જિમ—મહા પરાક્રમી હોય, તેહના ગુણુનો અંત નથી, પરમાર્થે—બહુ ગુણુના ભાજન છઈ. તેહની પ્રશંસા કહી ન જાય, એ પરમાર્થ:

એહવા જ્ઞાનારાધક સુસાધુ જેહમાં છઈ, એહવું—શ્રી જિન-શાસન સેવીઈ, ભક્તિ—ભાવપૂર્વક આરાધિયે. ૨૫૩.

૨

વશ નિરુપક્રમ કર્મનઈ,

જે પણિ જ્ઞાનવિહીના રે.

x જેના ઉપરથી પ્રેમકોપી કરવામાં આવેલી છે, તેમાં અહીંથી સ્તબ-કાર્ય નથી. માત્ર વાળી પ્રતમાં પણ ક્યાંક ક્યાંક સ્તબકાર્ય નથી.

તે પણિ મારગમાં કહિયા,

જ્ઞાની ગુરુપદલીના રે. ૨૫૪. શ્રીજિન૦.

તાદૃશ સત્ ક્રિયા^૧-વસત્યાદિક, દોષ સહિત છઈ, તે પણિ-અ-જ્ઞાનક્રિયા સહિત છઈ. તાદૃશ જૈન પ્રક્રિયાનો અવબોધ નથી પામ્યા, તે પણિ-માર્ગ માંહે કહ્યા છઈ. સ્યા પરમાર્થે ? જ્ઞાની-તે જ્ઞાન-વંત, જે ગુરુ, તેહના ચરણ કમલને વિષે એકાન્તે રક્ત પરિણામ છઈ, તે માટઈ-શ્રી જિનમાર્ગનેહિ જ સેવીયે. ૨૫૪.

૩

નાણુરહિત હિત પરિહરી,

અજ્ઞાન જે હઠરાતા રે.

કપટ ક્રિયા કરતા યતી.

ન હુઈં નિજમતિમાતા રે. ૨૫૫. શ્રીજિન૦

જે પ્રાણી જ્ઞાનરહિત છઈ-સ્વહિત દશા ચિતન પરિહર્યો છે, જણે. અજ્ઞાનરૂપ જે હઠવાદ, તેહમાં-તે રાતા છઈ, એકાંતે સ્વાભિ-અહીત હઠવાદમાં રક્ત પરિણામી છઈ. બાહ્ય કપટ ક્રિયા કરીને અનેક લોકને રીઝવઈ, એહવા-જે યતિ-સાધુ, વેશ ધારીયા, ન હોઈ-નિજમતને વિષે-તે જૈન મતનઈ વિષઈ, માતા ન હોઈ-પુષ્ટ ન હોઈ. ૨૬૫.

૪

કપટ ન જાણુઈ રે આપણું,

પરનાં ગુણ તે ખોલઈ રે.

પાઠા ૧ તાદૃશ ક્રિયાદિ વસત્યાદિક પાલિ૦.

ગુણુનિધિ ગુરુથકી બાહિરા.

વિરુદ્ધં નિજમુખિં બોલઈરે. ૨૫૬.શ્રીજિન૦

જે પ્રાણી પોતાની કપટ દશાને બાણુતા નથી, સ્થા પરમાર્થે ?
—અજ્ઞાનરૂપ પડલઈ કરીને. અને વલી-પરનાં ગુહ્ય-પારકા અવ-
ણુવાદ મુખથી બોલઈ છઈ. ગુણુનિધિ-ગુણુનિધાન, એહવા-જે
ગુરુ, તેહથી-બાહિર રહીને, વિરુદ્ધો તે-કહેવા યોગ્ય નહિ,
એહવું-નિજમુખથી બોલઈ છઈ, અસમંજસપણું ભાષે છે,
તે પ્રાણીનઈ. ૨૫૬.

૫

બાહિર બકપરિ ચાલતાં.

અંતર આકરી કાતી રે,

તેહનઈ જેહ ભલા કહઈ, મુ જયતિ શાસનમુ

મતિ નવિ બાણુઈ તે જાતી રે. ૨૫૭.શ્રીજિન૦

જે બાહ્યવૃત્તિ ઈબકની પરે ચાલતાં રહે છે.

જ્ઞનૈર્મુઞ્ચતિ પાદાન્ જીવાનામનુકમ્પયા ।

પશ્ય લક્ષ્મણ ! પમ્પાયાં વકઃ પરમ-ધાર્મિકઃ ॥૧॥ इति वचनात् ।

સહવાસીવ જાનાતિ સહજં સહવાસિનામ્ ।

મન્ત્રં પ્રચ્છયસે રાજન્ યેનાહં નિષ્કુલીકૃતઃ ॥ ૨ ॥

અને-અંતરંગમાં આકરી કાતી-માયારૂપ રાખે. તેહને-જે
ભલા કહઈ છઈ, તે પણુ-દુષ્ટુઈ બાણુવા. પણુ-તેહની મતિ,
તેણે જાતી ન બાણુ, અત ઈવ-“ નિર્વુદ્ધિકો પુરુષો જ્ઞેયઃ ”
इति भावः २५७.

પાઠા૦ ૧ ચકની પરે પાલિ ૦ લા૦

વળી-એહજ દ્રઢઈ છઈ-

૬

બહુવિધ બાહ્ય ક્રિયા કરઈ,

જ્ઞાનરહિત જેહ ટોલઈ રે,

શત જિમ અંધ અદ્વેષતા,

તેતો પડિઆ છઈ ભોલઈ રે. ૨૫૮. શ્રીજિન૦

બહુ વિધ-ધણા પ્રકારની, બાહ્યક્રિયા કરઈ છઈ, જ્ઞાનરહિત-
જે અગીતાર્થ, તેહને-ટાલે-સંધાડે, મીલીનઈ, તે, જિમ-શતઅંધ
અણુદેષતા જિમ મિલ્યા હોઈ, તે જિમ-શોભા ન પામઈ, તિમ-તે
તો ભોલઈ પડયા છઈ, “આત્માર્થ-સાધને અકુશલા: ” ઇતિ
પરમાર્થ: ૨૫૮.

JAINSITE

૭

જૈનમ જયતિ શાસનમ્

નિજ ઉત્કરષથી હરષિયા.

નિજઅવગુણુ નવિ દાખઈ રે.

જ્ઞાનજલધિગુણુ અવગણી,

અવગુણુલવ બહુ ભાષઈ રે. ૨૫૯. શ્રીજિન૦

જે-નિજ ક૦-પોતાનો, ઉત્કર્ષ-હઠવાદ, તેહથી-હર્ષવંત
છઈ, કમ-તે“જે અમ્હે કહું છું, તે ખરું; બીજું-સર્વ ખોટું.” નિજ
ક૦-પોતાના, અવગુણુ-ક્રિયા રહિતપણું, તે તો દાખતા પિણુ
નથી. જ્ઞાન રૂપ જે જલધિ ક૦-સમુદ્ર, તે પ્રત્યે-અવગણીને
પ્રકર્ષે, જ્ઞાનવંતના અવગુણુ, તદ્દરૂપ જે લવ, તે પ્રતે બહુ ભાષે
છઈ. ૨૫૯.

ગુણુપ્રિય આગઈ અણુછૂટતા,

ને ગુણુ અલપસ્યો ભાષઈ રે.

તે પણિ અવગુણુ પરિણુમઈ,

માયા-શલ મનિ રાખઈ રે. ૨૬૦.શ્રીજિન૦

વલી-ને ગુણુપ્રિય પ્રાણી છે, તે આગે અણુછૂટતા થકાં-
અવકાશ અણુ-પામતાં, ને અલસ્યો-થોડોઈક ગુણુ ભાષણુ કરેઈ
છઈ, તે પણિ-તે હવે અવગુણુ રૂપ થઈને પરિણુમઈ છઈ, જણે-
માયા-શલરૂપ આત્મ પરિણામ રાખ્યો છઈ, તે પ્રાણીનઈ. ૨૬૦.

જૈન સાઈટ

જ્ઞાનરહિત નેહ એહવા,

જિનશાસન ધન ચોરઈ રે.

તેહ શિથિલપરિ પરિહરું,

ગચ્છાચારનઈ જોરઈ રે. ૨૬૧.શ્રીજિન૦

એહવા ને જ્ઞાનરહિત પ્રાણીને-અજ્ઞાનવંત પ્રાણી ને છઈ,
તે જિનશાસનનું ધન-તે સત્ય ભાષણુ: ક્રિયા વ્યવહારરૂપ: ચોરે છે.

ગચ્છાચારવચનં ચેદમ્—

અગીયત્યકુસીલેહિં, સંગં તિવિહેણ વોસિરે ।

મુક્ખમગ્ગસિમે વિગ્ધં, મગમ્મિ તેણગો જહા ॥ ૧ ॥

ઈતિવચનાત્ તે-શિથિલતાને પરિહરું છું, ગચ્છાચારને જોરે
કરીને. ૨૬૧.

જ્ઞાનીવચન વિષ અમૃત છઈં,

ઉલટી મૂરખવાણી રે.

આગમવચન એ આદરી,

જ્ઞાન ગ્રહો ભવિ પ્રાણી રે. ૨૬૨. શ્રીજિન૦

ગીયત્થસ્સ વચણેણં, ત્રિસં હાલાહલં પિવે ।

અગીયત્થસ્સ વચણેણં, અમિયં પિ.ન ઘુણ્ટણ ॥ ૧ ॥

ઇત્યાદિ વચન શાસ્ત્રઈં છઈં, જ્ઞાની વચન તે અમૃત સમાન
છઈં, મૂર્ખની વાણી તે વિપરીત પ્રરૂપણરૂપ ઉલટી છઈં. તે માટિ-
ભવ્ય પ્રાણી-ધર્માર્થી જ્ઞાનપક્ષ દૃઢ આદરો. જ્ઞમાટિ-જ્ઞાનપક્ષનો
હવણાં દૃઢાધિકાર છઈં. “ પઢમં નાણં તઓ દયા ” ઇતિ વચનાત્
‘ભવિ પ્રાણી આદરવું જાન.

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

ચરણ-કરણગુણુહીણુડા,

જ્ઞાનપ્રધાન આદરિઈં રે.

ઈમ કિરિયાગુણુ અભ્યાસી,

ઈરછાયોગથી તરિઈં રે. ૨૬૩. શ્રીજિન૦

જ્ઞાન: ને-ચરણ-તે ચારિત્ર: તેહના ગુણુથી જ હીણુ પ્રાણી
છે, તેહને સંસાર સમુદ્ર તરવો દુર્લભ છઈં, માટઈ જ-જ્ઞાનનું પ્રધા-
નતાપણું આદરીઈં. યત:

૧-૨ પાલિ૦ માં છે.

કત્તુમિચ્છોઃ શ્રુતાર્થસ્ય, જ્ઞાનિનોઽપિ પ્રમાદિનઃ ।

કાલાદિવિકલો યોગઃ, ઇચ્છાયોગઃ ૧સ ડચ્યતે ॥ ૧ ॥

ઈતીચ્છાયોગલક્ષણં લલિત-વિસ્તરાદૌ ।

૨ધમિ ક્રિયાનો જ યોગ, તદ્રૂપ જ ગુણુ, તેહનો અભ્યાસ કરીને
ધર્મિયોગે તરધ-લવાર્ણવ પ્રતધં. ૨૬૩

૧૨

ચરણુપતિત વલી શ્રાવકો,

તનુધર્મા વલી જોહો રે.

તેહનઈ જ્ઞાન પ્રધાન છઈ,

મુનિનઈ ઁ ગુણુ જોહોરે. ૨૬૪. શ્રીજિન૦

અચરણુ પતિત-ચારિત્ર સહિત, ઁહવો શ્રાવક, વલી, તે-તનુ-
ધર્મા હોઈ-લધુ ધર્માભ્યાસી હોઈ, તેહને તિણિ-જ્ઞાન, તેહિજ-
પ્રધાન છઈ, મુનિને તો-એધ-ચારિત્ર ક્રિયા સહિતઃ અને જ્ઞાનઃ
એ ઁહ, પદાર્થ મુખ્ય છઈ.

અન્ન-આવશ્યક-ગાથા—

દંસળપક્વો સાવય, ચરિત્તમદ્દે ય મંદધમ્મે ય ।

દંસળચરિત્તપક્વો, સમણે પરલોગકંચિમ્મિ ॥ ૧ ॥

૧૩ઈતિ વચનાત્-જ્ઞાન-પ્રધાનત્વમાદરણીયમ્, ઇતિ ભાવઃ॥૨૬૪

૧૩

આવશ્યકમાંહિ ભાષિઈ,

તિણિ ગહી જ્ઞાન પ્રધાનો રે.

૧ ઉદાહૃતઃ પાલિ૦ ૨-૩-૪ પાલિ૦ માં છે.

આચરણપથિ ચાલતાં,

લહિઈં જસ બહુમાનો રે. ૨૬૫.શ્રીજિન૦.

આવશ્યક સૂત્ર માંહે-કહીઉં છધ-પ્રવચનદ્વારે પ્રરૂપું છે. તેણે-અહું જ્ઞાને પ્રધાનત્વપણું, “જ્ઞાન મેવ પરં મોક્ષઃ” ઇતિ વચનાત્. આચરણ-પથ, તે-શુદ્ધ માર્ગો, તે આચરણ ક્રિયા વ્યવહારરૂપ માર્ગે ચાલતાં, લહીયે-પામીઈ, યશ અને બહુમાન ઈહલોકે : પહલોકે-સર્વથાનીકે : અનેક જ્ઞાનનો અભ્યાસક પ્રાણી સધલેં પૂઅઈ. યતઃ શ્લોકઃ—

વિદ્વત્ત્વં ચ નૃપત્ત્વં ચ નૈવ તુલ્યં કદાચન ।

સ્વદેશે પૂજ્યતે રાજા વિદ્વાન્ સર્વત્ર પૂજ્યતે ॥ ૧ ॥

બલી-પલિતકાયોપિ કર્તવ્યઃ શ્રુત-સંગ્રહઃ (?) ।

ન તત્ર ધનિનો યાન્તિ યત્ર યાન્તિ बहुश्रुताः ॥ ૨ ॥ ૨૬૬

ઢાલ ૧૬ મી. જનમી. યતિ શાસનમ્

[સમરવી સમરથ સારદા ય વર દાયક દેવી--એ દેશી]

૧

આતમ અર્થિનઈં અર્થિ પ્રાકૃત વાણી,

ઈમ એ મઈં કીધી હિયડઈ ઊલટ આણી;

મિથ્યા દૃષ્ટિનઈં એહમાં મતિ મુંઝાણી.

સમ્યગ્દષ્ટિને લાગે સાકરવાણી, ૨૬૬

હિવે-શિષ્ય પ્રશ્ન કરઈ છધ-જ્ઞ-“હે સ્વામિ ! એહવો જ્ઞાન-માર્ગ દૃઢયો, તો-પ્રાકૃત વાણીઈ કિમ અ-થ કીધો ? ”

ગુરુ કહે છે-પ્રશ્નોત્તર પ્રત્યેઃ—

આત્માર્થી-જે પ્રાણી જ્ઞાનરુચિ, અત્ત એવ-મોક્ષાર્થિને અર્થિ-
અર્થે, એ મેં પ્રાકૃત વાણીઈ રચના કીધી છઈ, સમ્યગ્ પ્રકારે
બોધાર્થે યતઃ—

કાવ્યં ગીર્વાણ-ભાષાસુ વિશેષવુદ્ધિસ્તથાપિ ભાષારસલમ્પટોઽહમ્
યથા સુરાણામમૃતં પ્રધાનં દિવ્યાજ્ઞનાનામધરાસવે રુચિઃ ॥ ૧ ॥

પુનરપિ—

બાલ-સ્ત્રી-મન્દ-મૂર્ખાણાં નૃણાં ચારિત્રકાઙ્ગિણામ્ ।

અનુગૃહાર્થ તત્ત્વજ્ઞૈઃ સિદ્ધાન્તઃ પ્રાકૃતઃ કૃતઃ ॥ ૧ ॥

પ્રકૃતિઃ સસ્કૃતમ્, તસ્માદ્ ભવમ્-પ્રાકૃતમ્, ઇતિ વ્યુત્પત્તિઃ

મિથ્યાત્વો-તે અજ્ઞાની પ્રાણી, સમકિત દૃષ્ટિને એ સાકર-
વાણી-સાકર સમાન મિઠાસની દેણહારી, એહવી વાણી છઈ.

મિથ્યાત્વીઃ તે-રોગ સહિત છઈ, તેહને-રોગકારી, રુચિવંતને
હિતકારી. ૨૬૬.

૨ જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

ગુરુ પાસઈ શીખી, અર્થ એહના જાણી,
તેહનઈ એ દેજ્યો-જેહની મતિ નવિ કાણી.

લઘુને નય દેતાં, હોઈ અર્થની હાણી,

યોગ દૃષ્ટિ સમુચ્ચય એહવી રીતિ વખાણી. ૨૬૭

એતલા માટે-સદ્ગુરુ પાસે-ગીતાર્થ સંગે, એહના અર્થ
સમજીને લેવા, જિમ-ગુરુ અદત્તઃ એ દોષ ન લાગઈ. શુદ્ધ વાણી, તે
-ગુરુ સેવાઈ પ્રસન્ન થાઈ.

તેહને-તેહવા પ્રાણીને, એ-શાસ્ત્રાર્થ આપવો, જેહની મતિ
કાણી-છિદ્રાણી, ન હોઈ, છિદ્ર સહિત જે પ્રાણી, તેહને-સૂત્રાર્થ

ન દેવો. કાશ્યુ'ભાજન, તે^૧-પાણીમાં રાખીઈ, તિહાંસુધી-ભર્યું દિસઈ,
પછે-ખાલી થાઈ.

અને-લઘુને પણિ નયાર્થ દેતાં અર્થની હાણી થાઈ.

તે માટે-સુશ્યિ જ્ઞાનાર્થિનેજ દેવો, પણુ-મૂર્ખને ન જ દેવો.
એહવી રીત યોગદ્વિસમુચ્ચયગ્રન્થે વખાણી છઈ-વર્ણવી
છઈ, હરિભદ્ર સૂરિજીયે. ૨૬૭.

૩

સામાન્ય મ બાણો, એ તેા-જિન બ્રહ્માણી,
બહી પરિ સાંભલો તત્ત્વ રચણુની ખાણી.
એ શુભમતિ માતા, દુર્મતિ-વેલી-કૃપાણી,
એ શિવ-સુખ-સુર-તરુ-ફલ-રસ-સ્વાદ-
નિસાણી. ૨૬૮.

અને એ નયાર્થ વ્યાખ્યાનને “ સામાન્ય ” એમ મ-બાણો.
એ તેા જિન પ્રણિત બ્રહ્માણી. યતઃ-“ ભગવતા શ્રી ઋષભદેવેન
બ્રાહ્મયા દક્ષિણકરેણોષદિષ્ટા, સા “ બ્રહ્માણી ” ઇત્યુચ્યતે.

બહીપરિ સાંભલો-ધારો, તત્ત્વરૂપ જે રત્ન, તેહની એ-
ખાણી છઈ-ઉત્પત્તિ સ્થાનક છઈ. એ શુભમતિ-બહી જે મતિ,
તેહની-માતા છઈ-ફૂલી મતિની પ્રસવનહારી. દુરમતિ-મિથ્યા-
ત્વાદિ, તદૂપ જે-વેલી, તેહને છેદવાને કૃપાણી-તુલ્ય છઈ.

એ શિવસુખ તે-મોક્ષ સુખ, તદૂપ જે-સુર-તરુ-કલ્પવૃક્ષ,
તેહના જે-ફળ, તેહનો જે-સ્વાદ, તેહની-નિશાની છઈ,યાદગારી
છઈ મોક્ષ સુખની. ૨૬૮.

પાઠા૦ ૧ તેમાં પાણી રાખઈ. ભા૦

એહનઈં સુપસાયઈં ઉભા જોડી પાણિ,
 સેવઈં નર-કિત્તર-વિદ્યાધર-પવિ-પાણિ.
 એ અમિય દૃષ્ટિથી જોહની મતિ સિંચાણી,
 તેમાંહિ ઉલ્લાસઈં સુરુચિ વેલી કરમાણી. ૨૬૯.

એહને સુપસાયઈં-એહના-વાણીના, પ્રસાદથી, ઉભા, પાણિ
 જોડી-હાથ જોડી, સેવા કરે છે; સેવામાં ભક્તિવંત-નર તે-ચક્રવ-
 લ્યાદિક, કિત્તર-તે-વ્યંતરાદિ, વિદ્યાધરાદિક, અને પવિ-
 પાણિ-ઈં-દ્ર પ્રમુખ, કેઈં દેવતાની કોડાન કોડી. એ અમૃતદૃષ્ટિથી
 જો-ભવ્ય પ્રાણી શુદ્ધવંતની, મતિ સિંચાણી, તે મતિ: નવ પક્ષવ-
 પણાને પામી, તેહ માંહે-તેહના દૃઢ્ય કમળમાંહે ઉલ્લાસ પામી.
 ભલી રુચિ રૂપ જો-વેલી, આગે-મિથ્યાત્વાદિ સંસર્ગે કરમાણી
 હુંતી, પણિ-શુદ્ધ નૈયાયિકી વાણી સાંભળીને ઉલ્લાસ પામીઈં
 છઈં. ૨૬૯.

બહુ ભાવ એહના જાણુઈં કેવલનાણી,
 સંખેવઈં એ તો ગુરુમુખથી કહવાણી.
 એહથી સંભારી જિનગુણુ શ્રેણિ સુહાણી,
 વચનાનુષ્ઠાનઈં સમાપત્તિં પરમાણી. ૨૭૦.

એહના બહુ-ભાવ છઈં, તે-કેવળ જ્ઞાની: તેહિજ એહના
 ભાવ સંપૂર્ણ જાણુઈં; પણિ-સામાન્ય છદ્મસ્થ જીવ એહના ભાવ
 સંપૂર્ણ ન જાણુઈં. તે માટઈં-સંક્ષેપથી એ જે ગુરુ મુખથી

સાંભળી હતી, તેહથી-કહવાણી કહતાં-વચન વર્ગણાં આવી, તિમ કહઈ છઈ.

એહિજ-દ્રવ્યાનુ યોગ વિચારે-ક્રિયા માર્ગમાંહે પણિ-આદિ પ્રવર્તક ભગવંત વ્યાને ભગવંત સમાપત્તિ હુઈ, તેણે કરી-ક્રિયા સાકલ્ય હોઈ. ઉક્તં ચ—

અસ્મિન્ હૃદયસ્થે સતિ હૃદયસ્થસ્તત્ત્વતો મુનીન્દ્રઃ ।

इति हृदयस्थिते च तस्मिन् नियमात्सर्वार्थसिद्धिः ॥ ૧ ॥

ચિન્તામણિઃ પરોડસૌ તેનેયં ભવતિ સમરસાપત્તિઃ ।

सैवेह योगि-माता निर्वाण-फला [बुधैः] प्रोक्ता ॥ ૨ ॥

સમાપત્તિલક્ષણં ચેદમ્—

મળેરિવાભિજાતસ્ય ક્ષીણવૃત્તેરસંશયમ્ ।

तात्स्थ्यात्तदजनत्वाच्च समापत्तिः प्रकीर्तिता ॥ ૧ ॥

વચનાનુષ્ઠાનઈ સમાપત્તિપણે પ્રમાણ ચઢી [?] ૨૭૦,

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

એહથી સવિ જઈ પાપશ્રેણિ ઉભાણી,

ગુણુશ્રેણિ ચઢતાં લહઈ મુગતિ પટરાણી.

ઘન ઘાતિ કર્મનઈ પીલઈ જિમ તિલ ઘાણી,

નિરમલ ગુણુ એહથી પામિઆ બહુ ભવિ

પ્રાણી. ૨૭૧.

એહથી સર્વ જ-પાપની શ્રેણિ, તે-ઉભાણી-નાઠી જઈ. ગુણુશ્રેણિ ચઢતાં લહઈ-પામઈ, મુગતિ રૂપ પટરાણી-પ્રતેઃ

પાઠાની ૨-૧. ભગવદ્ વ્યાખ્યાને ભા૦

ધનઘાતી સકલ કર્મને પીલે, જિમ-ધાણી તલ પીલાઇ,
તિમ-કર્મક્ષય થાઈ.

અનેક ક્ષાન્ત્યાદિક નિર્મળ ગુણ પામઈ, ભવિ પ્રાણી-નિર્મળ
વીતરાગ વચનનો આસ્થાવંત જ-જીવ. ૨૭૧.

૭

ખલ જન જો એમાં દ્રેષ ધરઈ અભિમાણી,
તોપણિ-સજ્જનથી એહની ખ્યાતિ મચાણી.
ગુણ-મણિ-રચણાયર જગિ ઉત્તમ ગુણુઠાણી,
જસ દિઇ ગુણિ સજ્જનનઈ સંઘ અનંત
કલ્યાણી. ૨૭૨.

ખલજન-તે-નીચ જન, એહમાં દ્રેષ ધરસ્યે; યતઃ-સ્વલ-
લક્ષણમ્—

નોશ્ર સ્વલ-જિહ્વા ચ પ્રતિકૂલવિસર્પિણી ।

જનઃ પ્રતારણાયેવ દારુણા કેન નિર્મિતા ? ॥ ૧ ॥

इति स्वल-लक्षणम्.

જ અભિમાની ઈઈ: પોતાનું બોલ્યું મિથ્યાત્વાદિક મૂંકતા નથી,
તોપણિ-સજ્જનની સંગતિથી એહ વાણીને ખ્યાતિ-તે પ્રસિ-
દ્ધતાપણું, મચાણી-વિસ્તારપણાને પામે છે.

ગુણ-મણિ-ગુણુરૂપ જે મણિ, તેહનો-રત્નાકર તે-સમુદ્ર,
જગમાંહે તે ઉત્તમ ગુણુ થાનક છે. ગુણિ જણુ-જે સત્સંગતિક
પ્રાણી, તેહને-યશને દેણુહારી, એહવી જે વાણી, તે સજ્જનના
અને અનંત કલ્યાણી સંઘને મહારી યશ સુસૌભાગ્યની આપણુ-
હારી, એહવી ભગવદ્ વાણી ઈઈ. ૨૭૨.

હિવર્ધ-આગલી ઢાલેં પરંપરાગત માર્ગની પ્રપણા દ્વારે
ઢાણે એ જોડયો ? કેહા આચાર્યની વારે ? તે કહઈ છઈ:—

ઢાલ ૧૭ મી

[હમચડીની-દેશી]

૧

તપ-ગચ્છ નન્દન-સુર-તરુ,

પ્રકટિઓ હીરવિજય સૂરિંદા.

સકલ સૂરિમાં જે સોભાગી,

જિમ તારામાં ચંદો રે. ૨૭૩. હમચડી.

તપગચ્છ રૂપજે નંદનવન, તે માંહે સુરતરુ સરિષો પ્રમટયો
છે. શ્રી હીરવિજયસૂરીશ્વર. તે કેહવા છે ? સકલ સૂરીશ્વરમાં
જે સોભાગી છે-સોભાગ્યવંત છે.

સુમગાઓ સવ્વજણ-ઈટો. ઇતિવચનાત.

જિમ તારાના ગણમાં ચંદ્રમા સોભે, તિમ-સકલ સાધુ
સમુદાયમાંહે દેદીપ્યમાન છે.

કસ્માત ?

સૂરિમન્નારાધકત્વાત. ૨૭૩

૨

તાસ પાટિં વિજયસેનસૂરીસર,

જ્ઞાન રચણુનો દરિયો.

સાહિ સભામાં જે જસ પામિયો,

વિજયવંત ગુણુ ભરિયો રે ૨૭૪, ૬૦

તાસ-પાટે તેહનો પદ પ્રભાકર-શ્રી વિજયસેન સૂરીશ્વર,
આચાર્યની છત્રીશ છત્રશીઈ વિરાજમાન, અનેક જ્ઞાનરૂપ, જે રત્ન,
તેહનો અગાધ સમુદ્ર છે.

સાહિ, તે-પાતસ્યાહ, તેહની સભામાંહે વાદવિવાદ કરતાં,
જયવાદ રૂપ જ જસ, તે-પ્રત્યે પામ્યો-વિજયવંત છે, અનેક
ગુણે કરી ભર્યો છે. ૨૭૪.

૩

તાસ પાટિ વિજયદેવ સૂરીસર,
મહિમાવંત નિરીહો,
તાસ પાટિ વિજયસિંહ સૂરીસર,
સકલ સૂરિમાં લીહો રે. ૨૭૫. ૬૦

તાસપાટક૦ તેહને પાટિ શ્રી વિજયદેવ સૂરીશ્વર થયા,
અનેક વિધાનો ભાજન. વળી મહિમાવંત છે, નિરીહ-તે નિ-
રપૃહી, જ છે.

તેહને પાટિ આચાર્ય શ્રીવિજયસિંહ સૂરીશ્વર થયા, પદ
પ્રભાવક સમાન. સકલ સૂરીશ્વરના સમુદાય માંહે લીહવાલી (?)
છઈ, -અનેક સિદ્ધાન્ત: તર્ક: જ્યોતિ: ન્યાય: પ્રમુખ અન્યે મહા
પ્રવીણ છે. ૨૭૫.

૪

તે ગુરુના ઉત્તમ ઉદમથી,
ગીતારથ ગુણ વાધ્યો.
તસ હિત સીખતાણુઈ અનુસારઈ.

જ્ઞાન યોગ એ સાધ્યો રે. ૨૭૬. ૬૦

તે-જ શ્રી ગુરુ, તેહનો ઉત્તમ ઉદમ-જ ભલો ઉદમ, તેણે
કરીને ગીતાર્થ ગુણવાધ્યો—

મીયં જાનન્તિ, ઇતિ ગીતાર્થાઃ, ગીતં શાસ્ત્રાભ્યાસ-લક્ષણમ્

પાઠા૦ ૧ હીલો રે. ભા૦

તેહની જ-હિતશિક્ષા, તેહને-અનુસારે, તેહની-આજ્ઞા માફ-
કપણું, તેણે કરી-એ જ્ઞાન યોગ-તે દ્રવ્યાનુયોગ^૧-એ શાસ્ત્રાધ્યાસ,
સાધ્યો-સંપૂર્ણ રૂપે થયો. ૨૭૬.

૫

જસ ઉદમ ઉત્તમ મારગનો.

ભલઈ ભાવથી લહઈ,

જસ મહિમા મહીમાંહે વિદિતો,

તસ ગુણુ કેમ ન ગહિઈ રે. ૨૭૭. ૬૦

જસ ઉદમ, તે ઉત્તમ મારગનો જ ઉદમ, તે કિમ પામિ
યે ? ભલે ભાવ-તે શુદ્ધાધ્યવસાય રૂપ, તે-લહીયે કહતાં પામિયે.

જસ મહિમા-જહનો મહિમા, તે મહીમાંહે-પૃથ્વીમાંહે,
વિદિતો છે-પ્રસિદ્ધ છે. તસગુણુ-તે તેહવા આચાર્ય જ સુગુરુ,
તેહના ગુણુ કેમ ન કહિયે ? એતલે-અવશ્ય કહવાઈ જ. ઇતિ
પરમાર્થઃ ૨૭૭.

૬

શ્રી કલ્યાણવિજય વડ વાચક,

હીરવિજય ગુરુ સીસો.

ઉદ્યો જસ ગુણુ સંતતિ ગાવઈ,

સુર કિંનર નિસ દીસો રે. ૨૭૮. ૬૦

શ્રી કલ્યાણ વિજયનામા વડ વાચક-મહોપાધ્યાય વિરુદ્ધ
પામ્યા છે, શ્રી હીર વિજયસૂરીશ્વરના શિષ્ય જ છે, ઉદ્યો-જ
ઉપના છે. જસ ગુણુ સંતતિ-તે શ્રેણિ, ગાઈ છે. સુર કિંનર
પ્રમુખ નિસદીસ-રાત્રિ દિવસ, ગુણુ શ્રેણિ સદા કાલે ગાય છે. ૨૭૮.

પાઠા૦ ૧ યોગરૂપ. પાલિ૦

ગુરુ શ્રી લાભવિજય વડ પંડિત,
તાસ સીસ સોભાગી.

શ્રુતઃ વ્યાકરણુદિકઃ બહુ પ્રથિ,
નિત્યઈ જસ મતિ લાગી રે. ૨૭૯. ૬૦

તેહના શિષ્ય ગુરુ શ્રી લાભવિજય વડ પંડિત છે-પંડિત
પર્ષદામાં મુખ્ય છે. તાસ શિષ્ય-તેહના શિષ્ય મહા સોભાગી છે.
શ્રુત વ્યાકરણુદિક બહુ પ્રથમાંહિ નિત્ય જહની મતિ લાગી
છઈ-એકાંતિ-વાચનાઃ પૃચ્છનાઃ પરાવર્તનાઃ અનુપ્રેક્ષાઃ ધર્મકથાઃ
લક્ષણ પંચવિધિ સન્નિપ્રાય ધ્યાન કરતાં રહે છે. ૨૭૯.

શ્રી ગુરુ જીતવિજય તસ સીસો,
મહિમાવંત મહંતો.

શ્રી નયવિજય વિબુધ ગુરુ ભ્રાતા,
તાસ મહા ગુણુવંતો રે. ૨૮૦. ૬૦

ગુરુ શ્રી જીતવિજય નામે તેહના શિષ્ય પરંપરાયે થયા.
મહા મહિમાવંત છે, મહંત છે. “ જ્ઞાનાદિગુણોપેતા મહાન્તઃ ”
इति वचनात्.

શ્રી નયવિજય પંડિત તેહના ગુરુભ્રાતા-ગુરુભાઈ સંબંધે
થયા, એકગુરુ-શિષ્યત્વાત્. ૨૮૦.

જે ગુરુ સ્વ-પર-સમય-અભ્યાસઈ

બહુ ઉપાય કરી કાસી,

સમ્યગ્દર્શન સુરુચિ સુરભિતા,

મુઝ મતિ શુભ ગુણુ વાસી રે. ૨૮૧.૬૦

જેણે-ગુરુયે, સ્વ-સમય: તે-જનશાસ્ત્ર, પર સમય: તે-
વેદાન્ત-તર્ક પ્રમુખ, તેહના અભ્યાસાર્થ:

બહુ ઉપાયે કરીને કાસીયે સ્વશિષ્યને લાણુવાને કાજે મૂકયા.
તિહાં-ન્યાય વિશારદ: એહવું વિરુદ્ધ પામ્યા.

સમ્યગ્દર્શનની જે સ્વરુચિ, તદ્રૂપ જે સુરભિતા-સુગંધ,
જસ સેવાપણું, તેણે મુઝ મતિ-મારી જે મતિ, શુભ ગુણુ કરીને
વાસી-આસ્તિકય ગુણું કરી અંગેઅંગ પ્રણમી, તેહની સ્વેચ્છા
રુચિ રૂપેઈ છઈ. ૨૮૧.

જસ સેવા સુપસાયઈ સહજિં,

ચિંતામણિ મેં લહિઈ.

તસ ગુણુ ગાઈ શકું કિમ સઘલા ?

ગાવાનઈ ગહ ગહિઓ રે. ૨૮૨. ૬૦

જસ સેવા-તેહની સેવા રૂપ જે સુપ્રસાદ, તેણે કરીને સહજ
માંહે ચિંતામણિ-શિરોમણિ નામે મહા ન્યાય શાસ્ત્ર, તે લલા-
પામ્યો, તસગુણુ-તેહ જે મારા ગુરુ, તેહના સપૂર્ણ ગુણુ, એક

જિહ્વાએ કરીને કિમ ગાઈ સકાઈ ? અને માહરું મન તો ગાવાને
ગહગહી રહ્યું છે,—આતુર થયું છઈ. ૨૮૨.

૧૧

તે ગુરુની ભગતિ શુભ શક્તિં,

વાણી એહ પ્રકાશી.

કવિ જસવિજય ભણુઈ—“ એ ભણિયો,

દિન દિન બહુ અભ્યાસી રે.” ૨૮૩. ૬૦

તે ગુરુની ભક્તિ-ગુરુ પ્રસન્નતા લક્ષણે શુભ ભક્તિ, તે-
આત્માની અનુભવ દશા, તેણે કરીને એહ વાણી દ્રવ્યાનુયોગ રૂપ
પ્રકાશી-પ્રકાશી; વચન દ્વારે કરીને. કવિ જસવિજય ભણુઈ ૬૦
કહે છે. “એ ભણુયો, હે આત્માથિયો ! પ્રાણિયો ! એ ભણુયો.
દિન દિન-દિવસે દિવસે બહુ અભ્યાસ કરીને, ભણુયો-અતિ
અભ્યાસે.” ૨૮૩.

કલશ:

૧

ઈમિ દ્રવ્ય ગુણ-પર્યાયે કરી જોહ વાણી વિસ્તરી,

ગતપાર ગુરુ સંસાર સાગર,

તરણુ તારણુ વરતરી,

તે એહ ભાખી સુજન-

મધુકર રમણુ સુરતરુ મંજરી;

શ્રી નય વિજય વિબુધ ચરણ-

સેવક જસ વિજય બુધ જય કરી. ૨૮૪.^૧

ધમિ-દ્રવ્ય : ગુણ : પર્યાયિ : કરીને જે વાણી-દ્રવ્યનું લક્ષણ : ગુણનું લક્ષણ : અને પર્યાયનું લક્ષણ : તેણે કરીને જે વાણી, વિસ્તારપણે પામી છે,

ગત પાર તે-પ્રાપ્ત પાર, એહવા ગુરુ, તે-કહેવા છે ? સંસાર રૂપ સાગર, તેહના-તરણુતારણુ વિષે, વર કહેતાં-પ્રધાન, તરી સમાન છધ.

“ તરી ” એહવો નામ જિહાજનો છઈ.

તેહ-મેં ભાખી, તે-કેહને અર્થે ? તે કહે છે-સુજન જે ભલા લોક, સત્સંગતિક૦ આત્મદ્રવ્યે પદ્ દ્રવ્યના ઉપલક્ષણુ આલખ-ણુહાર, તેહને-રમણિક સુરતરુ-જે કલ્પવૃક્ષ, તેહની-મંજરી સમાન છે.

શ્રી નયવિજય પંડિત-શિષ્ય-ચરણ સેવક સમાન-જસ-વિજય બુધને જયકરી-જયકારણી-જયની કરણહારી-અવશ્ય જસ-સૌભાગ્યની દાતા છે. એહવી-“ મગવદ્ વાળી ચિરં જીયાત્ ”
ઇત્યાશીર્વાદવચનમ્. ૨૮૪.

કાવ્યમ્.

ઇયમુચિતપદાર્થોલ્લાપને શ્રવ્યશોભા

બુધ-જન-હિત-હેતુભાવના-પુષ્પ-વાટી ।

૧ ઇતિશ્રી દ્રવ્યગુણ-પર્યાય-રાસઃ, ઉપાધ્યાય જસવિજય પંડિત કૃતઃ સંપૂર્ણઃ મોં ઇતિશ્રી દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાય રાસઃ સંપૂર્ણઃ, ઉપાધ્યાય શ્રી યશોવિજયગણિકૃતઃ સ્વોપજ્ઞટવાર્થરાસઃ સંપૂર્ણમ્ [:] લિખિતં ક્ષિતં (?) ભારમલ. સં. ૧૮૦૯ વર્ષે, માસ ચૈત્રે, વદિ ૩, ગુરુવાસરે, અવરંગાબાદમધ્યે લિપિકૃતોઽસ્તિ. શ્રીસ્તુઃ કલ્યાણમસ્તુઃ શુભં ભવતુઃ પાલિં

अनुदिनमित एव ध्यानपुष्पैरुदारै-

र्भवतु चरण-पूजा जैन-वाग्देवतायाः ॥ १ ॥

इतिश्री उपाध्याय श्री जसविजयगणि कृत
द्रव्य-गुण-पर्यायना रास संपूर्णः.

संवत् १७२६ वर्षे भाद्रवा वदि २ दिने लिपि

साडा-कपूर सुत, साडा-सुरय'हे लिभावितम् ॥६॥

१. इतिश्री द्रव्यः गुणः पर्यायः रास-टवार्थः संपूर्णः । ग्रन्थग्रं सर्व-
मिलने सहस्र-३०००, न्यूनाधिकं जिनो वेत्ति.

लि० पं. लक्ष्मीमाणिक्यमुनयः । सं. १८४१ रा मिति मृगशिर
शुदि चतुर्दश्यां शुरी ।

श्री नवलखा-पार्श्व-प्रासादात्कल्याणमस्तु लेखक-पाठकयोः, इति श्रीः
स्तात् । भा०

परत द्रव्य-गुण-पर्याय रास. पत्र ६९, अ'भालाल
शुनिदालना ज्ञान ल'डारनी जैनम् जयति शासनम् भा०
इति पद्यम् ।

इतिश्री महोपाध्याय श्री यशोविजयगणिना कृतः

सूत्र-टवार्थरूपरासः संपूर्णतामगमत् ।

ग्रन्थग्रं श्लोक-संख्या-३८६३ सूत्र-अर्थ मिलने.

यादृशं पुस्तके दृष्टं तादृशं लिखितं मया ।

यदि शुद्धमशुद्धं वा मम दोषो न दीयते ॥१॥

तेलाद्रक्षेजलाद्रक्षेद्रक्षेच्छिथिल-बन्धनात् ।

परहस्तगताद्रक्षेदेवं वदति पुस्तिका ॥ २ ॥

शाह लवानीदासल शाह श्री तापीदासल पुत्री शुभकुंवर
लिभावितम्-इदं शान्त्रं पुण्यार्थम्, श्रीरस्तु.

सं. १८०६ वर्षे मास चैत्र वदि ११, रविवासरे, संपूर्णं बभूव. पालि०

परत द्रव्य-गुण-पर्याय-रास, पत्र ६६, अ'भालाल
शुनीदालना ज्ञानल'डारनी. पालि०

[પાલિતાણા વાળી પ્રતની પાછળ પ્રાચીન ઝાઝા ગાથાઓ ટાંકેલી છે, તે અહીં ઉતારી લેવામાં આવેલી છે.]

૧થૂલં ૨થૂલં ૩થૂલં ૪થૂલં સુહુમં ચ ૫સુહુમં થૂલં ચ ।

૬સુહુમસુહુમં સુહુમં પુગલ-દવ્વસ્સ પજ્જાયા ॥ ૧ ॥

કાચનામ-ઈંદીકાણ, બંખી, સમી, સીચિ, આવલી, જરકાય ।

પપૂદડ કમસો જાવ જલ-વળ-વિગલા પર્ણિદિઆ ચેવ ।

દડપૂપા પુઠ્ઠવી-દડસમ તેડપૂપાસુ કમા ॥ ૧ ॥ (?)

પપૂડદાસુ વાડ સત્તેણ જંબુત્તરેણ માનસરં ।

પચ્છમ ગોચમદીવો અહ મગ્ગમાદાહીણે ઝસરં ॥૨॥ (?)

૧. કાષ્ટ. ૧. દૂધ. ૩. આતપ. ૪. અંધારં. ૫. કામલુવર્ગણા.
૬. ખવતુકાદિ (?)

શ્રી મન્મહોપાધ્યાય શ્રી યશોવિજયજી ગણિવર વિરચિત-

દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયના રાસના

છુટા બોલ

૧

૧. વિશ્વ - જગત્ :-

૧ કથચિત્ : દ્રવ્ય : પર્યાય : ૩૫ છે.

અથવા

૨ ઉત્પાદ : વ્યય : ધ્રોવ્ય : ૩૫ છે.

૨. એ ત્રણેય કથચિત્ પરસ્પર—

૧ લિપ્ત : અને ૨ અભિન્ન : છે.

૩. દ્રવ્ય :-સ્કન્ધ : દેશ : અને પ્રદેશ : એ ત્રણ પ્રકારે છે.

૪. દ્રવ્ય : ગુણ : પર્યાય : એ ત્રણેય ઉપચારથી—

સ્કન્ધ : દેશ : અને પ્રદેશ : ૩૫ હોવાથી નવ પ્રકારે છે.

૫. દ્રવ્ય : ગુણ : પર્યાય : એ ત્રણેય ઉત્પાદ : વ્યય : ધ્રોવ્ય :
૩૫ લક્ષણ વાળા છે.

૩

૬. ૧ દ્રવ્ય : સામાન્ય ધર્મ છે. ૨ ગુણ : પર્યાય : વિશેષ
ધર્મ છે.

૪

૭. સામાન્ય :-

૧ ઊર્ધ્વતા પ્રયય સામાન્ય ધર્મ. ૨ તિર્યક્ પ્રયય સામા-
ન્ય ધર્મ.

૮. ઉર્ધ્વતા પ્રચય સામાન્ય ધર્મ :—

૧ ઓધ શક્તિ ઉર્ધ્વતા સામાન્ય : ૨ સમુચ્ચય શક્તિ ઉર્ધ્વતા સામાન્ય:

૫

૯. કેટલીક પરસ્પર ભિન્નતા :—

- ૧ દ્રવ્ય: તે સામાન્ય છે. ગુણ: પર્યાય: તે વિશેષ છે,
- ૨ એક દ્રવ્યમાં-ગુણો: અને પર્યાયો: અનેક હોય છે.
- ૩ દ્રવ્ય: આધાર છે. ગુણો: અને પર્યાયો: આધેય છે.
- ૪ ગુણો: અને પર્યાયો: એકેક ઈન્દ્રિય આધ પણ હોય છે.
દ્રવ્ય: એ ઈન્દ્રિયથી પણ આધ હોય છે.
- ૫ દ્રવ્યોના-જીવ: વિગેરે, અને ગુણોના: જ્ઞાન-વિગેરે, પર્યાયોના દેવાદિ: નામો છે.
- ૬ દ્રવ્યો: છ છે. ગુણો: અને પર્યાયો: અનંત અનંત છે.
- ૭ ગુણ અને પર્યાય યુક્ત-દ્રવ્ય: { આમ લક્ષણો પણ ત્રણેયના
સહભાવી ધર્મ-ગુણ: } બુદ્ધ બુદ્ધ છે.
ક્રમ ભાવી ધર્મ-પર્યાય:

૧૦. કેટલીક પરસ્પર અભિન્નતા:—

- ૧ ગુણ-ગુણિભાવ અખંડ રહે છે.
- ૨ અનવસ્થા દોષ લાગતો નથી.
- ૩ એક દ્રવ્યના અનેક અવસ્થા ભેદો ધટી શકે છે.
- ૪ દ્રવ્યમાં ભાર વધતો નથી.
- ૫ અનેક દ્રવ્યના સમૂહ રૂપ પર્યાય પણ એક તરીકે જણાય છે.
- ૬ ત્રણેય એક આકારે મળી ગયેલા જણાય છે.
- ૭ કારણમાં કાર્યની ઉત્પત્તિ અભેદથી ઉત્પન્ન થાય છે.

૧૧. ભેદઃ અભેદઃ અને ભેદાભેદના પક્ષકાર દર્શનોઃ—

નૈયાયિકાઃ—એકાન્ત ભેદ : માને છે.

સાંખ્યોઃ—એકાન્ત અભેદ : માને છે.

જૈનોઃ—ભેદઃ અને અભેદઃ બન્ને ય ક્થયિ-ચત્ માને છે.

૬

૧૨. જગત્માં નયવ્યવસ્થાનું ખીજઃ—

દ્રવ્યઃ ગુણઃ અને પર્યાયઃ એ ત્રણેયની પરસ્પર ભેદ અને અભેદની અપેક્ષાએ જુદા જુદા દ્રવ્યોઃ ક્ષેત્રોઃ કાળોઃ અને ભાવોઃ ને આશ્રયીને અનેક અભિપ્રાયભેદો—વિચારણાના ભેદો પડે છે, તે સઘળા નય પ્રકારો ગણાયઃ

૧૩. દરેક નયોવાર સમ્મલંગીઓ પણ કરોડો ઉત્પન્ન થાય છે.

૧૪. સમ્મલંગીઓ બે પ્રકારે છેઃ—

૧. નય સમ્મલંગી.

૨. પ્રમાણુ સમ્મલંગી.

૧૫. નય સમ્મલંગીઃ—

વસ્તુના કોઈપણ એક અંશી જ્ઞાન સાથે સંબંધ ધરાવતી સમ્મલંગી.

૧૬. પ્રમાણુ સમ્મલંગીઃ—

વસ્તુના સર્વાંશી જ્ઞાન સાથે સંબંધ ધરાવતી સમ્મલંગી.

૧૭. પદાર્થના મુખ્યઃ અને ગૌણઃ તરીકે વિચારવા ધારેલા ધર્મોની વક્તવ્યતા અને અવ્યક્તતાની એકી સાથે અને અનુક્રમે અર્પણા કરવાથી સમ્મલંગી ઉત્પન્ન થાય છે,

૧૮. સમ્મલંગીના પ્રસિદ્ધ બે દૃષ્ટાન્તોઃ—

૨૪

સત્ સમભંગી:-

- ૧ સ્યાદ્ સત્
- ૨ સ્યાદ્ અસત્
- ૩ સ્યાદ્ સદ્ અસદ્
- ૪ સ્યાદ્ અવકતવ્યઃ
- ૫ સ્યાદ્ સદ્-અવકતવ્યઃ
- ૬ સ્યાદ્ અસદ્-અવકતવ્યઃ
- ૭ સ્યાદ્ સદ્-અસદ્-અવકતવ્યઃ

ભેદ સમભંગી:-

- ૧ સ્યાદ્ ભિન્નઃ
- ૨ સ્યાદ્ અભિન્નઃ
- ૩ સ્યાદ્ ભિન્નઃ અભિન્નઃ
- ૪ સ્યાદ્ અવકતવ્યઃ
- ૫ સ્યાદ્ ભિન્ન અવકતવ્યઃ
- ૬ સ્યાદ્ અભિન્ન-અવકતવ્યઃ
- ૭ સ્યાદ્ ભિન્ન-અભિન્ન-અવકતવ્યઃ

૮.

૧૬. નયો:-

૧ દ્રવ્યાર્થિક :

૨ પર્યાયાર્થિક :

૧ દ્રવ્યાર્થિક :

૧ મુખ્ય વૃત્તિથી - અભેદ પક્ષગ્રાહી. શાસ્ત્રનમ્

૨ ઉપચાર વૃત્તિથી - ભેદ પક્ષગ્રાહી.

૨ પર્યાયાર્થિક :

૧ મુખ્ય વૃત્તિથી - ભેદ પક્ષગ્રાહી.

૨ ઉપચાર વૃત્તિથી - અભેદ પક્ષગ્રાહી.

૨. દિગંબર પ્રક્રિયાથી નયના ભેદો :

૧ તર્ક શાસ્ત્રની દૃષ્ટિથી. ૨ અધ્યાત્મ શાસ્ત્રની દૃષ્ટિથી.

૧ તર્ક શાસ્ત્રની દૃષ્ટિથી:-

૧ નયો :

૨ ઉપનયો :

અધ્યાત્મ શાસ્ત્રની દૃષ્ટિથી

૧ નિશ્ચય :

૨ વ્યવહાર :

૧. નયો નવ:-

૧ દ્રવ્યાર્થિક-૧૦	૪ સંગ્રહ-૨	૭ શબ્દ-૧
૨ પર્યાયાર્થિક-૬	૫ વ્યવહાર-૨	૮ સમભિરુદ્ધ-૧
૩ નૈગમ-	૩ ૬ ઋણુચ્ચ-૨	૯ એવંભૂત-૧

૧ દ્રવ્યાર્થિક-૧૦

૧ શુદ્ધ :

- ૧ કર્મોપાધિ રહિત :
- ૨ સત્તા આહક :
- ૩ ભેદ કલ્પના રહિત :

૨ અશુદ્ધ :

- ૧ કર્મોપાધિ સાપેક્ષ :
- ૨ ઉત્પાદિ : અને વ્યય : સાપેક્ષ :
- ૩ ભેદ કલ્પના સાપેક્ષ :

૩ મિશ્ર :

- ૧ અન્વય :
- ૨ સ્વદ્રવ્યાદિ આહક :
- ૩ પરદ્રવ્યાદિ આહક :
- ૪ પરમભાવ આહક :

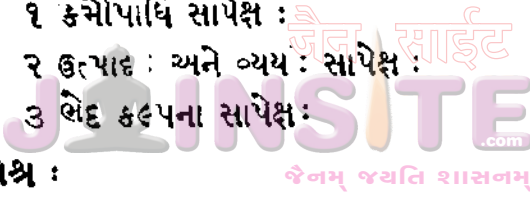
૨ પર્યાયાર્થિક : ૬

૧ શુદ્ધ :

- ૧ અનાદિ નિત્ય :
- ૨ સાદિ નિત્ય :
- ૩ અનિત્ય :

૨ અશુદ્ધ :

- ૧ નિત્ય :

२ कर्मोपाधि रहित नित्य :

३ कर्मोपाधि सापेक्ष नित्य :

३ नैगम : ३

१ भूतनो वर्तमानमा आरोप :

२ भाविनो भूतमा आरोप :

३ भूत अने भाविनो वर्तमानमा आरोप :

४ संग्रह : २

१ आध संग्रह :

२ विशेष संग्रह :

५ व्यवहार : २

१ सामान्य संग्रह भेदक :

२ विशेष संग्रह भेदक :

६ ऋणु सूत्र : २

१ स्थूल ऋणुसूत्र :

२ सूक्ष्म ऋणुसूत्र :

७. शब्द. ८. समलिङ्ग. एवंभूत. कुल २८

२. उपनयो त्रयः शासनम्

१ सद्भूत व्यवहार : २

१ शुद्ध :

२ अशुद्ध :

२ असद्भूत व्यवहार : ६

१ द्रव्यनो द्रव्यमा उपचार : ५ पर्यायनो द्रव्यमा उपचार :

२ गुणनो गुणमा उपचार : ६ द्रव्यनो गुणमा उपचार :

३ पर्यायनो पर्यायमा उपचार : ७ द्रव्यनो पर्यायमा उपचार :

४ गुणनो द्रव्यमा उपचार : ८ पर्यायनो गुणमा उपचार :

६ गुणनो पर्यायमा उपचार :-

३ उपचरित असद्भूत व्यवहार : ६

१ शुद्ध उपचरित : ३

१ स्वप्ति असद्भूत व्यवहार :

૨ વિભતિ અસદ્ભૂત વ્યવહાર :

૩ સ્વભતિ-વિભતિ-અસદ્ભૂત વ્યવહાર :

૨ ઉપચરિતોપચરિત-અસદ્ભૂત વ્યવહાર : ૩

૧ સ્વભતિ ઉપચરિત-અસદ્ભૂત વ્યવહાર :

૨ વિભતિ ઉપચરિત-અસદ્ભૂત વ્યવહાર :

૩ સ્વભતિ-વિભતિ ઉપચરિત-અસદ્ભૂત વ્યવહાર :

૨ આધ્યાત્મિક નયો : ૨

૧ નિશ્ચય : ૨

૧ શુદ્ધ નિશ્ચય નય : ૨ અશુદ્ધ નિશ્ચય નય :

૨ વ્યવહાર : ૨

૧ સદ્ભૂત વ્યવહાર : ૨ ૨ અસદ્ભૂત વ્યવહાર :

૧ સદ્ભૂત વ્યવહાર : ૨

૧ ઉપચરિત સદ્ભૂત : ૨ અનુપચરિત સદ્ભૂત :

૨ અસદ્ભૂત વ્યવહાર : ૨

૧ ઉપચરિત-અસદ્ભૂત-૨ ૨ અનુપચરિત-અસદ્ભૂત

૧ ઉપચરિત-અસદ્ભૂત : ૨--

૧ અસંલેપિત યોગ. ૨ સંલેપિત યોગ.

૩. શ્વેતામ્બર પ્રક્રિયાથી નયના ભેદો :

૧ પાંચ: અને પાંચસો.:

અથવા-

૧ સાત: અને સાતસો :

१ नयना भेदो :—

१ द्रव्यार्थिक नयोः— २ पर्यायार्थिक नयो :

१ द्रव्यार्थिक नयोः—

१ तार्किक भतेः—

१. नैगमः २. सञ्चलः ३. व्यवहारः

२ सैद्धान्तिकभतेः—

१. नैगमः २. सञ्चलः ३. व्यवहारः ४. ऋणुसूत्रः

२ पर्यायार्थिक नयोः—

१ तार्किकभतेः—

१. ऋणुसूत्रः २. शब्दः ३. समस्मिद्धः ४. ज्येवंभूतः

२ सैद्धान्तिकभतेः—

१. शब्दः २. समस्मिद्धः ३. ज्येवंभूतः
नयानां सञ्चलमां क्रेटलीक विशेष समञ्ज.

[१. अर्थ नयोः

२. शब्द नयोः

१ अर्थ नयोः—४

१. नैगमः २. सञ्चलः ३. व्यवहारः ४. ऋणुसूत्रः

२ शब्द नयोः—५

१. शब्दः २. समस्मिद्धः ३. ज्येवंभूतः

सामान्य विशेष उभय सञ्चारी :— नैगमः

सामान्य सञ्चारी नयः—सञ्चलः

विशेष सञ्चारी नयः—

व्यवहारः ऋणुसूत्रः शब्दः समस्मिद्धः ज्येवंभूतः

कालिक नयः नैगमः सञ्चलः व्यवहारः

वर्तमान कालिक नयः ऋणु वः शब्दः समस्मिद्धः ज्येवंभूतः

સર્વ નિક્ષેપ ગ્રાહી :—નૈગમ : સંગ્રહ : વ્યવહાર : ઋણુસૂત્ર :

ભાવ નિક્ષેપ ગ્રાહી :—શબ્દ : સમભિરૂઢ : એવંભૂત :

પાંચ ભાવ ગ્રાહી :—નૈગમ : સંગ્રહ : વ્યવહાર : ઋણુસૂત્ર :

એક ભાવ ગ્રાહી :—એવંભૂત નય :

શબ્દ : અર્થ : ઉભયગ્રાહી :—નૈગમ : સંગ્રહ : વ્યવહાર : ઋણુસૂત્ર :

લિંગાદિ ભેદે ભેદગ્રાહી :—શબ્દ : સમભિરૂઢ : એવંભૂત :

પર્યાય ભેદે ભેદગ્રાહી :—સમભિરૂઢ : એવંભૂત :

યથાર્થ, તથા ગ્રાહી :—એવંભૂત :

ઉત્તરોત્તર વિસ્તૃત વિષય ગ્રાહી :—

એવંભૂત : સમભિરૂઢ, શબ્દ : ઋણુસૂત્ર : વ્યવહાર : સંગ્રહ : નૈગમ :

ઉત્તરોત્તર સંક્ષિપ્ત વિષય ગ્રાહી :—

નૈગમ : સંગ્રહ : વ્યવહાર : ઋણુસૂત્ર : શબ્દ : સમભિરૂઢ : એવંભૂત :

ઉત્તરોત્તર સ્થૂલતાગ્રાહી :—

એવંભૂત : સમભિરૂઢ : શબ્દ : ઋણુસૂત્ર : વ્યવહાર : સંગ્રહ : નૈગમ :

ઉત્તરોત્તર સૂક્ષ્મતાગ્રાહી :—

નૈગમ : સંગ્રહ : વ્યવહાર : ઋણુસૂત્ર : શબ્દ : સમભિરૂઢ : એવંભૂત :

તત્ત્વાર્થાધિગમ સૂત્રને આધારે નયોના ભેદો :—

નૈગમ : સંગ્રહ : વ્યવહાર : ઋણુસૂત્ર : શબ્દ :

નૈગમ :—

૧ દેશ સંગ્રહી :

૨ સર્વ સંગ્રહી :

શબ્દ :—

૧ સામ્પ્રત : ૨ સમભિરૂઢ : ૩. એવંભૂત :

પ્રમાણુ-નય-તત્ત્વાલોકાલક્રુતને આધારે નયોના ભેદો :—

૧ નયો :—૨.

૧ દ્રવ્યાર્થિક :

૨ પર્યાયાર્થિક :

૧ દ્રવ્યાર્થિક:—૩

૧ નૈગમ: ૨ સંગ્રહ: ૩ વ્યવહાર:

૧ નૈગમ:—૩

૧ જે ધર્મની પરસ્પર ગૌણ મુખ્ય ભાવ વિવક્ષા

૨ જે ધર્મની પરસ્પર ગૌણ મુખ્ય ભાવ વિવક્ષા.

૩ ધર્મ અને ધર્મની પરસ્પર ગૌણ મુખ્ય ભાવ વિવક્ષા.

૨ સંગ્રહ:—૨

૧. પર સંગ્રહ.

૨ અપર સંગ્રહ.

અર્થ નયો:—

નૈગમ: સંગ્રહ: વ્યવહાર: ઋણુસૂત:

શબ્દ નયો:—

શબ્દ: સમભિરૂઠ: એવંભૂત:

નયાભાસ દર્શનો:—

૧ નૈગમ નયાભાસ દર્શન:— નૈયાયિક: અને વૈશેષિક:

૨ સંગ્રહ નયાભાસ દર્શન:— અદ્વૈત દર્શનો: અને સાંખ્યદર્શન

૩ વ્યવહાર નયાભાસ દર્શન:—ન્યાવાક દર્શન:

૪ ઋણુસૂત નયાભાસ દર્શન:—ઐહિક દર્શન:

૫ શબ્દ નયાભાસ દર્શન:— [શબ્દાદ્વૈત વાદી]

૬ સમભિરૂઠ નયાભાસ દર્શન:— [પ્રતિ શબ્દ વ્યુત્પત્તિ વાદી]

૭ એવંભૂત નયાભાસ દર્શન:—

નય: ઉપનય: ઉપચરિત: સંભૂત: અસંભૂત: વિગેરે પ્રકારો
મૂળ ભેદોમાં સમાતા હોવાથી શ્વેતાંબર પ્રક્રિયાએ જુદા બતાવ્યા
નથી. તેમજ—

દ્રવ્યાર્થિક: પર્યાયાર્થિક: એ જે પ્રકારના મૂળનયો હોવાતા

હોવાથી નયોના બુદ્ધ ભેદો તરીકે તે બેને ગણાવવા નકાર્યા છે, તેથી-
પાંચ દે સાત નયો છે, નવ નયો નથી.

૨૦ ઉત્પાદઃ વ્યયઃ ધ્રોવ્યઃ

૧ ઉત્પાદના ભેદો :-

૧ પ્રયોગજનિતઃ ૨ વિશ્રસાજનિતઃ

૧ પ્રયોગજનિત

૧ સમુદયવાદઃ ૨ અવિશુદ્ધઃ

૨ વિશ્રસા ઉત્પાદઃ—

૧ સમુદય જનિતઃ ૨ ઐકત્વિકઃ

૨ વ્યયના ભેદો :-

૧ રૂપાન્તર પરિણામ વ્યયઃ ૨ અર્થાન્તરગમન વ્યયઃ

[સમુદય વિભાગ વ્યવ્ય.]

૩ ધ્રોવ્યના ભેદો :-

૧ સૂક્ષ્મ ધ્રુવ ભાવઃ ૨ સ્થૂલ ધ્રુવ ભાવઃ

૨૧ દ્રવ્યઃ ગુણઃ પર્યાયઃ ના ભેદોઃ—

૧ દ્રવ્યના ભેદોઃ—

૧ અસ્તિકાય દ્રવ્યઃ ૨ ઔપચારિક દ્રવ્યઃ

૧ અસ્તિકાય ૨ઃ—

૧ જીવાસ્તિકાયઃ ૨ અજીવાસ્તિકાયઃ

૨ અજીવાસ્તિકાય ૪ઃ—

૧ ધર્માસ્તિકાયઃ ૨ અધર્માસ્તિકાયઃ

૩ આકાશાસ્તિકાયઃ ૪ પુદ્ગલાસ્તિકાયઃ

૨ ઔપચારિક દ્રવ્યઃ—૧ કાળ દ્રવ્યઃ

૧ ધર્માસ્તિકાયના ભેદો—૧ સ્કંધઃ ૨ દેશઃ ૩ પ્રદેશઃ

૨ અધર્માસ્તિકાયના ભેદો—૧ સ્કંધઃ ૨ દેશઃ ૩ પ્રદેશઃ

૩ આકાશાસ્તિકાયના ભેદો—૧ સ્કંધઃ ૨ દેશઃ ૩ પ્રદેશઃ

૨ દેશ આકાશાસ્તિકાયના ભેદો :-

૧ લોકાકાશ દેશઃ ૨ અલોકાકાશ દેશઃ

૩ પ્રદેશના ભેદો:—

૧ લોકાકાશ પ્રદેશો: ૨ અલોકાકાશ પ્રદેશો:

૪ જીવાસ્તિકાયના ભેદો:—

૧ જીવાસ્તિકાય વ્યક્તિ: ૨ જીવાસ્તિકાય સમુદાય:

૧ વ્યક્તિ જીવાસ્તિકાયના ભેદો:—

૧ સ્કંધ: ૨ દેશ: ૩ પ્રદેશ:

૨ જીવાસ્તિકાય સમુદાયના ભેદો:—

૧ ભેદ: ૨ ભેદ: ૩ ભેદ: ૪ ભેદ: ૫ ભેદ: ૬ ભેદ: ૭ ભેદ:
૮ ભેદ: ૯ ભેદ: ૧૦ ભેદ: ૧૧ ભેદ: ૧૨ ભેદ: ૧૩ ભેદ: ૧૪
ભેદ: ૧૫ ભેદ:

૩૨ ભેદ: ૫૬૩ ભેદ: વિગેરે-સંખ્યેય: અસંખ્યેય: અનંત:
૧. ચૈતન્યવાળા.

૨. સંસારી: અને સિદ્ધ: સયોગી: અને અયોગી:
છદ્મસ્થ: અને કેવળી: જ્ઞાની: અને અજ્ઞાની:

૩ ભવ્ય: અભવ્ય: દુર્ભવ્ય: ત્રસ: સ્થાવર: સિદ્ધ:
સૂક્ષ્મ: આદર: અરૂપ: સમ્યગ્દષ્ટિ: મિશ્રદષ્ટિ: મિથ્યાદષ્ટિ:
અવિરતિ: દેશવિરતિ: સર્વવિરતિ:

૪ પુર્ણિંગ: સ્ત્રી લિંગ: નપુંસક લિંગ: અલિંગ:

૫ ક્રોધી: માની: માચી: લોભી: અકષાયી:
દેવ: નારક: મનુષ્ય: તિર્થંચ: સિદ્ધ:

૬ એકેન્દ્રિય: દ્વીન્દ્રિય: ત્રીન્દ્રિય: ચતુરિન્દ્રિય: પચ્ચેન્દ્રિય:
અનિન્દ્રિય:

૭ પૃથ્વીકાય, અપ્કાય, તેહકાય, વાયુકાય, વનસ્પતિકાય,
ત્રસકાય, અકાય: વિગેરે—

૫. પુદ્ગલાસ્તિકાયના ભેદો:—

૧ સ્કંધ: ૨ દેશ: ૩ પ્રદેશ: ૪ પરમાણુ:

૧ સ્કંધના ભેદો :—

૧ જ્ઞાન્ય સ્કંધ : ૨ મધ્યમ સ્કંધ : ૩ ઉત્કૃષ્ટ [મહા] સ્કંધ :

૨ દેશના ભેદો :—

૧ જ્ઞાન્ય દેશ : ૨ મધ્યમ દેશ : ૩ ઉત્કૃષ્ટ દેશ :

[દ્વયશુક:] [જ્ઞાન્ય અને ઉત્કૃષ્ટની વચ્ચેના:] [મહાસ્કંધમાં:]

૨. ઔપચારિક દ્રવ્ય:—કાળના ભેદો:—

૧ નૈશ્ચયિકકાળ ૨. વ્યાવહારિકકાળ.

૧ નૈશ્ચયિક કાળના ભેદો :

૧ વર્તના : ૨ ક્રિયા : ૩ પરિણામ : ૪ પરત્વ : ૫ અપરત્વ :

૧ વર્તના :—

૧ ઉત્પતિ : ૨ સ્થિતિ : ૩ પ્રથમ સમયની ગતિ :

૨ પરિણામ:—

૧ આદિમાનુ : ૨ અનાદિ :

૩ ક્રિયા:—

૧ પ્રયોગગતિ : ૨ વિસ્ત્રસાગતિ : ૩ અભિશ્રગતિ :

૪-૫ પરત્વ-અપરત્વ:—

[પ્રશંસાકૃત] [ક્ષેત્રકૃત :] કાળકૃત :

૨ વ્યાવહારિક કાળના ભેદો:—

૧- સમય :

પદ્યોપમ :

આવલિ :

સાગરોપમ :

મૂહુર્ત :

ઉત્સર્પિણી : અવસર્પિણી :

દિવસ :

કાળચક્ર :

માસ :

સંખ્યેય કાળચક્ર :

વર્ષ :

અસંખ્ય કાળચક્ર :

યુગ : વિગેરે :

અનંત કાળચક્ર :

૨. ૧ ભૂત : ૨ ભવિષ્ય : ૩ વર્તમાન :

૨ ગુણના ભેદો :--

૧ સામાન્ય ગુણો :	૨ વિશેષ ગુણો :
૧ સામાન્ય ગુણો :	૨ પરસ્પર વિરોધિ :
૧ પરસ્પર અવિરોધિ. :	૨ પરસ્પર વિરોધિ :
૧ પરસ્પર અવિરોધિ :--	૨ પરસ્પર વિરોધિ :
૧ અસ્તિત્વ :	૧ ચેતનત્વ :
૨ વસ્તુત્વ :	૨ અચેતનત્વ :
૩ દ્રવ્યત્વ :	૧ મૂર્તત્વ :
૪ પ્રમેયત્વ :	૨ અમૂર્તત્વ :
૫ અસગુરુલઘુત્વ :	
૬ સપ્રદેશત્વ	

૧ પરસ્પર વિરોધિ ગુણોના આશ્રયભૂત દ્રવ્યો :--

જીવોમાં--અચેતનત્વ અને મૂર્તત્વ શિવાયના--૮
પુદ્ગલોમાં--ચેતનત્વ અને અમૂર્તત્વ શિવાયના--૮
ધર્માસ્તિકાયમાં--ચેતનત્વ અને મૂર્તત્વ શિવાયના--૮
અધર્માસ્તિકાયમાં--,, ,, ,, ,, ૮
આકાશાસ્તિકાયમાં--,, ,, ,, ,, ૮

૨ પરસ્પર વિરોધી ગુણોના આશ્રયભૂત દ્રવ્યો :--

જીવોમાં--ચેતનત્વ અને અમૂર્તત્વ હોય,
પુદ્ગલોમાં--અચેતનત્વ અને મૂર્તત્વ હોય,
ધર્માસ્તિકાયમાં--અચેતનત્વ અને અમૂર્તત્વ હોય,
અધર્માસ્તિકાયમાં--અચેતનત્વ અને અમૂર્તત્વ હોય,
આકાશાસ્તિકાયમાં--અચેતનત્વ અને અમૂર્તત્વ હોય,

૨ વિશેષ ગુણો--

૧ જ્ઞાન	૫ વર્ણુ.	૯ ગતિહેતુતા.	૧૩ ચેતનત્વ.
૨ દર્શન.	૬ ગંધ.	૧૦ સ્થિતિહેતુતા.	૧૪ અચેતનત્વ.
૩ સુખ.	૭ રસ.	૧૧ અવગાહનાહેતુતા	૧૫ મૂર્તત્વ.
૪ વીર્ય.	૮ સ્પર્શ.	૧૨ વર્તનાહેતુતા.	૧૬ અમૂર્તત્વ.

વિશેષ ગુણોના આશ્રયભૂત દ્રવ્યો:—

	આત્મ દ્રવ્યમાં	જીવગુણો સ્તિકાય	ધર્મો	અધર્મ	આકાશં	કાળ	કુલ દ્રવ્યો
૧ જ્ઞાન	૧	×	×	×	×	×	૧
૨ દર્શન	૧	×	×	×	×	×	૧
૩ સુખ	૧	×	×	×	×	×	૧
૪ વીર્ય	૧	×	×	×	×	×	૧
૫ વર્ણ	×	૧	×	×	×	×	૧
૬ ગંધ	×	૧	×	×	×	×	૧
૭ રસ	×	૧	×	×	×	×	૧
૮ સ્પર્શ	×	૧	×	×	×	×	૧
૯ ગતિહેતુતા	×	×	૧	×	×	×	૧
૧૦ સ્થિતિ હેતુતા	×	×	×	૧	×	×	૧
૧૧ અવગાહના હેતુતા	×	×	×	×	૧	×	૧
૧૨ વર્તના હેતુતા	×	×	×	×	×	૧	૧
૧૩ ચેતનત્વ	૧	×	×	×	×	×	૧
૧૪ અચેતનત્વ	×	૧	૧	૧	૧	૧	૫
૧૫ મૂર્તત્વ	×	૧	×	×	×	×	૧
૧૬ અમૂર્તત્વ	૧	×	૧	૧	૧	૧	૫
કુલ ગુણો	૬	૬	૩	૩	૩	૩	૨૪

દરેકમાં મળીને કુલ ગુણો ૨૪:—

૧૦ સામાન્ય ગુણો

૧૬ વિશેષ ગુણો

ચેતનત્વ: મૂર્તત્વ:

અચેતનત્વ: અમૂર્તત્વ:

૨૬ ગુણો:—તેમાંના ચેતનત્વ, અચેતનત્વ, મૂર્તત્વ અને અમૂર્તત્વ: એ બન્ને જોડકામાંના ગમે તે એક હોય, બન્નેય સાથે ન હોય. માટે તે બે બાદ જતાં ૨૪ ની સંખ્યા થશે.

૧૯૮

સ્વભાવો:—

૧૧ સામાન્ય સ્વભાવો:—

૧ અસ્તિ સ્વભાવ.	૬ અનેક સ્વભાવ.
૨ નાસ્તિ સ્વભાવ.	૭ ભેદ સ્વભાવ.
૩ નિત્ય સ્વભાવ.	૮ અભેદ સ્વભાવ.
૪ અનિત્ય સ્વભાવ.	૯ ભવ્ય સ્વભાવ.
૫ એક સ્વભાવ.	૧૦ અભવ્ય સ્વભાવ.

૧૧ પારિણામિક સ્વભાવ—જનું ખીજું નામ—પરમભાવ સ્વભાવ.

૧૦ વિશેષ સ્વભાવો:—

ચૈતન્ય સ્વભાવ

અચૈતન્ય સ્વભાવ

મૂર્ત્ય સ્વભાવ

અમૂર્ત્ય સ્વભાવ

એક પ્રદેશિત્ય સ્વભાવ

અનેક પ્રદેશિત્ય સ્વભાવ

વિભાવ સ્વભાવ

શુદ્ધ સ્વભાવ

અશુદ્ધ સ્વભાવ

ઉપચરિત સ્વભાવ

કર્મજન્ય:

સ્વભાવજન્ય:

(સંસારીને)

(સિદ્ધને)

કુલ ૨૧ સ્વભાવોના આશ્રય સ્થાનોનો કોઠો.

	જીવ	પુદ્ગલ	ધર્માં	અધર્મ	આશ્રય	કાળ	કેટલા પ્રવ્યર્થા
૧ અસ્તિત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૨ નાસ્તિત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૩ નિત્યત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૪ અનિત્યત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૫ એક સ્વભાવત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૬ અનેક સ્વભાવત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૭ ભેદત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૮ અભેદત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૯ ભવ્યત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૧૦ અભવ્યત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૧૧ પરમભાવત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૧૨ ચેતનત્વ	૧	૧	+	+	+	+	૨
૧૩ અચેતનત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૧૪ મૂર્તત્વ	૧	૧	+	+	+	+	૨
૧૫ અમૂર્તત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૧૬ એક પ્રદેશત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
૧૭ અનેક પ્રદેશત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	+	૫
૧૮ વિભાગત્વ	૧	૧	+	+	+	+	૨
૧૯ શુદ્ધત્વ	૧	૧	+	+	+	+	૨
૨૦ અશુદ્ધત્વ	૧	૧	+	+	+	+	૨
૨૧ ઉપચરિતત્વ	૧	૧	૧	૧	૧	૧	૬
કેટલા ગુણ ?	૨૧	૨૧	૧૬	૧૬	૧૬	૧૫	૧૦૫

સ્વભાવો ઉપર ન્યાયતા.

સ્વભાવોના નામ	
૧. અસ્તિત્વ	સ્વ-દ્રવ્ય: ક્ષેત્ર: કાળ: ભાવ: આહક દ્રવ્યાર્થિક નયથી.
૨ નાસ્તિત્વ	પર દ્રવ્ય: ક્ષેત્ર: કાળ: ભાવ: આહક દ્રવ્યાર્થિક નયથી.
૩ નિત્ત્વ	ઉત્પાદવ્યવની ગૌણતા કરીને સત્તાઆહક દ્રવ્યાર્થિક નયથી.
૪ અનિત્યત્વ	ઉત્પાદવ્યવની મુખતાએ સત્તાઆહક પર્યાયાર્થિક નયથી.
૫ એકત્વ	ભેદ કલ્પનારહિત-શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નયથી.
૬ અનેકત્વ	ભેદ કલ્પનાથી અન્વય દ્રવ્યાર્થિક નયથી.
૭ ભેદત્વ	શુદ્ધ-શુષ્ણિના ભેદની અપેક્ષાએ સદ્ભૂત વ્યવહારથી.
૮ અભેદત્વ	ભેદ કલ્પનારહિત, શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નયથી.
૯ ભવ્યત્વ	પરમભાવ આહક નયથી.
૧૦ અભવ્યત્વ	પરમભાવ આહક નયથી.
૧૧ પરમભાવત્વ	શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નયથી.
૧૨ ચેતનત્વ	અસદ્ભૂત વ્યવહાર નયથી કર્મોનો. ચેતન સ્વભાવિ આત્માને ચેતનત્વ પરમભાવ આહક નયથી.
૧૩ અચેતનત્વ	અસદ્ વ્યવહાર નયથી જીવમાં અચેતનત્વ છે. અને પરમભાવ આહક નયથી પુદ્ગલાદિ અચેતન છે.
૧૪ મૂર્તત્વ	પરમભાવ આહક નયથી અજીવની મૂર્તતા. અને અસદ્ભૂત વ્યવહારથી જીવની મૂર્તતા.
૧૫ અમૂર્તત્વ	પરમભાવ આહક નયથી જીવાદિક અમૂર્ત છે. અસદ્ભૂત વ્ય- વહાર નયથી પુદ્ગલ પરમાણુ વિગેરે અમૂર્ત છે
૧૬ એક પ્રદે- શિત્વ	પરમભાવ આહક નયથી કાળ અને પુદ્ગલાણુની એક પ્રદેશતા. ભેદ કલ્પનારહિત શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નયની અપેક્ષાએ ખાકોના ચારમાં એક પ્રદેશતા.
૧૭ અનેક પ્ર- દેશિત્વ	શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિકનયથી જીવાદિ ૪ અનેક પ્રદેશી, અને પુદ્ગલ પરમાણુ અસદ્ભૂત વ્યવહારથી અનેક પ્રદેશી.
૧૮ વિભાગત્વ	શુદ્ધ અશુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નયથી વિભાવ.
૧૯ શુદ્ધત્વ	શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નયથી.
૨૦ અશુદ્ધત્વ	અશુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નયથી.
૨૧ ઉપચરિતત્વ	અસદ્ભૂત વ્યવહારનયથી.

૩ પર્યાયના ભેદો :—

- ૧ વ્યંજન પર્યાયઃ ૨ અર્થપર્યાયઃ
 ૧ ત્રિકાલ સ્પર્શી પર્યાય, તે—વ્યંજન પર્યાયઃ
 ૨ સૂક્ષ્મ વર્તમાન કાળ સ્પર્શી, તે—અર્થ પર્યાયઃ
- ૧ વ્યંજન પર્યાયના ૨ ભેદ :—
 ૧ દ્રવ્યથી: ૨ ગુણથી:
- ૧ દ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાયના ૨ ભેદ :—
 શુદ્ધ દ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાયઃ ૨ અશુદ્ધ દ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાયઃ
- ૨ ગુણ વ્યંજન પર્યાયના ૨ ભેદ :—
 ૧ શુદ્ધ ગુણ વ્યંજનપર્યાયઃ ૨ અશુદ્ધ ગુણ વ્યંજન પર્યાયઃ
- ૨ અર્થ પર્યાયના બે ભેદ :—
 ૧ શુદ્ધ અર્થ પર્યાયઃ ૧ અશુદ્ધ અર્થ પર્યાયઃ
 ૧ પુરુષ ઉપર વ્યંજન પર્યાય અને અર્થપર્યાય—
 ૧ વ્યંજન પર્યાયઃ— ૨ અર્થ પર્યાયઃ
 ૧ જન્મથી મરણ પર્યંતઃ બાળ—તરુણ વિગેરે પર્યાયોઃ

કેવળ જ્ઞાન ઉપર :—

૧. શુદ્ધ વ્યંજન પર્યાયઃ—
 ૧ શુદ્ધ આત્મગુણત્વઃ
 ૨ અર્થપર્યાય—(નંદનસૂત્રાદેશથી) :—
 ૧ ભવસ્થત્વઃ ૨ સિદ્ધસ્થત્વઃ

પુદ્ગલ દ્રવ્ય ઉપર—

- ૧ શુદ્ધ વ્યંજન પર્યાયઃ—૨ અશુદ્ધ દ્રવ્યવ્યંજન પર્યાયઃ
 પરમાણુત્વઃ દ્રવ્યલુકાદિકત્વઃ
 ૨૬

૩ શુદ્ધ ગુણ વ્યંજન પર્યાય:—

પરમાણુના ગુણો.

૪ અશુદ્ધ ગુણ વ્યંજન પર્યાય:—

૨ દ્વયણુકાદિકના ગુણો:

ધર્માસ્તિકાયાદિકમાં:—

૧ શુદ્ધ દ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાય—

૧ લોકાકાશમાન સંસ્થાનાકૃતિત્વ:

૨ અશુદ્ધ દ્રવ્ય વ્યંજન પર્યાય:—

૧ લોકવર્તિદ્રવ્યસંયોગત્વ:

ખીણ રીતે પર્યાયના ચાર પ્રકાર—

[નવ ચક્રના અભિપ્રાયથી—]

૧ સન્નતીય દ્રવ્ય પર્યાય—દ્વિપ્રદેશાદિક સ્કંધો.

૨ વિન્નતીય દ્રવ્ય પર્યાય—આત્મ-પુદ્ગલ સંયોગે—મનુષ્ય-
ત્વાદિ પર્યાય.

૩ સ્વભાવ ગુણ પર્યાય:—કેવળ જ્ઞાન.

૪ વિભાવ ગુણ પર્યાય—મતિજ્ઞાન વિગેરે.

આ ચાર ભેદ પણ ખરી રીતે તેા પ્રાય: જાણવા, ક્રમકે:—

પરમાણુરૂપ દ્રવ્યપર્યાય—આ ચારમાં સમાતો નથી. ક્રમકે—પર-
માણુપણાને પણ શાસ્ત્રમાં વિભાગ જાત [ભેદાદણુ:] પર્યાયપણુ' કહ્યું છે.

સંપૂર્ણ.

द्रव्य शब्दानी व्युत्पत्तिभ्यो अने लक्षणेषु.

१ सद्-द्रव्यम्—

सोदति स्वकीयान् गुण-पर्यायान् व्याप्नोति इति सद्.

उत्पाद-व्यय-ध्रौव्ययुक्तं सत्

अर्थ-क्रियाकारि च सत्.

यदेवार्थ-क्रियाकारि, तदेव परमार्थ-सद्.

यच्च नार्थ-क्रियाकारि, तदेव परतोऽप्यसद्-इति.

निज-निज-प्रदेश-समूहैरखण्डवृत्तात्स्वभाव-विभाव-पर्यायाद्-
द्रवति, द्रोष्यति, अदुद्रवत्, इति-द्रव्यम्.

गुण-पर्यायवद् द्रव्यम्, गुणाश्रयो द्रव्यं वा ।

दवण दूयते दोरवयवो विकारो गुणाण ॥

संदावो दव्वं भव्वं भावस्स भूयभावं च जोगं ॥ १ ॥

द्रवति तांस्तान्पर्यायान् प्राप्नोति मुञ्चति वा ।

२-दूयते स्वपर्यायैरेव प्राप्यते मुच्यते वा ।

३-४ दुः-सत्ता. तस्या एव अवयवो विकारो वा, इति द्रव्यम् ।

५-अवान्तरसत्तारूपाणि द्रव्याणि महासत्ताया अवयवो विकारो
भवत्येवेति भावः

६-भवनं भावसत्तिर्भविष्यति इति भावः, तस्य भाविनः पर्याय-
स्य योग्यं यद्द्रव्यं तदपि द्रव्यम्, राजपर्यायाईकुमारवत् ।

७-तथा-भूतं हि पश्चात्कृतो भावः पर्यायो यस्य, तदपि द्रव्यम्,
इति दिक् ।

तदेव द्रव्यमर्थः प्रयोजनं यस्यासौ द्रव्यार्थिकः

ગ્રંથો-ગ્રંથકારો અને મતોની યાદી.

૧ ગ્રંથ-સૂચિ.

આકર:	૭૯	નિશિથસૂત્ર	૯
આગમ.	૧૬૪	નિશ્ચિય દ્વાત્રિંશિકા	૧૧૨
અનુયોગદ્વારે સૂત્ર	૭૪, ૭૮	અરાપના વૃત્તિ	૧૦૦
અનેકાન્તવ્યવસ્થા	૪૧	પ્રવચનસાર	૭, ૧૨૮
અન્યયોગવ્યવસ્થેકદ્વાત્રિંશિકા	૩૧, ૩૨, ૮૩	પ્રશરતિ	૬, ૧૦૫
આચારારહગ સૂત્ર	૩, ૩૩	પંચકલ્પ ભાષ્ય	૫
આવસ્થક	૭૨, ૧૬૭, ૧૬૮	પૃહલકલ્પ	૮૬, ૧૬૦
ઉપદેશપદ	૫, ૧૫૯	ભાષા રહસ્ય	૧૨૪
ઉપદેશરહસ્ય	૧૫૯	ભગવતીસૂત્ર	૧૧૬, ૧૧૫
ઉપદેશમાલા	૬	મહાનિશિથ	૧૫૯
ઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર	૧૧૦, ૧૪૭,	યોગદ્વિસમુચ્ચય	૧૫૮, ૧૬૯
	૧૫૨, ૧૫૩, ૧૫૯	યોગશાસ્ત્ર	૧૧૩, ૧૧૬
કલ્પ	૮	વિંશિકા	૧૬, ૧૦૪
જીવાભિગમ	૧૧૦	વિશેષાવસ્થક શાસન	૪૬, ૭૩, ૮૦
ગણિતશાસ્ત્ર	૧૯	વ્યવહાર સૂત્ર	૮
ગચ્છાચાર	૧૬૫	રતનાકરોવતારિકા	
ગીતા	૧૬	લલિત વિસ્તરા	૯, ૧૬૭
ચન્દ્રપ્રગટિ	૩	પોદશક	૫, ૧૫૭
ચિંતામણિ	૧૭૭	શિરોમણિ	૧૭૭
તર્કશાસ્ત્ર	૪૮, ૧૭૮	ગાતા	૩
તત્ત્વાર્થાધિગમ સૂત્ર	૩, ૧૯, ૧૧, ૭૧.	સૂત્રકૃતાંગ-ખીણુઅંગ	૩, ૫
	૭૨, ૭૯, ૯૦, ૧૧૧, ૧૧૨	સન્મતિ	૩, ૪, ૮, ૯, ૧૮, ૧૯, ૩૫,
દક્ષિણાદાધ્યયન	૮		૪૬, ૮૧, ૯૩, ૯૪, ૯૬, ૯૭, ૯૮,
દ્રવ્ય સંગ્રહ	૪૮, ૧૧૩		૧૦૦, ૧૦૧, ૧૪૩, ૧૫૦, ૧૫૫
દ્વાદશારનય ચક્રવાલ	૩૭	સન્મતિવૃત્તિ	૧૩૪
દ્વાત્રિંશિકા	૩૧, ૩૨, ૮૩	સૂત્ર	૭૮, ૧૦૮, ૧૧૫, ૧૧૫
ધર્મસંગ્રહણી	૧૧૧	સિદ્ધાન્ત	૮૧
નયચક્ર	૭૦, ૭૧, ૮૨, ૧૫૪, ૧૫૬,	શતારનયચક્રાધ્યયન	૩૭, ૩૨, ૮૩

૩. વિશેષ નામો.

અરમાભિ:	૧૨૪	શ્રી જીનભદ્રમણિ ક્ષમાત્રમણુ ૭૩, ૧૫૬
શ્રી ત્રણભદેવ ભગવાન	૧૪૦	શ્રી નયવિજય પંડિત ૩
કવિજસવિજય	૧૭૯	શ્રી પદ્મપ્રભ ૧૪૨
કારી	૧૭૭	પુદ્ ૨૯
શ્રી કદ્યાણુ વિજયવાચક	૧૨૬	બ્રાહ્મી ૧૭૦
શ્રી જીતવિજય પંડિત	૩, ૧૭૭	દેવસેન ૭૧, ૭૨, ૭૭, ૮૨, ૧૫૬
શ્રી મહા વાદી	૭૩	શ્રી વિજયસેનસૂરિ ૧૭૪
શ્રી મહાવીર	૫૭	શ્રી શિવપુર ૫૩
શ્રી રત્નપ્રભાચાર્ય	૫૪	શ્રી સિદ્ધસેન ૧૧૨
શ્રી લાલવિજય	૧૭૭	શ્રી સિદ્ધસેન દીવાકર ૭૩
શ્રી વાસુપૂજ્ય	૧૪૨	શ્રી હરિભદ્રસૂરિ ૧૧૨, ૧૩૦, ૧૭૦
શ્રી ૧વજ્યદેવસૂરિ	૧૭૪	શ્રી હીરવિજય ૧૭૪, ૧૭૬
શ્રી વિજયસિંહસૂરિ	૧૭૪	

૨. મતોની સૂચિ.

અદ્વૈતવાદ	૧૩	નૈયાયિક મત ૨૨, ૨૮, ૩૧, ૮૩,
એક આચાર્ય	૧૪૦	૮૯, ૯૮, ૧૧૮
ક્ષણિકવાદી બૌદ્ધ	૧૩	પરવાદી ૫૧
જિનરાજ	૮૩	પ્રાચીન નૈયાયિક ૩૫
જિનવાણી	૧૦૮	બોટક ૭૯
જોનાભાસ	૧૧૩	બૌદ્ધ ૨૯, ૮૭
જોનશાસન	૮૩, ૧૦૪	માધ્યમિક બૌદ્ધ ૮૮
જોન	૩૧, ૩૬, ૪૨, ૫૪	યોગાચાર ૨૯
તપાગચ્છ	૧૭૯	વેદાન્ત દર્શન ૮૧, ૧૩૫, ૧૭૮
દિગંબરાનુ-સારિ-ચાયિન	૧૪, ૧૭	શૂન્યવાદ ૮૮
દિક્ષપટાભાસ	૧૫૦	સ્વેતાંબર ૭૧-૮૨
દિગંબર	૪૭, ૪૯, ૫૮, ૧૧૩, ૧૧૨, ૧૫૬	સ્વેતાંબર પ્રમાણુશાસ્ત્ર ૪૭
દિગંબર પક્ષ	૧૧૪	સદ્દૈતવાદ ૧૩
દિગંબર-પ્રક્રિયા	૧૧, ૧૧૨, ૧૪૬	સિદ્ધાન્તવાદી ૭૪
દ્રવ્યાદૈત પક્ષ	૨૨	સર્વ શૂન્ય વિજ્ઞાનવાદી ૮૮
નયવાદી	૪૩	સાંખ્ય ૩૧
નવાનૈયાયિક	૨૫	રયાદવાદી ૩૧, ૮૮

સ્વાધ્યાય અને સર્વજ્ઞતા

[“જૈન સત્ય પ્રકાશ,” અંક ૭મા ઉપરથી]

લેખક

શ્રીચુત પ્રભુદાસ ઘેચરદાસ પારેખ

“ જૈનદર્શન બહુ જ ઉંચી કોટીનું દર્શન છે. આનાં મુખ્ય તત્ત્વો વિજ્ઞાન-શાસ્ત્ર [સાયન્સ-Science] ના આધાર ઉપર રચાયેલાં છે. આ મારું કેવળ અનુમાન જ નથી, પણ મારો સંપૂર્ણ અનુભવ પણ છે. જેમ જેમ પદાર્થ વિજ્ઞાન આગળ વધતું જાય છે, તેમ તેમ જૈન ધર્મનાં સિદ્ધાંતો પણ સિદ્ધ થતા જાય છે.”

—સ્વર્ગસ્થ ડૉ. એલ. પી. ટેસીટ્ટેરી [ઇટલી]

“ જૈનધર્મ એક વૈજ્ઞાનિક ધર્મ છે.”

—દરબારી લાલચ.

જૈનમ્ જયતિ શાસનમ્

ઉપર જણાવેલા અન્નેય જૈનધર્મના અભ્યાસીઓના અભિપ્રાય કરતાં જૈનધર્મના એક અભ્યાસી તરીકે મારો અભિપ્રાય કંઈક જુદો પડે છે. તે આ લેખમાં વિદ્વાનો સમક્ષ નમ્રતા પૂર્વક રજૂ કરવા રજા લઉં છું.

જૈનધર્મને એક સામાન્ય આચાર વિચારવાળો ધર્મ માની લાઇ જોએ તેને જાતનો એક અમૂલ્ય વારસો નથી સમજતા. તેઓને તે અન્નેય લેખકો સમજાવવા માગે છે કે—“ જૈનધર્મ એક સામાન્ય વસ્તુ નથી, પરંતુ તેનું ચણતર વિજ્ઞાનના વિચારો ઉપર રચાયેલું છે.” પરંતુ આ સ્વરૂપ પણ ખરી રીતે જૈનધર્મ માટે ન્યૂનોક્રિતવાળું જણાય છે. જૈનધર્મ વિજ્ઞાન શાસ્ત્રસિદ્ધ નથી એટલે વૈજ્ઞાનિક નથી, પણ “ તત્ત્વજ્ઞાનશાસ્ત્રસિદ્ધ છે, તત્ત્વજ્ઞાનમય છે.”

તત્ત્વજ્ઞાન શબ્દ: અને વિજ્ઞાન શબ્દ: નીચે પ્રમાણે જુદા જુદા અર્થમાં પ્રયોજિત છે. એટલે અન્નેયમાં અર્થ ભેદ છે: તે નીચે પ્રમાણે—

વિજ્ઞાન શબ્દનો અર્થ કોઈ પણ એક સાયન્સ—કોઈ પણ એક વિષયનું પદ્ધતિસર શાસ્ત્ર, એવો થાય છે. દાખલા તરીકે:—યંત્ર વિજ્ઞાન, શબ્દ વિજ્ઞાન, ભૂમીતિ વિજ્ઞાન, ભૂસ્તર વિજ્ઞાન, ભૂતલ વિજ્ઞાન, ભૂગર્ભ વિજ્ઞાન, ખગોળ વિજ્ઞાન, સુતારી શિલ્પ વિજ્ઞાન, આંધકામ શિલ્પ વિજ્ઞાન, ચિત્ર વિજ્ઞાન, આરોગ્ય વિજ્ઞાન, પ્રમાણ વિજ્ઞાન, માનસ વિજ્ઞાન, અધ્યાત્મ વિજ્ઞાન; વિગેરે નાના મોટા વિજ્ઞાનોનું એક મોટું લિસ્ટ થવા જાય, પરંતુ આમાં દરેક વિજ્ઞાન મુખ્યપણે સ્વતંત્ર હોય છે. અને એવા સંખ્યાબંધ વિજ્ઞાનો જગતમાં હોય છે.

તત્ત્વજ્ઞાન તો જગતમાં એક જ હોઈ શકે, કેમ કે—તત્ત્વજ્ઞાનનો વિષય જ એટલો બહોળો છે, કે જે આખા વિશ્વ ઉપર ફરી વળે છે. તત્ત્વજ્ઞાન જગતના સર્વ વિજ્ઞાનોનો પરસ્પર સંબંધ, સમન્વય, અને ગૌણ મુખ્ય બાવનું પ્રતિપાદન કરે છે. સંપૂર્ણ વિશ્વદર્શનનું નામ તત્ત્વજ્ઞાન [ફીલોસોફી-Philosophy] છે.

આ ઉપરથી સમજી શકાશે કે—તત્ત્વજ્ઞાન અને વિજ્ઞાનમાં મોટો તફાવત છે, તત્ત્વજ્ઞાન વ્યાપક છે, અને લાખો વિજ્ઞાનો તેના પેટામાં સમાય છે.

હાલના સંશોધકો અનેક વિજ્ઞાનોની શોધો ચલાવી રહ્યા છે. અને દરેકમાં દરેકજ નવું નવું શોધ્યાની જાહેરાત કરે છે, છતાં એટલું તો કહે જ છે કે—“હજી કોઈ પણ વિજ્ઞાન પૂરું શોધી શકાયું નથી. દરેકમાં નવી શોધ થાય છે, કે જીની શોધ ખોટી પડે છે. અથવા કેટલીક જીની શોધ વધારે સ્પષ્ટ પણે થાય છે. પરંતુ દરેકનો છેડો આવી ગયો છે, એમ સમજવાનું નથી. હજી પાશોરામાં પહેલી પુણી કંતાઈ છે. શોધાયું માનીએ છીએ, તેના કરતાં કંઈક ગણું હજી અણશોધ્યું રહ્યું છે.”

આ ઉપરથી આપણે એમ તો સમજી શકીશું જ કે:—ન્યારે એક પણ વિજ્ઞાન સંપૂર્ણ શોધાયું નથી, ત્યારે સંપૂર્ણ વિજ્ઞાનો શોધવાની તો વાત જ શી ? અને ન્યારે સંપૂર્ણ વિજ્ઞાનો શોધાયાં નથી, તો તત્ત્વજ્ઞાન શોધાયાની તો વાત જ શી ? અને ન્યારે તત્ત્વજ્ઞાનના સંશોધનની વાત પણ ચર્ચ શકતી નથી, તો પછી જગત માટે અગ્રાધ્ય: સાંગોપાંગ: અને શુદ્ધ: જીવનમાર્ગ શોધી આપવાની તો વાત જ ક્યાં રહી ?

છતાં “ કાન્ટ ” વિગેરે શ્રીલક્ષ્મણે તત્ત્વજ્ઞાનના અભ્યાસની પાઠ-શાળામાં પાટી ઉપર ધૂળ નાંખી જ છે, એમ કહેવું જ પડશે. અને ખીજા પણ અનેક આધુનિક વિદ્વાનો એ દિશામાં પ્રયત્નો કરી રહ્યા છે.

પ્રાચીન કાળના દર્શનો અને ધર્મ તરફ જોઇશું, તો તે પણ અધા વૈજ્ઞાનિક ધર્મો જણાશે. આગળની ભૂમિકા ઉપર કોઇ ચડેલા જણાતા નથી. એટલું ખરૂં છે કે કેટલાક ધર્મો સામાન્ય ભૂમિકા કરતાં ઉપરની ભૂમિકા ઉપર હશે. ત્યારે કેટલાક એક કરતાં વધુ વિજ્ઞાનોના પાયા ઉપર રચાયેલા માલુમ પડશે.

દાખલા તરીકે:—વેદાંત, “જગત્માં કેવળ એકલું બ્રહ્મ છે—જગત્ માત્ર બ્રહ્મમયજ છે,” એમ કહીને જગતના એકીકરણનું વિજ્ઞાન પૂરું પાડે છે. ત્યારે વૈશેષિક દર્શન વિગેરે પૃથક્કરણ સમજાવે છે. ન્યાયદર્શન પ્રમાણુશાસ્ત્રનું વિજ્ઞાન સમજાવે છે. ત્યારે મીમાંસકો શબ્દપ્રમાણુના વિજ્ઞાનને દઢ કરે છે. સાંખ્ય પ્રકૃતિ પુરુષમાં જગતને વહેંચે છે. અને યોગદર્શન યોગવિધાનું વિજ્ઞાન પૂરું પાડે છે. ઔદ્ધર્શન જગતની અનિત્યતા અને વૈરાગ્ય ભાવનાનું વિજ્ઞાન પૂરું પાડે છે. ત્યારે વેદાન્ત માત્ર જગત્ નિત્ય જ છે, એમ કહીને નિત્યતાનું વિજ્ઞાન પૂરું પાડે છે. ત્યારે આર્વાક સાંસારિક જીવનનું વિજ્ઞાન પૂરું પાડે છે. ઝંઢ અવેસ્તા મન વચન કાયાની પવિત્રતા ઉપર ભાર મૂકે છે. ત્યારે ખ્રિસ્તીધર્મ સહનશીલતા અને પરદુઃખભંજન પરોપકારની નીતિનું માત્ર જ્ઞાન આપે છે. કુરાનેશરીફ શ્રદ્ધા અને મક્કમતા દઢ કરે છે.

ચાણક્યનું અર્થશાસ્ત્ર, ચરકનું આરોગ્યશાસ્ત્ર, પાણ્ડિનિનું વ્યાકરણશાસ્ત્ર; મન્મથનું કાવ્યપ્રકાશ, ભરતનું નાટ્યશાસ્ત્ર, વિશ્વકર્માનું શિલ્પશાસ્ત્ર, એ વિગેરે પણ જુદાં જુદાં વિજ્ઞાનો જ છે, એ તો સ્પષ્ટ જ દેખાય છે. એક વિજ્ઞાનને ખીજા વિજ્ઞાનનો કેટલોક આધાર હોય છે. એક વિજ્ઞાન સાથે ખીજું વિજ્ઞાન અમુક જાતનો થોડો ધણો સંબંધ ધરાવતું હોય છે. એક વિજ્ઞાનના પેટા વિજ્ઞાનો ધણાં હોય છે. અને એક મુખ્ય વિજ્ઞાન પણ ખીજા કોઇ મોટા વિજ્ઞાનનું પેટા વિજ્ઞાન હોય છે.

પરંતુ જગતમાં કોઇ પણ એવો ધર્મ-એવું દર્શન, કે એવી શોધ નથી કે જે તત્ત્વજ્ઞાનરૂપે હોય.

આ જગત્માં તત્ત્વજ્ઞાન તરીકે કોઇ પણ દર્શન હોય, તે તે કેવળ જ્ઞેનદર્શન છે. એટલે કે જગત્માં સંભવિત સર્વ વિજ્ઞાનોના સમન્વયમય જે તત્ત્વજ્ઞાન છે, તે જિનોએ બતાવ્યું છે, માટે જ્ઞેન તત્ત્વજ્ઞાન કહેવાય છે. જ્ઞેન શબ્દ કાઠી નાંખીએ તો પણ તે તત્ત્વજ્ઞાન જ છે, તે જ તત્ત્વજ્ઞાન છે, તે સિવાય કોઇ કાળે બીજું તત્ત્વજ્ઞાન સંભવી શકતું નથી, સંભવી શકશે નહિ, સંભવી શક્યું નથી. આધુનિક વૈજ્ઞાનિકોની તો શક્તિ બહારનુંજ એ કામ છે. અને તેને સંપૂર્ણ કરતાં કેટલો વખત ગય, તે કહી શકાય તેમ છે જ નહિ. માટે કોઇથી હાલમાં સંપૂર્ણ શોધી શકાય તેમ છેજ નહીં કેમકે કોઇ પણ દુન્યવી સાધનો સંપૂર્ણ શોધને માટે-હમ્મેશને માટે અપૂર્ણ જ છે.

આ બાબતની સાબોતી માટે નીચેની વિચારસરણી ઉપયોગી થશે.

આજે સર્વ વિદ્વદ્ મંડળમાં એ તો પ્રસિદ્ધ છે કે—જ્ઞેનોનો સિદ્ધાંત સ્યાદાદ છે. સ્યાદાદ એટલે શું ? આ જગત્ એવું અટપટું છે કે—તે કેવું છે ? તે સંપૂર્ણપણે કહેવું મુશ્કેલ છે, એટલું જ નહિ પણ અશક્ય છે. ઉપનિષદકારો પણ નૈતિ નૈતિ કહીને જગત્તું નિરૂપણ અશક્ય છે—એમ કહે છે. જ્ઞેનો પણ એમ જ માને છે—છતાં તે એટલું તો કહે જ છે કે—જગત્તું સંપૂર્ણ સ્વરૂપ કહેવાને માટે અશક્ય જ છે, છતાં કેટલુંક સ્વરૂપ આપણે સૌ બોલીએ છીએ, માટે તેનો સ્યાદાદ થઈ શકે છે. સ્યાદાદ એટલે કથંચિત્ વાદ. અને પક્ષે કથંચિત્ અવાદ રહે છે. અર્થાત્ જગત્ સ્યાદ્ વક્તવ્ય છે, અને સ્યાદ્ અવ્યક્તવ્ય છે. જગત્ સર્વ વિજ્ઞાનોમય કેવી રીતે છે, તે જાણવામાં આવવા છતાં સ્યાદ્ [કથંચિત્] વાદ કહી શકાય છે. જે કાંઈ બોલાય છે તે મૂળ વસ્તુનો કોઈ અમુક જ ભાગ હોય છે. જે કાંઈ બોલાય છે, તેના સિવાય પણ એ વસ્તુ વિષે બીજું કાંઈક હોય છે ખરું. પણ બોલાતું નથી. અથવા એ બોલાતું હોય તે વખતે પણ પ્રથમનું જે બોલાયલું છે તે પણ એ વખતે બોલી શકાયું નથી. તેથી આ જગત્નો સ્યાદ્ધર્મ જ વાદ થઈ શકે છે. સ્યાદ્ વિના વાદ થઈ શકતો નથી. બોલી શકતું નથી.

આ રીતે જ્ઞેનદર્શનમાં જગત્તું નિરૂપણ સ્યાદ્ધર્મ કરવામાં આવ્યું છે, તે પણ ધણું જ વિવિધ છે. એકીકરણની દૃષ્ટિથી, પૃથક્કરણની દૃષ્ટિથી, વિશેષ, નિત્ય, અનિત્ય, એક, અનેક, બેદ, અબેદ, સત, અસત, વિગેરે દૃષ્ટિબિંદુઓથી એ ઉપરાંત એક રીતે, બે રીતે, ત્રણ રીતે, ચાર રીતે, પાંચ

રીતે, છ રીતે, સાત રીતે. આઠ રીતે, નવ રીતે, એમ અનેક રીતે જગત સમજાવ્યું છે. અને તે દરેક રીતમાં પરસ્પર એક-બીજી પદ્ધતિને ગૌણ-મુખ્યભાવ આપેલો છે. ઉપરાંત, ચૈતન્ય વિજ્ઞાન, પ્રાણિ વિજ્ઞાન, પરમાત્મ-વિજ્ઞાન, જૂતાલ, ભૂસ્તર, વિગેરે વિજ્ઞાનો, રાજ્યનિતિ, શિક્ષણ, ન્યોતિષ, ગણિત, શબ્દશાસ્ત્ર, યોગ, વિગેરે લાખો વિજ્ઞાનો ખતાવ્યા છે. તેનો પરસ્પર સંબંધ ખતાવી, જીવનમાં ઉપયોગ, અને તત્ત્વજ્ઞાનમાં સમન્વય ખતાવેલો છે. માટે ખહુ જ સારી રીતે અભ્યાસ કરનારને આ દર્શન તત્ત્વજ્ઞાન દર્શન જ લાગશે, ન્યારે ખીજું કોઈ પણ દર્શન જ્ઞાન સંગ્રહે વિજ્ઞાનરૂપ લાસશે. વેદાન્ત એટલે વેદાનો સાર, પણ વેદો તત્ત્વજ્ઞાનમય નથી. સ્ત્રીમાંસકો પણ માત્ર “વિચારકો જ છે, અર્થાત્ સાગિપાંગ તત્ત્વ પ્રાપ્ત કરી શક્યા નથી.” વિગેરે.

જૈનોના નયો તે તે વિજ્ઞાનના અભિપ્રાયો વ્યક્ત કરે છે. અને જૈનોનું પ્રમાણ તત્ત્વજ્ઞાનદષ્ટિનો અભિપ્રાય વ્યક્ત કરે છે. ખીજાની પ્રમાણ વ્યવસ્થા કરતાં જૈનોની પ્રમાણ વ્યવસ્થા આ રીતે જુદી પડે છે. આ ઉપરથી જોતાં વેદાન્ત દર્શન, ન્યાય દર્શન વિગેરે દર્શન શબ્દો નવ દષ્ટિથી એકાદ બે કે તેથી વધારે વિજ્ઞાનો સૂચવે છે. ત્યારે સ્યાહવાદ શબ્દ તત્ત્વજ્ઞાન સૂચવે છે. સ્યાહવાદ શબ્દનો પ્રયોગ તત્ત્વજ્ઞાનની દષ્ટિથી છે. અને તે દષ્ટિથી જ પ્રયોગ થઈ શકે, માટે સ્યાહવાદ શબ્દનો પ્રયોગ જ તત્ત્વજ્ઞાનપણું સૂચવે છે.

એ શબ્દ તત્ત્વજ્ઞાનશાસ્ત્રનો પારિભાષિક શબ્દ છે. તત્ત્વજ્ઞાનશાસ્ત્રને જ નયો હોઈ શકે. ખીજા દર્શનો તો એક એક નવ રૂપ જ છે, એટલે તેમનામાં નવ સંબંધિ વિચાર ન હોય, એ સ્વાભાવિક છે. તેઓના પ્રમાણની વ્યાખ્યાઓ પણ એકદેશીય જ હોય છે.

આ ઉપરથી જુદાં જુદાં વિજ્ઞાનોના જ્ઞાતાઓ સર્વજ્ઞ ન હોઈ શકે, એ દેખીતું જ છે. અને જ્યાં સુધી જૈનદર્શનને પણ વૈજ્ઞાનિક માનીએ ત્યાં સુધી તેના પ્રતિપાદક સર્વજ્ઞ હોઈ જ શકે, એમ કહેવું વધારે પડતું છે. થીયેરીઓ (Theory) નો જ્ઞાતા પોતાના વિજ્ઞાન વિષે થીયેરી (Theory) થી સક્ષમ હકીકતો સમજાવી શકે ખરે, પણ એટલા પુરતો તેને સર્વજ્ઞ કહી ન શકાય. અલખત, માન આપવા માટે આલંકારિક ભાષામાં તેઓને ઉપમાથી સર્વજ્ઞ કહેવામાં વાંધો નથી. જેમ કે-લા સર્વજ્ઞ, કપિલ સર્વજ્ઞ, વિગેરે. અને એટલી વાત સાચી પણ ખરી કે-પોતાના વિષયના ખીજા અથવા વિદ્વાનો કરતાં તેઓ વધારે-સર્વ જાણનારા, માટે-સર્વજ્ઞ ખરા.

પરંતુ તત્ત્વજ્ઞાનનું-સ્વાદ્વાદનું નિરુપણ સંપૂર્ણ સર્વજ્ઞ વિના થઈ જ ન શકે. જે જૈનદર્શનને વૈજ્ઞાનિક દર્શનને બદલે તત્ત્વજ્ઞાન દર્શન માનીએ તો તેના બતાવનારા સર્વજ્ઞ સિવાય સંભવી શકે જ નહી. સર્વ વિજ્ઞાનો ધ્યાનમાં આવે, તેના સંબંધો ધ્યાનમાં આવે અને તે ઉપરથી જીવન માર્ગ સમજાય, ત્યારે તત્ત્વજ્ઞાનનું સંપૂર્ણ પ્રતિપાદન કરી શકાય. એટલે સર્વ વિજ્ઞાનોના અને તત્ત્વજ્ઞાનના જ્ઞાતા તે જ સર્વજ્ઞ. એટલે કાં તો જગત્માં સ્વાદ્વાદ નથી, અનેક વિજ્ઞાનો નથી, તત્ત્વજ્ઞાન નથી, અને સર્વજ્ઞ પણ નથી; અને જે લાખો કરોડો વિજ્ઞાનો હોય, અને તે સર્વોના સમન્વય કરનારું તત્ત્વજ્ઞાનશાસ્ત્ર હોય, અને તે સ્વાદ્વાદથી ગોચર કરાવનાર પણ હોય, તો અવશ્ય જગત્માં સર્વજ્ઞ સંભવિ શકે છે.

એટલે કે:-તત્ત્વજ્ઞાનને જાણનારા સિવાયના માત્ર વૈજ્ઞાનિકો સર્વજ્ઞ ન જ હોઈ શકે. સર્વજ્ઞ હોય તે જ તત્ત્વજ્ઞાની હોઈ શકે, અથવા તો-તત્ત્વજ્ઞાની હોય તે સર્વજ્ઞ હોય જ. અને તેથી હું માનું છું કે જૈન દર્શન તત્ત્વજ્ઞાનમય છે; કેવળ વિજ્ઞાનમય નથી.*

જૈન સાઈટ

* આ જ વાત આચાર્ય મહારાજશ્રી હરિભદ્રસૂરિ પણ કહે છે :-

દૃષ્ટશાસ્ત્રાઽવિરુદ્ધાર્થં સર્વસત્ત્વસુખાવહમ્ ।

મીતં ગમીરમાહલાદિ વાક્યં યસ્ય, સ સર્વવિદ્ ॥ ૧ ॥

एवं भूतं तु यद्वाक्यं जैनमेव, ततः स वै ।

सर्वज्ञो, नान्यः, एतच्च स्याद्वादोक्त्यैव गम्यते ॥ २ ॥

पक्षपातो न मे वीरे, द्वेषो न कपिलादिषु ।

युक्तिमद्बचनं यस्य, तस्य कार्यः परिग्रहः ॥ ૩ ॥

જેનું વાક્ય જગત્ અને શાસ્ત્રો (થીએરીઓ-Theory), કરતાં વિરુદ્ધ અર્થ ન સમજાવતું હોય, સર્વ પ્રાણીઓને હિતકર હોય, માપસર હોય, મંહીર અને આનંદદાયક હોય, તે સર્વજ્ઞ સમજવા. ૧.

એવા પ્રકારનું જે વાક્ય તે તો કેવળ જૈન વાક્ય જ છે; તેથી તે જ સર્વજ્ઞ છે, ખીન્ન કોઈ સર્વજ્ઞ હોઈ શકે જ નહિ. આ વાત સ્વાદ્વાદની ઉક્તિથી જ સાબિત કરી શકાય છે. ૨.

મને મહાવીર ઉપર પક્ષપાત નથી, અને કપિલ વગેરે ઉપર દ્વેષ નથી. છતાં એટલું તો ખરું જ છે કે—જેની વાત યુક્તિયુક્ત હોય, તેના તો સ્વીકાર કરવા જ પડે ને? ૩.

સ્વાદાદને આજે ખરા અર્થમાં સમજવો એ સ્વાદાદની પહેલી પૃગ્ન છે. તેમ જ “જેમ જેમ આધુનિક વિજ્ઞાન ખીલતું જાય છે, તેમ તેમ જૈન સિદ્ધાન્તો સાબિત થતા જાય છે,” તે પણ અર્થ સત્ય કે ખોટું છે. કેમકે એક નક્કી થઇ ગયેલી આખતને ફરીથી શોધવા માટે શક્તિ, ધન અને સમયનો વ્યય કરવો એ જગતને સત્યથી વંચિત રાખે છે. એટલે કે જગતમાં તેટલું નુકશાન થાય છે, એ દેખીતું જ છે. એટલે હાલની શોધોથી જૈન સિદ્ધાન્તનાં કેટલાંક તત્ત્વો સાબિત થતા હોય, તેટલા ઉપરથી જૈન દર્શનનું તત્ત્વજ્ઞાન-દર્શનનું-માન સચવાતું નથી. મી. ટેસીટ્ટેરી એ વાક્યો ઉચ્ચારીને જૈનોને પણ હાલના વિજ્ઞાનની ખીલવણીમાં સામેલ કરવાની યુક્તિ વાપરે છે. “ધોતના શાસ્ત્રના સિદ્ધાંતો સાબિત કરવાની લાઘવથી પણ જો તેઓ આકર્ષાય તો હાલના વિજ્ઞાનને સારો ટેકા મળે.” એ આશયથી જૈન દર્શનના વખાણ કરે છે, બાકી તેમાં કશી ખાસ વિશેષતા નથી. અને એવા વખાણથી આપણે ભોળવાવાનું ચે નથી જગતે મિથ્યા પ્રયાસ છોડીને એ સિદ્ધિ મતને વળગીને આગળ ચાલવું જોઇએ, તેને બદલે આજની યુરોપીય દુનીયા ભાંગફેડમાં પડેલી છે. અને તત્ત્વજ્ઞાન-દર્શનને વળગેલાઓને પણ વિજ્ઞાનની આકર્ષક અને ઉત્તેજક વાતો કરીને તત્ત્વજ્ઞાન: અને તેને અનુસારતા ચોખ્ખા આર્થ જીવનથી દૂર કરે છે!

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

૧ સિદ્ધે મો ! પયયો જમો જિજમપ૦—

પુષ્પલવરદોસૂત્ર.

હે લોકો ! સિદ્ધ-ચોક્કસ તરીકે સાબિત થઈ ચૂકેલા શ્રી જિનમતને પ્રથમ-પૂર્વક નમો.

આધુનિક વિજ્ઞાનઃ અને જૈન તત્ત્વજ્ઞાનની અબાઠ્યતાઃ

જૈન શાસ્ત્રોમાં છ દ્રવ્યો અને તેના સ્વભાવોઃ શુભોઃ વિગેરે જે વર્ણવ્યા છે, તે ત્રણ કાળને માટે એક સરખાજ હોય છે, તેમાં કદી ફેરફાર થઈ શકતો નથી. છ દ્રવ્યમાંના જીવઃ અને પુદ્ગલ દ્રવ્યઃ એ એ દ્રવ્યોના કાર્યો દરેક માણસો પોતાના અનુભવમાં લઈ શકે છે. ખીજા ૪ દ્રવ્યોની અસર એકાએક સામાન્ય માણસના ખ્યાલમાં આવી શકે તેમ નથી.

પુદ્ગલ દ્રવ્યના અનેક પરિણામો, અને એ ચેતનશક્તિના અનેક કાર્યો સૌ સમજી શકે છે.

ચેતનાશક્તિની વિવિધતા વિષે તો હાલનું વિજ્ઞાન લગભગ અધારામાં આચડે છે. વિવિધ પ્રાણીઓ ઉપરથી પોતાની પ્રાણી વિદ્યા તેમજ ઉત્પન્ન કરી છે, અને તેના ઉપરથી ઇન્દ્રિય વિજ્ઞાન શાસ્ત્ર પણ ઉત્પન્ન કર્યું છે. તથા માનસશાસ્ત્રના પણ અનેક પ્રયોગોની નોંધો રાખવા માંડી છે. એ બધાની પાછળ રહેલી ચૈતન્ય નામની વ્યાપક શક્તિ શું છે? તેનો પત્તો હજી લાગેલો જ નથી. ત્યારે ચૈતન્ય અને તેના અધિષ્ઠાનરૂપ આત્માઃ તથા તેના કાર્યોનાં વિશાળ વૈવિધ્ય વિષે અંથોના અંથો જૈન દર્શનમાં બધાં છે. અને તે પણ માત્ર છુટક નોંધરૂપે નથી, પરંતુ શાસ્ત્રીય પદ્ધતિ ઉપર રચાયેલ યોગ્ય પદ્ધતિસર તેનું વિસ્તૃત-અતિવિસ્તૃત વર્ણન છે. અનુભવમ્ભ્યઃ અતિવિપુલ ધન હોય તો-પ્રયોગમ્ભ્યઃ અને બુદ્ધિમ્ભ્યઃ કરી શકાય તેવું પણ વર્ણન છે:

પુદ્ગલ દ્રવ્ય વિષે પણ હાલનું વિજ્ઞાન ઘણું આગળ વધ્યું હોય એમ કહેવામાં આવે છે, પરંતુ આધુનિક વિજ્ઞાનના ઇતિહાસના લેખકો જ તેને “પાશેરામાં પહેલી ખૂણી” કહીને તેની અત્યસ્પતા જણાવે છે. અને વાત પણ ખરી છે કે-એ ક્ષેત્ર પણ એટલું બધું વિશાળ છે કે-તેનો પાર સામાન્ય બુદ્ધિથી કરોડો વર્ષો પણ માનવ જાત લાવી શકે એમ નથી જ.

જૈન દર્શનમાં પુદ્ગલ દ્રવ્યના પાંચ વર્ણોઃ એ ગંધઃ પાંચ રસઃ આઠ સ્પર્શ. વિગેરે પરમાણુ અને સ્કન્ધગત પરિણામોઃ તથા ૬ પ્રકારના શબ્દઃ ત્રણ પ્રકારનો બંધઃ એ પ્રકારનું સૌન્દર્યઃ એ પ્રકારનું સ્થૌલ્યઃ અનેક પ્રકારની આકૃતિઓઃ પાંચ પ્રકારનો ભેદઃ અધકારઃ છાયાઃ આતપઃ અને ઉઘોતઃ વિગેરે સ્કન્ધગત પરિણામો બતાવેલા છે.

પુદ્ગલમાંથી શરીર બંધાય છે. લાભાઃ મનઃ અને શ્વાસોશ્વાસઃમાં પુદ્ગલ દ્રવ્યો ઉપયોગી છે. મરણ્યુઃ જીવનઃ સુખઃ દુઃખઃ પણ તેને લીધે થાય છે.

આ કલા પછી તે દરેકના એટલા બધા પેટા ભેદો સમજાવે છે કે-
ન્યાં-આપણી યુદ્ધિ કામજ ન કરે. કાખલા તરીકે: પાંચ વર્ણુ એટલે રંગ તો સમજાયા. હવે કોષ્ટપણુ એક લાલ વિગેરે રંગ લઈએ. તેનો એક નાનામાં નાનો અંશ, તે-વર્ણુ પરિચ્છેદ કહેવાય. એવા અમુક રંગના પરિચ્છેદો ભેગા થાય, ત્યારે એક વર્ગણા ગણાય. અને એવી અનંત વર્ગણાનો એક રંગ-સ્પર્ધક થાય. એવા વર્ણુસ્પર્ધકો જગતમાં અમુક સંખ્યામાં કુલ છે. વ્યવહારમાં તેનો વિચાર જૈન શાસ્ત્રકારો આ પ્રમાણે કરે છે:-જગતમાં જેટલી લાલ ચીજો હોય, તેને એકઠી કરો. લાખો કરોડો બલકે અનંત એવી લાલ ચીજો આપણને મળી શકશે. દરેક ચીજો એક લાલ રંગની જ ગણવાની. પરંતુ તે દરેકનો લાલ રંગ પણ એક સરખો હોય જ નહી. કોષ્ટમાં ઘેરો લાલ હશે, કોષ્ટમાં સામાન્ય લાલ હશે, કોષ્ટમાં ખુલતો લાલ હશે, કોષ્ટમાં ઝાંખો લાલ હશે. તેનું કારણ શું? તેનું કારણ એટલું જ કે-લાલ વર્ણુના સ્પર્ધકાની સંખ્યા ઓછીવતી. જેમાં લાલવર્ણુના ઓછા સ્પર્ધકો હોય, તેમાં લાલાશ કમી હોય, અને વધુ સ્પર્ધકો હોય, તેમાં લાલાશ વધારે હોય. એજ પ્રમાણે ગંધ વિગેરે વિષે પણ સમજી શકાય.

આમ કરવાથી, જગતમાંની ત્રણેય કાળની તમામ લાલાશનું માપ અને ઓચાવતાપણાનું શાસ્ત્રીય ધોરણ નક્કી કરી આપ્યું. શું બાકી રહે છે, કે જેથી તે શોધવા ભુદ્ધી મહેનત કરવી પડે? હાલનું વિજ્ઞાન આ પ્રમાણે: પોતાની સ્વતંત્ર શક્તિથી સાંગોપાંગ ત્રણેય કાળના રંગનું તો માપ આપી શકશે જ નહી.

આ પ્રમાણે જ બાકીના બીજા બધા પુદ્ગલ પરિણામો વિષે સમજવું. સંસ્થાન વિષે-ગોળમટોળ, પ્રતરગોળ, સમચોરસ, ઘનચોરસ, ત્રિકોણ, વિગેરે આકૃતિઓની શરૂઆત, પરમાણુને બિંદુ તરીકે રાખીને પરમાણુવૃદ્ધિથી એટલા બધા અસંખ્ય પ્રકાર પાડી બતાવ્યા છે, કે જગતમાંની કોઈ પણ આકૃતિ તેની બહાર રહી શકતી નથી. તમામ સંભવિત આકૃતિઓનો તેમાં સમાવેશ થઈ જાય છે. હવે બીચારાં આધુનિક ભૂમિતિ શાસ્ત્રનો તેની આગળ શો દિસાવ ?

યથાયોગ્ય યોજેલા સ્થાન, પથારી, ભોજન, વિગેરે સામગ્રી જીવનકર અને આયુષકર રહે છે, અને એ બધા વિપરીત હોય, તથા ઝેર, શસ્ત્ર, અગ્નિ વિગેરેથી મરણુ નીપજે છે. ઈષ્ટ વર્ણાદિ સુખ આપે છે, અને અનિષ્ટ દુઃખ આપે છે.

આ દરેક વિષે એટલા બધા વિગતવાર શાસ્ત્રીય વર્ણનો છે કે-જેમાં કાંઈ પણ બાકી રહેવા પામતું નથી.

પરમાણુઓ ભેગા કેમ થાય છે ? છુટા કેમ પડે છે ? એક પરમાણુમાં અનંત શક્તિઓ કેવી રીતે છે ? તેનું વર્ણન ૨૮ વર્ગ વર્ગણુઓઃ ગ્રાહ્ય-અગ્રાહ્ય વર્ગણુઓઃ અચિત્ત મહારક-ધ્વોઃ પરિણામોઃ તેની જુદી જુદી અનંત અસરોઃ એતન સાથેના સંબંધોથી પુદ્ગલો ઉપર થતા નવા નવા પરિણામોઃ આ બધાનું શાસ્ત્રીય વર્ણન એટલું અધુ વિસ્તાર પૂર્વકઃ પદ્ધતિસરઃ સૂક્ષ્મ વિચારથી ભરેલુંઃ જ્ઞાનશાસ્ત્રોમાં છે કે-જે જગતના કોઈ પણ અંશમાં નથી. કોઈ પણ વૈજ્ઞાનિક શોધી શકે તેમ નથી. તેમાં આજની ઈલેક્ટ્રી, રેડીયમ, ટેલીવીઝમ, ફોનોગ્રાફ વિગેરેના તત્ત્વોનો ક્યાંવનો ક્યાંય સમાવેશ થઈ જાય છે. કોઈ બાબતમાં સંજાભેદઃ નામભેદઃ વ્યાખ્યાભેદઃ ઉપયોગભેદઃ જણાય, તેટલા ઉપરથી તેની શાસ્ત્રીય વ્યવસ્થાને ક્ષતિ આવતી નથી. વખત જતાં હાલનું વિજ્ઞાન પણ એવા ઘણા ભેદોમાંથી પર થઈ ઘણી બાબતમાં એકમત થતું જાય છે.

પ્રાચીન ગ્રંથોમાં મોટા મોટા સિદ્ધાંતો-વૈજ્ઞાનિક નિર્ણયો, ઘણા જ ટુંકાણમાં અને સૂત્રાત્મક રીતે લખેલા હોય છે. ત્યારે હાલના પુસ્તકોમાં એક સૂત્ર જેટલી વાતને માટે મોટું ચાલીશ પૃષ્ઠોસ રૂપિયાનું વોલ્યુમ હોય છેઃ એવા સૂત્રાત્મક વાક્યોના પણ જ્યાં સંખ્યાબંધ ફકરાઓથી વસ્તુઓનું વર્ણન કરેલું છે, તેમાં કેટલો બધો બાબતો સમાતી હશે ? જરૂરી નકશાઃ જરૂરી ચિત્રોઃ જરૂરી સમજનાં દષ્ટાંતોઃ પણ તેમાં સંખ્યાબંધ હોય છે. વાંચ્યા વિના, વિચાર્યા વિના, તુલના કર્યા વિના, સમજ્યા વિના, “આવું કંઈ છે જ નહીં.” એવું યોલતા, માત્ર હાલના વિજ્ઞાન પર શીદા થતા આ દેશના યુવાનોને જોઈને ખુબ જ ગ્લાનિ થઈ આવે છે કે-“અરે ! આ બિચારા પોતાના ઘરનો વસ્તુ સમજ્યા વિના ખીજી તુચ્છ વસ્તુ ઉપર કેવા મુગ્ધ બની ગયા છે ?” બાળક, જેમઃ માત્ર-ચળકતા રમકડા ઉપર રાજી રાજી થાય, અને ઉંચું નીચું થાય, તેમાં ઉમર લાયકને માત્ર હાસ્યવિનોદ શિવાય કંઈ પણ ન જણાય. અહીં તો હાસ્યવિનોદનો પણ અવકાશ નથી. કારણ કે પોતાના અંધુઓનો ખુદ્ધિશ્ચંચ થવાથી તેઓ અવળે માર્ગે દોરાઈ જઈ પોતાનું હિત બગાડે છે, તેની ગ્લાનિ થાય છે.

ભારતના જ્ઞાનઃ ઔદ્ધઃ વૈદિકઃ તથા ખીજા છુટક સાહિત્યમાં વર્ણુ-વાયેલ વિજ્ઞાનનો જ બરાબર ખ્યાલ કરી લે, તેને પછી આધુનિક વિજ્ઞાન તરફ જરા પણ આશ્ચર્ય રહેતું જ નથી. આકી તો કારીગરોની કરામતો

અનેક હોય, તે કાંઈ વૈજ્ઞાનિક સિદ્ધાન્તો ગણાતા નથી. એટ્યુમેન્યુમનો, કોલસાનો, વીજળાનો હજાર હજાર રીતે ઉપયોગ: એતો કારીગરની કરામત છે. ધન: સંપત્તિ: અનુકુળ સાધનો:થી કારીગરો જેવી ધારે તેવી કરામતો બનાવી શકે છે. એમાં વૈજ્ઞાનિક આવિષ્કાર શો? જાપાંમાં રોજ નવા નવા અખતરા: પ્રયોગો: ચમત્કારિક વર્ણનો: વાંચવા છતાં અમારા દિલ ઉપર તેથી લેશ માત્ર પણ આશ્ચર્ય થતું નથી. પરંતુ એજ વાતોને જ્યારે જ્ઞાનિઓના વચનોમાં ભવ્ય સ્વરૂપે જોઈએ છીએ, ત્યારે જરૂર આશ્ચર્ય થાય છે, અને તેવા મહાજ્ઞાનિઓ તરફ પૂજ્ય ભાવ પણ જરૂર થાય છે. કેટલાક લોકો જૈન ભૌગોલિક પદાર્થો: પ્રાણીઓના આયુષ્યો: અને ઉંચાઇઓ: ઉપરથી જૈન તત્ત્વજ્ઞાનનો ઉપહાસ કરે છે. પરંતુ તે ઉપહાસ કરનારા સમજી લોકોની દૃષ્ટિમાં સવિશેષ ઉપહસનીય છે, યા તો દયાપાત્ર છે.

કેમકે-વિશ્વરચના કેવા પ્રકારની છે? પ્રાણી જ સૃષ્ટિ ક્યારની છે? વિશ્વરચનાના એક ભાગ રૂપ ભૂરચના કેવા પ્રકારની ભૂતકાળમાં હતી? હાલ કેવી છે? હાથી કરતાં દોઢા બમણા જોડાની જ્ઞાતના પ્રાણીઓના હાડકાની શોધ ઉપરથી ખોટામાં ખોટું પ્રાણી કેવડું હોઈ શકે? દક્ષિણ અમેરિકાથી ખાંડીને મધ્ય હિંદ સુધિના અર્ધ ચન્દ્રકારના સમુદ્રમાં દખાઈ ગયેલા દેશની શોધ: વિગેરે ઉપરથી કોઈ પણ આખતમાં હાલનું વિજ્ઞાન કોઈ પણ ચોક્કસ ધોરણ ઉપર જ નથી. જ્યાં સુધી તે કોઈ પણ ચોક્કસ ધોરણ ઉપર ન આવી શકે, ત્યાં સુધી શાસ્ત્રીય પદ્ધતિસર વર્ણવાયેલા જૈન શાસ્ત્રના વિધાનો કયા આધારથી કયા માપથી ખોટા ઠરાવવા? વિજ્ઞાન વિષે પ્રસિદ્ધ થતા જુદા જુદા લેખો વાંચતાં તો કેટલીક એટલી બધી વિચિત્ર વાતો આવે છે કે શાસ્ત્રની વાતો માનવાને કાંઈ પણ આનાકાની કરવાની રહેતી જ નથી. એક તારાનું અમુક વર્ષે તેજ અહીં આવે છે, એક તારો અમુક કરોડ વર્ષે અમુક પ્રમાણમાં આપઘાત કરતો જાય છે. એક પરમાણુ એક રજકણનો અમુક કરોડમો ભાગ છે. વિગેરે.

સારાંશ કે—ત્યાં પણ કરોડો, અબજો અને સંખ્યાત-અસંખ્યાત તથા અનંતથી વાતો કરવી પડે છે.

હાલના વૈજ્ઞાનિકો વિષે પણ ઉપર ચોટીયું સમજનારાઓને અહીંના શાસ્ત્રમાંના વિશાળતા પ્રતિપાદક ખરા વર્ણનો વાંચીને આશ્ચર્ય થાય એ સ્વાભાવિક છે. પરંતુ જેને બન્નેયનો અને બન્નેયની યુગ્મીયોનો ખ્યાલ હોય, તેઓને ખેમાંથી એકેયમાં આશ્ચર્ય થાય તેમ નથી.

દ્રુત આપણી હાલની ઉચ્ચરતી પ્રગ્નને આપણા વિધાનો ઉપર જે અશ્રદ્ધા થાય છે, તેનું કારણ શાસ્ત્રના વિશાળ વર્ણનો નથી, હાલના વિજ્ઞાનની શ્રેષ્ઠતા પણ નથી. તેઓની મનોવૃત્તિ પણ નથી. પરંતુ કારણ માત્ર એક જ છે કે-શિક્ષણ સંસ્થાઓમાં વર્તમાન પત્રોમાં, અને જાહેર સભાઓમાં અહીંના જ્ઞાન-વિચાર તરફ અલગમો ઉત્પન્ન કરવાની અને ત્યાંના વિજ્ઞાન તરફ આકર્ષણ ઉત્પન્ન કરવાની યુક્તિયુક્ત ખુબી ભરેલી શુભ કે પ્રગટ, સાક્ષાત્ કે પરંપરાએ અવશ્ય ગોઠવણ હોય છે. એ ગોઠવણ શાળા-કોલેજોનું શિક્ષણ લેતા યુવાનો ઉપર અજળ અસર કરે છે, જેને પરિણામે એ વર્ગ કાયમ અહીંના ઘટક તરવોની સામે રહે છે, અને ત્યાંના ઘટક તરવોની કાયમ તરફેણ કરે છે. તેમાંના જ જે વધારે મોટી ઉમ્મરના અને દેશ સેવાને નામે બહાર પડેલા હોય, તેજ દેશનાયકો. તેની અને તેના સૈન્ય રૂપ યુવકોની પ્રગતિમાં વેગ એટલે આધુનિક વિજ્ઞાનને વેગ. આધુનિક વિજ્ઞાનને વેગ એટલે ગૌરંગ યુરોપી પ્રગ્નની પ્રગતિને વેગ, અને જન્મતમાંની કોઈ પણ પ્રગ્નની વિશેષ પ્રગતિ એટલે કોઈ પણ ખીજી પ્રગ્નઓની વિશેષ અવનતિ. એ તેઓ જૂલી જાય છે.

યુવકોને આગળ વધારવાની હિલચાલનું મૂળ આ રીતે ગોઠવાયેલું છે. એ સૂક્ષ્મ સુદ્ધિથી જ સમજાશે,

અહીં એક એ પ્રશ્ન થશે કે-ભલે મોઢમ રીતે દરેક પદાર્થનું વિગતવાર વર્ણન જૈન શાસ્ત્રોમાં કરેલું હોય, પરંતુ તેટલાથી તે વ્યવહારોપયોગી ન થાય. દરેક દરેક વસ્તુને વ્યવહારોપયોગી બનાવ્યા વિના તે બધું નકામું પડે છે. વળી વ્યવહારોપયોગી વસ્તુઓમાં પણ હલકી જાત તથા ચડીયાતી જાત હોય છે. તેના કરતાં પણ સારી જાતની વસ્તુ જોઈતી હોય, તે શોધખોળથી મેળવી શકાય છે. માટે શોધોની જરૂર પડે છે. શાસ્ત્રોમાં બતાવેલું શાસ્ત્રીય વિજ્ઞાન વ્યવહારમાં ઉપયોગી થઈ શકતું નથી.

આ પ્રશ્નનો જવાબ આપતાં પહેલાં તમારી સાથે એક વાત નક્કી કરી લઈએ કે-શાસ્ત્રીય વિજ્ઞાનની શોધની તો આપણને જરૂર નહતી. કેમકે આપણા શાસ્ત્રોમાં તે સાંગોપાંગ છે. એ તો તમે કબૂલ કરી લ્યો છો.

હવે તમારા વ્યવહારોપયોગીતા માટેના પ્રશ્નનો જવાબ આપીએ. એ વિષે પણ શાસ્ત્રમાં બહુ સુંદર ઉલ્લેખો છે. જૈન શાસ્ત્રના સૂત્રોની વર્ણન શૈલી એવી સુંદર છે કે-જન્મતમાં કોઈપણ તે એક ચીજ ઉતરતામાં ઉતરતી કેવી હોઈ શકે ? અને ચડીયાતામાં ચડીયાતી કેવી હોઈ શકે ? તેનું વર્ણન આપેલું છે.

દાખલા તરીકે:-શ્રી કલ્પસૂત્રમાં-સિદ્ધાર્થ મહાદારાજ ન્હાવા

ભય છે. ત્યારે નહાવામાં કેવી કેવી ચીજો વાપરે છે ? અને કેવી રીતે નહાય છે ? તથા કેવી રીતે તેમને નહવરાવવામાં આવે છે ? તથા દેવોના સ્નાન, તીર્થકરોના સ્નાન. એ વાંચતા અને તેનો વિચાર કરતાં આપણા મનમાં થાય છે કે-આથી ઉંચી રીતે નહાવાનું જગતમાં સંભવિત નથી.

આજ પ્રકારે સુંદરમાં સુંદર પુરુષ કેવો હોય, સુંદરમાં સુંદર સ્ત્રી કેવી હોય, સુંદરમાં સુંદર શરીર કેવું હોય, સુંદરમાં સુંદર મોહું કેવું હોય, સુંદરમાં સુંદર મહેલ કેવો હોય. સુંદરમાં સુંદર ચિત્ર કેવું હોય, સુંદરમાં સુંદર સંગીત કેવું હોય, સુંદરમાં સુંદર નાટક-નૃત્ય કેવું હોય ? (દાખલા તરીકે સૂર્યાલ દેવના ક્ષત્ર-વિગેરે અક્ષરોના આકારના તથા બીજા અનેક પ્રકારના નૃત્યના વર્ણનના પાનાના પાના ભરેલા છે.) તે દરેક વર્ણનના વ્યવસ્થિત સૂત્રો છે. જેમાં તે તે વસ્તુનું સર્વોત્કૃષ્ટ વર્ણન કરેલું હોય છે, તેમજ હલકામાં હલકી વસ્તુના પણ વર્ણનના ગુદા સૂત્રો હોય છે. એ પ્રકારે રચાયેલા સૂત્રોના ટુકડાઓ બધાં જરૂર પડે ત્યાં જહા કહીને બોડી દે છે. એમ કરીને આખા વિશ્વની ઘટનાને વર્ણવવાને સૂત્રાત્મકતા ઉત્પન્ન કરી લીધી છે. એમ કરીને સાહિત્યમાં જે ખુબી દેખાય છે, તેનો તો વિચાર અહીં નહીં કરીએ. પરંતુ વ્યવહારમાં આવતા, આવી શક્તિ, આવી શકે તેવા અનેક પદાર્થો ધણીજ ભવ્ય ભાષામાં બતાવ્યા છે. જેમાંના અનેક પ્રકારો આજનું વિજ્ઞાન પણ વાપરી શકતું નથી, વાપરી શકશે પણ નહીં.

એટલે વ્યવહારુ ઉપયોગ વિષે પણ આ રીતે આપણને જૈન શાસ્ત્રોમાંથી અનેક પ્રયોગો મળી શકે તેમ છે. પ્રબળતા જેવા દેશ: કાળ: અને સ્થિતિ: તે પ્રમાણે તેનો તે ઉપયોગ કરી શકે છે.

એ વાત પણ તમારી ખરી માની લઇએ, પરંતુ એ વર્ણન તો શાસ્ત્રોમાં છે ને ? તેથી રંધાય શું ? એવી ચીજો કાઢી બનાવી જાણતું ન હોય, કાઢીને ત્યાં મળે નહીં, કાઢી તેનો ઉપયોગ જાણે નહી, તો શા કામનું ?

એ બરાબર છે, તેનો જવાબ પણ આપતાં પહેલાં એટલું તો તમારી પાસે કબૂલ કરાવી લેવુંજ પડશે કે-અમારા પૂર્વ પુરુષોની જાણ અહાર એ વસ્તુઓ નહોતી જ. એટલું કબુલ કરો, એટલે તમને તમારા એ પ્રશ્નનો પણ જવાબ આપવા તૈયાર છીએ. અને જવાબ એ છે કે-

એવી વસ્તુઓ મેળવવાનો આધાર કારીગરો અને તે તે બાબતના ધંધાર્થીઓ ઉપર છે.

ઇતિહાસ પાકા સાક્ષી પૂરે છે કે:-આ દેશમાં પરદેશીઓના આવવા પહેલાં દરેક દરેક વસ્તુઓના બનાવનારા અને વેચનારા દુનિયાના કોઇ પણ

ભાગ કરતાં મોટી સંખ્યામાં અને સારી કુશળતાવાળા અહીં હતા. આ દેશમાં રહેતા પ્રજાજનોની જરૂરી દરેકે દરેક ચીજો તેઓ ખનાવતા હતા. એટલું જ નહીં પરંતુ દેશાવરના લોકોની રુચિ અનુસાર તેઓને વપરાશની ચીજો પણ તેઓ ખનાવતા હતા. કારીગરોમાં ચડતા ઉતરતા દરજ્જાના પણ અનેક વર્ગો હતા. એકજ ધંધાને લગતા સામાન્ય કળાવાળા કારીગરો જેમ હતા, તેમજ એજ ધંધામાં પારંગત અને પરમ નિષ્ણાત કાર્યકરો પણ હતા. જડાં ખાદીના વેળ વણુનારા હતા, ત્યારે બીજી તરફ ઢાંકાની મલમલ વણુનાર પણ હતા. ગામડાઓમાં પૂતળીઓ વાળા કેર છેડા નાંખનારા હતા, ત્યારે બીજી બાજુ પટાળા વણુનાર પણ હતા. એમજ સુતાર, દરજી, લુહાર, સોની, તથા બીજા અનેક કારીગર વિષે હતું. જયપુર, દિલ્હી, ગંગાળના અમુક શહેરો કારીગરોમાં પ્રખ્યાત હતા. જુદી જુદી કારીગરી માટે જુદા જુદા ખાસ મથકો હતા, અને મત્થક રૂપ સ્થળો આખા ભારતમાં અનેક હતા. એ રીતે પ્રજાને વ્યવહારોપયોગી અનેક ચીજો મળતી હતી. જે કે આ દરેક ચીજો પ્રાચીન કાળના વર્ણન કરતાં ઉતરતા પ્રકારની હતી. કારણુ માત્ર પ્રજાની શક્તિ ઉતરોત્તર એટલી ઘટી હતી તેના પ્રમાણમાં કળા અને કારીગરીમાં ફેર પડતો ગયો હતો. પરંતુ આજના કરતાં પરદેશીઓના આવવા પહેલાં ઘણીજ ચીજો દરેકે દરેક દેશો કરતાં ઉત્તમ ઉત્તમ મળતી હતી. આખો દુનિયા કરતાં ચડીયાતી વસ્તુઓ હતી, અને પ્રજા જીવન પણ એ ચીજોથી પોતાની જરૂરીયાત પૂરીને ચલાવો શકાય તેવું વ્યવસ્થિત અને મર્યાદિત હતું. આ બાબતમાં થોડા સૈકા પહેલાનો પ્રજાજીવનનો ઇતિહાસ જોવાથી એ વાત કોઈપણને કબૂલ કરવી પડે તેમ છે.

પરદેશીઓના આગમન પછી તેઓએ યુક્તિપ્રયુક્તિ કરીને આ વિશાળ દેશમાં એવી રીતે પ્રવેશ કર્યો કે-જેથી કરી અહીંની કળા-કારીગરીને કદી ન લાગેલો અસાધારણુ ફટકો પડ્યો.

જે એ ફટકો પડ્યો ન હોતો, આજે પણ આ આર્યપ્રજાની કળા કારીગરી અને જરૂરીયાતની ઉત્તમ ચીજો ઉત્પન્ન કરવાનું કૌશળ અજોડજ હોત.

પરદેશના કારીગરોને ઉત્તેજન આપવા માટે પ્રથમ અહીંના માલ માટે ત્યાં વિચિત્ર જકાતી ધોરણુ ગોઠવવામાં આવ્યા. અહીં જેમ જેમ રાજકીય લાગવગ વધતી ગઈ, તેમ તેમ અહીં પણ જકાતી ધોરણુ બદલાવી નાંખવામાં આવ્યું. જેમ જેમ સત્તા વધી તેમ તેમ અહીંના કારીગરો વધુનેવધુ મુશ્કેલીમાં મૂકાતા યા. ત્યાંના કારીગરોને વધુ ઉત્તેજના મળતી ગઈ તે તેઓ

પગભર થતા ગયા. તે તે કારીગર પોતપોતાના ધંધામાં વગર હરીફાઈએ નવું નવું શોધતા ગયા. અને જેમ જેમ વકરાનું ક્ષેત્ર તેમને મળતું ગયું, તેમ તેમ તેઓ આગળને આગળ વધતા ગયા. અને સાથે સાથે શોધખોળને નામે આપણી ઘણીખરી કળાઓના હેવાલો ત્યાં પૂરા પાડવામાં આવતા ગયા, તેમ તેમ તેઓ આગળ વધતા ગયા. પરંતુ એમને એમ એ દેશોમાં પણ એકાએક મહાન કારીગરો ઉત્પન્ન થતા ગયા છે, એમ સમજવાનું નથી.

જેમ સુતાર, લુહાર, સોની, રંગારા, ચિતારા વિગેરે અહીં હતા. તેમજ ત્યાં પણ હોય જ, એ સ્વાભાવિક છે. તેમાં પણ ચડતી ઉતરતી હોંશીયારીવાળા હોય, એ પણ સ્વાભાવિક છે. પરંતુ એટલું ચોક્કસ છે કે તેઓ ભારતવર્ષના કારીગરો કરતાં તે વખતે ઉતરતી શક્તિવાળા હતા. પરંતુ તેને પુષ્કળ-અતિપુષ્કળ ઉત્તેજન આપવામાં આવ્યું છતાં તેઓ આગળ વધી શકે તેમ નહોતું, પરંતુ રાજકીય અને બીજી લાગવગ વધારીને અહીંના કારીગરો ઉપર સીધા કે આડકતરો અંકુશ મૂકાતો ગયો. પછી ત્યાંના એ ધંધાર્થીઓ પૂરા જોરમાં આવી ગયા. ખસ, હવે એક વખત હરીફાઈમાં આગળ વધી ગયા પછી ઉપર પ્રમાણે અન્નેય તરફના રાજકીય રક્ષણને લીધે તેઓની પ્રગતિ ખૂબજ વધી ગઈ. વકરા વધતા ગયા. નવાનવા અખતરા થતા ગયા. અને તેમાંથી વિજ્ઞાન જન્મતું ગયું. વિજ્ઞાન માત્ર વિચારમાંજ વધ્યું હોત અને તે કારીગરો મારફત વ્યવહાર ન બનાવ્યું હોત, તો તે માત્ર સમજવા વાંચવા પૂરતુંજ રહેત.

આ હરીફાઈમાં પડેલા માણસોમાંના કેટલાકો જેમ જેમ વધારે યુદ્ધિ ચલાવતા ગયા તેમ તેમ તેના ધ્યાનમાં જે નવાનવા અખતરા આવતા ગયા, તેમ તેમ તે લખી શખતા ગયા. તેને માટે પછી રાજ્યે સંસ્થાઓ સ્થાપી આપી. એવા લખાણોનો સંગ્રહ વધતો ગયો. ઉત્તરોત્તર શોધકો થતા ગયા. કારખાનાઓ થયા. એમ યંત્રવાદ ઉત્પન્ન થયો. અનેક દેશમાં ફરતા મુસાફરો નવાનવા અનુભવોનો ઉમેરો તેમાં કરતા ગયા. આ હાલના વિજ્ઞાનની ઉત્પત્તિનું મૂળ છે. થોડા ધણા પ્રાચીન વિચારકોના વિચારોને વિશેષ પુષ્ટિ આપી સિદ્ધાંત તરીકે નક્કી કર્યા એટલે વિજ્ઞાન ઉભું થયું.

ઈએન્ડ અને યુરોપની સામાન્ય યુદ્ધિની પ્રજા ભારત અને ચિન જેવી સંસ્કૃતિવાળી મોટી મોટી પ્રજાઓ સાથે એકલે હાથે હરિફાઈ કરી શકે તેમ હતું જ નહીં. એટલે યંત્રોની મદદ વિના તેઓને ચાલે તેમ હતુંજ નહીં. આ હરિફાઈમાંથી ઉત્પન્ન થયેલી યંત્રવાદની તીવ્ર ભૂખમાંથી યંત્રવાદ ઉભો થઈ ગયો. અને તે શાસ્ત્રીય સ્વરૂપ લેતો ચાલ્યો. તેની સાથે જોડાયેલ અનેક વસ્તુઓમાં શોધખોળ શરૂ થઈ. દુનિયાની કોઈપણ જાણવાની એવી શાખા નહીં હોય,

કે જે એક એકમાં તે જાણવા માટે તે ગૌરાંગ પ્રજ્ઞના માણસો તે વખતથી રોકાઈ ગયેલ ન હોય.

હવે તમે સમજી શકશો, કે વિજ્ઞાન અને યંત્રવાદ એટલે યુરોપના કળા અને કારીગરોને આગળ વધવાનું અને આ દેશના કળા અને કારીગરોને પાછળ વધવાનું એક સાધન.

આ દેશમાં સુધારક શબ્દ ધારણ કરનાર એક વર્ગ પરદેશીઓએ ધણા વખતથી ઉત્પન્ન કરેલો છે. તે વર્ગ મારફત તે પ્રજાઓ આ દેશમાં પોતાના કારીગરોની જાહેરાત ફેલાવી શકે છે, અને તેઓના માલના વકરાના ક્ષેત્રે ઉધાડી શકે છે. એ વર્ગમાં તેઓની પ્રતિષ્ઠા ટકી રહે માટે નવું નવું આકર્ષક તત્ત્વ મૂક્યે જાય છે, તેમ તેમ એ વર્ગ કાયમ ત્યાંની કળાના ટેકામાં ઉભો રહે છે, તેમાં કોણે કોણે માણસો હોય છે, એ સમજવું જરૂરનું નથી. પણ એક સંખ્યા જાણ્યે અજાણ્યે કાયમ તે વર્ગ તરીકે ટકી રહેલી છે. અને તેનો વિરોધ કરનાર એક વર્ગ પણ ઉત્પન્ન થતો જાય છે. જેમ જેમ વિરોધિ વર્ગ ઉત્પન્ન થતો જાય છે, તેમ તેમ સુધારક વર્ગ વધારે વધારે સાવચેત રહે છે, અને તે હરિક્ષાર્પમાં ઉભો રહી વધુ આગળ વધવા તત્પર રહે છે. પરદેશી લોકો બન્નેયને ઉત્તેજે છે. સુધારક વર્ગ જેમ જેમ જાહેરમાં આવે તેમ તેમ પોતાના માલનો વકરો વધે અને વિરોધિવર્ગ જેટલા જોરથી વિરોધ કરે તેટલા જોરથી સુધારક ગણાતો વર્ગ વધુ વધુ મજબૂત થવા મહેનત કરે. બસ. આ બે વર્ગની હરિક્ષાર્પ ચાલ્યા કરે. એટલે પરદેશી ઉસ્તાદો નિશ્ચિંત-પણે અણતરી કરીને વચ્ચેથી પોતાનો ધંધો વધાર્યો જાય. તેઓને માત્ર આ બે વર્ગની હરિક્ષાર્પ છાપાંઓ મારફત હમ્મેશાં ટકાવી રાખવી પડે, એટલે પછી બંડા પાર.

દાખલા તરીકે—એક વખત સુધારક વર્ગ એવો હતો કે “વિલાયતી માલ જોઈએ. અસલ વિલાયતી જોઈએ. નકલ નહી. બસ ફેન્સી જોઈએ. ફેશનેબલ જોઈએ.” ત્યારે વિલાયતી માંગનારા સારા ગણાતા હતા, વિલાયતી વેચનારા સારા ગણાતા હતા, અને વધુ પૈસા પેદા કરી શકતા હતા. વિલાયતી પસંદ કરનારા સમજી ગણાતા હતા. અને તેની વાત કરનારા વિદ્વાન શિરામણિ ગણાતા હતા. આ આખું વાતાવરણ વિદેશી માલના વકરા માટે બસ હતું.

હવે, ભારતભૂમિમાંજ પરદેશી મૂડીના કારખાના ઉભા કરી, તે મારફત આગળ વધવાની યોજનાને અમલમાં મૂકવા અહીં સ્વદેશીની બાવના ફેલાવવામાં આવી. અને પરદેશી બાવનાને ધિક્કારાવવામાં આવી. “સ્વદેશી” “સ્વદેશી” ની ખૂમ ઉઠી રહી. પરદેશીનો બોયકોટ થવા લાગ્યો. એટલે પેલા સુધારક ગણાતા વર્ગનો ઉપયોગ સ્વદેશી હીલચાલમાં કરવામાં આવ્યો.

આજ સુધી જે માલ ખનાવવા માટે કારખાના વિલાયતમાં હતા તેવોજ માલ ખનાવવાનાં કારખાનાં આ દેશમાં કરવાં. તેમાં પરદેશી મુડી, દેશી કાચો માલ, દેશી મજૂરી, અને પરદેશી શોધના યંત્રોથી માલ ઉત્પન્ન કરવો. પરંતુ એ માલનું વકરાનું ક્ષેત્ર ક્યાંથી કાઢવું? એ માલનું વકરાનું ક્ષેત્ર ઉભું કરવા સ્વદેશી દિલ-ચાલને મોટા પ્રમાણમાં ઉત્તેજન આપવામાં આવ્યું. એટલેત્યાંની વધી પડેલી મૂડીને રોકવાનું અહીં ક્ષેત્ર ખડું થઈ ગયું. ત્યાંના કારખાનાઓની જમીન છુટી થઈ, ઘણી મૂડી છુટી થઈ, કામ કરનારા છુટા થયા, જેથી હવે પછીના નવા નવા અખતરાઓ માટે તે અધું રોકવા માટે તે ગોઠવણ ત્યાં થઈ શકે. અને ઉતરતા દરબજાના કારીગરો, વધારાની મૂડી, વિગેરે અહીં રોકવાની ગોઠવણ પણ થઈ શકી. એકારીની ખૂબ ઉપાડીને ત્યાંના કારીગરો અને મજૂરોને અહીં પણ આયાત કરવાનો માર્ગ ખુલ્લો કર્યો. દેશી લોકો તેનાં યંત્રોના ધંધામાં ભજે તેવી સગવડો થઈ. વ્યવસ્થિત મજૂરો મળે માટે મજૂર સંઘો સ્થપાય છે. મોટી સંખ્યામાં સસ્તા મજૂરો મળે માટે સ્ત્રીવર્ગને આર્થિક સ્વતંત્રતાને નામે દેશનાયકો મારફત ઉશ્કેરવામાં આવે છે. જેમ જેમ આ દેશની જમીન ઉપર ચાલતાં યંત્રોથી ઉત્પન્ન થયેલો માલ ખબરમાં આવતો જાય, તેમ તેમ સ્વદેશી કહીને પ્રજા “મેઈડ ઇન ઇન્ડિયા” નો-ધણીજ દૃષ્ટિઓથી નક્કી કરેલો-માર્કો જોતી જાય ને ખરીદ કરતી જાય,

હવે અહીં કેટલાક કહેશે કે-“તમારો આ કલ્પના ભૂલભરેલી છે. કેમકે દેશના આગેવાનોએ તો શુદ્ધ સ્વદેશી માલ વાપરવાની જ બલામણુ કરી છે. આપણા દેશના લોકો એવા અણુસમજુ છે, કે મીલનો માલ સ્વદેશી સમજીને ખરીદે છે.”

અમારી કલ્પના ભૂલ ભરેલી નથી. દેશના આગેવાનો શુદ્ધ સ્વદેશીની બલામણુ કરે, અથવા તેમની પાસે એવી બલામણુ કરાવવામાં આવે, તોજ શુદ્ધ કે અશુદ્ધ પણ કોઈપણ પ્રકારના સ્વદેશી ઉપરજ પ્રગટનું મન કેન્દ્રિત થાય. “મોતને વળગવામાં આવે તો તાવ આવે” એવી આપણી કહેવત છે, તે અહીં ખરાખર લાગુ પડે છે. મુત્સદ્દીઓ દરેક કામ એ રીતે જ કરે છે.

અર્થાત “પરદેશી આવતા માલને બદલે આપણે આપણા દેશમાં ખનતો શુદ્ધ સ્વદેશીજ માલ વાપરવો જોઈએ” એવી દેશમાં ઘોષણા કરતા જાય, તેમ તેમ એક વર્ગ એવો તેમાં બળતો પણ જાય, કે-(એવો વર્ગ ઉત્પન્ન કરવો પણ જોઈએ) જે સ્થળે સ્થળે શુદ્ધ સ્વદેશીનો સંદેશ પહોંચાડે, પરંતુ તે વર્ગ પણ કાપડ શિવાય કોઈપણ વસ્તુ શુદ્ધ સ્વદેશી વાપરતો હતાજ નહીં, કેમકે તેમની પણ જરૂરીઆતો અને માનસ તો વિલાયતી જ હતા, માત્ર તેમનો

વિલાયતી શ્રેણીએ આ રીતે ઉપયોગ કર્યો. પેન્સીલને બદલે તેઓએ કલમ વાપરી નથી. મોટર: રેલ્વે: ને બદલે તેમણે ગાડાનોજ ઉપયોગ કર્યો નથી. બહારના ચક્ષમાને બદલે તેમણે ખંભાતના ચક્ષમાને ઉપયોગ કર્યોજ નથી. ઇત્યાદિ. અને કદાચ દેશની ઝીંજોનેા ઉપયોગ કર્યો હશે, તો તે આ દેશમાં ચાલતા દેશી કે પરદેશી માલિકીના યંત્રથી ઉત્પન્ન થયેલા માલનોજ કર્યો હશે. આથી આ પ્રગ્નની અંદર સહેજસાજ જે યંત્રવાદ ધુસ્સો હતો, તે વધારે પગભર થયો. આજે ઇન્ડસ્ટ્રી માટે, ઔદ્યોગિક ખીલવણી માટે, કાચા માલને પાકો બનાવવા માટે આ દેશમાં પુષ્કળ હીલચાલ ચાલી રહેલી છે. આના પુરાવા માટે સરકારી ઔદ્યોગિક ખાતાઓ, કાઠિયાવાડ ઔદ્યોગિક પરિષદ વિગેરેના હેવાસો વાંચો. અહીંના ઉદ્યોગો યુગળાવવા કરેલા કાયદા હવે કાઠી નાંખવાના છે, પ્રગ્ન તરફથી પરિષદો દ્વારા તેની માંગણીઓ કરાવવામાં આવે છે. શુદ્ધ સ્વદેશી તો માત્ર નામનો શબ્દજ રહ્યો છે.

પરદેશી સુદ્ધિશાળીઓને મન શુદ્ધ સ્વદેશીની ઘોષણા ઇષ્ટ હતી, તેમાં એ હેતુ સમાયેલા હતા. “શુદ્ધ સ્વદેશીની હિલચાલ દેશનાયકોએ પોતાની સમજથી અને સુદ્ધિથી ઉપાડેલી છે, અને આપણી મૂળ પ્રાચીન કારીગિરીની ખીલવટ માટે છે.” એવી પ્રગ્નમાં ભમણા ફેલાય અને પ્રગ્ન એ હિલચાલ તરફ વિશ્વાસ કરતી થાય. દેશ નાયકો દંડાતા જાય, લાડી ખાતા જાય, જલમાં જાય, તેમ તેમ એ હિલચાલમાં વેગ આવતો જાય, પ્રગ્ન તેના તરફ મોટા પ્રમાણમાં વળતી જાય, તેમ તેમ સ્વદેશી માટે વકરા ક્ષેત્ર સારા પ્રમાણમાં તૈયાર થતું જાય. પરંતુ તેઓના ખ્યાલમાંજ હતું કે “ ભલે ભમણા શુદ્ધ સ્વદેશીની ભાવના ફેલાય, તેમાંથી આપણે સ્વદેશીની “ મેઈડ ઇન ઇન્ડિયા ”ના માર્ક ઉપર પ્રગ્નનું મન કેન્દ્રિત કરી દઈશું. અને એ બાબતનું સ્પષ્ટ ખીજ આપણને “ નેહરૂ યોજનામાં ” મળશે.

અર્થાત્ “દેશનાયકો વિગેરે સુધારક વર્ગ એટલે=પરદેશીઓના હેતુઓ પાર પાડી આપનાર પરદેશીઓએ ગોઠવવા ધારેલ ભાવિ કાર્યક્રમોની જાહેરાત ફેલાવનાર-તેઓએ જ આ દેશમાં ઉત્પન્ન કરેલ-એક વર્ગ” આ વ્યાખ્યા એટલી બધી વ્યાપક છે કે-તેને જ્યાં લાગુ પાડવી હશે ત્યાં લાગુ પાડી શકાશે. પરદેશીઓ આ દેશમાં આવ્યા પછી અનુક્રમે પ્રગ્નજીવનના અનેક અંશોમાં પોતાના સ્વાર્થો ગોઠવે જાય છે. તેની જાહેરાત કરનારો કાયમ એ વર્ગ તેને મળી રહે છે તેનું નામ સુધારકો: દેશનાયકો: સ્વયંસેવકો: કોન્ગ્રેસ વાદીઓ: પ્રધાનો: કોમ્યુનિસ્ટ: સામ્યવાદી: વિગેરે જુદા જુદા વખતે પડેલા જુદા જુદા નામો છે, મૂળ વર્ગ એકજ છે. પરદેશી વ્યાપાર

કેળવણી, રેલ્વે, મ્યુનિસીપાલિટીના જમાનામાં તેને ટેકા આપનારા એક વખત હતા. તેજ વર્ગ આજે ખેતી, ગ્રામ્યોદ્યોગ, ડેરી કંપનીઓ, વિશ્વધર્મ વિગેરે પ્રોગ્રામો માટે પ્રધાનો અને દેશનાયકોના સ્વરૂપમાં પરદેશીઓને મળી ગયા છે.

લંબાણુ બચથી ખેતી, હસ્તોદ્યોગની ખીલવટ, કેળવણી, ગ્રામ્યોદ્યોગ વિગેરેમાં તે કેવી રીતે મદદગાર છે, તે અત્રે લાગુ પાડી બતાવતા નથી.

સારાંશ કે-શુદ્ધ સ્વદેશી એટલે “ મેઈડ ઇન ઇન્ડિયા ” ના માલની જાહેરાત માટેનું ઉત્તમોત્તમ સાધન. આ હીસાબે—

૧ મારવાડ વિગેરે પ્રદેશના ખેડુતો હાથે કાંતીને જે ખાદી પહેરે છે, તે શુદ્ધ સ્વદેશી.

૨ વિલાયતી માલ શુદ્ધ પરદેશી.

૩ દેશની માલનો માલ દોઢ શુદ્ધ પરદેશી

૪ અને કોંગ્રેસની ખાદી, તે ડબલ શુદ્ધ પરદેશી

આવો વિચિત્ર અર્થ થાય છે. આ ધણોજ વિચિત્ર કાયડો છે. ન સમજાય તેવો, ન ધ્યાનમાં આવે તેવો, ન ગળે ઉતરે તેવો છે, પરંતુ બરાબર સમજાવવામાં આવે, તો સમજાય તેવો છે. અને અર્થશાસ્ત્રના નિયમોથી સમજ્યા પછી માણસ અજબ ધર્મ જાય તેવો છે. [આને સ્પષ્ટ સમજાવવા માટે એક સ્વતંત્ર નિબંધ લખવો જોઈશે.]

આ શુદ્ધ સ્વદેશી ફેલાવનારા શરૂઆતમાં આપણા દેશનાજ આગેવાનો નથી. પણ તેમની સાથે, પરદેશીઓ બળેલા છે. તેમના મિત્ર તરીકે તેમની સાથે રહ્યા છે, તેમની સાથે આ દેશના ગરીબોના ઉદ્ધારની વાતો લાગણી પૂર્વક કરી છે. અને છેવટે તેમને “રેડીયો એન્ડ પ્રજ્ઞની સ્વતંત્રતાનું હથિયાર” ઠસાવ્યું છે. અને દેશ નાયકના ધ્યાનમાં એ વાત ઉતર્યા પછી-કસ્યા પછી તેઓ સાહેબો ખીજા કામમાં પડ્યા છે. પછી ગતિ મળી ગઈ. ભારતમાં યંત્રવાદનો વિશેષ પ્રવેશ કરાવવા માટે આયોજના વિના તત્કાળસ્થિતિ તુ તેઓની સામે તે વખતે ખીજો ઉપાય નહોતો. તે સમજીને જ એવી ભાષ્યધીઓ વધારવામાં આવી હતી, તે હવે સમજાશે. આ ભાષ્યધીમાં અને લાગણી-ભરી હિલચાલમાં દીનબંધુ એન્ડ્રૂઝ, મી. પૉલૉક વિગેરે-પોતાના દેશના બલા માટે અસાધારણ પ્રયત્ન કરનારા અને એ દેશના આહોશ સેવકોના નામ લઈ શકાય તેમ છે.

આ ચર્ચા આટલે રહેવાદષ્ટ હવે મૂળ વિષય ઉપર આવીશું:—

સ્વદેશી એટલે આ દેશમાં યંત્રથી ઉત્પન્ન થયેલ માલનો વપરાશ. એ સિદ્ધાંત સ્થિર થાય છે,

સારાંશ કે-પરદેશમાં દૂર દૂર રહેશે જે યંત્રવાદ આજસુધી આ દેશની હસ્તોદ્યોગની પ્રાચીન કારીગરીને રુંધતો હતો, તેની સાથે સાથે હવે આ દેશની છાતી ઉપર સ્વદેશીને નામે ચડી બેઠેલો તે યંત્રવાદ વધુને વધુ તેને રુંધી નાંખશે, તેમાં આશ્ચર્ય શું? તેનું આખરી પરિણામ એ છે કે-૨૩૫ ખડયા પણુ પ્રાચીન હસ્તોદ્યોગ જમીનદોસ્ત. જે કે પ્રથમના એ કારીગરો પણુ પ્રથમના જેવી ચીજો અનાવી જાણું તેવા હવે તો રહેવા દીધા નથી. તેઓની કાઈ સ્થિતિજ સ્થિર રહી નથી. એટલે તેઓ ન ટકે, એ પણુ સ્વાભાવિકજ છે. સાણુંદ વિગેરે પ્રદર્શનોમાં દેશી કારીગરોને કિત્તેજન આપવાની વાતો કરી તેવા પ્રદર્શનો તાલુકાઓમાં પણુ વ્યાપક કરીને પછી તેને યંત્રોથી ઉત્પન્ન થયેલા માલોની જાહેરાતના મત્યકે અનાવવાની યુક્તિઓ છે.

હવે જે વસ્તુ મોટા કારખાનાથી અનાવી શકાય તેમ ન હોય, તેમાં યંત્રવાદનો શી રીતે પ્રવેશ કરાવી શકાય? તેને માટે ગૃહોદ્યોગની-હસ્તોદ્યોગની, ગ્રામ્યોદ્યોગની હિલચાલ શરૂ કરવામાં આવી છે.

દાખલા તરીકે-શાક સમારવું હોય, છાશ ઝેરવી હોય, સોપારીનો બુકો કરવો હોય, ખીડી સળગાળવી હોય, નખ કાપવા હોય, એવા પ્રસંગમાં પણુ યંત્રથી જ કામ લેવું. અને તેવા યંત્રો ઉત્પન્ન થઈ ચૂકેલા છે. તેનો મોટા પ્રમાણમાં પ્રચાર કરવા માટે ગૃહોદ્યોગ અને હસ્તોદ્યોગની ખીલવણીની હિલચાલ છે. અને આ હિલચાલને મોખરે તો રેંટીયા દાદાજી ખેસવાના. સરકારી ઉદ્યોગશાળાઓમાં પણુ રેંટીયા દાદાને સરકારી પ્રધાનો પણુ સ્થાન આપવાનાજ. તેની પ્રતિબંધાની આડ નીચે મોટા પ્રમાણમાં પરદેશી યંત્રવાદ સ્થાન પામવાનો છે. અને રેંટીયા દાદા બેઠા બેઠાં બેઠાં ખાધા કરશે, કે એકાદ ખૂણો સંભાળીને ખૂણો પાળતા બેઠા હશે. તેનું પૂજન પણુ થવું હશે, તેને રંગ બેરંગી કદાચ શણગાર પણુ પહેરાવવામાં આવ્યા હશે. કારણુ કે-હવે પછીના યંત્રવાદને પગભર કરનાર એ દાદાનો પાતાના ઉપર ઉપકાર છે. એટલું તેનું માન જરૂર એ યંત્રવાદ રાખવાનોજ. આ રીતે હવે પરદેશી યંત્રવાદને આ દેશમાં મજબૂત સ્થાન આપવા છતાં આ દેશના શુદ્ધ સ્વદેશી વાદી સુધારકો આ વાત કપૂલ કરશે નહીં. પરંતુ તેઓ પરદેશી વસ્તુઓના કદા વિરોધિ રહેવાના, એ વાત તો સ્પષ્ટજ છે. પરદેશી માલના વિરોધિ રહેવાના, પણુ પરદેશી માલના આત્માના વિરોધિ નહોંજ રહેવાના. પરદેશી માલ કે પરદેશી યંત્રવાદનો આત્મા: તે હાલનું વિજ્ઞાન: પરદેશી માલના કે પરદેશી યંત્રવાદના વિરોધિઓ છતાં હાલના વિજ્ઞાનના તે ભક્ત રહેવાનાજ. હાલના વિજ્ઞાનના ભક્ત તે પરદેશી માલના અને પરદેશી યંત્રવાદના મોટામાં મોટા ભક્ત: એ વાત જરા સૂક્ષ્મ બુદ્ધિથી વિચારી જોવાથી તરતજ સમજાઈ જશે.

પરદેશી વિજ્ઞાનના ભક્ત તેના ગુણ ગાવાનાજ. એ ગુણગાવામાંજ પર-
દેશી માલ અને પરદેશી યંત્રવાદની અજબ જાહેરાત પડી છે. માલની
જાહેરાત કરતાં પણ એ સીધી વધારે સજ્જડ આડકતરી જાહેરાત છે.

“હાલનું વિજ્ઞાન સુંદર છે, સરસ છે, ઉત્તમ છે, ઉપકારક છે.” આ ભાવના
નો એ અર્થ થાય છે કે-તે ખીલવું જોઈએ. તે ક્યારે વધે ? તેના જોર
ઉપર ઉત્પન્ન થતો માલ વધુ પ્રમાણમાં ખર્ચે. તેમાંથી નફો મળે, મૂડી વધે
અને તે મૂડી વિજ્ઞાનની વધુ ખીલવટમાં રોકાય, તેજ વિજ્ઞાન આગળ ખીલે
ને ? એમને એમ તો ખીલી શકેજ નહીં. આ રીતે હાલના વિજ્ઞાનની જાહેરાત
કરનારા પરદેશી સંસ્કૃતિ, માલ, અને કારીગિરીના ઉસ્તાદી પૂર્વક જાહેરાત
કરનારા છે. આ દેશમાં આવો વર્ગ પોતાને માટે ઉત્પન્ન કરી લેવાનું માન તો
એ કુશળ પરદેશીઓનેજ આપવું જોઈએ. એવા માણસો જાહેર સભાઓમાં, છા-
પાઓમાં, મ્યુનિસીપાલીટીઓમાં અને અનેક ઠેકાણે માન પામે, એ પણ એટલુંજ
સ્વાભાવિક છે. આ ઉપરથી દેશનાયકો, સુધારકો, અને હાલનું વિજ્ઞાન, એટલે
શું ? “મેઇડ ઈન ઇન્ડિયા” એટલે શું ? તે બરાબર વાચકોના સમજવામાં આવ્યું
હશે. એક ડોક્ટર થાય એટલે ત્યાંના દવાના કારખાતાને રોજનો વાર્ષિક પાંચ-
પંદરહજારનો વકરો, એક મ્યુનિસીપાલીટી એટલે નળ, ગટરો, ઇલેક્ટ્રીકના
સામાનના લાખોનો વકરો, પછી પગારો માનપાન આપવા કેમ ભારે પડે ?

તમારા પ્રશ્નોના જવાબ એ છે કે-સુધારક ગણાતા વર્ગે-આ દેશની કારી-
ગિરીને મોટો ઠગો દીધો છે. એ વર્ગ કાયમ પ્રજ્ઞની વસ્તુ સ્થિતિથી અજાણ્ય
રહ્યો છે. અને છાપાંઓના વલણ ઉપર દોરાયે ગયો છે. કેમકે-તેઓએ
શિક્ષણ એવું લીધું છે, અને બહારના સંજોગો પણ તેઓને તેવાજ
આપ્યે રાખવામાં આવેલા છે. દેશનાયક તરીકે ગણાતો વર્ગ પણ વિદેશી
ઢળવણી પામેલોજ વર્ગ છે. તેને દેશના જ્ઞાન-વિજ્ઞાન, સાચા અર્થ શાસ્ત્ર,
સાચા સમાજ શાસ્ત્ર, સાચા ઇતિહાસ, સાચી ભૂગોળનું જ્ઞાનજ મળ્યું નથી.
એટલે એ બાળુજ તેઓને માટે તદ્દન અબાણી છે.

આજે પણ તે કોકોમાંના છુદ્ધમાન માણસો જૈન-બૌદ્ધ અને વૈદિક
સાહિત્યમાં પ્રવેશ કરે, તેનો સંપૂર્ણ અભ્યાસ કરે, અને દેશમાં વારસા રૂપે
પણ જે છુદ્ધ છવાયું વેરાયેલું પડ્યું છે, તેનાયે સંગ્રહ કરે. ધણી
મિલકત તેમાં રોકવામાં આવે, તો આધુનિક વિજ્ઞાન કરતાં લાખોગણી
મિલકત મેળવી શકે તેમ છે. પરંતુ આ તરફ કોઇનું ધ્યાન જાય તેમ નથી.
જાય તો તેને માટે પૈસા મળે તેમ નથી. કેમકે-રાજ્ય મહારાજાઓની મૂડી
પણ પરદેશી યંત્રવાદ અને કારીગિરીના ઉપયોગમાં અને હાલના વિજ્ઞાનની
ખીલવટમાં ગોઠવાઇ ગઈ છે. શિખવા-શીખવવાના સ્થાનો પણ નથી. જે છે,

તે ખીજી જ શીખવે છે. કેળવણી અને દેશસેવાને નામે સૌ ખર્ચ કરે છે, પણ તે ખીજી રીતે. એટલે પણ દેશની મૂડી તેમાં કામમાં આવતી નથી. બુદ્ધિમાન વર્ગ પણ પગારદાર તરીકે-પેન્શનર તરીકે કે સુધારક તરીકે પરદેશીઓથી ખરીદાઇ ગયેલો છે. લાખો કરોડો વર્ષે ઘડાયેલી આ દેશની બુદ્ધિ અને શોધો કાંઈ પાંચ પચ્ચીસ વર્ષમાં હાથ ન કરી શકાય, તેમાં વળી તેની સામે પાછી આવી જગજર પરદેશી હરીદાઇ. એટલે ભારતીય વિજ્ઞાનનો અમતકાર ન દેખાતો હોય, તેનું કારણ પરદેશી સ્વાર્થો અને તેની સાથે સંકળાયેલ સુધારક, દેશનાયક વિગેરે વર્ગો છે. જેથી કરીને અહીંના મૂળ ધંધાથીઓ તૂટતા જાય છે. તેમ તેમ અહીંના વિજ્ઞાનની ખુબી અદૃષ્ટ થતી જાય છે. પરંતુ એટલું ધ્યાનમાં રાખવું કે પ્રથમ અહીંની મૂળ કારીગરીને મહત્ત્વ કરી લીધા પછી જ યુરોપ તે મૂળ ધંધાનો અહીંથી નાશ કરે છે. અને પાછી એ જ વસ્તુ પોતાની મારફત પોતાના વિજ્ઞાન તરીકે ખીલવી પ્રચાર કરી તેમાંથી ધન કમાય છે.

દાખલા તરીકે-કથકલિક નૃત્ય-એ અદ્ભુત કળાવાળું નૃત્ય છે. આ જાતની કળા જાણનારો એક વર્ગ દક્ષિણ ભારતમાં જીવે છે. અને અમુક પ્રજાજનોમાં પોતાની કળા બતાવીને આજીવિકા ચલાવે છે. આ તરફથી કેટલાક કેળવાયેલા માણસો તેમાં રોકાયો. તેઓએ યુરોપમાં તે કળા બતાવી; તેની સાથે યુરોપના પણ શિખનારા થયા. લાગવગ, સગવડ, પૈસા વિગેરે સાધનોથી એ તૈયાર થાય એટલે સીનેમાંની ફીલ્મોમાં તે મોટા પ્રમાણમાં દેખાય. એ ફીલ્મો જે પ્રદેશમાં કથકલિક નૃત્યના મૂળ ધંધાદારીઓ રળીખાય છે, ત્યાં પહોંચે, એટલે એ વર્ગની દશા જોયા જેવી થાય. અત્યારે એ નૃત્ય કરનારાઓને છાપાઓમાં માન મળે, જાહેરાત મળે, સુધારકો પણ એ નૃત્યની કદર પીછાણે-એટલે ધીરે ધીરે હાલનું વિજ્ઞાન તેને પડખે ચડે, સોએ વર્ષે તો-હજારો વર્ષ સુધી જીવીને એ કળાને જીવતી રાખનારો મૂળ વર્ગ તો-જેવા જ મળે નહીં. તેઓની અત્યારની વાહ વાહ અને વખાણનું આ ભાવિ પરિણામ.

હજુ પણ સુધારક ગણાતો વર્ગ સમજે. હાલના વિજ્ઞાનની જાહેરાત મૂકી દે. મોટા શુદ્ધ સ્વદેશીને બદલે વાસ્તવિક રીતના મહા શુદ્ધ સ્વદેશી તરફ વળે. તો જ ભારતના તત્ત્વ જ્ઞાનની ખુબી સમજાય.

પરંતુ વાસ્તવિક સ્થિતિ જ એવી છે કે-એ વર્ગ એવા સંજોગોમાં ફસાયેલો છે કે-તેમાંથી તે છુટી શકે તેમ નથી. એટલે હજુ પણ પ્રજાજનો જે કાંઈ મૂળ જીવન મોટી સંખ્યામાં જીવી રહેલ છે. તેમાં જ ભારતીય સંસ્કૃતિ, કળા, કારીગરી, વિજ્ઞાન, તત્ત્વજ્ઞાનનો આત્મા છુપાયેલો છે.

ન્યારે-સ્વદેશી, હાલના શુદ્ધ સ્વદેશી, હાલનું વિજ્ઞાન, દેશ નાયકો, સુધારકો, કેળવાયેલા, એ વિગેરેમાં પરદેશી લાગવગનો આત્મા ગોઠવાયેલો છે.

પ્રાચીન કળા:-ખરું શુદ્ધ સ્વદેશી: ભારતીય તત્ત્વજ્ઞાન:-ચાલુ ભારતીય આર્થ શુભન: વિગેરેમાં ભારતનો આત્મા છુપાયેલો છે.

શાસ્ત્રોમાં જે-ભવ્ય વર્ણનો છે, તેને વ્યવહારમાં શુભન રાખવાનું કાર્ય કારીગરો અને તે તે ધંધાર્થીઓનું છે. અને તે તે ધંધાર્થીઓ ટકી શકવાનો આધાર પ્રજા તરફના ઉત્તેજન ઉપર છે. વિજ્ઞાનને નામે વ્યવહારમાં પોતાના કારીગરો અને ઉદ્યોગોને પ્રગતિમાં મૂકવાની યોજના શિવાય ખીજે કાંઈ પણ અર્થ હાલના વિજ્ઞાનની જાહેરાતમાં નથી. વિજ્ઞાનની આવૃત્તમાં ખરી રીતે ભારતના તત્ત્વજ્ઞાનને અને વિજ્ઞાનોને તે કદી પહોંચી શકે તેમ છેજ નહીં. પરંતુ માત્ર, વ્યવહારમાં તે વચ્ચે પ્રવેશ કરવાને આજની બધી તૈયારીઓ છે. વળી વિજ્ઞાનના મૂળ સિદ્ધાંતો તે બહુજ થોડા હોય છે. પરંતુ કટલીક કારીગરોની વિશિષ્ટતા હોય છે. જેમ કે-લોખંડ: પદાર્થની સિદ્ધિ થયા પછી, ખાલુમાંથી તે કેમ મેળવવો, અને તેના વિવિધ ઉપયોગ કવી રીતે કરવો? એ તેના નિષ્ણાત કારીગરો ઉપર આધાર રાખે છે.

પ્રજા શુભનમાં-મહાત્માઓ-રાજાઓ, વ્યાપારીઓ, વિચારકો, વિગેરે વર્ગો હોય છે, તેમાંનો એક કારીગર વર્ગ પણ હોય છે. તેનું સ્થાન કાંઈ સર્વોચ્ચ નથી હોતું. સંશોધકોને જે માન મળે છે, તે માન કારીગરોને નથી પણ મળતું. પરંતુ આખી પ્રજામાં સૌ સૌને રચાને સૌને મહત્ત્વ આપવામાં આવે તેજ વ્યાજખી મણુય છે, અને દરેક પ્રજામાં એમ જ હોય છે. અનેક ધંધાર્થીઓની પોત પોતાના કાર્યોમાં વિશિષ્ટતાઓ હોય છે, તેટલા ઉપરથી કાંઈ તેઓ પ્રજાનો સર્વોપરિ વર્ગ ગણાતો નથી.

વિલાયતી માલ ખરીદ કરાવવાના જમાનામાં ત્યાંના કારીગરોની પ્રતિષ્ઠા આદેશમાં ઉત્પન્ન કરવામાં આવી હતી. આજે સ્વદેશી માલ ખરીદવાના વાતાવરણનો જમાનો ઉત્પન્ન કરવામાં, તથા તે દેશના વિજ્ઞાનને પ્રતિષ્ઠા આપવામાં આવે છે. આ દેશનો અમુક વર્ગ જાહેરમાં વિજ્ઞાનનો ભક્ત રહે, એટલે બસ છે, વિજ્ઞાનની પાછળ અનેક વસ્તુઓનો વકરો ચાલુ રહેજ. વળી વિજ્ઞાન સાથે ત્યાંના ધંધા અને સત્તાને જ ઉત્તેજન છે. અહીંની પ્રજાની સત્તા, ઉત્તેજન, અહીંના વિજ્ઞાનને મદદ: વિગેરે બંધ જ પડતા જાય, તેમ તેમ અહીંની પ્રજા નબળી પડતી જાય.

આ પ્રમાણે આધુનિક વિજ્ઞાનને જાહેરાત આપનારા આ દેશના પ્રજાની મુશ્કેલીને આડકતરી રીતે વધુ નોતરે છે. તેનો તેઓને ખ્યાલ પણ રહેતો નથી.

અને તેઓ ગણ્યા છે દેશનેતાઓ. તેનો અર્થ એમજ સમજવો જોઈએ કે—આ દેશને વધુ પરતંત્ર કરવા માટેના નેતા, તે હાલના દેશનેતા. કેમકે—વિજ્ઞાનની ગુલામી એ પણ ત્યાંની પ્રજાની ગુલામીજ છે. ઘરમાં ઇલેક્ટ્રીકની લાઈટ કરવાનો સામાન ભણે દેશમાં અનેલો હોય, પરંતુ તેમાં થતી શોધની ગુલામી કાયમ માટે આપણી પ્રજાને તેમાં રાખી જ મૂકે. કોડીયામાં દીવો કેમ કરવો ? એ બાબતમાં આપણે તેમને પૂછવું જ પડે તેમ નથી.

પરંતુ ઇલેક્ટ્રીક દીવાની વપરાશમાં કાયમ એ દેશ જ આપણા આચાર્ય તરીકે રહેવાનો જ. ગાડું બનાવવામાં આપણો વૈજ્ઞાનિક સ્વતંત્ર રહેવાનો. પરંતુ મોટર બનાવવામાં પરતંત્ર રહેવાનો જ. પેટ્રોલથી ચાલતી મોટર આપણે અહીં બનાવીએ, ત્યાંતો બીજા કોઈ પાવરથી ચાલતી મોટર સાં ઉત્પન્ન થાય, વેગ વધે, સગવડ વધે, એટલે વળી એ વિજ્ઞાન જાણવું પડે. જાણ્યા પછી અહીં બનાવી શકાય. તે પણ આપણે બનાવીએ, એટલે વળી એ આગળ વધે. પરિણામે આપણી ગુલામી વધતી જ જાય. માટે વિજ્ઞાનની પ્રતિષ્ઠા કરનારા આ દેશની પ્રજાને મોટામાં મોટો અપકાર કરે છે. એ, બહુ જ સૂક્ષ્મતાથી સમજ્યા વિના સમજાય તેમ નથી.

મી. ટેરીટરીએ જે વાક્ય ઉચ્ચાર્યું છે, તેમાં આપણા જૈન વિજ્ઞાનની પ્રશંસા કરી છે. એમ આપણને ઉપર ઉપરથી દેખાય છે, પરંતુ વાસ્તવિક રીતે તેમણે પોતાની ગૌરાંગ પ્રજાની એ વાક્ય મારફત અજ્ઞાનતા સેવા કરી છે. એ પણ સૂક્ષ્મતાથી સમજીશું તો જ સમજશે. એ ઉત્તરાર્ધમાં એમ કહેવા માંગે છે કે “જેમ જેમ આધુનિક વિજ્ઞાન શોધાતું જાય છે, તેમ તેમ જૈન શાસ્ત્રકથિત વૈજ્ઞાનિક તત્ત્વો સાબિત થતા જાય છે.” સારાંશ કે—

“ તમારે જૈનોએ પણ તમારા શાસ્ત્રોની અંદરની વાતો સાબિત કરવી હોય, તો આધુનિક વિજ્ઞાનની શોધો આગળ વધારવામાં તમારે પણ ટેકા આપવો જોઈએ.” એ બાબ ઉત્પન્ન કરીને—“આખા જગતમાં દીર્ઘદષ્ટિ ભરી બુદ્ધિયુક્ત જે જૈન વર્ગ છે, કે જેઓમાંનો મોટો ભાગ આધુનિક વિજ્ઞાન તરફ ઉદ્દાસીન છે, તેમાંનો જેટલો ભાગ આવી દલીલોથી પણ તેના તરફ ખેંચાઈ આવે તો ઠીક,” એવો તેને ખેંચવાનો તેમાં પ્રયત્ન છે. એમ કહીને જૈનોમાં પણ આધુનિક વિજ્ઞાનની પ્રતિષ્ઠા ઉત્પન્ન કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે. આ તેના વાક્યમાં ખુબી ભરેલી છે.

“ ભણે—આધુનિક વિજ્ઞાન એ દેશની પ્રજાઓને આગળ વધારતું હોય, અને આપણને પાછળ પાડતું હોય, તોપણ એટલું તો કબુલ કરવું જ પડશે

કે-જ્યારે અદ્ભુત શોધખોળથી ભરેલું વિજ્ઞાન કુદરતી રીતે ઉત્પન્ન થઈ ચૂક્યું છે, આપણે તેની સામે ટકી શક્યા નથી, ટકી શકીએ તેમ નથી, તો પછી તેના લાભથી વંચિત રહેવું એ કેટલી મૂર્ખતા છે ?

એ વિજ્ઞાનની ઉત્પત્તિ સામે આપણે પ્રથમથી જ કાંઈ પણ કરી શક્યા નથી. અને જાપાન વિગેરે તેની મદદથી અસાધારણ પ્રગતિ કરી રહેલ છે. તો પછી આપણા જાપાન કુવામાં છુટી મરવાનો જ વિચાર રાખીશું તો શું છુટી મર્યા વિના રહીશું ? માટે જે આપણે આપણી પ્રગતિ ઉદ્ધાર ચાહતા હોઈએ, તો આપણે પણ હાલના વિજ્ઞાનનો સ્વીકાર કર્યો જ છુટકો છે, તેમજ તેણે પણ આપણા જીવનમાં ઘણી રીતે પાકિપાયે પ્રવેશ કરેલ છે, તે કોઈ રીતે હવે નીકળી શકે તેમ નથી. ગમે તેટલા ધમપછાડા કરવામાં આવે, પણ તમારું કાંઈ પણ હવે વળે તેમ નથી, શાહુમુગને શીકારી મારવા આવે, ત્યારે અચાવ માટે રૈતીના ઢગલામાં માથું ઘાલે, તે શી રીતે બચી શકે ? “અમારું સાઈ છે,” “અમારું જીવું સુંદર હતું,” “ઘણું ઉત્તમ છે.” “તેમાં ઘણી અદ્ભુતતા છે.” એવાં એવાં ગાણાં ગાવાથી હવે શું વળવાનું છે ? તમે પોતે પણ જીવનની ઘણી ખરી જરૂરીઆતો હાલના વિજ્ઞાનની મદદથી પૂરી કરો છો. એ નિર્વિવાદ સિદ્ધ છે. તો પછી તેની સામે બખાળા કાઢવા અને-“એ ખોટું, એ ખોટું” એમ બોલ્યા કરવું એમાં કહાપણનો કયા અંશ છે ? તે સમજી શકાતું નથી. વધારે સ્પષ્ટ ભાષામાં કહીએ, તો એ મૂર્ખાઓનો જ પ્રલાપ છે. તે શિવાય બીજું કાંઈ પણ નથી. ”

તમારા આ શબ્દો તમેએ પોતે ઉપજાવી કાઢેલા નથી, પરંતુ આધુનિક વિજ્ઞાનની આ દેશમાં પ્રતિષ્ઠા ઉત્પન્ન કરવાને પ્રયત્ન કરનારા વર્ગે કોલેજોમાં, વર્તમાન પત્રોમાં, જાહેર ભાષણોમાં, પાઠ્ય પુસ્તકોમાં, આજ સુધી ફેલાયે રાખેલી દલીલોની ધીરે ધીરે થયેલી એક સામટી અસરને પરિણામે તમે આમ બોલી શકો છો. તમારા આ દરેક શબ્દો ઉઠિના લેવાયેલા છે. સ્વયં વિચાર શક્તિથી જન્મેલા નથી. એ પ્રચાર કરનારા પ્રચાર કરે, તેની સામે અમારે કાંઈ પણ કહેવાનું હોય જ નહીં, તેનો જવાબ પણ આપવાનો હોય નહીં. પરંતુ અમારા ભાઈઓ ઉપર તેની અસર થઈ હોય છે, એટલે તેમાંના જે કોઈ નિખાલસ દિલના હોય, તેની સમજ માટે અમારે જવાબ આપવો પડે છે. પરંતુ જેઓ તેમાં રૂઢ વિચારના અને માત્ર સુસ્ત બની બેઠેલા અધઘ્રક્ષાણ હોય છે, તેને માટે કાંઈ પણ પ્રયત્ન કરવો નકામો થાય છે.

પરદેશી પ્રજાઓ પોતાના સ્વાર્થ માટે જે કાંઈ પ્રયત્નો કરે, તે ક્ષમ્ય છે, અને તેની અસર નીચે અમારા થોડા ધણા જે ભાઈઓ આવી ગય, તેથી જે કાંઈ નુકશાન આ મહા પ્રજાને થવું જોઈએ, તે થવાનું જ છે. તે અમે કદપીને જ ખેડા છીએ. એવા થોડા ધણા આ દેશની સંસ્કૃતિ, વિજ્ઞાન, તત્ત્વજ્ઞાન, કળા, ધર્મ અને તેને અનુસરતા રીતરીવાજની નિંદા કરવાના જ છે. શ્દિને નામે, ખોટા વહેમોને નામે, જીલમને નામે, સામાજિક જીવનને નામે, ધાર્મિક જીવનને નામે, ધર્માનુષ્ઠાને નામે તેઓ પરદેશીઓની સાથે ઉભા રહેવાના જ છે. અને આ પ્રયત્નથી જ તેઓને સારા પગારો, મોટી આવકો, આ જમાનાની ઉંચા પ્રકારની પ્રતિષ્ઠા, એશઆરામ અને સુખ સગવડ મળી રહ્યા છે, અને મળશે. પરદેશીઓની સેવાઓનો એ બદલો છે. પરંતુ પરદેશીઓની પુખ્તી એ છે કે-તે વર્ગ એ વાત સમજી શકે નહીં, તેઓ તો એમજ સમજે છે કે-“અમે તો અમારા દેશનો ઉદ્ધાર કરીએ છીએ.” પરદેશી લોકો આ દેશમાં પોતાની લાગવગ અનેક રીતે ઉભી કરી શકે છે. પ્રથમ પ્રજામાં સારી લાગવગ ઉભી કરી. ૧૮૫૭ના બળવા પહેલાં રાજાઓમાં લાગવગ સારી ઉત્પન્ન કરી લીધી હતી. પછી અમલદાર સ્વરૂપના આ દેશના પ્રજાઓની લાગવગ ઉભી કરી કામ ચલાવ્યું હતું. અને હાલમાં દેશનાયક તરોકે ગણી કાઢેલા પ્રધાનોના સ્વરૂપમાં પોતાની લાગવગ ઉભી કરીને આગળ વધવા માટે પ્રયત્ન કરી રહ્યા છે. આ બધી પરિસ્થિતિને અંગે જે કાંઈ નુકશાન આ દેશની મૂળ પ્રજાને થવાનું હશે, તે થવાનું જ છે. તેના બચાવની આશા પણ અમે રાખી નથી.

પરંતુ, આવો વર્ગ તેત્રીશ કરોડમાં ગણ્યો ગાંક્યો છે, છાપાંઓમાં જે મોટા હેવાલો આવે છે, તે ઉપર બરમાવાને કારણ નથી. આવા કેટલાક વર્ગ શિવાય આકાનો પ્રજાને મોટા ભાગ કરોડોની સંખ્યામાં રહેલો આ દેશની સંસ્કૃતિ પ્રમાણે જીવે છે. તેમાંથી ચલિત કરવાને પરદેશીઓને અનેક પ્રયત્નો કરવા પડે છે. તેજ સાબિત કરે છે કે-“હજી અહીંના વિજ્ઞાન તથા તત્ત્વજ્ઞાનની પ્રજાના જીવન ઉપર મોટામાં મોટી અસર છે. ભારત વર્ષ એવો એક દેશ છે કે જેની પ્રજાને મોટો ભાગ હજી પોતાનું મૂળ જીવન જીવી રહેલ છે. અને પોતાની પ્રજા તરીકેની મહત્તા ટકાવી રહેલ છે.

ગળપાન, છટાલી વિગેરે યુરોપીય રાષ્ટ્રોની મદદથી લગાંમમાં ઉતરે છે, તેનો અર્થ એ છે કે-તે પોતાની સ્વયં શક્તિ યુમાની ખેડેલ છે. અને એશીયાવાસીઓ અંદર લડીને નબળા પડે, તેમાં યુરોપને નુકશાન થું ? એપીસીનીયા ઉપર છટા-

લીને છાપે એ તે માત્ર પ્રાથમિક શરૂઆત હતી. પરંતુ એશિયામાં લડા-
 ધના ખીજે નાંખીને સામસામી યુરોપવાસીઓએ મદદ કરીને, તે તે કાળી
 પ્રજાઓની સત્તાઓ ખોખરી કરી નાંખ્યા પછી હાથમાં આવે, તે વહેંચી લેવાની
 છુપી યુક્તિરૂપે ઇટલી, જર્મન, પ્રજાસંઘથી છુટા પડેલ છે, છુટા પડવા
 દીધેલ છે, અને પ્રજાસંઘ ખાલી ધુંધવાટ કરીને બેસી રહે છે. વખત જતાં
 જાપાન, ઇટલી વિગેરેના પૃષ્ઠબળથી, અને ચીન, ઇંગ્લાંડ વિગેરેના પૃષ્ઠબળથી
 થોડું ધણું બેર કરશે. પરંતુ આખર એ અન્તેષ એશીયાના રાષ્ટ્રોને યુરો-
 પનાજ મુત્સદ્દીઓના હાથમાં રમવાનું રહ્યું. એ આગ સળગતી સળગતી
 ભારતમાં પણ કોઈ જુદાજ રૂપે કદાચ આવે, તે ભારતની પ્રજામાં જે કાંઈ
 સ્વતંત્રતા, જીવનની સ્વતંત્રતા ટકી છે, તેના ઉપર ફટકો લાગશે.
 આ દેશમાં રાજા તરીકે, જાગીરદાર તરીકે, ધર્મગુરુઓ તરીકે કે ધનિક
 સદ્ગુસ્થો તરીકે થોડા ધણા જે હિંદુ પ્રજાજનો સત્તામાં ટકી રહેવા પામ્યા છે,
 તેના ઉપર ફટકો કદાચ લાગે. એ બધું પાર પડ્યા પછી પ્રજાસંઘ ઇટલી
 વિગેરેને શાંત કરે. અને શાછા યુરોપીય રાષ્ટ્રોને બેગા મેળવી લે. પરંતુ એવી
 ધમાચકડીમાં કાળી પ્રજાના રાષ્ટ્રો ખોખરા થયા હોય, તે મળજીત નાજ થાય.
 અને એકની યા ખીજની કોઈપણ યુરોપીય રાષ્ટ્રની જ સત્તા આજ કરતાં
 કેટલેક વધુ અંશે એ દેશોમાં સ્થાપિત થઈ ચૂકી હોય, પછી તે ઇટલીની કે
 જર્મનીની, કે-રૂશિયાની કે ફ્રાન્સની કે ઇંગ્લાંડની હોય. માત્ર પ્રજાસંઘના
 ગૌરાંગ આગેવાનોને એટલું જ જોવાનું હોય કે-“ યુરોપીય રાષ્ટ્રોની એકંદર
 સત્તા આગળ વધી કે નહીં ? ” ગુરુઓ, રાજાઓ, જાગીરદારો, અને ધનિ-
 કોની સત્તા તોડવા પરદેશીઓએજ કોમ્યુનિસ્ટોને છેટે રહીને ગોઠવ્યા છે,
 તે એ મારફત એ ચાર સત્તા તુલ્યા પછી, તે સત્તાઓ કોમ્યુનિસ્ટોના
 હાથમાં રહેવાની નથી એ સ્પષ્ટ છે. એ સત્તા પરદેશીઓનાજ હાથમાં
 આવવાની. પણ જ્યાં સુધી એ કામ પૂરું ન થાય ત્યાં સુધી અચડામણી
 ચાલવા દેવાની અને પરદેશીઓએ તટસ્થ ભાવે બેઠા બેઠા જોવાનું. સત્તાઓ
 તુલ્યા પછી માત્ર સત્તા સ્થાપિત કરવાનુંજ કામ બાકી રહે.

ચીનની અંદર તે રાજાની સત્તા અને પ્રજાસત્તાક એ બે ભાગ તે
 આજ સુધીના પરિચયથી પાડી દીધેલા છેજ. છતાં એ દેશની પ્રજા સ્વતંત્ર
 રહી છે. હવે તેને ખોખરી કરવા જાપાનને ઉસ્કેર્યા વિના કેમ ચાલે ? અને
 ઇંગ્લાંડ તે ફરેકને સમતોલ રાખવાની પોલીસી બહાર પાડનારું રહ્યું, એટલે
 લડાઈને સીધી ઉત્તેજના કેમ આપે ? આ સ્થિતિમાં-ઇટલી વિગેરેને આ કાર્ય
 કરવા દેવામાં તેમને હરકત આવે નહીં. એટલે ચીનને ઇંગ્લાંડ વિગેરેનું શરણુ

લેવું પડે, એ શરણુ આપવાના બદલામાં ઈંગ્લેંડ કાંઈ પણ શરતો કરાવ્યા વિના, બવિધ્યતો પોતાને લાભ જોયા વિના, આજે શરણુ આપે ખરૂં કે ? વ્યવહાર બુદ્ધિથી એ સમજાય તેમ છે. હિંદુસ્થાન ઉપર તો કબજો યુરોપ વાસીઓનો છે. પણ તેની જોડની મહાપ્રગ્ન સ્ત્રીન ઉપર કબજો નહોતો. હવે યુરોપની પ્રગતિને ધ્યાનમાં રાખીને આ કબજો લેવાને માટે યુરોપના પ્રયાસો છે. અને તેમાં છુપી રીતે પ્રજાસંઘ સમ્મત ન હોય, એમ માનવાને કાંઈપણુ વાસ્તવિક કારણુ નથી.

ઇટલી અને જર્મની વિગેરે ઈંગ્લાંડથી બલે વિરુદ્ધ દેખાતા હોય, પરંતુ આધુનિક પ્રગતિના કાર્યમાં સૌનો એકધારો સાથ છેજ. આપણે મુદ્દા રાક્ષસ નામના નાટકમાં વાંચીએ છીએ કે-આર્ય આજ્ઞાક્ય છુપી પોલીસની ડાયરીએ મંગાવે છે, અને તેમાંથી ભદ્રભટ્ટાદિક સુબટોના ગુન્હાઓ વાંચે છે. વાંચીને તેઓને સજા ફરમાવે છે, શકંટકાસને શુળીની સજા ફરમાવે છે. તેને તેના પક્ષના શુળી ઉપરથી નસાડી જાય છે. અને તે બધા નંદોના રાક્ષસ નામના મંત્રીના અંગત નોકરો તરીકે રહે છે. વાસ્તવિક રીતે તે બધા આર્ય આજ્ઞાક્યના જાસુસો જ હતા. પરંતુ આવી રીતે ગુન્હેગાર દરાવીને તેઓને કાઢી મૂકી સામા પક્ષમાં બરતી કરાવી ને સામા પક્ષને ઉધે રસ્તે દોરવવામાં તેનો ઉપયોગ કરે છે, ને આખર સામા પક્ષને નબળો પાડી, રાક્ષસ જેવા નંદના બુદ્ધિશાળી મંત્રીને સમ્રાટ અંદ્રગુપ્તના મંત્રી બનાવી, પોતાની તથોવન તરફ જવાની તૈયારી કરવાની-પોતાની ધારણા પાર પાડે છે. રાજનૈતિક બાષામાં એવા છુપા ચરોને બનાવટી શત્રુઓ તરીકે જાહેર કરેલા હોય છે, તેમને કૃત્ય કહેવામાં આવે છે.

મારી સમજ પ્રમાણે પ્રજાસંઘથી ઇટલી વિગેરે છુટા પડેલા જણાય છે, તે રાજનૈતિક પરિબાષા અનુસાર કૃત્ય વર્ગી હોવાનો સંભવ છે. પાછળથી બધા મળી જવાના ખરા. આ જો આખી કૃત્ય પોલીસો હોય, તો તેનો છેવટનો મોરચો ભારતની પ્રજા ઉપર છે, તેમાં પણ ભારતની સંસ્કૃતિ ઉપર છે, તેમાં પણ જૈન સંસ્કૃતિ ઉપર છે. અને તેમાં પણ શ્વેતામ્બર મૂર્તિ-પૂજક સંઘ ઉપર છે. કારણકે-આર્ય સંસ્કૃતિને ટકાવવાનો, વિશ્વની કલ્યાણુ ભાવનાનો, અને એકંદર ભારતના દરેક ધર્મોના ટકાવનો વાસ્તવિક આધાર તેના ઉપર છે.

આ બધું થવાથી આધુનિક વિજ્ઞાન આજ કરતાં ઘણું જ આગળ વધી ગયું હશે. પરંતુ વિજ્ઞાનનો ખળનો એટલો બધો ઉડો છે કે-એક એક આખતમાં તેનો પાર પામવાને લાખો વર્ષો જોઈએ છીએ. વૈજ્ઞાનિક

સંશોધકો પણ આ વાત સમજે છે. પરંતુ હાલમાં વ્યાપારી હરીફાઈ વિગેરે કારણોથી તેમાં આગળને આગળ તેઓ વધે જ ન્ય છે. અને દુનિયાની બીજી પ્રજાઓ ઉપર પોતાની સરસાઈ વધાર્યે ન્ય છે. જે છેવટ સુધી તેઓ એમને એમ ચાલુ રાખે, તો અંદરને અંદર કાપાકાપી ચાલે. આ વિજ્ઞાનની ઉત્પત્તિ પરોપકાર બુદ્ધિમાંથી જન્મેલ નથી, પરંતુ પ્રજાકીય સ્વાર્થમાંથી જન્મેલ છે. એ ખાખતમાં યુરોપના પણ મી. ગ્રેગ તથા ટૉલ-સ્ટોથ અમારા વિચારને સમ્મત છે. એટલે આ વિજ્ઞાન નિર્મૂળ છે, અને શુભ છેડાવાળું જ નથી, માત્ર કામચલાઉ અને ક્ષણિક છે. એટલે અસુક વખત પછી તેને બંધ થયા વિના ચાલે તેમ છેજ નહીં.

અલખત, વચકા કાળમાં દુનિયાની ગેરી પ્રજાઓને વસવાટ માટે-એતી માટે-ઘણા દેશો અપાવી દેશે. આ ભૂમિમાં પણ જેમ તેઓએ બીજા ટાપુ-ઓમાં સંસ્થાનો સ્થાપેલા છે, તેમ સંસ્થાન સ્થાપશે. આ દેશના ઘણા ભોકા કદાચ તેઓના હાથ નીચે ચાલ્યા ગયા હશે. છતાં-આ દેશના તત્ત્વ-જ્ઞાનમાંથી જન્મેલો સમ્યગ્દર્શનઃ સમ્યગ્જ્ઞાન સમ્યક્ચારિત્રનો માર્ગ ચાલતો જ હશે. આજે એ ભોકા-કેળવણી અને ઉદ્યોગ એ બે શબ્દો મારક્ત પ્રજા-ઓને આકર્ષે છે. પરંતુ તેમાં સ્વાર્થ પડેલો છે-એટલે તે બહાર આવી જતાં તેના ઉપર પ્રજાઓનો વિશ્વાસ રહેશે જ નહીં. આ બધો ઘોંઘાટ બંધ પડતાં, ત્રણ રત્ન અને તેને અનુસરીને ગોઠવાયેલું તત્ત્વજ્ઞાન અને બીજા વિજ્ઞાનો તે વખતે પણ જીવંત રહેલા જેવામાં આવશે, અને એ રીતે તે અખાધ્ય છે. એમ વધારે સ્પષ્ટ સાબિત થઈ ચૂકશે.

હાલનું વિજ્ઞાન પ્રજામાં લોકપ્રિય કરવા માટે અનેક સીનેરૂપે પ્રજાના ઉપયોગમાં આવતું દેખાય છે, પરંતુ તેનો આખર ઉપયોગ લડાઈઓ અને લશ્કરી તત્ત્વોમાં છે. ન્યાં સુધી પ્રજાઓના કેટલાક તત્ત્વો હાથમાં ન આવ્યા હોય, ત્યાં સુધી જીવનની સગવડ માટે એ વપરાય છે પછી તરતજ લશ્કરી સ્વરૂપમાં એકી ઝપાટે પ્રજાઓનો દાળાવાટો કાઢી શકે છે. હરિકાષ્ટ વિના કોઈ પણ ક્ષેત્રમાં વિકાસ ન થાય. અને વૈજ્ઞાનિક લડાઈઓ એ હરિકાષ્ટનું ક્ષેત્ર છે, ગમે તેવું સુંદર મશીન કે સાધન, સામો હરિકે તોડી નાંખે. એટલે તે નખળું સાબિત થાય. એટલે નખળાવાળો સામાનું અનુકરણ કરીને તેના કરતાં સરસ ખનાવવાની મહેનત કરે. આજે ડૉક્ટરો સંહારક જંતુઓની શોધો કરે છે. એક સ્વર્ગસ્થ મિત્રે તો ત્યાં સુધી શંકા ખતાવી હતી કે- “હાથલા થોરના નાશમાં કે મેનીનજમ્પટીસ વિગેરે રોગોના જંતુઓ કેમ જાણે કોઈ તરફથી ફેલાવવામાં આવ્યા હોય?”

સારાંશ કે—જે પ્રજાઓ આધુનિક વિજ્ઞાનનો દરેક રીતે સાફ સમજીને ઉપયોગ કરે છે:—તેઓ તેને આગળ વધારી, વકરો કરાવી તેને મજબૂત બનાવે છે, અને એમ મજબૂત બનેલું આધુનિક વિજ્ઞાન લશ્કરી સ્વરૂપમાં દેખાવ દષ્ટને ક્યારે તે ટેકા આપનારનો જ કે તેના જાત બાઇઓનો કન્યર ધાણ નહીં વાળી નાંખે? તે કહી શકાય તેમ નથી. તેના અનેક ફાયદા જાહેર કરતાં ઉપર જણાવેલું એક જ નુકરાન એવડું મોટું ઉધાર થાય તેમ છે કે—જે લાભ કરતાં વધી જાય તેમ છે. હાલનું વિજ્ઞાન સંહારક અને મહા હિંસક છે. તેમાં અસાધારણ હિંસા પડેલી છે. આ ઉપરથી બરાબર સમજી શકાશે કે આ દેશના જે વર્ગને પરદેશીઓએ સુધારક નામ આપેલું છે, તે વાસ્તવિક રીતે આ દેશનો અગાડેલો વર્ગ છે. અને એવો જે કે થોડો વર્ગ છે, છતાં વધશે, ખરો, છતાં પણ તે એટલો બધો નહીંજ વધી શકે—તેવા આ દેશની સંસ્કૃતિમાં ઘણા મજબૂત તત્ત્વો છે.

આજે જાપાન ચિન ઉપર હાથો મારી રહ્યું છે. પરંતુ જે દેશો ચીનને મદદ કરશે, તેના હાથમાં ચીનને રમવું પડશે, અને કાંઈક ભાગ જાપાન-પક્ષના ગૌરવો પણ પડાવી જશે. છતાં ચીનની સંસ્કૃતિ એકાએક નાશ કરી શકાશે નહિ. એવા ઘણા હુમલા તેના ઉપર કરવા પડશે. અને બહુ લાંબા કાળ સુધી એ પ્રજા જીવંત રહી શકશે. એ જ એ પ્રજાનું જીવન છે.

અહીં દાખલો આપી શકાય તેમ છે કે—“જાપાનની જેમ ચીને હાલના વિજ્ઞાનની મદદ લીધી હોત, તો જરૂર સાબનો કરી શકત, અને પોતાનો બચાવ પણ કરી શકત.”

આ દલીલ ઘણી જ ક્ષુદ્ર છે. ચીનના કેટલાક પ્રદેશો જશે. કેટલાક જીવન તત્ત્વો જશે. પણ સર્વ તત્ત્વો જશે નહીં, સર્વ તત્ત્વોનો એકદમ નાશ કરી શકાશે નહિ.

પરંતુ જાપાન પોતાના મૂળ જીવનથી જેટલું ખસ્યું છે, તેના પ્રમાણમાં અત્યારે પરદેશીઓ આગળ વાહ વાહ પામે છે. પરદેશીઓના વખાણુ સ્વાર્થ પૂર્વકના છે. પરંતુ જ્યારે જાપાન બરાબર આધુનિક વિજ્ઞાનના હાથમાં ફસાઈ ગયા પછી આધુનિક વિજ્ઞાનના આચાર્યોની સામે જ્યારે તેમને હરિદ્વારમાં એકલે હાથે ઉતરવું પડશે, ત્યારે તેની દશા ચીનની પ્રજા કરતાં પણ વધારે ખોખરી થઈ જવાની. કારણ કે—જાપાન યુરોપનું વૈજ્ઞાનિક ગુલામ છે. યુરોપે જેવી પેન્સીલ, જેવો કાગળ, જેવું હોલ્ડર કાઢ્યું, તેના જ આકારનું તે કાઢે છે. તેની વૈજ્ઞાનિક શોધો સ્વતંત્ર નથી. નહીંતર કાંઈ જુદું જ કરવું જોઈએ. શું કુદરતમાં યુરોપના વૈજ્ઞાનિકોએ

શોધ્યું છે, તેનાં કરતાં ખીણું નથી જ ? ધણું છે. પરંતુ તદ્દન સ્વતંત્ર વિચાર અને સાધનો ગોઠવવાની જાપાન પાસે એ શક્તિ નથી. યુરોપના રાષ્ટ્રો પોતાના વિજ્ઞાનને ભારત અને ચીન જેવા દેશોમાં પ્રતિષ્ઠા આપવાને જાપાનને વખાણું છે, અને વિજ્ઞાનમાં આગળ વધવા દે છે; પરંતુ જ્યારે આધુનિક વૈજ્ઞાનિકોની હરિદ્વાર થવાની તે વખતે જાપાન સ્વતંત્રવ ક્રેટલું ટકાવી રહેશે કે ટકાવી રહેલ હશે ? તે વખતે ખરી કસોટી છે. આજના વખાણુથી અને ભવિષ્યમાં ક્ષયકર આજની દેખીતી ઉન્નતિથી જાપાનની પ્રજાએ રાજ થવા જેવું લાગતું નથી. એ જ સ્થિતિ, તુર્કની અત્યારની ઇસ્લામનીતિ વધે પણુ સમજવાની છે.

જે પ્રજાઓ આધુનિક વિજ્ઞાનને રસ્તે ચડી નથી, તેમની સાથે જુદી જાતની લડાઇઓ લડવી પડે, અને વિજ્ઞાનને રસ્તે ચડેલ સાથે વૈજ્ઞાનિક સાધનોથી લડાઇ ચાલે છે. એ હરિદ્વારમાં આજ કરતાં પણુ કાળી પ્રજાઓ અંદરખાનેથી વધારે જોખરી થઇ જવાની એ વખત પણુ એક વખત આવશે. માટે આધુનિક વિજ્ઞાનને રસ્તે નહીં ચડેલી શ્યામ પ્રજા ફાટે તુટે કપડે પણુ આખર લાંબો કાળ જીવંત રહેશે. કારણુ કે—

૧. લશ્કરી દોરથી મારી મારીને પ્રજાને ક્રેટલીકને મારી શકાય ? તેમજ જીલમથી સંસ્કાર પણુ ક્રેટલાક બદલી શકાય ? ગમે તેમ કરે, તો પણુ કાંઈને કાંઈ રહી જ જાય. આમ આખર યાકતાં યાકતાં જે કાંઈ રહી જશે, એજ ભારતનો વિજય, ભારતના તત્ત્વજ્ઞાનનો વિજય. ભારતની સંસ્કૃતિનો વિજય. આ બધી ધમાલ વચ્ચે અને પછી પણુ જે કાંઈ થોડો ધણો વર્ગ પણુ ભારતીય જીવન પ્રમાણે જીવતો રહેશે, એજ તેનો વિજય છે.

માત્ર આમાં ધીરજની ધણી જ આવશ્યકતા રહેશે. ખરી ધીરજ રાખી શકશે તેજ વિજયી થશે. બાકી આધુનિક વિજ્ઞાનને જેઓ ટેકા આપી રહ્યા છે. તેઓ આ દેશના લોકોનો પ્રજાદ્રોહ, દેશદ્રોહ, સંસ્કૃતિદ્રોહ, ધર્મદ્રોહ, કરે છે. તેમાં સંશયને અવકાશ નથી.

અનિવાર્ય સંજોગોમાં ઉપયોગ કરવો એ જુદી વાત છે, અને હાર્દિક સાહં માનવું, એ જુદી વાત છે.

૧. આર્ય સંસ્કૃતિ પ્રમાણે જીવવું એ આદર્શ હોય, છતાં કોઈ કોઈ વિદેશી વૈજ્ઞાનિક વસ્તુનો ઉપયોગ ન છુટકે કે દેખાદેખીથી કરવો પડે, તે નુકશાન તો કરેજ છે, પરંતુ એટલું નુકશાન તેથી નથી, ચતું કે જેટલું—

૨. “ આર્ય સંસ્કૃતિમાં હવે કાંઈ રહ્યું નથી. અથવા તેને તોડવા પ્રયત્ન કરવો. ” અને આધુનિક વિજ્ઞાન વિષે મનમાં પરમ આદર રાખવાથી પરિણામે જે નુકશાન થાય છે. આ નુકશાન વધી જાય તેમ હોય છે.

મનથી જેઓ આધુનિક વિજ્ઞાનના ગુલામો છે, તેઓ ગમે તેવી ઉંચી છાતીએ ચાલતા હોય, પણ તેઓ પરદેશી પ્રજાઓના વિશેષ ગુલામો છે.

અને જેઓ આર્ય સંસ્કૃતિ પ્રમાણે જે પ્રમાણમાં સાંગોપાંગ જીવન જીવે છે, અને પોતાના કાર્ષ સ્વાર્થ માટે પરદેશીઓની ખુશામત કરતા હોય, તેમને રાજી રાખવા પ્રયત્નો કરતા હોય, છતાં પણ તેઓ તો એટલા ગુલામ નથી, એ તો સહજ રીતે સમગ્ર્ય તેમ છે.

સુધારકો નવું ઉત્પન્ન કરી શકે તેમ નથી. નવું ઉત્પન્ન કરી શક્યા નથી. તેઓ “ફિ યૂસ્તો” “જુનવાણી” “પ્રણાલીને વળગી રહેલા.” વિગેરે રીતે દેશીઓને નિંદીતે પરદેશી વસ્તુઓની જાહેરાત માટેની વફાલત કરે છે.

માટે એ વર્ગનો લેશ માત્ર વિશ્વાસ કરવો જરૂરનો નથી. તેઓને નથી અહીંની સંસ્કૃતિનું જ્ઞાન, નથી તેઓને પરદેશીઓની પ્રગતિની જાળની વિશાળતાની માહિતી. તેઓ પ્રજાના કેટલાક ભાગનો વિશ્વાસ મેળવીને જે જે સંસ્થાઓ ચલાવે છે, તે દરેક પણ આખર તો નુકસાનમાં જ પરિણત થવાની છે.

શહામૃગનું દષ્ટાંત પણ ભ્રમ ફેલાવનારું છે. આપણે તેઓને કહીશું કે-એ દષ્ટાંત આપી તમે એમ કહેવા માંગો છો કે-“શિકારી જ્યારે સામે ઉભો છે, તે શહામૃગ રેતીમાં માથું ધાલે, એટલે શું તે અચી શકવાનું છે?” ખરાબર છે કે-અચી શકે નહિ, પણ તો પછી શહામૃગે શું કરવું? એમ અમે તમને પૂછીએ છીએ ?

તમે કહેશો કે “અચવા માટે નહાસી છુટવું કે બીજા મજબૂત સ્થાનનો આશ્રય લેવો.”

તેમ બની શકે તેમ ન હોય, તો શું કરવું? શું શિકારીની સામે ગોળી ખાવા જવું કે-બીજું જે બને તે કરવું ?

એક શહામૃગ સામે ગોળી ખાવા જાય છે, અને બીજું રેતીમાં માથું ધાલીને અચવાની ચેષ્ટા કરે છે. બેમાંથી વધારે ઠીક પ્રયત્ન કોનો છે ? જે કે બન્નેય મરી જવાના છે. પણ બેમાંથી અંશતઃ પણ વધારે છુદ્ધિ કાણ ચલાવે છે ?

તમારે કહેવું જ પડશે કે-“સામે ચાલનાર કરતાં રેતીમાં માથું ધાલનારને મારવામાં શિકારીને કાંઈક વધારે મહેનત પડશે. સમય વધારે જશે, કે-લક્ષ્ય લેદવામાં તેને કાંઈક વધારે સાવચેત રહેવું પડશે.”

આ રીતે જેતાં તમારું દષ્ટાંત કેટલું વિષમ છે ? તે તમેજ વિચારો. અમારા પ્રજાજનો આધુનિક વિજ્ઞાનનો આશ્રય ન લેતાં અમારી આર્ય સંસ્કૃતિનો આશ્રય લઈ રહ્યા હોય છે, તેને-“ આખર તો અમે તમને

અમરી સંસ્કૃતિના ઝપાટામાં લેવાના છોએ, તો પછી શા માટે જ્યાં ત્યાં ભરા-
ઓ છો? મેદાનમાં સામા આવી જાઓ: ” આ દલીલો પોતાની મહેનત ઓછી
કરવા માટે શીકારીઓ કરે, તેને આપણા સુધારક ભાઈઓએ વગર સમજ્યે
ઉપાડી લીધેલી છે.

એઓ જાણે છે, કે “આર્ય સંસ્કૃતિની હુંકમાં જ્યાં સુધી ભારતની
પ્રજા ભરાયેલી હશે, ત્યાં સુધી તેના ઉપર સંપૂર્ણ વિજ્ય અશક્ય છે,
એટલે આવી દલીલથી ભોળવાઇને પણ જે કોઈ તેનો આશ્રય છોડી દે,
તેટલો આપણને લાભ થાય.” એ દષ્ટિથી એ દલીલ તેઓ ફેલાવે છે. અને
જરૂર તેઓ તેમાંથી પણ કાંઈક ફાયદો તો મેળવેજ છે. અનેક પ્રયત્નોમાંનો આ
પણ તેઓનો એક સ્વપ્રગતિમાટેનો પ્રયત્ન જરૂર છે.

ખરી રીતે આર્ય સંસ્કૃતિ રેતીનો ઢગલો નથી. તેને રેતીનો ઢગલો
માનનારા મારા દેશ બંધુઓની મનોદશા જ કેટલી વિચિત્ર છે? તે આ
ઉપરથી સમજાય છે.

તેઓ દેશ અને પ્રજાનો ઉદ્ધાર કરવાની, પ્રજાને સ્વતંત્ર કરવાની,
સંસ્કૃતિ ખીલવવાની વાતો કરે છે. તે પણ માત્ર પ્રજામાં પ્રતિષ્ઠા ટકાવી,
આધુનિક વિજ્ઞાનના પ્રચાર માટે છે. તેમને પોતાની વસ્તુઓ, ભાઈઓ,
ઉપર સાચો પ્રેમ જ રહ્યો નથી. માત્ર પરદેશી સંસ્કૃતિના ગુલામ-હથિયાર
તરીકે કામ કરી રહેલા છે.

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

આર્ય સંસ્કૃતિ રેતીનો ઢગલો નથી. આજ સુધી આ પ્રજાનું તેણે
રક્ષણ કરેલું છે. અને હજી અનેક વર્ષો સુધી તે જ રક્ષણ કરશે.

તેનો કોઈ પણ પ્રયોગ, વિજ્ઞાન અને વિચાર વિજ્ઞાનના પાયા ઉપર નથી
રચાયેલો એમ નથી. કોઈ પણ રૂઢિરૂપ કે કુરુઢિરૂપ નથી. પરંતુ દરેકે દરેક પ્રવૃત્તિ
વિજ્ઞાનના પાયા ઉપર રચાયેલી છે. માત્ર તેના ખરા અભ્યાસીઓ નથી. અથવા જે
કોઈ અભ્યાસીઓ થાય છે, તે પરદેશી અભ્યાસીઓની આખે અભ્યાસ કરે
છે. એટલે બુદ્ધિશાળી વર્ગ પગાર, પેન્શનો અને કમીશનોથી વેચાણ થઇ જાય
છે. પ્રજાકીય તથા રાજ્યકીય નાણાના સાધનો પણ ખીન્ન જ શિક્ષણ તરફ
ખેંચાઇ જાય છે. ત્યાંના વિજ્ઞાન ઉપરથી પડેલા એક એક રીવાજનો હેતુ
શાળા કોલેજોમાં બાળકોને જાણવા મળે છે. ત્યારે અહીંના દરેક રીવાજોને
રૂઢિ, કુરુઢિ કહી નિંદવાનો રીવાજ ત્યાં વર્ષોથી ચાલુ છે.

ભારતીય તત્ત્વજ્ઞાન અને વિજ્ઞાનના પ્રયોગોએ પ્રજાના દ્રવ્ય: ક્ષેત્ર: કાગ:
અને ભાવ: પ્રમાણે પકડેલું અમુક પ્રકારનું સ્વરૂપ, તે પ્રજાનું હાલનું જીવન.
પરંતુ તેને રૂઢો અને કુરુઢિ કહી નિંદ્યા વિના, પરદેશીઓથી નવા તરીકે
ગણાવેલા જીવનને સ્થાન શી રીતે આપી શકાય ?

ભણીને બહાર પડેલાને છાપામાં એ જ વાંચવા મળે, સભામાં એ જ સાંભળવા મળે. તેથી તેઓ શી રીતે આર્ય સંસ્કૃતિની ખુબી સમજી શકે ? આ વિષમતા યદ્યપિ છે, છતાં પ્રજનો મોટો ભાગ આર્ય સંસ્કૃતિ પ્રમાણે આજે જીવે છે—અને ફેળવાયેલા ગણાતા વર્ગને પણ અમુક અમુક ખાખતમાં કોઈને કોઈ વખતે તે પ્રમાણે જીવવું પડે છે. એ જ આજે પણ આર્ય સંસ્કૃતિ જીવંત હોવાનો પુરાવો છે.

માટે તેના આશ્રય એ રીતીને ઢગલો નથી, પરંતુ ખરેખર અચાવતું સાધન છે.

આર્ય સંસ્કૃતિ પ્રમાણે પ્રજા એ લાંબો કાળ જીવતી ટકી રહેશે, તે પોક્કળ પાયાપર ખડું થયેલું હાલતું વિજ્ઞાન આખર થાકી જશે. શિકારીઓને ભાગી જવું પડશે, અને આશ્રય સ્થાન છોડી દેવાની શિકારીઓની વતીજ શિખામણ આપનારા દેશબંધુઓને પણ ચૂપ થવું પડશે.

[ગર્ભાશયનું ઓપરેશન થયા પછી તે ભાગ કાયમ માટે નાશ પામે છે. અંગો કુદરત શિવાય કોઈ ઉત્પન્ન કરી શકતું નથી. ત્યારે ચરક વિગેરે આયુર્વેદિક વિજ્ઞાન કાય ચિકિત્સાથી તેમાંનો રોગ કાઢી નાંખે છે. સર્જરી એટલે વાઢકાપ, પણ કાય ચિકિત્સા=શીઝીક્સન તેનાથી વધારે ચડીયાતી વિદ્યા છે. જેને કાય ચિકિત્સા નથી આવડતી તે વાઢકાપ કરે છે. વાઢકાપ એ હાડવૈદ્યોનો ધધો છે, યુરોપના એ ધધાદારીઓને વિશેષ મોટું સ્વરૂપ આપવા માટે મોટી જહેરાત કરી. પણ વિજ્ઞાનમાં તેનું સ્થાન ધણુંજ નજીવું છે. છતાં તે વખતે વકરા માટે મોટું સ્વરૂપ આપ્યું, અને તેને ટેકા આપનાર વર્ગ અહીં પણ ઉત્પન્ન કર્યો. ચરકની અદ્ભુત કાયચિકિત્સા હજી તેઓને સમજાતી જ નથી. ત્યાંની કાયચિકિત્સા હજી આલ્પવયમાં છે. આર્યવિજ્ઞાન આગળ આધુનિક વિજ્ઞાન બાળક છે, તેના આવા અનેક પૂરાવા છે.]

જે પ્રજા શિકારીઓ અને તેના ભક્તો ઉપર વિશ્વાસ રાખી પોતાનું ખરૂં આશ્રય સ્થાન છોડશે નહીં, તે પ્રજાનો લશ્કરી દોરથી નાશ કરી શકાશે નહીં. વારંવાર એમ કરી શકાતું નથી. અસાધારણ ભય બતાવવામાં આવે, તેથી ચલિત થાય, તે થાય, ને બાકીના ટકી રહે, ને વળી લશ્કરી દોર મુલતવી રાખવો પડે. પ્રજાનું મન ભાવનાથી જોટલું સજ્જડ રીતે પલટી શકાય છે, તેટલું લશ્કરી દોરથી પલટી શકાતું નથી. માટે શિકારીઓથી આર્યને બીવાને ખાસ કારણ રહેતું નથી.

માટે આર્ય સંસ્કૃતિને વળગી રહેનારા મૂર્ખ નથી, હહાપણ વગરના નથી. પરંતુ દુનિયામાં સર્વોપરિ ડાહ્યા છે, અને સંપૂર્ણ સમજદાર છે. અલબત્ત, આજના છાપાંઓ અને કૃત્રિમ સાહિત્ય આ વાતની નોંધ લેતું નથી.

પણ તેઓ પ્રતિષ્ઠા પૂર્વક જગતમાં જીવી રહ્યા છે, તેજ તેમની ખરી નોંધ છે. પ્રધાનો અને દેશનાયકોને વશ કરવા જેટલા મુશ્કેલ નથી, તેટલા આર્થસંસ્કૃતિ પ્રમાણે જીવનારાઓને જીતવા મુશ્કેલ છે. પરદેશીઓનું ધ્યાન તેમના ઉપરજ હોય છે. યાકી પોતે ઉભા કરેલા સોગડાઓને તો ક્યાં બેસાડવા અને ક્યાંથી ઉડાવવા એ હસ્તગત વાત છે. કેમકે તેઓ વાસ્તવિક રીતે ગુલામ જ હોય છે. આબ્દી: સ્વતંત્રતા:ની ખૂંચો પાડ્યા કરે, અને દેશમાં ધુમ્મા કરે. પરદેશી તંત્ર પ્રબલમાં કાયદા કાનુનોથી વધુને વધુ મજબૂત બન્યે જાય, ને પ્રબળ આઝાદીની ખોટી ધુનમાં રહે જાય, તેના જેવી સત્તા આગળ વધારવાની પરદેશીઓને ખીજી મજા કઈ ?

આર્થ સંસ્કૃતિમાં માનનાર વર્ગને ખસેડીને કોંગ્રેસમેનોને પ્રધાન બનાવવાનો હેતુ આ ઉપરથી બરાબર સમજાશે. અને ત્યારપછી આ દેશમાં વસવાટ કરી રહેલા પરદેશી પ્રબળનોને તેજ સ્થાનો સુખેથી આપી શકાય, અને તેઓ ધારાસભાઓને કબજે કરે, એટલે અહીં પાર્લામેન્ટ અને સંપૂર્ણ-પરદેશી-પ્રબળ-કીય સંસ્થાનિક સ્વરાજ્ય. સારાંશ કે=ભારતીય પ્રબળ ભારતીય સંસ્કૃતિ પ્રમાણે જીવનારી છે, અને રહેવાની, તેને પલટવાના અનેક પ્રયોગોમાં કોંગ્રેસ વિજે-રેનું સ્થાન છે. આર્થસંસ્કૃતિની સામે જેમ પરદેશીઓ છે, તેમજ કોંગ્રેસ-વાદીઓ છે. બન્નેય તોડવામાં એક સામટા સામેલ છે. કોંગ્રેસમેનો તોડી રહે, એટલે તેઓ તો ઘેર બેસે, પરંતુ સત્તા તેનો લાભ લે. તોડવા ખાતર બળ કરવા માટે તેઓને પરદેશીઓ બળવાન અને કૃત્રિમ સત્તાધીશ બનાવે, એ સ્વાભાવિક છે. એ રીતે સત્તાધીશ બનાવાયેલા દેશીઓ, તે આજના પ્રધાનો.

બધાં સુધી પરદેશી પ્રગતિવાદનું જોર દુનિયા ઉપર રહેશે, ત્યાં સુધી આમ ચાલ્યા કરશે. પરંતુ આચીન ભારતના મહાત્માઓના પ્રતાપથી તણુ રત્નને આરાધનારા એકાદ બે પણ આખર સુધી નીકળ્યા કરશે, એટલે તેનો વિજય જ છે.

માટે જૈન તત્ત્વજ્ઞાન ત્રણેય કાળ માટે સદા અબ્યાધ્ય જ છે. કેમકે-તેનો રત્નત્રયમય જીવન માર્ગ અબ્યાધ્ય છે. તેમાં શંકાને સ્થાન છેજ નહીં. જુદા જુદા કાળક્રમે જુદા જુદા મગજના માણસો જુદી જુદી શોધો અને પોતાના વિજ્ઞાનો ઉભાં કરે છે, પરંતુ વખત જતાં એ અદૃશ્ય થાય છે, અને મૂળ તત્ત્વજ્ઞાન જગતમાં ચાલુ રહે છે. જૈન દર્શનના ઇતિહાસની સાથે વખતોવખત ઘણા વૈજ્ઞાનિકો પોતપોતાની અસરો મૂકતા ગયા છે. તેમ આધુનિક વૈજ્ઞાનિકો પણ થોડું ઘણું પોતાનું મૂકતા જશે. અને એ શાંત થયે, પરિણામે મૂળ વસ્તુ જ કાયમ રહેશે.

એકાન્ત શાસનભક્ત નરવીરને—

યુરોપની પ્રજા પોતાની પ્રગતિ અનેક રીતે કરી રહેલ છે, અને તેને દુનિયાની પ્રગતિ કહી, તેમાં ખીજી પ્રજાઓનો પણ સહકાર જેવી સ્વાર્થ-મિદ્ધિ કરે છે. યુરોપ શિવાયના પ્રદેશોમાં પણ પોતાના સંસ્થાનો સ્થાપ્યા છે, અને જ્યાં સંસ્થાનો સ્થાપી શકાયા નથી, ત્યાંની પ્રજા ઉપર રાજ તરીકે સત્તા ધરાવે છે, જ્યાં તેમ પણ જની શકે તેમ નથી, ત્યાં સલાહકાર અને હિતચિંતક મિત્રો તરીકે રહે છે. અને તેમ પણ જ્યાં જની શકે તેમ નથી હોતું, ત્યાં પરદેશી સનંદી બ્યાપારી તરીકે પોતાનું કાર્ય આગળ વધારે છે.

સંસ્થાનો અથવા તો સંસ્થાનિક સ્વરાજ્ય સ્થાપવા એટલે મૂળ પ્રજા ધીમે ધીમે નાશ પામતી જાય, અને યુરોપીય પ્રજા ત્યાં જેમ જેમ વસતી જાય, તેમ તેમ ત્યાંના વતની થઇ જયા પછી સંપૂર્ણ રાજ્યતંત્ર પોતાની પાર્લામેન્ટ દ્વારા ચલાવે. અને માત્ર યુરોપના મુખ્ય રાષ્ટ્ર સાથે ઉપરી સત્તા તરીકે સંબંધ રાખે. તે પણ ખાસ મુશ્કેલી વખતે એક ખીજાને મદદ કરવા માટે, બાકી જરૂર નહીં.

તાબાનું રાજ્ય એટલે : મૂળ પ્રજાનો નાશ કરી શકાય એવી સ્થિતિમાં એ પ્રજા જ્યાં સુધી ન આવી હોય, ત્યાં સુધી માત્ર તેના ઉપર રાજ્યસત્તા તરીકે દેખરેખ રાખવી, તેના હિત જાળવવા, અને ધીમે ધીમે પોતાના હિત સિદ્ધ કરવા, અને પ્રજા નબળા પડ્યા પછી તેને પણ સંસ્થાનિક સ્વરાજ્યના રસ્તા ઉપર મૂકીને યુરોપીય કોકોથી એ પ્રદેશ વસાવી, પછી તેને સંપૂર્ણ સ્વરાજ્ય અપાય, તેનું નામ સંસ્થાનિક સંપૂર્ણ સ્વરાજ્ય પાડવું.

હિંદુસ્થાન આજ સુધી તાબાનું રાજ્ય હતું, અને છે. ન્યુઝીલેન્ડ વિગેરે દેશોમાં તો સંસ્થાનિક સ્વરાજ્ય સ્થપાઇ ગયાં જેવું છે. પરંતુ ભારતને સંપૂર્ણ સંસ્થાનિક સ્વરાજ્યના પાયા ઉપર હવે સરકારે મૂક્યું છે, અને તેમાં કોન્ગ્રેસ તથા દેશનાયકોની ધણી મહેનત અને મદદ પણ મળેલ છે.

હિંદની સંસ્કારી પ્રજામાં એકદમ સંસ્થાનિક સ્વરાજ્ય સ્થાપવું મુશ્કેલ હોવાથી આજ સુધી તેને તાબાનું રાજ્ય ગણવામાં આવેલ છે. હવે તેને સંસ્થાનિક સ્વરાજ્યના માર્ગમાં મૂકવામાં આવેલ છે. અમારી સમગ્ર પ્રજાએ તાબાની પ્રજા તરીકે રહેવું વધારે સારું છે. પરંતુ સંસ્થાનિક સ્વરાજ્ય એટલે—મૂળ પ્રજાના મોટા ભાગનો નાશ અને ગૌરાંગ પ્રજાનો વસવાટ અને સત્તા-એમ થતાં આ દેશની મૂળ પ્રજાને તે વધારે નુકશાનકારક થાય, એ સ્વાભાવિક છે.

પરંતુ સ્વરાજ્યની ધૂનમાં ચડેલાઓમાંના કોઈનેય, મુત્સદ્દીઓએ સ્વરા-

ન્યની આગળ સંસ્થાનિક શબ્દ મૂકી રાખ્યો છે, તેનો તેમજ તેના અર્થનો, અને તેના પરિણામનો પણ ખ્યાલ નથી. અસ્તુ.

આ દેશ ને આજ સુધી તાબાનું રાજ્ય ગણવામાં આવ્યું, તેનું કારણ માત્ર આ દેશની પ્રજા ઉપર અંકુશ મૂકવામાં અને તેમના જીવનનો પક્ષેટો આણવામાં અહીંની સંસ્કૃતિ-જેને શ્રી મુન્શી પ્રણાલિકાવાદ કહે છે, -તેનું મોટું નડતર છે. અને સંસ્કૃતિનું કેન્દ્ર ધર્મો છે. અને ધર્મોમાં જૈન ધર્મ અને તેમાં પણ શ્વેતામ્બર મૂર્તિપૂજક સંઘ બહુજ મજબૂત જડરૂપે છે.

એક વખત એવો હતો કે ધર્મોમાં જરા પણ હાથ નાંખવાથી પરદેશી પ્રજા અહીંની પ્રજાનો વિશ્વાસ ગુમાવે તેમ હતું. જેથી તેઓને તાત્કાલીન રાજ્યનીતિને અનુસરીને જાહેર કરવું પડેલ છે કે-“અમે કોઈના ધર્મોમાં હાથ ધાલીશું નહીં. સૌને પોતાપોતાના ધર્મ પ્રમાણે વર્તવાની છુટ રહેશે.” અને આજે પણ બહારથી એ નીતિનું પાલન ખરાબર કરવામાં આવે છે.

આમ જાહેર કરવા છતાં ધર્મોમાં આડકતરો પણ હાથ ધાર્યા વિના એ પ્રજા રહીજ નથી. બહુજ ધીરજથી, ખુબીપૂર્વક, દુરદેશીપણાથી, વિશાળ કાર્યક્રમની યોજનાથી, જેના ભાવિ પરિણામ વિષે તત્કાળ કશી કલ્પના ન કરી શકાય તેવી રીતે હાથ ધાલવામાં આવેલ છે, તેમાં સંશયને અવકાશ નથી.

કારણકે-સંસ્કૃતિનું કેન્દ્ર તોડ્યા વિના સંસ્કૃતિ મરે નહીં, અને મૂળ સંસ્કૃતિ તોડ્યા વિના સીવીલાઇઝની સંસ્કૃતિનું સ્થાન જમાવી શકાય નહીં, અને તેના વિના યુરોપની પ્રગતિ થઇ શકે નહીં. યુરોપની કે ગૌરાંગ પ્રજાની વિશેષને વિશેષ પ્રગતિ કરવી હોય, તો સીવીલાઇઝની સંસ્કૃતિને આગળ વધારવી જોઈએ. અને તેને આગળ વધારવા હરીફ સંસ્કૃતિને ખસેડવી જોઈએ. અને તેને ખસેડવા તેના મૂળ મત્થકો પણ તોડવા જોઈએ.

તોજ યુરોપ પ્રગતિ કરી શકે, એ સ્વાભાવિક છે. તે રચનાત્મક યોજનાઓ મારફત કરવા માટે સૌથી પહેલાં અહીં કેળવણીનું ધોરણ બદલવામાં આવ્યું. ૧૮૧૩ માં ખ્રીસ્તી ધર્મના પ્રચારને પાર્લામેન્ટે કાયદો કરીને છુટ આપી. આર્યસમાજ વિગેરે, મૂળ સુસ્તતાથી ખસી ગયેલા વર્ગો ઉભા થયા, તેને આડકતરો રાજ્યાશ્રય મળ્યો. અને તેણે એકે જપાટે “વેદો શિવાય, ભારતીય બુદ્ધિથી રચાયેલા તમામ સાહિત્યોને જાહેરમાં ખોટું ઠરાવ્યું, અને મહા પાપ બોલ્યું. આ દેશમાં થઇ ગયેલા લાખો સાચા બુદ્ધિશાળી પુરુષોનું અપમાન થયું. એ રીતે પ્રાચીનને બદલ પોતાની શાળા કોલેજોમાં પણ નવી વિદ્યાના પુસ્તકોના પ્રચારને જગ્યા મળી. જુઓ સ્વદેશીપણું ! !

પ્રાર્થનાસમાજ, આર્થસમાજ, થીઓસોફીસ્ટ વિગેરે ખ્રીસ્તી ધર્મના કંઈક અનુકરણ રૂપ સિદ્ધાંતોના પ્રચાર કરનારા પણ એકાએક ઉત્પન્ન થયા.

“બધા ધર્મોને સરખું માન આપવું:” એ ભાવના ઉભી કરી પ્રજામાંથી પોતપોતાના ધર્મ વિષેની ચુસ્તતા ઠીલી કરવામાં આવી છે. છતાં પ્રગતે ધર્મરહિત રાખવાની ઇચ્છા છે એમ માનવાને કારણ નથી. “જુદા જુદા ધર્મોને બદલે જગતમાં એક ધર્મ હોય તો ઠીક” એવી ભાવના ઉભી કરી અમેરિકામાં ૧૮૯૩માં વિશ્વધર્મ પરિષદ ઉભી કરવામાં આવી હતી. એ પરિષદનું ધ્યેય—“આખી દુનિયાના તમામ ધર્મોવાળાઓ પાસે ધીમે ધીમે “જગતમાં એકજ વિશ્વધર્મ” હોવો જોઈએ, અને માત્ર ખ્રીસ્તી ધર્મજ વિશ્વધર્મ થવાને લાયક છે. એવી કબુલાત કરાવવી,” એ છે.

એ કબુલાત કરાવવા સુધીમાં યુરોપીયન લોકોએ જુદી જુદી સ્થાપેલી: અને તેના અનુકરણ રૂપે તે તે ધર્મવાળાઓએ પણ પોત પોતાના ધર્મની ઉન્નતિના ઉદ્દેશથી કોન્ફરન્સો વિગેરે સ્થાપેલી: એ બંનેય પ્રકારની સંસ્થાઓ મારકત ધીમે ધીમે પ્રચાર કાર્ય કરીને એ ધ્યેયની સિદ્ધિ કરવાની છે. એટલે એ પરિષદનું કાર્ય હાલમાં ઘણુંજ ધીમું દેખાય છે. પરંતુ તેનો ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરનારી એ અવાન્તર સંસ્થાઓ તો ઝપાટામંથ કામ કરેજી જાય છે.

ખ્રીસ્તી ધર્મમાં ઉંચું તત્ત્વજ્ઞાન નથી. તેમજ તેમાં આધ્યાત્મિક જીવન વિષે ખાસ કંઈ તરવો નથી. એટલે સામાન્ય રીતે પ્રગતે તેનીતિનો ઉપદેશ આપે છે. તેથીજ ભારતની આધ્યાત્મિક જીવનવાળી પ્રગતે પણ નૈતિક જીવનમાં વધારે આકર્ષવામાં આવે છે. કેવળ નૈતિકની પ્રતિષ્ઠા એટલે આધ્યાત્મિકનો હાસ. ખ્રીસ્તી ધર્મ પાસે તત્ત્વજ્ઞાન જેવું પણ કંઈ છેજ નહીં. એટલે હાલના વિજ્ઞાનની મહદ લેવા માટે વિજ્ઞાનની પ્રતિષ્ઠા ખાસ ઉત્પન્ન કરવામાં આવે છે.

વળી ખ્રીસ્તી ધર્મ પાસે તાર્કિક ઉપદેશ નથી, એટલે સંખ્યાબળ ઉપર ધર્મની શ્રેષ્ઠતા કરાવવામાં આવે છે. પ્રજાકીય લાગવગ, ફેલાતી ખેકારી, વિદેશી કેળવણી, પોતાના શાઓ વિષે અજ્ઞાત લોકોને દરેક ધર્મ વાળાઓમાંથી ખેંચવાની તેઓએ ગોઠવી રાખેલી યુક્તિઓ,થી તેઓ પોતાની સંખ્યા દિવસે દિવસે વધાર્યે જાય છે. આજે વધારીને ૫૫ કરોડની સંખ્યા કરી છે. અને તેઓ એમ કહે છે—“ આ ધર્મ એટલે સારો છે કે-લોકો સુખેથી તે ગ્રહણ કરી શકે તેવો છે, તેની સંખ્યા સહજમાં વધ્યે જાય છે, ને વિશ્વમાં ફેલાઈ જશે. માટે તે ધર્મ વિશ્વધર્મ થવાને લાયક છે.”

“ ધર્મોમાં સડો પેઠો છે ” એવી વાતો અહીંના લોકો મારફત ફેલાવાતી જાય છે. તેમ તેમ તે ધર્મોના બળને તોડવાનો માર્ગ મળે છે.

અને અંધુભાવની ભાવનાથી ઉદારતા બતાવાય, અને તે તે ધર્મ વાળાઓને આકર્ષી પણ શકાય, અંધુ બનાવી શકાય. અંધુથી જીવ્યા ખાવાનું કેમ બને ? બેગા ખાવાખીવાનું થાય, એટલે હિંદુઓ તો—જેને વટલાતું માને છે—તે રીતે અંધુભાવની ભાવનાથી તેઓ સહેજે વટલાતા જાય. એમ લોહીની અને સંસ્કારની શુદ્ધિ બળવવામાં દીલા થતાં બેટી અને રોટી વ્યવહારમાં પણ દીલા થાય. એમ સામાન્ય સિદ્ધાંતના સ્વીકાર માત્રથી ખ્રીસ્તી સંસ્થાઓ તેઓને ખ્રીસ્તી ધર્મના મેંબરો માની લે. અને સંખ્યાની વૃદ્ધિમાં ગણે.

૧૮૬૪ માં ભરવામાં આવેલી પ્રથમ વિશ્વધર્મ પરિષદ જે કે અમેરિકામાં ભરાઈ છે, પરંતુ તેમાં ઇંગ્લાંડનો મુખ્ય હાથ છે. તે કેટલાક પુરાવાથી નક્કી થાય છે. ઇંગ્લાંડનું રાષ્ટ્ર ભારતમાં જે રીતે કામ કરી શકે છે. ૧ તો વિશ્વધર્મ પરિષદ વિગેરે વ્યાપક સંસ્થાદ્વારા પ્રગ્નને લોકમત એક વિશ્વધર્મ તરફ કેળવે છે. અને ૨ અહીંના લોકોમાં લાગવગ, કાયદા, વિગેરેથી વિશ્વધર્મને અનુકૂળ વાતાવરણ ઉત્પન્ન કરવા તે તે ધર્મોમાં સંસ્થાઓ સ્થાપે છે, આડકતર ઉત્તેજન આપે છે, તેવા તેવા માણસોને સુધારક વર્ગ ઉત્પન્ન કરે છે, અને તેને ઉત્તેજે છે. મૂળ વર્ગને પણ હાથમાં રાખીને પોતાને માટેનો માર્ગ સરળ થાય તેવા માર્ગ ઉપર લઈ જઈ શકે છે. સારાંશ કે—અંદરથી અને બહારથી: એમ બન્નેય રીતે કામ કરી શકે છે.

પ્રથમ તો તે પરિષદના ચેરમેન રૅવરંડ (ખ્રીસ્તી પાઠરી) છે. એ સભા કોણે ગોઠવી ? કયા કયા ધર્મના ગુરુઓએ મળીને એ સંસ્થા ગોઠવી ? તેમને ચેરમેન કોણે નીમ્યા ? એ અધુ અંધારામાં છે. પૂજ્ય આત્મારામજી મહારાજને મેંબર થવાનું આમંત્રણ આવે છે, તેથી તેઓ ઉપરના પ્રશ્નો વગર પૂછ્યે મેંબર થઈ જાય છે. શ્રી જૈન શાસનને તન, મન, સર્વસ્વ અર્પી ચૂકેલા એ મહાત્મા એ સંસ્થાના મેંબર શી રીતે થવાને પ્રેરાયા ? તે એક જૈન મુનિ તરીકેના ધર્મો વિચારતાં સમજી શકાતું નથી. તેઓ પ્રતિનિધિ મોકલે છે. પણ તે મોકલવામાં પણ મુંબઈમાં સુધારક વર્ગ અને ચૂસ્ત વર્ગને મારામારી થઈ હતી. તે વખતે સુધારક વર્ગના આગેવાન સુરતના વતની રતનચંદ માસ્તર તરફે જાહેર થયેલા કોઈ જૈન ગૃહસ્થ હતા. જૈન એસોસીએશનમાં પણ તે આગેવાન હતા. તે અંગ્રેજ બણેલા હતા એટલે કે આપણી સમાજમાં સુધારાના કામો કરાવી લેવા માટે પરદેશી પ્રગ્નને તે વખતે તે ધણા ઉપયોગી હતા. જેથી સરકારી મોટા મોટા ગવર્નર સાહેબ સુધીના અમલદારોમાં તેમનું માન બહુ

સારું રાખવામાં આવતું હતું. સાંભળવા પ્રમાણે તે મારામારીને ખીજે દીવસે યુરોપીય ઍફ્રીસોમાં તેમને પૂછવામાં આવ્યું હતું કે-“આમ તમારા તરફ મારામારી ચલાવનારાઓ ઉપર તમે કામ કેમ ન ચલાવ્યું?” ત્યારે સાંભળવા પ્રમાણે તેમણે એ જવાબ આપ્યો હતો કે-“મારા ભાઈઓને માર હતો. ને?” કેમકે-એ કે તે સુધારાને પંથે ચડી ચૂક્યા હતા. પણ તે વખતે તેમના-માંથી એટલા બધા સંસ્કાર લોપ નહોતા પામ્યા, કે-આજના સુધારકો તો સાધુ મુનિરાજ કે સંઘની ખીજી મહાન વ્યક્તિઓ સામે ચઢાતઢા બોલવા, લંબવા કે ગમે તેમ વર્તવા સંકોચાતા નથી. એ કે એટલી સુધારાની આપણા સમાજમાં થયેલી પ્રગતિની એટલે કે પરદેશીઓની યોજનાઓના વિજયની નિશાની છે, એમ તો કબૂલ કરવું જ પડશે.

હિંદમાંથી પ્રતિનિધિઓ મોકલીને ખ્રીસ્તી ધર્મને વિશ્વધર્મ તરીકે ભવિષ્યમાં બનાવનારી એ વિશ્વધર્મ પરિષદને ટેકા આપી, વધુ લોકપ્રિય કરવાની આખતમાં ઈંગ્લંડની સરકારને હાથ હતો જ. અને ઍન્વીરચંદ્ર રાધજી ગાંધી તથા સ્વામી વિવેકાનંદ વિગેરે તેમની સહાયથી જ લાંબા સમય ચલાવ્યા હતા.

એ પ્રથમ વિશ્વધર્મ પરિષદ વિષેનું પ્રથમ પુસ્તક પણ લંડનમાં જ બહાર પડે છે. પૂ. આત્મારામજી મહારાજની સ્તુતિ વિગેરેનું તાત્પર્ય પણ જૈન કોમને તેમાં ભાગ લેતી કરવાના ધ્યેયથી હતું. એ હવે બરાબર સમજાય છે. અહીંથી ગયેલા પ્રતિનિધિઓ વળતાં ઈંગ્લંડ ગયા છે. અને ત્યાં તો જૈનધર્મ અંગીકાર કરવા મી. હર્બર્ટ વૉરન જેવા તૈયાર બેઠા હતા. તે ઝટ જૈન ધર્મી બની બેસે છે. તે શા માટે એ વખતે જૈન બનવા તૈયાર થયા ? તેનો ખુલાસો **નડપલ મહાવીર સંઘ** સ્વપાતાં આપણને બરાબર મળી રહે છે.

આ અરસામાં થીઓસોફીસ્ટ સંસ્થાઓ સ્થાપનાર મી. બ્લેવેસ્કી (એવું નામ યાદ છે) તે ક્ષણિક બૌદ્ધ થાય છે. ભારતમાં પાંચ વર્ષ રહે છે, તે પોતાની સ્થાયી સંસ્થા સ્થાપી ગયા છે. એ સંસ્થાના પ્રચારકાર્ય માટે મોસી. એનીએસેંટ રાક્ષની માળા પહેરે છે, હિંદુધર્મના વખાણ કરે છે. તારક સંઘ સ્થાપે છે, તે એ સંસ્થાનું પ્રચાર કાર્ય કરે છે, મેંબરો બનાવે છે, સંસ્થાઓ સ્થાપે છે. ગીતાનું ભાષાંતર તથા રાક્ષની માળા તો માત્ર હિંદુ શ્રોતાઓનો વિરોધ ન રહે, અને પોતાના ભાષણો સૌ છુટથી સાંભળે, ત્યારે તેમાંથી થોડા થોડા મેંબરો મળી રહે, તે માટેની યુક્તિ હતી. ત્યારપછી કૃષ્ણ મૂર્તિ જગદ્ગુરુ બની ખુદના ભગત બનવાનો દેખાવ કરે છે, તે ધર્મોની સુલામીમાંથી નીકળી જવાનો યુવકોને બોધ કરે છે.

એ થોઓસોરીસ્ટોના એ ત્રણ સિદ્ધાંતો પણ લગભગ એવાજ જણાયા છે.

૧ અંધુભાવ ફેલાવવો.

૨ વિજ્ઞાનની મદદથી ધર્મોનું સંશોધન કરવું.

૩ સહચારમાં પ્રગ્લને ગમત કરવી. બહેમો ટાળવા વિગેરે.

તે દરમ્યાન ક્રીમેશન વિગેરે ધણી સંસ્થાઓ, કલબો, સોસાયટીઓ, વગેરે ખ્રિસ્તી સંસ્થાઓ આ દેશમાં સ્થપાયેલી છે. તેઓ ધીમે ધીમે એ કામ શરૂ રાખે છે.

૧૮૫૭ ના બળવા પછી મુંબેલી રાજદ્વારી રહીમને ૨૬ કરી ફેડરેશન નામની નવી સ્કીમને અમલ કરવા પ્રગ્લ પાસેજ તેની માંગણી કરાવવા અસહકારની હીલચાલને બહારથી દબાવવાના પગલાં ભરીને વેગ આપવામાં આવ્યો, ત્યારે એક શંકરાચાર્યને પણ પકડવામાં આવ્યા હતા. અને તે અરસામાં એક હોમ મેંબર સાહેબ એવું બોલ્યા પણ હતા કે-“દેશના સામાન્ય હિતની વચ્ચે ધર્મ આડે આવશે તો ભગવા કપડાનું માન રહેશે નહીં.” લગભગ આવા તેમના શબ્દો હતા. ત્યારથી ધીમેધીમે કંઈક પ્રત્યક્ષ રીતે વિશ્વધર્મ પરિષદને ટેકા અને અહીંના ધર્મો તરફ આડકતરું દબાણ શરૂ થયેલ બેવામાં આવે છે.

૧૮૩૩માં ચિકાગોમાં બીજી વિશ્વધર્મ પરિષદ થાય છે, તે પહેલાં ઇંગ્લાંડથી ઇંગ્લાંડના વડાપ્રધાન મેકડોલન સાહેબ અમેરિકામાં થોડા દિવસ ગયા હતા. તે વખતે માફં અનુમાન ચોક્કસ હતું કે “હિંદ માટેની કોઈ વિચિત્ર યોજના માટે ગયા હશે.”

પહેલી ગોળમેજીના બાષણમાં પણ “ધર્મના ઝઘડા બંધ પડો.” એવું એક તેમનું સૂચક વાક્ય પણ પ્રાયઃ હતું એમ યાદ આવે છે.

અહીં શ્વેતાચર મુનિઓની સત્તા તોડવા માટેની હીલચાલ-દીક્ષા પ્રકરણના નામ નીચે શરૂ હતી. નામદાર ગાયકવાડ સરકારને મળવા જૈન આચાર્યો તથા મુનિઓ જાય છે. તેવામાં તેમને અતિ અગત્યના કામ માટે ઇંગ્લાંડ જવું પડે છે. અને તે અગત્યનું કામ તે બીજી કંઈ નહીં-પણ અમેરિકામાં ચિકાગોની વિશ્વધર્મ પરિષદ તેમને હાથે ખુલી મૂકાવવાની હતી.

કોઈ ધર્મગુરુ નહીં, ને એક રાજ્યકર્તા ધર્મ પરિષદ ખુલી મૂકે, એ આશ્ચર્ય ઘટના નથી ? છે, પણ બીજી રીતે નથીજ. નામદાર ગાયકવાડ સરકારને નાન-પણથી તેવું શિક્ષણ આપેલું છે. પરિષદ ખુલી મૂકતાં તેઓશ્રી સામાન્ય રીતે વેદાંતની સ્તુતિ કરે છે. જૈનોની અહિંસા પર જોકે જૈનોના નામ નિર્દોશ વિના પણ કટાક્ષ કરે છે. અને ખ્રિસ્તી ધર્મ તથા તેના પ્રચારકોની પ્રશંસા કરે છે.

તેમની પાસે વાંચનાર રહે છે, તે પણ પ્રાય : હાલમાં ખ્રિસ્તી છે. એ બધું આગળ વધારવા માટે-જોનેને દીક્ષા પ્રકરણમાં પાછળ પાડવામાં આવે છે, અને તેમાં જોનેની જ નવા સ્વરૂપે સ્થપાયેલી સંસ્થાઓનો ઉપયોગ કરવામાં આવે છે.

“જગતમાં એક ધર્મ કરી શકાય, માટે પૂર્વ દેશના યુવાનો શી મદદ કરી શકે?” એ વિષય ઉપર નિબંધ લખનારને ૫૦૦ ડોલરનું ઇનામ આપવાનું અમેરિકાથી એ વખતે જાહેર થાય છે. મુંબઈ વિગેરે વિશ્વધર્મ પરિષદના એલચી=પ્રતિનિધિ આવી જાય છે. લગભગ તે વખતથી ને તેની પહેલાં કેટલાકજ વર્ષોથી આ દેશમાં પણ સર્વધર્મ પરિષદો ભરાય છે. અને એ જાતનું એકંદર વાતાવરણ દેશમાં ફેલાય છે. સંપ્રદાયો તોડી મૂળ ધર્મોની એકતાના વાપરા પણ ત્યારથી વાય છે.

“અંદર અંદરના ધર્મોવાળા પોતેજ પ્રથમ સંપ્રદાયો તોડે, તો પછી મૂળ ધર્મોને તોડીને એકજ મૂળ ધર્મને કાયમ કરવાનું કામ તો વિશ્વધર્મ પરિષદ કરવાની છે. પણ જ્યાં સુધી સંપ્રદાયો ન તુટે, ત્યાં સુધી મૂળને તોડવાની વાત શી રીતે અને ? સંપ્રદાયો તુટે એટલે મૂળ તોડવાનું સહેલું થઈ પડે.”

મૂળ ધર્મોની આન્ય ઓફીસો તે સંપ્રદાયો, સંપ્રદાયોમાં મૂળ ધર્મો મનુષ્યોની સગવડ પ્રમાણે બદલાયેલા છે. એટલે સંપ્રદાયો એ મૂળ ધર્મની વિશેષ શક્તિઓ છે. વધારે બળવાન મૂળ પેઢીજ આન્યો કાઢી શકે. આન્યો સંકેલવી પડે, એજ મૂળ પેઢીની નબળાઈ. આન્યો સંકેલાયા પછી ખીજી મોટી હરીફ પેઢી મૂળ પેઢીને સહેલાઈથી ઉખેડી શકે. એવીજ સંપ્રદાયોના નાશની હીલચાલમાં નીતિ ગોઠવાયેલી છે.

સુધારક વર્ગને આડકતરે માનપાન અને આર્થિક ઉત્તેજન તો પરદેશીઓ તરફથી રહેજ છે. અને તેઓ પોતપોતાના ધર્મની ઉન્નતિની નવીન સંસ્થાઓ કાઢીને, તે મારફત એકતા વિગેરેની પ્રથમ વાતો કરીને પછી સંપ્રદાયો તોડવાની વાતો કરીને મૂળને વધારે આગળ લાવવાની લાલચો આપે રાખે છે, ને વિનાશનો પંથ સરળ કરે છે.

આવું અનેક વિધ પ્રચારકાર્ય વિશ્વધર્મ પરિષદની તરફથી થઈ રહ્યું છે.

ત્યારપછી ત્રણજ વર્ષમાં ખુદ ઇંગ્લેન્ડમાં ઇંગ્લેન્ડના ધર્મોધિકારીની દેખરેખમાં નામદાર ગાયકવાડ સરકારના પ્રમુખપદે વિશ્વધર્મ પરિષદ ભરાય છે.

એ ધર્મોધિકારીને બધા ધર્મોના તરણોનું તો સામાન્ય જ્ઞાન હોય છે, પરંતુ દુનિયામાં કેટલા ધર્મો છે ? તેના પાળનાર કેટલા છે ? કયા વધારે મજબૂત છે ? કયા વધારે સુસ્ત છે ? કયો ધર્મ વધારે પ્રગ્નને આકર્ષી રહ્યો

છે ? કોની વધુ લાગવગ છે ? કોને કઈ લાગવગ વધુ આપવાથી તેના કેટલાક અનુયાયિઓ આપણને વિશ્વધર્મ પરિવહના કાર્યમાં મદદ કરે ? કોણુ કોણુ એવા માણસો છે ? સામે પક્ષ કેવો બળવાન છે ? અને તેમાં કોણુ કોણુ મગ્ન-ખૂત માણસો છે ? ખીજા હાથ ઉપર તેમને પણ કેવી રીતે રાજી રાખવાથી વિધનરૂપ ન થઈ શકે ? વિધનરૂપ થવા જતાં તેમના આર્થિક ધાર્મિક વિગેરે હક્કોની ચિંતા તેને કેમ ઉભી થાય ? વિગેરે વ્યવહાર પ્રશ્નોની બાબતોનું તેને વધારે સંગીન જ્ઞાન હોવાનો સંભવ છે.

નામદાર ગાયકવાડ સરકાર જેવા સત્તાધીશ રાજની લાગવગથી પરિપક્વતા ખ્યેયોનો વધારે સારી રીતે પ્રચાર કરી શકાય, વળી જૈન ધર્મનું કેન્દ્ર ગુજરાત, તેમાં સત્તા નામદાર ગાયકવાડ સરકારની. તેમાં પ્રવેશ કરવા માટે જૈનોને દબાવ્યા પછી ઉછરતી પ્રજામાં સર્વધર્મના જ્ઞાનનો ફેલાવો નિશાળો મારફત કરવાને લાગવગવાળું દેશી રાજ્યજ જોઈએ. બ્રીટીશ સરકાર એકદમ એવી શરૂઆત કરી શકે નહીં. ધારાસભામાં પસાર કરાવવું પડે. વિશાળ લોકમત કેળવાયા વિના હાલ તુરતમાં એમ બની શકે નહીં. નામદાર ગાયકવાડ સરકાર પોતાની નિશાળોમાં એ શિક્ષણ પ્રચારવાનું લગભગ વચન આપી ચૂક્યા જેવું છે. અને અહીં આવ્યા પછી તુરતજ જગતના વિદ્યમાન ધર્મો નામના ખ્રિસ્તી પાદરીના પુસ્તકનું બાષાન્તર પણ બહાર પડાવી દીધું છે !

એ ખ્રિસ્તી પાદરીએ વિચિત્ર મૂળ પુસ્તક લખ્યું છે. ડોળ બાણે દરેક ધર્મનું તત્ત્વ સમજાવવાનો કરેલ છે. અને સર્વધર્મ તરફ સમભાવ બતાવતા હોય એવો દેખાવ કરેલો છે. જે ધર્મ સહેલાઈથી તોડી શકાય તેવા છે, તેનો તો તેણે ઉલ્લેખજ કર્યો નથી. પણ જે તોડવા મુશ્કેલીવાળા છે, તેવા અગ્યાર ધર્મોના વખાણુ કરી તેના તત્ત્વો સમજાવ્યા છે, અને ગુણદોષની મીમાંસા કરી છે. પરંતુ આખર-સંખ્યા, વિશ્વધર્મને લાયકતા ગુણો, વિગેરે તત્ત્વોથી-

૧ ખ્રિસ્તી ધર્મજ વિશ્વધર્મ થવાને લાયક છે.

૨ ઇસુખ્રિસ્ત એજ એક સર્વગુણ સંપન્ન દેવ છે.

આ બે તત્ત્વોને ખૂબ સ્થિર કરેલ છે.

પ્રસ્તાવનામાં જગતમાં એક ધર્મ હોય તો સાઈ. પછી ગમે તે હોય, તેની સામે કેમ જાણુ વાંધા નહોાય, તેમ તટસ્થતા બતાવી છે. અને પ્રસ્તાવના-કારદેશીખંધુએ શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરજીની દ્વારિશિકામાંનો સર્વસિન્ધવ:- એ શ્લોક ટાંક્યો છે. એટલે કે-“એક મહાધર્મમાં ખીજા ધર્મોરૂપી સર્વ નદીઓ આવી મળે છે.” તે મહાધર્મ કયો ? અંથ શ્લેષકને મહાધર્મ-તરીકે ખ્રિસ્તી ધર્મ અભિપ્રેત છે, શ્લોકકારને સ્યાહાદમય તત્ત્વજ્ઞાન.

ત્રીજી પરિપદ્માં મીંલાલન પ્રતિનિધિ તરીકે ગયા. પણ તેમાં તેમને પ્રથમ ભાગ લેવા ન દીધો. લાગવગથી ઘુસતું પડ્યું. ભાગ લેવા ન દેવાનું કારણ માત્ર—“જૈનોની નાની સંખ્યાનું” બહારમાં બહાર આવ્યું હતું.

કેવું વિચિત્ર કારણ ? પૂ. આત્મારામજી મહારાજને આગ્રહ કરીને યોલાવાય છે, ત્યારે ત્રીજી પરિપદ્ વખતે પ્રતિનિધિ પણ માંગવામાં આવતો નથી. પેસવા બંધ છે, તેને પણ નકારવામાં આવે છે, ત્યારે તેમને લાગવગ લગાડવી પડે છે. સંખ્યાનું બહાનું શા માટે આગળ ક્યું હશે ? એ એક કાપડો છે. ત્યારે શું નાની સંખ્યાને લીધે જૈનોને ન પેસવા દેવાનો તેઓનો પાકે પાયે વિચાર ખરો ?

બંને ય નહીં.

સંખ્યાનું બાનું આગળ ધરવાનું કારણ તો “જૈનો પોતાની સંખ્યા વધારવાની બૂલ બૂલામણીમાં પડે.” “જો આપણે સંખ્યા વધારી શું નહીં તો, આપણું વિશ્વધર્મ પરિપદ્માં સ્થાન રહેશે નહીં.” એવી ખીકથી કેટલાક બોળા જૈનો સંખ્યા વધારવાની હરિશ્ચંદ્રમાં પડે.

અને વિશ્વધર્મ પરિપદ્નું ધ્યેય “છેવટ કાષ્ઠપિણુ એકજ ધર્મ દુનિયામાં સ્થિર કરવો. અને તે પણ ખ્રીસ્તીજ.” કેમકે—સંખ્યા ઉપર આધાર મૂકવામાં જ અહીં તેમની પૌલીસી પણ સ્પષ્ટજ થઇ બંધ છે.

એ કામમાં જે જે ધર્મવાળા સહકાર આપે તે લેવામાં વાંધો શો ? ન આપે તો પણ લેવો જોઇએ. “એક ધર્મ કરવો એટલે ખીજા છુટક નષ્ટ કરવા” એ અર્થ સ્પષ્ટજ છે. “જૈનો બુદ્ધિશાળી વર્ગ છે. તેઓ એક ધર્મ કરવાની હિલચાલમાં જોડાય, તો તેણે પોતાના ધર્મના નાશમાં પણ સહકાર આપ્યો તો ગણાયજ. એવું પગલું એ ભરે નહિ. પરંતુ ખરી વસ્તુસ્થિતિથી અજ્ઞાન એક સુધારક વર્ગ ઉભો કર્યો છે. તે આગળ પડવા ભરાતો દૂર છે, તેને ના પાડે, એટલે વધારે ધુસવા તે પ્રયત્ન કરે. એટલે ભવિષ્યમાં કહી શકાય, કે “અમે તો ના પાડતા હતા, પણ તમે લાગવગથી આવ્યા, માટે પેસવા દીધા, એટલે કે—તમે તમારી છત્તાથી આવ્યા છો.” એક વાત પકડ્યા પછી છોડાય નહીં, એટલે પછી એ સંસ્થાના ઉદ્દેશને એ વર્ગ બરાબર વેગ તો આપેજ. એટલે સુસ્ત વર્ગ જોર કરી શકે નહીં. અને જેમ જેમ તે નબળો પડતો જાય, તેમ તેમ ધર્મ પણ નબળો પડતો જાય.

આ બધું થયા પછી, પાછા મી. હર્બર્ટ વૉરન વિગેરે આગળ આવી મી. લાલનને આગળ કરીને, ઋષભ મહાવીર જૈન સંઘ સ્થાપે છે. એટલે જૈન ધર્મને નામે યથેચ્છ પ્રચારકાર્ય માટે એક સંસ્થા તેઓએ ઉભી કરી લીધી.

હવે ભારતમાં પ્રભુ મહાવીરે સ્થાપેલો પરંપરાનો સંઘ, અને યુરોપનો ઋષભ મહાવીર સંઘ અનેની અથડામણી ચાલુ રહેવાનીજ. એ સંઘ નવા જૈનો દાખલ કર્યે જશે, સંખ્યા વધારશે. અને જૈનોની મોટી સંખ્યા લઈને ભવિષ્યમાં વિશ્વધર્મ પરિષદમાં જશે. અને ત્યાં બહુમતીમાં હારીને આવશે. ને ખ્રીસ્તી વિશ્વધર્મ તરીકે દુનિયાના જૈનોને પણ બંધનકર્તા થાય, તેવી રીતે સ્વીકાર કરતા આવશે. ને પછી અહોના સંઘને વાંક કાઢશે કે-“તમેએ જૈનોની સંખ્યા વધારી નહીં, એટલે અમારે હારી જવું પડ્યું. જૈનોની જેમ એક અંગ્રેજ ગૃહસ્થ મી. જેરામદાસ નામ ધરીને હિંદુ થયા છે. મી. ધર્મપાલ (ઈટાલીના ગૃહસ્થ છે) જે બોદ્ધ આચાર્ય થયા છે. યુરોપના ગૃહસ્થો તે તે ધર્મમાં પેસીને તે તે ધર્મને નવું સ્વરૂપ આપીને તે તે ધર્મનો પ્રચાર કરશે. જીવું સ્વરૂપ આપોઆપ તુટેજ, અને નવું સ્વરૂપ જમાનાને એટલે ખ્રીસ્તી ભાવનાને, વિજ્ઞાનને, કૃત્રિમ બંધુભાવનાને અને માત્રનીતિમય જીવનનેજ અનુકૂળ ઘડતા જશે. તેમ તેમ ખ્રીસ્તી ધર્મનું વિશ્વધર્મ તરીકેનું કાર્ય વધારે સફળ થાય, એ સહજ જ છે.

દરેક ધર્મવાળાના મુખ્ય પુરુષોની આંતરિક ઇચ્છા નહતાં, તે તે ધર્મમાં દાખલ થયેલ વિદેશી હિતચિંતકો તે તે ધર્મના થોડા સુધારકોની સહાયથી વધુને વધુ પોતપોતાનો ધર્મ ફેલાવવા પ્રયત્ન કરશે. અને તેથી ખ્રીસ્તી ધર્મવાળાઓને પણ એ હક્ક રહેવાનો જ. તે તે ધર્મમાંથી ખ્રીસ્તીમાં કેમ ખેંચાઈ આવે, તેને માટે તે તે ધર્મનો અભ્યાસ કરનારા, તેમાંજ તદનુકૂળ રહીને પ્રચાર કરનારા, કયા તરવ ઉપર વધારે ભાર મૂકવાથી તે ધર્મોવાળા ધીરે ધીરે મૂળ ચૂસ્તતા ઉપરથી ખસશે ? વિગેરે પ્રકારની ગોડવણુ કરી લીધી છે. એટલે દરેક ધર્મવાળા પોતપોતાની સંખ્યા વધારવાની ધર્માચકડીમાં પડે, અને પછી એ કાર્ય બંધ કરવામાં આવે. કેમકે “જગતમાં વિશ્વધર્મ એકજ જોઈએ.” એ ભાવનાજ ધર્માચકડી બંધ પાડી દેશે. અને “તે માટે કયો ધર્મ લાયક છે ?” એ પ્રશ્ન પછી ચારીજ રીતે નવી હીલચાલનું અંગ બની જતાં- ધર્માધર્મી બંધ પડતાં-ખ્રીસ્તી ધર્મમાં મોટી સંખ્યા ચાલી ગયેલી માલૂમ પડશે. ખીજા ધર્મમાંથી તે તે ખીજા ધર્મમાં થોડા થોડા કે ઘણા કામચલાઉ દાખલ થયા હોય, પરંતુ તે તે ધર્મોના ચૂસ્ત લોકો ખ્રીસ્તીમાં કે ખીજા જેમાં જેમાં દાખલ થઈ ગયા હોય, તે બધું ઢીલું યતાં દરેક ધર્મોમાં ખરા ચૂસ્ત લોકો ઘણાજ ઓછા રહે, એ સ્વાભાવિક છે. લાગવગ, બેકારી, પૈસાની છુટ, કાયદા, પ્રચારની યુક્તિ, બહોળા સાધનો, જાહેરસભાઓ વિગેરેથી ખ્રીસ્તી ધર્મવાળા ખૂબ વધી જાય, એ સ્વાભાવિક છે. રાજમહારાજઓ, મોટા

અમલદારો વિગેરે પણ એ તરફ દોરાય. એવા લોકો ખાસ અમલદાર બને, કેટલાક વ્યામહ ધર્મગુરુઓ પણ મનથી તો દોરાયા હોય, એટલે પ્રબળો કેટલોક ભાગ પણ દોરાયજ.

માટે સંખ્યા વધારવાની ધમાધમમાં પડવું એટલે “ વંશવારસાથી અસ્થિમન્નજ-ચુસ્તોની સંખ્યા ગુમાવવી, ને અચુસ્તોની અધ્રુવ સંખ્યા ઉમેરવી.” સગવડીયા દૃષ્ટિથી ધર્મમાં દાખલ થયેલા બીજોથી સગવડ મળે, તો બીજો ચાલ્યા જાય, એ પણ સ્વાભાવિક છે.

એમ થોડા પણ ચુસ્ત રહે તો શે વાંધો ? એ પ્રશ્ન વિચારવા જેવો છે. વાંધો એ છે કે-બહુમતીવાદ એવો છે, કે પછી તેમાં લઘુમતી કાયદેસર ટકી શકે નહીં. રાજસત્તાઓ અને રાટ્ટો પણ બહુમતીને ટેકો આપવાના. “લઘુમતી એટલે કાંઈ નહીં, એવો અર્થ થાય, એટલે તે તે ધર્મોના ચુસ્તોને પણ પોતપોતાનો ધર્મ છોડવો પડે અથવા મહા મુશ્કેલથી ધર્મ પાળી શકે. તે તે ધર્મોના સારા તત્ત્વો એકઠાં કરીને નવો વિશ્વધર્મ ઉત્પન્ન થાય તો પછી તેમાં વાંધો શે ?

જે કે તે તે ધર્મવાળાઓને આકર્ષવા તે તે ધર્મોના સારા તત્ત્વોનું પ્રથમ મિશ્રણ કરવામાં આવશે. પહેલા તો એવી રીતે સુતત્ત્વોમય નવો ધર્મ ઉત્પન્ન થતો લાગશે, પણ આખર એ તત્ત્વો ભેળવેલા તો હશે મુખ્ય ખ્રીસ્તી ધર્મમાંજ. એટલે પાછળથી તેનેજ મુખ્ય કરી નાંખવાનો છે.

અને દેવ તો ઇસુ ખ્રીસ્તજ સર્વગુણસંપન્ન તરીકે, આરાધ્ય તરીકે ઠરાવવાના છે. એટલે એ બધા તત્ત્વો સાથેનો પણ મુખ્ય તો ખ્રીસ્તી ધર્મજ વિશ્વધર્મ તરીકે રાખવાના નિર્ણય ઉપર તેઓ મક્કમ છે. તેના પ્રચારના અંગ તરીકે આકર્ષવા માટે વચલી અનેક યોજના જે કે તેઓ સ્ત્રીકારશે, પણ તે માત્ર પ્રચારના અંગ તરીકેજ હશે. ફળવંશી ફેલાવવા માટે રાગઓનું રાગઓના માતા પિતાનું, ધર્મોરાળા દેવોનું નામ જોડીને તે તે સંસ્થાઓ નીકળી, પણ કામ તો સૌ સરકારની નીતિ પ્રમાણેજ કરે છે, પછી તે શ્રી કૃષ્ણવિદ્યાલય હોય, કે મહાવીર વિદ્યાલય હોય, કે સયાજી વિદ્યાલય હોય, કે નંદકુંવરમા શાળા કે મોંઘીમા કન્યાશાળા હોય, જે નામ હોય તે ભક્ષે હોય, પણ સર્વની કાર્યદિશા તો પરદેશી નીતિ પ્રમાણે સ્થપાયેલી યુનિવર્સિટીએ નક્કી કર્યા પ્રમાણેજ હોય છે.

માટે “ આપણા ધર્મના સારા તત્ત્વો તેઓ સમજવા માંગે છે, માટે તેમને સમજાવીએ.” એ વિચાર પણ ખોટો છે. કેમકે, તેનો ભવિષ્યમાં દુરપયોગ કરવાનો છે.

“બીજા ધર્મોમાં પણ સત્યના અંશો હોય છે. માટે તેને પણ સાંભળવા નોંધવું.” એ જાતની ગીતાથોઈ માટે શાસ્ત્રમાં છુટ છે. પણ બાળજીવો માટે તો “બીજા ધર્મવાળા સાથે પરિચય ન કરવો, તેની વાતચીત ન સાંભળવી. તેનો ઉપદેશ ન સાંભળવો.” વિગેરે નિષેધોને સમ્પ્રકૃત શુદ્ધિ કહેલ છે. એમ કહેવામાં સંકુચિતતા નથી, પણ બાળજીવોનું હિત છે. બાળજીવો સારાસાર જીવો પાડી શકતા નથી. માટે તેમને ચેતવવામાં આવે છે.

“બધા ધર્મોવાળાનું સાંભળવું” એવા ઉપદેશકો હાલમાં બધે ફેરે છે. તે મૂળ તો વિશ્વધર્મ પરિપૂર્ણ પ્રચારકાર્ય છે. સર્વનું સાંભળવાની વૃત્તિ સામાન્ય પ્રજામાં ઉત્પન્ન કરવાથી તેની સુસ્તતા રહેતી નથી, અને એ રીતે ભવિષ્યકાળમાં ખ્રીસ્તી વક્તાઓને સાંભળનારો મોટો શ્રોતાગણ ઉત્પન્ન કરી આપવાની જાહેરાત થાય છે. એ રીતે ભવિષ્યમાં મોટો શ્રોતાગણ મળી ગયા પછી એ લોકો એકજ વખતના ઉપદેશથી સંખ્યાબંધ લોકોને ખ્રીસ્તી કરી શકશે.

બીજું, હમણાં સો વર્ષ પહેલાં રક્તપીતીઆઓની સેવા કરનાર ખ્રીસ્તી પાદરીના હાડકાં મોટા ઠાંઠી યુરોપની મધ્યમાં થઈને ઈંગ્લંડ કાવવામાં આવ્યાં અને તેને મોટું અસાધારણ માન આપવામાં આવ્યું. આ ઉપરથી, તથા ઈંગ્લેડના હાલના બંને રાજ્યોએ પણ પોતાની ધર્મ વિશેની પ્રતિજ્ઞા હાલમાં જેવા જેરથી કરી છે, તેવા જેરથી અગાઉ જેવામાં આવેલ નથી. આ બધા ઉપરથી ઈંગ્લંડની રાજનીતિ “હવે સીધી રીતે ધર્મ તરફ વળી હોય,” તેમ જોવાય છે.

“તીર્થ”કર પ્રભુ વિગેરે મહા ભાવવૈભોના હાડકાંઓ વિગેરેની દેવો પૂજા કરતા હતા” એમ આપણા શાસ્ત્રમાં આવે છે, તેની આ હરીશાષ્ટ છે. એટલે “રાગીની સેવા કરનારાઓ અને એવા લોકસેવાના કામ કરનારા ખરા મહાત્માઓ છે. માટે તેઓ પણ પૂર્વના ભારતીય મહાત્માઓની તુલના છે, અથવા તેથી વધારે છે.” એવો ભાવ ઉત્પન્ન કરીને લોકપ્રિય કરવાની યુક્તિ છે. અને બહારથી અમે અમારા ધર્મના મહાત્માઓને સ્વાભાવિક રીતે માન આપીએ છીએ. એવો ભાસ પણ ઉત્પન્ન કરી શકાય છે. આમ એવડી રીતે કામ લેવામાં આવેલું છે.

જે કે-તીર્થ”કર પરમાત્માઓ વિગેરે ભાવ વૈભો હતા અને તેઓએ અનેક રીતે જગત કલ્યાણકર આધ્યાત્મિક જીવન બતાવ્યું છે. ત્યારે “ આ જમાનામાં આધ્યાત્મિક જીવન, એ તો નવરાતું જીવન છે. લોકસેવા એજ ધર્મશુરુઓનું ખરું કામ છે,” એ ભાવના ઉત્પન્ન કરવામાં પણ ભારતના ત્યાગી વર્ગની આડકતરી નિંદા જ છે. અને “ પરભવ કે પુનર્જન્મને

માટેની તૈયારી કરવી, એ પણ નકામા પ્રયત્ન છે. ચારે લોકસેવા એજ ખરો ધર્મ છે. અને એજ ધર્મનું કે ધર્માત્માના જીવનનું ખરું ખ્યેય હોવું જોઈએ.” એ ભાવના ઉત્પન્ન કરવી. એ ખરેખર હિંદના ધર્મો ઉપર આડ-કતરો ફટકો છે. “ સાધુઓએ મહેનત મજુરી કરવી પડશે, લોકસેવા કરવી પડશે, માળા ગણ્યે નહીં ચાલે.” વિગેરે અહીંના યુવક માનસમાં એ વિચારનો પડધો સ્પષ્ટ દેખાય છે. અહીં દેશી રાજ્યો પણ ધર્મોધિકારીઓ રાખીને દરેક ધર્મવાળાઓના વ્યાખ્યાનો કરાવે છે, અને પ્રજાને સાંભળવા ગ્રેરે છે. એમ ધીમે ધીમે રાજ્ય સહાયથી જ ગમે તે ધર્મવાળાના સ્થાનમાં ખ્રીસ્તી પાદરીઓ ધર્મોપદેશ આપવાની સગવડ કદાચ મેળવશે.

આ તરફ-ધર્મસ્થાનો અને તેના વહીવટકર્તાઓ ઉપર અંકુશ મૂકનારા કાયદા, દરેક ધર્મોના સ્થાનોના વહીવટ બહાર પાડવા, ધર્મોધિકારીઓ હસ્તક પૂજારીઓ વિગેરેના દરજ્જા તથા પગાર નક્કી કરવાની સત્તા વગેરે, તથા સર્વ ધર્મ પરિષદોનું મોટા રૂપમાં પ્રચાર કાર્ય: પ્રાચીન શોધખોળને નામે ધર્મ સિદ્ધાંતો અને માન્યતાઓમાં અચ્છા, વિજ્ઞાનના પ્રચારથી ધર્મના તત્ત્વો ઉપર અચ્છા, વિગેરે પ્રચાર પણ મૂળ ધર્મોનો ઘાતક છે.

હમણાં જ-“ ઇન્ડિયન રીસર્ચ ઇન્સ્ટીટ્યુટ ” જેવી પ્રાચીન શોધખોળ કરવાનો દેખાવ કરનારી (પ્રાયઃ) સરકારી સંસ્થા પં. માલવીલાજીના પ્રમુખપણામાં એકાદ બે મહિનામાં સર્વ ધર્મ પરિષદ બરવાતી છે. રાજ્યો ધર્મમાં માથું મારે. પ્રાચીન શોધખોળ કરનારી સંસ્થા પણ ધર્મમાં માથું મારવા ઉભી થઈ. દરેક કોમોની કોન્ફરન્સો વિગેરે પણ ભવિષ્યમાં એ સ્વરૂપમાં ફેરવી નાંખશે અને ફેરવાઈ પણ જશે. કેમકે-એ સંસ્થાઓ એમની છે. શેઠ આણંદજી કદયાણજી જેવી પેઢીમાં પણ એ તત્ત્વો સો વર્ષથી જ સહેજ સહેજ દાખલ થઈ ગયા છે, તો પછી ખીજની તો વાતજ શી! કોઈ કોઈ સાધુ મુનિરાજો અને આચાર્યો ઉપર પણ એજ અસર થઈ છે! તો પછી ખીજની તો વાતજ શી? માટે સર્વ ધર્મ પરિષદોના કોઈ પણ કાર્યક્રમમાં ભાગ લેવો, એટલે ચેતપોતાના ધર્મો ઉપર ધા મારવાના કામમાં મદદ કરવી, એ અર્થ થાય છે. સાધુઓના દાખલા તરીકે કરાચીમાં સર્વ ધર્મ પરિષદના પ્રમુખાવઘાવિજ્ઞ-યજી મહારાજ થયા. ગવર્નર સાહેબને મળેલા. દીક્ષાનો કાયદો કરાવ્યો. રાજ્યવહીવટ પ્રધાનોને સોંપ્યા પછી મોટા અમલદારોનું હવે ધર્મો અને સમાજોમાં પ્રવેશ કરવાનું મુખ્ય કામ છે. જે મહારાજજી સમજી શક્યા નહીં. મોટું માન સમજીને ફેરવાઈ ગયા જણાય છે.

જો સમ્બક્તવ જોવી કોઈપણ વસ્તુ હોય તો તે ગુણની-તેવા કાષ્ઠથી મહામલીનતા થાય છે, અને જો સમકિત જોવી વસ્તુ ન હોય તો પછી કાંઈ પણ વધી નથી. અને જો હોય તો એ પરિવહોતે ટેકા આપવામાં વીતરાગ ધર્મ, વીતરાગ ધર્મના ધર્મીઓ, અને તેના સંધનો હોય કરવા બરાબર છે.

જ્ઞાતિઓની લેણીની પવિત્રતા જળવાશે નહીં, તોપણ એજ પરિણામ છે. જ્ઞાતિઓની મૂળ પોલીસી કરતાં જુદીજ રીતે કામો કરવાને માટે ખોરવાડ સમ્મેલન, ઓસવાળ સમ્મેલન વિગેરે પ્રથમ તો હિતની વાતો કરીને મંડળો બરાવા લાગ્યા છે. તે પછી સુધારાને અનુસરી ઠરાવો કરશે. તે ઠરાવો જો કે કોઈ માનશે નહીં. પણ એકાદ એવા મુદ્દા માટે કેટલોક લોકમત ફળવાઈ ગયો હશે, કે-સરકાર કોઈ એવો કાયદો કરે, તેમાં એ લોકો ટેકા આપવાના, અને જ્ઞાતિના મૂળ આગેવાનો આખો યોગીને ભેટી રહેવાના, અને કાયદો “અમુક જ્ઞાતિના અમુક માણસોની સહાનુભૂતિથી” ઠેકઠાં જવાનો. જેમ કોન્કર-સની જૈન સંઘમાં ખાસ કરી અક્ષર ન પડી હોય, પણ રાજ્યસત્તાએ દીક્ષાનો કાયદો કરવામાં તેની મદદ લઈ લીધી. જો કે એ કામ પુરતો જ તેનો જન્મ હતો. હવે વિશ્વધર્મના વિચારો-ફેલાવણમાં તેનો, યુવક સંઘ, કોંગ્રેસના પ્રધાનો વિગેરેનો ઉપયોગ થશે, અને તે પ્રમાણે થઈ રહ્યો છે. માટે જ્ઞાતિઓની પવિત્રતા ટકાવી રાખવામાં સંધની પથ રક્ષા છે. આવા સમ્મેલનો જ્ઞાતિઓને ફટકા મારશે. ધર્મના સૂક્ષ્મ તરવો સમજનારા પરદેશથી આવશે, પાળનારા આવશે, અભ્યાસીઓ આવશે. પણ તમારું રૂઢસ્થ સમજવા અને તેના ઉપર ક્યાંથી ધા કરી શકાશે, તેનો અભ્યાસ કરવા. ઓ. ગ્લાઝેનાપતું પુસ્તક જૈનીગ્રંથ પછી આજ દૃષ્ટિથી લખેલું છે. “ક્યાં ક્યાં જૈનોનું બળવાન પાસું છે? ક્યાં નબળું પાસું છે? આપણને મદદ કરનાર કોણ કોણ જૈનો છે?” વિગેરે પોતાના રાષ્ટ્રીય હિતના મુદ્દા ખ્યાનમાં રાખીને એ લખવામાં આવેલું છે.

વળી એક ખીજે સો પાનાનો નિબંધ લખીને તેણે છેવટે સાખિત કરવા પ્રયત્ન કર્યો છે કે “જૈન ધર્મ હિંદુ ધર્મનું એક સ્વરૂપ છે, અને સો વર્ષમાં તે પોતાના મૂળ ધર્મમાં બળી જશે.”

જગતના વિદ્યમાન ધર્મોના પુસ્તકમાં પણ એ ધ્વનિ મૂકેલ છે.

પરમાણુદ કાપડીયાના અમદાવાદના બાપણમાં પણ એ ધ્વનિ છે.

હમણાં એક જૈનેતર વિદ્વાનના બાપણમાં પણ “જૈનોને પૂનરી તરીકે હિંદુ શાહાણો રાખવા પડે છે, માટે જૈન ધર્મને મૂળ હિંદુ ધર્મમાં બળી જવું પડશે.” એ ધ્વનિના બાપણની સમાલોચના જૈન પત્રના અગ્રમુખમાં જ હતી.

શદ્ધ મનસુખ સ્વછન્ને જ્ઞાન કોમનો મૃત્યુધંટ નામને લેખ લખ્યો હતો. આપણા યુવાનો મારફત સંપ્રદાયોનો નાશ કરે. હિંદુઓ, જ્ઞાનઃ ઐક્યઃ વિગેરેનો નાશ કરે. અને ખ્રીસ્તીઓ બધાનો નાશ કરે. અને વિશ્વધર્મ પરિષદનું ખ્યેય સિદ્ધ થાય.

માટે હે એકાન્ત શાસનબંધક નરવીર ! તારું શું કર્તવ્ય છે ! તે આ ઉપરથી તું સમજ લેજે. ૧

૧. વિશ્વધર્મ પરિષદના કાર્યમાં ટેકા ન આપવો જોઈએ.
૨. સર્વધર્મ પરિષદના કાર્યમાં ટેકા ન આપવો જોઈએ. તે તેની પેટા સંસ્થાઓ છે.
૩. અસ્વાભાવિક રીતે નવા જ્ઞાનો બનાવવાના કાર્યમાં ટેકા ન આપવો જોઈએ. સ્વરક્ષક વિગેરે જાતિઓને જ્ઞાન બનાવવાનું કાર્ય નવા જ્ઞાનો બનાવા તરફ ધસડી જશે.
૪. ચતુર્વિધ સંઘની અને તેના પ્રતિનિધિત્વવાળી સંસ્થાઓ શિવાયની કોઈપણ સંસ્થાના કાર્યને ટેકા ન આપવો જોઈએ.
૫. જાતિઓની રીતસર સભાઓ શિવાય, તેના સમ્બોલનો અને મંડળોને ટેકા ન આપવો જોઈએ.
૬. સર્વધર્મના તરફો સમજવાની યાત આજીવોને ન સમજવવી જોઈએ.
૭. સમજી સ્વધર્મી બંધુઓને આવા અજ્ઞાન ભરેલા મુકશાનકારક વિચારોની સમજ પાડવી.
૮. તીર્થંકર પરમાત્મા, ત્યાગી ગુરુઓ, અને આશ્રમોક્ત ધર્મની પ્રતિષ્ઠા ટકાવી રાખવા આકાશ પાતાળ એક કરવા.
૯. સંઘમાં ફેલાતી બેકારીના ઉપાય તરીકે જે જે હાલના સાધનોનો ઉપયોગ કરવામાં આવશે, તેમ તેમ વિશ્વધર્મ પરિષદના ખ્યેયો સિદ્ધ થવાના. માટે બેકારી ન ફેલાય તેને માટે સાવચેત રહેવું. તેવા કાયદા ન થાય, તેવા કાયદેસર પગલાં લેવા.
૧૦. બેકાર જ્ઞાન બંધુઓ માટે ફંડો કરી તેમને આશ્રિત બનાવવાને બદલે દુનિયાના વિજ્ઞાનક્ષેત્રમાં સ્વપુરુષાર્થથી આજળ આવે તેવો માર્ગ તેમને

૧. જોરી પ્રજાઓ રાબતસત્તા મારફત આડકતરી રીતે શી રીતે ધર્મોમાં પ્રવેશ કરવા પ્રયત્નો કરી રહેલ છે, અને તેનું છેવટનું શું પરિણામ છે ? તે વિષે પ્રમાણુભૂત લેખ લખો થવાથી અને વખતસર બહાર પાડવા રીતસર તૈયાર થઈ શકે તેમ ન હોવાથી ટુંકામાં સૂચિત રૂપે આ સામાન્ય નિબંધ અત્રે મૂકવામાં આવેલ છે.

માટે ખુલ્લો રાખવો. મદદની સંસ્થાઓ ખોલાવી તેઓને પુરૂષાર્થ કરતાં આડે આવડું નહીં જોઇએ.

૧૧. દરેક ધર્મોના ધર્મગુરૂઓ સાથે આ બાબતનો સહકાર સાધી તેમને આ તરફો સમજાવી તેમના ધર્મો ટકાવવાના પણ માર્ગો બતાવવા અને પરસ્પર સહાયક થવું.
૧૨. ગીતાર્થપરંપરા પ્રામ સામાચારી ઉપર રુચિધારક અને તેના પાલક ધર્મગુરૂઓના માર્ગમાં વિઘ્નભૂત થતા કાયદા કાનુનો ન થાય, તેવા પ્રયત્નો કરવા. એજ અબાધ્ય જૈનશાસન છે, અને તે જ સદા જગત્વું અનન્ય શરણુ છે.
૧૩. રીતસર પ્રતિનિધિત્વવાળી ભારતની જગત્પ્રેક્ષની સંસ્થાને ઢાંકી દેવા ખીનકાયદેસર પ્રતિનિધિત્વથી પરદેશીઓએ ઉત્પન્ન કરેલી અને આગળ વધવા દીધેલી કોંગ્રેસ વિગેરે સંસ્થાઓના કાર્યોમાં ટેકા ન આપવો જોઇએ.
૧૪. ક્ષોડીશ સરકારની રાજ્ય વ્યવસ્થાનો વિરોધ ન કરવો. પણ આપણા જીવનમાં પ્રવેશ કરનારી યોજનાથી સાવચેત રહેવું.
૧૫. દુનિયામાં સીધી કે આડકતરી રીતે જગત્ કલ્યાણુકર જૈન શાસનને નુકશાન દરનાર ક્યાંય પણ કોઈપણુ તત્ત્વ ઉત્પન્ન થાય, તે જાણવાની સાવચેતી રાખવી, અને તે વધુ પ્રસરે નહીં તેને માટે પ્રયત્નો કરવા.
૧૬. બેકારીમાં પણ ધર્મ ધૈર્ય ન છોડવાની સ્વધર્મીઓએને ધીરજ આપવી, ને મક્કમ બનાવવા.
૧૭. સમાજવાદ, સામ્યવાદ, કોમ્યુનિસ્ટ પક્ષ વિગેરે તત્ત્વો આખર તો ગોરી પ્રગ્નને આગળ વધારનારા છે. માટે તેઓથી પણ તટસ્થજ રહેવું.
૧૮. કોઈ પક્ષ સાથે વિરોધ ન કરવો પાલવે, તો ન કરવો, પરંતુ ધર્મ-હાનિકર સહકારમાં તો પૂરો સંયમ રાખવો.
૧૯. આપણા માર્ગબુલેલા કેટલાક યુવકો અને દેશ નાથકો તરીકે ગણાયેલા દેશબાંધવો અને ધર્મબાંધવોને દેશહિત, પ્રગ્નહિત, ઐતિહાસિક, આર્થિક, રાષ્ટ્રીય, શારીરિક, ધાર્મિક, સામાજિક, વિગેરે સત્ત્વ દષ્ટિ-બિંદુઓથી સત્ય સમજાવવા ખાસ પ્રયત્ન કરવો.
૨૦. પરચુરણુ પ્રવૃત્તિઓ અંધ પાડીને એક ધર્મરક્ષા તરફજ દરેક શક્તિઓને હવે કેન્દ્ર કરવાની અતિ અગત્યની જરૂર છે.
૨૧. મહાવીર જ્યંતી વિગેરે અશાસ્ત્રીય અને આધુનિક ઉત્સવો આ ધર્મ વિધાતક પ્રવૃત્તિઓને વધુ વેગ આપશે, માટે તેથી દૂર રહેવું જોઇએ.

અન્થાન્તરેના વાક્યોનું સરળ ભાષાન્તર.

પૃષ્ઠ ૪.

સ્વ સિદ્ધાન્ત અને પરસિદ્ધાન્તમાં જેઓનો શુદ્ધિ વ્યાપાર પ્રવેશ પામ્યો નથી, અને માત્ર જેઓ ચરણસિત્તરિ અને કરણસિત્તરિની પ્રધાનતાવાળા છે, તેઓ નિર્ણયાત્મક રીતે [ગીતાર્થની આગ્રા અનુસાર] શુદ્ધ થયેલ ચરણસિત્તરિ અને કરણસિત્તરિનો સાર જાણતા નથી.

પૃષ્ઠ ૫.

[લઘ્વકરણ ને બદલે લઘ્વકરણ અથવા તેજ્વકરણ પાઠ સમજવો.] નાના દોષો લાગવા ન દે, પરંતુ શાસનનીહેકના વિગેરે મોટા દોષો આચર્યે જાય, તેથી, અને સંતોની નિંદાથી, ડાહ્યા માણસો તેના અપરિશુદ્ધ અનુષ્ઠાનને ચોક્કસ સમજી લે છે.

જેમ “આધાકર્મોદ્ધિકનો ઉપયોગ કરે છે, તે પરસ્પર પોતાના કર્મોથી લેપાયેલા છે, એમ જાણવું.” એમ: તેમ “કર્મોથી લેપાયેલ નથી.” એમ: બંનેય રીતે ન ખોલવું.

[આ બંનેય વાતને જે એકાન્તથી વળગી રહેવામાં આવે, તોપણ બ્યવહાર ન ચાલે, અને એ બંનેયને એકાન્તથી વળગી રહેવામાં અનાચાર જાણવો.] એ બે સ્થાનો વડે બ્યવહાર હોતો નથી, અને એ બે સ્થાન વડે કરીને અનાચાર જાણવો.

પૃષ્ઠ ૬.

૧. પિંડ, શય્યા, વસ્ત્ર, પાત્ર, અથવા ઔષધ વિગેરે શુદ્ધ કંઈક કદમ્બ અને કંઈક અકદમ્બ હોઈ શકે.

૨. અકદમ્બ પણ કદમ્બ હોઈ શકે.

દેશ: કાળ: પુરુષ: અવસ્થા: ઉપયોગ: શુદ્ધિ: પરિણામ: વિગેરેની અપેક્ષાએ કદમ્બ થઈ શકે છે.

કદમ્બ પણ એકાન્તેજ કદમ્બ હોતું નથી.

પૃષ્ઠ ૬.

હીન છતાં પણ પ્રવચનની પ્રજાવના કરતો જ્ઞાનાધિક પુરુષ બધા કરતાં શ્રેષ્ઠ છે, અદુષ્ટકર આચરણ કરવા છતાં અલ્પાગમ પુરુષ બધા કરતાં શ્રેષ્ઠ નથી. ૪૨૩

હીન છતાં જ્ઞાનાદય શુદ્ધ પ્રરૂપકતા કરવા જોઈએ, [પ્રતિપતિ વિગેરે ?] ૪૪૮

પૃષ્ઠ ૭.

જે દ્રવ્યસ્વઃ ગુણસ્વઃ અને પર્યાયસ્વઃ વડે કરીને અરિહંતોને બલ્યું છે, તે આત્માને ઝોળખે છે, અને ખરેખર, તેનો મોહ નાશ પામે છે. ૧-૮૦

પૃષ્ઠ ૮.

એક ગીતાર્થઃ વિહારઃ અને બીજી ગીતાર્થઃ નિશ્ચાનો વિહારઃ એ ખે શિવાય ત્રીજી વિહારઃ જિનેશ્વર પરમાત્માએએ સમ્મત ગણેલો જ નથી. ૨-૩૦

પૃષ્ઠ ૯.

આમમમાં કલા પ્રમાણે વર્તવાની ઇચ્છાવાળા પ્રમાદી ઝાનીને પણ જેવો તેવો પણ જે ધર્મયોગ હોય છે, તેનુંજ નામ ઇચ્છાયોગ કહેવાય છે. ૮ નિર્ધનીઓ ધન પામે, એટલે આખા જગતને તથુખલાને તોલે ગણે છે.

પૃષ્ઠ ૧૧.

ગુણઃ અને પર્યાયઃ જેને હોય, તે દ્રવ્ય. ૫-૩૭

પૃષ્ઠ ૧૬.

અસત્ત્વી વિભાનતા નથી હોતી. ૨-૧૬

હેસ્વાતી પહેલાં પુદ્ગલપરાવર્તનો. કણ સંસારનો આસ્પકાળ કહ્યો છે. અને હેસ્તુ પુદ્ગલ પરાવર્તન ધર્મનો ચાવનકાળ છે. અને તે, તે તે પ્રકારે વિચિત્ર વિચિત્ર બેઠાવાળો હોય છે: ૪-૧૬ જયતિ શાસનમ્

આદિમાં અને અંતમાં જે ન હોય, વર્તમાનમાં પણ તે તેમજ હોય, (અર્થાત્-ન જ હોય)

પૃષ્ઠ ૧૮.

પરિગમનઃ પર્યાયઃ અનેક કરણઃ ગુણઃ એ સમાનાર્થક શબ્દો છે, તો પણ ગુણ એમ જુદો કહેવાતો નથી, કારણઃ કે-હેશનાઃ પર્યાયનયની કહી છે.

પૃષ્ઠ ૧૯.

પ્રભુએ-દ્રવ્યાર્થિકઃ અને પર્યાયાર્થિકઃ એ એ નવો નકી કમી છે. જે ગુણ નય પણ હોત, તો ગુણાર્થિક નય પણ કહેવો જોઈએ.

અને જામવાને તે તે સુત્રોમાં ગૌતમાદિ મુનિઓની આગળ પર્યાય સંજ્ઞા નક્કી કરી છે. તેથી 'પર્યાયોનુ' વ્યાખ્યાન કર્યું છે.

વર્ણપર્યાયોઃ ગણપર્યાયોઃ

એક મણું કાળું.

આમમમાં વર્ણુન આવે છે કે-“એકમુણોઃ દશમુણોઃ અનંતમુણોઃ, ક્ષપાદિ પરિણામ છે. માટે ગુણ વિશેષ કહેવો જોઈએ.”

સુષુપ્તિ સ્વપ્ન વિના પશુ તે તો પચચિની માત્ર સંખ્યા જ છે. અને તે કેવળ સંખ્યાન શાસ્ત્ર (ગણિતશાસ્ત્ર)ને જ ધર્મ સામિત છે, તેથી ગુણ એ ભુદો પદાર્થ નથી.

પૃષ્ઠ ૨૦.

જેમ સુષુપ્તિ વધારે હોવા છતાં "દશ વસ્તુ" શબ્દમાં અને "દશ-શ્ચી એક વસ્તુ" એ શબ્દમાં અર્થ ભરખો છે, વસ્તુમાં ફેર પડતો નથી, તેમ અહીં પણ સમજવનું છે.

પૃષ્ઠ ૩૧.

પરસ્પર વાદી પ્રતિવાદી રૂપે બીજા પ્રવચનો જેમ પરસ્પર એકબીજાનું ખંડન કરે છે, તેમ-હે પ્રબો ! સર્વનયોને સમાનભાવે ક્રોતો આપતો સિક્કાત નિષ્પક્ષપ્રાતી છે.

પૃષ્ઠ ૩૨.

નિત્યપક્ષમાં જે દોષો છે, અનિત્યપક્ષમાં પણ તેજ પ્રમાણે છે. સામ-સામા કંઠા તરીકે ગોઠવાઇને એક બીજાને તોડતા અન્ય સર્વ દર્શનો વચ્ચે હે નાથ ! તારી આજ્ઞાઓ બિન હરિક છે. ૨૬

પૃષ્ઠ ૩૩.

વિચિકિત્સા [શંકિત હૃદય] મુક્ત આત્માવડે સમાધિ-શાંતિ મેળવી શકાતી નથી. ૫-૫

પૃષ્ઠ ૩૪.

પ્રત્યક્ષ જોયેલી વસ્તુમાં વિરોધ હોય જ નહીં.
એ બીજો ક્યાં જોવું છે ? તું પણ ખડો મલુર જણાય છે, કે અત્યક્ષ-સિક્કામાં પણ અનુમાન પ્રાણ પ્રમેયની માફક દષ્ટાન્તની માંગણી કરે છે.

પૃષ્ઠ ૩૫.

જનમથી માંડીને મરણ સુધીના એક પુરુષ મટિ પુરુષ શબ્દ લાગુ રહે છે, છતાં તેના પણ આગલાવ વિગેરે અનેક પ્રકારના પર્માણુઓ હોય છે. ૧-૩૨

પૃષ્ઠ ૩૬.

કળો રાતો નથી.

પૃષ્ઠ ૪૧.

સર્વ નયોના વિષયોને પ્રતિપાદન કરતા તાત્પર્યવાણું હોવાથી અધિકરણ વાક્ય હોય, તે પ્રમાણવાક્ય જણાય છે. (૧)

એ પ્રમાણે અર્થપર્યાયમાં સાત પ્રકારનો વચન માર્ગ હોય છે.
અને વ્યંજન પર્યાયમાં સવિકલ્પ અને નિવિકલ્પ હોય છે.
તથી એ રીતે-

એક વિષયમાં પોતપોતાના અનેક નયોનો ગુચવાડો જણાય,
ત્યારે સ્થાતકાર જોડીને જોટલા તેના નયો હોય, તે સર્વ નયોના સર્વ
અર્થપ્રકારોના સમૂહાલંબન ગાન ઉત્પન્ન કરનારો એક ભાંગો ગણવો ધટ
છે, જેમ-વ્યંજન પર્યાય સ્થળે જે ભાંગો ગણીએ છીએ, તેમ.

અને જે “દરેક-કેકાણે સમભંગીનો જ નિયમ લગાડવોજ જોઈએ”
એજ સમાધાનનો માર્ગ હોય તો,
ચાલણીના ન્યાયેકરીતે-

તેટલા સર્વ નયોના નિષેધનો યોધક ખીજો પણ ભાંગો સમજવો. અને
એજ આધાર ઉપર તેજ જાતના ખીજા પણ પાંચ ભાંગો ગોઠવી લેવા.

કેમકે-એજ રીતે-આકાંક્ષાની શાંતિ થાય, તેવી રીતે સર્વ ભંગો ધટી
શકે છે. અને અમને એ યોગ્ય લાગે છે.

પૃષ્ઠ ૪૨.

પૃષ્ઠ ૪ ની ગાથાનો અર્થ જુઓ.

પૃષ્ઠ ૪૩.

ગંગામાં માછલા અને રખારીનો વાડો છે.

પૃષ્ઠ ૪૪.

એક યોધવાળા શબ્દ પ્રમાણમાં અર્થ સંબંધો એક યોધ હોય છે (?)

પૃષ્ઠ ૪૬.

ઉલુકે (વૈશેષિક દર્શનવાળાએ) જે નયો વડે પોતાનું શાસ્ત્ર ખીલવ્યું
છે, તો પણ તે મિથ્યાત્વ છે. કેમકે-

પૃષ્ઠ ૪૭.

તે બન્નેય પોતપોતાના વિષયોમાં સ્વતંત્ર હોવાથી પરસ્પર નિરપેક્ષ છે.
પોતાનો અર્થ ગ્રહણ કરે, પણ ખીજને હઠાવે નહીં. તે સુનય. એ સુનયનું
લક્ષણ છે. પોતાનો અર્થ ગ્રહણ કરે, અને ખીજને હઠાવે, તે દુર્નય, એ
દુર્નયનું લક્ષણ છે.

પૃષ્ઠ ૪૮.

કર્મની ઉપાધિ વગરનો શુદ્ધ દ્રવ્યાર્થિક નય છે.

પૃષ્ઠ ૪૯.

ચૌદમાર્ગણ્યા અને ચૌદગુણકાણ્યાઓ વડે અશુદ્ધ નયો હોય છે. પરંતુ સર્વ સંસારીને શુદ્ધનયથી શુદ્ધમાની શકાય છે.

ઉત્પાદઃ વ્યયઃ ને ગૌણ્ય રાખીને સત્તામાત્ર આહક શુદ્ધદ્રવ્યાર્થિકનય.
ભેદ કદપના રહિત શુદ્ધદ્રવ્યાર્થિક.

પૃષ્ઠ ૫૦.

કર્મોની ઉપાધિની અપેક્ષાએ વિચારે તે અશુદ્ધદ્રવ્યાર્થિક
ઉત્પાદઃ વ્યયઃ સાપેક્ષ સત્તા આહક અશુદ્ધદ્રવ્યાર્થિક.

પૃષ્ઠ ૫૧.

“ એમ કરવાથી તો-ત્રણ લક્ષણોએ કરીને આહક થવાથી આ વાક્ય પ્રમાણ વાક્યજ ગણાશે, પરંતુ નય વાક્ય રહેશે નહીં, તેનું કેમ ?”
એમ નથી.

આ નય, મુખ્યઃ અને ગૌણ્યઃ ભાવે કરીને ત્રણ લક્ષણવાળા પદાર્થને અહણ્ય કરે છે.

અને પોતપોતાના અર્થને મુખ્યપણે અહણ્ય કરનારા નયોની પ્રવૃત્તિ સપ્ત ભંગી દ્વારાજ થઇ શકે છે.

ભિક્ષુર્નુજ માત્ર.

ભેદ કદપના સાપેક્ષ અશુદ્ધદ્રવ્યાર્થિક છઠો.

અ-વય દ્રવ્યાર્થિક સાતમો.

પૃષ્ઠ ૫૨.

પોતાના દ્રવ્યાદિને અહણ્ય કરનાર દ્રવ્યાર્થિક આઠમો.

પરના દ્રવ્યાદિકને અહણ્ય કરનાર દ્રવ્યાર્થિક નવમો.

પૃષ્ઠ ૫૩.

પરમભાવ આહક દ્રવ્યાર્થિક દશમો.

પૃષ્ઠ ૫૬.

એક માપથી ન માપે, તે નૈકગમઃ તેમાંથી કનો લોપ થવાથી નૈગમ.

એમ વ્યુત્પત્તિ કરવી.

પૃષ્ઠ ૫૭.

ગંગામાં રચારીનો વાડો.

પૃષ્ઠ ૫૮.

ભવિષ્યકાળમાં ભૂતકાળ પ્રમાણે ઉપચાર કરવો.

રાધે છે, રાંધ્યું.

કંઈક રાંધાયું છે, કંઈક રંધાય છું.

૫૫૪ પદ.

સર્વ દ્રવ્યો વિરોધ વગરના છે.

સર્વે જીવો વિરોધ વગરના છે.

જીવઃ અજીવઃ દ્રવ્ય છે.

જીવોઃ—સંસારિ અને સિદ્ધ છે.

કિનારોઃ કિનારીઃ તટઃ

પાણીઃ પાણીઃ

૫૫૪ ૬૨.

નયો સાથે નજીકનો સંબંધ રાખે, તે ઉપનયો.

૫૫૪ ૬૩.

ધડાનું શ્વઃ ધડાની રતાશઃ ધડાનો સ્વભાવઃ માટી વડે ધડો બનાવ્યો.

૫૫૪ ૬૪.

દ્રવ્યમાં ગુણનો ઉપચારઃ દ્રવ્યમાં પર્યાયનો ઉપચારઃ ગુણમાં દ્રવ્યનો

ઉપચારઃ

૫૫૪ ૬૫.

પર્યાયમાં દ્રવ્યનો ઉપચારઃ ગુણમાં પર્યાયનો ઉપચારઃ પર્યાયમાં ગુણ-

નો ઉપચારઃ

૫૫૪ ૬૬.

મતિગ્ઝાન મૂર્તિમાન છે—

પોતાની જાતિના અંશમાં આ સદ્ગુણ કેમ નથી ? એ પ્રશ્ન હોય, તો જવાબમાં કહીએ છીએ કે—એમ નથી. કેમકે—ઉપચારિત વિષયના સંબંધનો જ અનુભવ વિજ્ઞાતીય અંશની માફક થાય છે.

૫૫૪ ૬૯.

જીવનું મતિગ્ઝાન.

૫૫૪ ૭૧.

જો કે ગધેડો પારકી દ્રાક્ષ ચરી જાય, તેમાં આપણને તો કાંઈ પણ નુકશાન થતું જ નથી, પરંતુ, એ અયોગ્યઘટના જોઈને મનમાં દુઃખતો થાય જ. સાત મૂળ નયો છે, અને “ પાંચ ” એ બીજી આગ્રા છે.

૫૫૪ ૭૨.

એક એકના સો સો ભેદ થવાથી આ રીતે જ સાતસો નયો થાય છે. બીજો પણ આદેશ છે કે—નયો પાંચસે પણ છે.

અર્પિતથી અને અનર્પિતથી સિદ્ધિ થવાથી. પ. ૩૩.

૫૫૪ ૭૪.

દ્રવ્યાર્થિકને મતે.

દરેકે દરેક પર્યાયો કલ્પિત છે. જેમ કુંડલાદિકમાં સોનું વ્યાપક છે તે તે દરેક પર્યાયોમાં દ્રવ્ય જ ગુંથાએલું છે. ૧

પર્યાયર્થને મતે

દ્રવ્ય: પર્યાયિક કરતાં જુદું છે જ નહી. કેમકે-પર્યાયો વડે હમ્મેશ જણાતી અર્થ ક્રિયા બીજા ક્યાં જોડી શકાય ?-૨

“ દ્રવ્યાર્થિક અને પર્યાયાર્થિક નયોના લક્ષણ ઉપરથી, અતીત અને અનામત પર્યાયો તરફ ખ્યાલ ન આપતો ઋણુસૂત્ર શુદ્ધ અર્થ પર્યાયને માને છે. એટલે એ દૃષ્ટિથી દ્રવ્યાર્થિક શી રીતે હોઈ શકે ? ”

આ નયોનો આશય છે.

ઋણુ સૂત્ર-

એક અનુપયોગવંતમાં એક દ્રવ્યાવસ્થક જુદું માનતો નથી. અનુપયોગ દ્રવ્યના અંશને જ સૂત્રમાં સૂચિત કરેલ છે. એમ સમજીને ઉપરના સૂત્રને તાર્કિકોના મતે ઘટાવી લેવું. એમ અમે વિચારીને નક્કી કરેલા એક રસ્તો છે.

૫૫૪ ૭૫.

“ જી ” બળદીયો. સ્યાદ્ અસ્તિ જ. સ્યાદ્ નાસ્તિ જ.

૫૫૪ ૭૬.

છનો તથા પાંચનો, તથા પાંચ પ્રકારનો આદેશ છે. ભજનીય છે, તે પથ્ય-તે તો પ્રદેશ છે, તે નૈગમનય છેજ, અને સાતનો આદેશ નથી. (?)

જીવો બે પ્રકારે:-સંસારી અને સિદ્ધ.

સંસારી જીવો પૃથ્વી ક્ષયાદિક છ પ્રકારે છે.

સિદ્ધ પંદર પ્રકારે છે.

નય બે પ્રકારે છે. દ્રવ્યાર્થિક અને પર્યાયાર્થિક બેદથી. દ્રવ્યાર્થિક નૈગમાદિક ત્રણ પ્રકારે છે. અને ઋણુસૂત્રાદિક ચાર પ્રકારે પર્યાયાર્થિક છે. નવ નયો છે.

૫૫૪ ૭૭.

જીવો સંસારી અને સિદ્ધ છે.

જીવ અને અજીવ તત્ત્વ છે.

દ્રવ્યાર્થિક અને પર્યાયાર્થિક નયો છે.

સાત મૂળ નયો કલ્યા છે.

નવ નથો છે.

પૃષ્ઠ ૭૮.

દ્રવ્યાર્થતાએ: પર્યાયાર્થતાએ: દ્રવ્યાર્થતા પ્રદેશાર્થતાએ:

પૃષ્ઠ ૭૯.

જેમાં ઉપચાર વધારે પ્રમાણમાં હોય, જેના વિષયો ક્ષણ જ બહોળા પ્રમાણમાં છે, લગભગ લૌકિક જેવો છે, તે વ્યવહાર નય.

“ પોતાને અને બીજાના વિષે ઉપયોગાત્મક જ્ઞાન તે પ્રમાણ.”

પૃષ્ઠ ૮૦.

તત્ત્વાર્થને ગ્રહણ કરનારો નિશ્ચય નય છે. અને કોઈ સમ્મત અર્થને ગ્રહણ કરનારો વ્યવહાર નય છે.

પૃષ્ઠ ૮૧.

સમાધિ=પુત્ર; ધૈર્ય=વજ્ર; સમતા=ઈંદ્રાણી; જ્ઞાન=મહાવિમાન; આ બધો મુનિનો ઈંદ્ર વૈભવ છે. શ્રી પુંડરીકાધ્યયનનો અર્થ પણ આ પ્રમાણે સમજવો.

આત્મા નથી.

આત્મા સામાયિક છે. આત્મા સામાયિકનો અર્થ છે.

અનેક દ્રવ્યો છે. અનેક જીવો છે.

નિશ્ચયનયથી પાંચ વર્ણનો ભરો છે, વ્યવહાર નથે કાળા રંગનો છે.

આયુ ઐટલે ઘી.

પર્વત બળે છે. કુંડું ઝવે છે.

પૃષ્ઠ ૮૩.

ઉત્પન્ન થાય, બ્ય પામે: અને ધ્રુવ રહે.

દીવાથી માંડીને આકાશ સુધી સરખા સ્વભાવવાળી વસ્તુ સ્વાહવાદ સિદ્ધાંતને ક્ષતિ કરતી નથી. તેમાંની “ કોઇ નિત્યજ છે, અને કોઇ અનિત્ય જ છે: ” આ પ્રલાપો તમારી આજ્ઞાના વિશિષ્ટિઓના છે.

પૃષ્ઠ ૮૫.

સત્તાનો નાશ ન થયો: તે નિત્ય.

પૃષ્ઠ ૮૬.

કથંચિત્ ઉત્પન્ન થાય છે, કથંચિત્ નાશ પામે છે. અને કથંચિત્ ધ્રુવ રહે છે.

“ જપન્ને હ વા ” એ ઠેકાણે વા શબ્દ વ્યવસ્થાવાચી છે, અને તે સ્પાહ શબ્દના પર્યાય તરીકે સમજવાનો છે. મારે જ કાળો સર્પ.

પૃષ્ઠ ૮૮.

અને એક ધ્રુવિમાં શું વિચિત્રતા હોય કે ન હોય? જે એ જાતેજ પદ્મથેતિ ગમે છે તે અમે કાણુ માત્ર ?

પૃષ્ઠ ૮૯.

જેમાં કલ્પનાનું ગૌરવ હોય, તે પક્ષને અમે સહન કરતા નથી, અને કલ્પનાની લઘુતા જ્યાં હોય, તે પક્ષ અમે સહન કરીએ છીએ.

પૃષ્ઠ ૯૦.

હૃષ પીવાનું વ્રત લીધું હોય, તે દહીં ખાતો નથી અને દહીં ખાવાનું વ્રત લીધું હોય, તે હૃષ પીતો નથી. ગોરસ ના ખાવું એવું વ્રત લેનારો બેમાંથી એકેય વસ્તુ ખાતો નથી. માટે દરેક વસ્તુ તજીશ્ય છે. ઉત્પાદ; વ્યય ક્રૌવ્ય યુક્તસત્ છે.

પૃષ્ઠ ૯૨.

ઘડો ઉત્પન્ન થયો. નાશ પામ્યો. એ પ્રમાણે સર્વ પ્રયોગો થાય છે. હમણાં ઘડો ઉત્પન્ન થયો. હમણાં નાશ પામ્યો. હમણાં ઉત્પન્ન થયો.

પૃષ્ઠ ૯૨.

કરાવું હોય તેને કર્યું કહેવાય છે. ઉત્પન્ન થતું હોય, તે ઉત્પન્ન થયેલું છે. ઉત્પન્ન થાય છે, ઉત્પન્ન થયું, ઉત્પન્ન થશે. નાશ પામે છે, નાશ પામ્યું, નાશ પામશે. ઉત્પન્ન થાય છે. નાશ પામે છે. જેનમ્ જયતિ શાસનમ્ ઉત્પન્ન થયું. નાશ પામ્યું. ઉત્પન્ન થશે. નાશ પામશે.

પૃષ્ઠ ૯૩.

નાશ પામે છે, નાશ પામ્યું, ઉત્પન્ન થયું, ઉત્પન્ન થતું, તે ઉત્પન્ન થયું. અને નાશ પામતું, તે નાશ પામ્યું. હમણાં ઘડો નાશ પામ્યો. ઉત્પન્ન થતા કાળને ઉત્પન્ન થયો, અને નાશ પામતાને નાશ પામ્યો. દ્રવ્યનું પ્રતિપાદન કરતો ત્રણ કાળ વિષયક વિશેષાવસ્થક છે. અનુત્પન્નત્વ એટલે—

પોતાના અધિકરણના ક્ષણત્વના વ્યાપક સ્વાધિકરણ ક્ષણના ખ્વંસની અધિકરણતા જેમાં હોય, તે.

પૃષ્ઠ ૯૪.

સંધ્યણુ વિગેરે ભવસ્થ કેવળજ્ઞાનીના જે વિશેષ પર્યાયો છે, તે મોક્ષ પામવાને સમયે નથી હોતા. તેથી વ્યય નક્કી થાય છે અને સિદ્ધપણુ પણ એ અર્થ પર્યાય ઉત્પન્ન થાય છે. અને કેવળજ્ઞાવને આશ્રયીને સૂત્રમાં કેવળ બતાવેલું છે.

કેવળજ્ઞાન બે પ્રકારે કહેલા છે.

૧ ભવસ્થ કેવળજ્ઞાન. ૨ સિદ્ધકેવળજ્ઞાન.

૫૪૬ ૯૭

એક સમયમાં એક દ્રવ્યના ઘણા ઉત્પાદો થાય છે, અતે ઉત્પાદ જોટ-લાજ નાશો થાય છે. અને ઉત્સર્ગથી સ્થિતિપણ્ય ચોક્કસ હોયજ છે.

ઉત્પાદ બે પ્રકારે છે. પ્રયોગજ અને વિસ્રસાજ. તેમાં પ્રયોગજ સમુદ-મલાદ અને તે અપારશુદ્ધ છે.

૫૪૬ ૯૮.

સ્વાભાવિક પણ્ય સમુદયકૃત અને ઐકત્વિક એ બે પ્રકારે છે. કેટલાક-ખીજ દ્રવ્યના સંયોગે કરી નવા દ્રવ્યનો ઉત્પાદક કહે છે, એવી રીતે ક્ષિપ્તગથી દ્રવ્યનો ઉત્પાદ નથી માનતા. તે ઉત્પાદ અર્થમાં અકુશળ છે.

એક અણુ અને દ્વયણુકવડે કરીને જે ત્રીણું દ્રવ્ય બને, તે ત્ર્યણુક નામનું દ્રવ્ય કહેવાય, એજ પ્રકારે ત્ર્યણુકમાંથી કોઇ પણ અણુ જુદો પડે, તો એક “ અણુ ” નામનું દ્રવ્ય ગણાય અને એક દ્વયણુક નામનું દ્રવ્ય ગણાય, એ સહજ છે.

૫૪૬ ૯૯.

(ઐકત્વિક). આકાશાદિક ત્રણને ઉત્પાદાદિ ખીજ દ્રવ્ય નિમિત્તક નિયમે અથવા અનિયમે હોય છે. જનમ જયતિ શાસનમ્

૫૪૬ ૧૦૦.

પરિણામ એટલે સર્વથા એક સ્વરૂપે રહેવાનું નહીં, તેમજ સર્વથા નાશ પામવાનું પણ નહીં. પરંતુ રૂપાન્ત પામવું, એ પ્રકારે પરિણામનો અર્થ તેના વાદીઓને માન્ય છે.

સત્પર્યાયનો નાશ અને અમત્ પર્યાયની ઉત્પત્તિ: આ રીતે પર્યાય નયની અપેક્ષાએ દ્રવ્યનો પરિણામ કહેલો છે.

૫૪૬ ૧૦૧.

બ્યયને માટે પણ એજ વિધિ છે કે-

સમુદયજનિતમાં તે બે પ્રકારે છે. સમુદય વિકાજ માત્ર અને અર્થાન્તર ભાવજનન.

૫૪૬ ૧૦૪.

એ હોય ત્યારે દાનાદિક ક્રિયાઓ સદ્ગ થાય છે. અને જેથી એ દાનાદિક ક્રિયાઓ પણ મોક્ષ રૂપ આપનારી થાય છે, અને શ્રેષ્ઠ થાય છે. સુંદર શુદ્ધિથી બહુ કર્મો છતાં પણ સુંદર ન હોઈ શકે. અસ્તિ એટલે પ્રદેશો, તે વડે કરીને બોલાવાય, તે-ચુત્પત્તિથી-કાય.

પૃષ્ઠ ૧૦૯.

ધર્મ અધર્મ અને આકાશ એ ત્રણ એક એક છે. અને ત્યારપછીના ત્રણેય અનન્ત અનન્ત છે. કાળ વિનાના પાંચ અસ્તિકાય છે. અને જીવ વિનાના આકીના અક્તી છે.

“બ્યાકુળપણાને અંગે એજાની હેતુબૂત ધરૂછા ન હોવાથી સ્થલ ઉપર માછલાની ગતિ થતી નથી. પણ પાણી નથી માટે નથી થતી એમ ન સમજવું. માટે ગતિમાં અપેક્ષા કારણની જરૂર પડે છે. એમ કહેવામાં કાંઈપણ પ્રમાણ નથી.” એવી શંકાના ઉત્તરમાં કહી શકાશે કે—અન્વય અને વ્યતિરેકથી લોકપ્રસિદ્ધ વ્યવહારથીજ માછલાની ગતિમાં જળની હેતુતા સિદ્ધ છે, જે એમ ન હોય, તે અત્યંતકારણની હાજરીમાં ખીજ બધા કારણો અન્યથા સિદ્ધ કરી ચૂકવાનો પ્રસંગ આવી જશે. છત્યાદિ દિશા માત્ર વચ્ચારણા અતાવી છે.

પૃષ્ઠ ૧૦૬.

અધર્માસ્તિકાય સ્થાન લક્ષણ છે.

પૃષ્ઠ ૧૦૭.

ધર્માસ્તિકાય વિશિષ્ટ આકાશ, તેજ લોકાકાશ. તેજ ગતિનો હેતુ હોવાથી ઘટ વિગેરેમાં પણ દંડ યુક્ત આકાશને હેતુતા થશે. એ વાતમાં કાંઈ સાર નથી.

પૃષ્ઠ ૧૦૮.

અહીં પક્ષી છે. અહીં પક્ષી નથી. નમ્ જયતિ શાસનમ્

તે તે સ્થળના ઉંચા ભાગ સહિત મૂર્તના અભાવ વિગેરેથી, તે વ્યવહાર ઘટી શકશે.

એમ વર્ધમાને કહ્યું છે. તે નિર્દોષ નથી. કેમકે—

તે અભાવાદિકમાં નિષ્ઠ થવાથી અનુભવાતા દ્રવ્યના આધાર અંશનો અપલાપ કરવાનો પ્રસંગ આવી પડશે.

તેટલાથી અપ્રતિસંધાન છતાં પણ લોક વ્યવહારથી આકાશના દેશ ભાગને લક્ષ્યમાં લઈને ઉક્ત વ્યવહાર થઈ શકે છે, માટે પણ વર્ધમનોક્ત નિર્દોષ નથી.

આકાશ એ પ્રકારે કહેલ છે. લોકાકાશ અને અલોકાકાશ.

પૃષ્ઠ ૧૧૦.

ધર્મ અધર્મ આકાશ એ દ્રવ્ય એક એક કહ્યું છે. કાળ; પુદ્ગલ અને જંતુઓ અનંત દ્રવ્યો છે. એજ વાતને અનુસરીને ખીજે પણ કહ્યું છે કે—

ધર્મ, અધર્મ, આકાશ એકેક છે, અને ત્યારપછીના ત્રણ અનંત છે. જીવાભિગમ સૂત્રમાં કહ્યું છે કે—

“ભગવન્ ! આ કાળ તે શું કહેવાય છે ?”

“ગૌતમ ! જીવોજ અને અજીવોજ ”

પૃષ્ઠ ૧૧૧.

“ ભગવન્ ! કેટલા દ્રવ્યો કહ્યા છે ? ”

“ ગૌતમ ! છ દ્રવ્યો કહ્યા છે ધર્માસ્તિકાયથી માંડીને અદ્વાસમય સુધી

પૃષ્ઠ ૧૧૨.

તે ગાથા આ પ્રમાણે છે—

દ્રવ્યનો વર્તનાદિરૂપ જે પર્યાય, તે કાલ.

અથવા જે કાળનો હેમંતત્વાદિ ધર્મ લોકમાં પ્રસિદ્ધ છે, તે કાળ સંબંધી ધર્મ, તે કાળધર્મ.

આકાશ અવગહના માટે છે, અને તેથી જુદા નહીં એવી દિશાની દ્રવ્ય તરીકે ગણના નકામી છે. એ પ્રકારે અનુચ્છેદથી તે બે પણ છે. તે બે શિવાયનું ખીલું કહેવામાં આવેલ છે (?)

તેથી કાલચેત્રેક એ સૂત્ર દ્રવ્યાર્થિક નયની અપેક્ષાને ગૌણ રાખીને મૂકવામાં આવેલું છે. એમ સદ્મભુદ્ધિથી વિચારવું.

પૃષ્ઠ ૧૧૩.

દ્રવ્ય સંગ્રહમાં

રત્નોના ઢગલાની માફક અસંખ્ય કાળાણુ દ્રવ્યો છે.

તે પાંડ આ પ્રમાણે છે—

લોકાકાશના પ્રદેશોમાં પદાર્થોના પરિવર્તન માટે મુખ્ય જુદા જુદા

જે કાલાણુઓ છે, તે કાળ કહેવાય છે. જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

પૃષ્ઠ ૧૧૫.

છ જ દ્રવ્યો છે.

પૃષ્ઠ ૧૧૬.

“ કાળ મુખ્ય છે ” એટલે કે-એનો:-અનાદિકાળથી અપ્રદેશત્વ વ્યવહારનો નિયામક ઉપચારનો વલય છે.

આથીજ-એઓ “ મનુષ્ય ક્ષેત્રમાં જ કાળ દ્રવ્ય છે. ” એમ કહે છે, તેઓને પણ-મનુષ્ય ક્ષેત્ર યુક્ત આકાશાદિમાં કાળ દ્રવ્યોનો જ ઉપચાર કરીને જ કામ લેવું પડશે. ખીજો આધાર નથી, ”

આ ચર્ચા પણ દિશામાત્ર જ અહીં કરી છે.

રસ-રૂપ-ગંધ રહિત: અવ્યક્ત: ચેતના ગુણવાળો; શબ્દરહિત: અનુમાનથી જાણી શકાય તેવો; અને અચોક્કસ આકારવાળો જીવને સમજવો.

પૃષ્ઠ ૧૧૮.

સાથે ઉત્પન્ન થયેલા ધર્મો: તે ગુણો.

અને અનુક્રમે ઉત્પન્ન થયેલા ધર્મો: તે પર્યાયો.

“ દ્રવ્યપણું જે ગુણ થાય, તે પાદિની માફક તેમાં વધારો ઘટાડો થવો જોઈએ. ” એ પ્રશ્ન નકામો છે. ખીજના મતે પણ-એકત્વાદિ સં-

ખ્યામાં વ્યભિચાર જોવામાં આવે છે. અને તેવા પ્રકારની વ્યાપ્તિ પણ હોતી નથી. માટે એ પ્રશ્નનો જવાબ મલી જાય છે.

જીનેશ્વર ભગવંતોએ કહેલું સૂક્ષ્મ તત્ત્વ દલીશોથી ખોટું પાડી શકાતું નથી. તે તે આજ્ઞાસિદ્ધ પણે પણ માની લેવું. કેમકે—જીનેશ્વર પરમાત્માએ જીહ્વું ખોલનારા હોતા નથી અથુરુ લધુ પર્યાયો સૂક્ષ્મ છે” અને તે શબ્દોથી કહી શકાય તેવા નથી.”

પૃષ્ઠ ૧૧૯.

હું સુખ દુઃખાદિ જાણું છું. ”

“ અચેતનત્વઃ અને અમૂર્તત્વઃ ચેતનત્વઃ અને મૂર્તત્વઃના અભાવ રૂપ હોવાથી તે ગુણ તરીકે ગણી શકાયે નહીં. ”

એવી શંકા ન કરવી, કેમકે—

અચેતન અને અમૂર્ત દ્રવ્યમાં રહેતા કાર્યના ઉત્પાદક હોવાથી, તથા વ્યવહાર વિશેષના નિયામક હોવાથી, તે અન્નેયને જીહ્વા ગુણો માનવામાં હરકત નથી.

વળી નજ્ઞ એટલે તે એ શબ્દોમાં જૈરહેલા અનોટપર્યુદાસ અર્થ સમજવો.

વળી ન્યાયિકાને જેમ—અનુષ્ણાશીતસ્પર્શ કહવો પડ્યો છે. ત્યાં નજ્ઞ નો અભાવ અર્થ કરવામાં વ્યભિચાર દોષ છે.

ખીજા મતવાળા પણ જ નો અર્થ અભાવ જ કરવો એમ ચોક્કસ કહેતા જ નથી. જેમકે:—

“ કોઈ અપેક્ષાએ અભાવ એટલે “ખીજા વસ્તુ” પણ થાય છે. ”

એ પ્રમાણે નયવાદનો આશ્રય લેવાથી અને નિર્દોષતા હોવાથી એ અન્નેયને ગુણ માનવામાં વાંધા નથી.

પૃષ્ઠ ૧૨૧.

પર અને અપર સામાન્યની માદક સામાન્ય અને વિશેષ ગુણપણ્ઞ એએને છે.

આઠ સિદ્ધના ગુણો, એકવીશસિદ્ધોના ગુણો. એક ગુણો કાળો વિગેરે અનંત પુદ્ગલો છે.

પૃષ્ઠ ૧૨૨.

તેથી—

“ ધર્માસ્તકાય વિગેરેના—

ગતિહેતુતાઃ સ્થિતિહેતુતાઃ અવગાહના હેતુતાઃ વર્તના હેતુતાઃ ઉપયોગઃ અને પ્રહણ્યઃ નામના છ જ, અને અસ્વિત્વ વિગેરે સામાન્ય ગુણોઃ વિવક્ષા ને અનુસરીને અપરિમીત છે, ” એજ ન્યાયસર છે.

છ લક્ષણવાળા પદાર્થોના લક્ષણો પણ છ જ હોય, એ સ્વાભાવિક છે, એ વાત કોણ ન કહી શકે ?

ગ્નનઃ દર્શનઃ ચારિત્રઃ તપઃ વીર્યાઃ અને ઉપયોગઃ એ છવનું લક્ષણ છે.

શબ્દઃ અંધકારઃ ઉદ્ધોતઃ પ્રભાઃ છાયાઃ આતપઃ

તથા વર્ણુઃ ગંધઃ રસઃ સ્પર્શઃ એ પુદ્ગલોનું લક્ષણ છે. ૨

એ જે લક્ષણો બતાવેલા છે, તે તે સ્વભાવ લક્ષણ અને વિભાવ લક્ષણનું પરસ્પર આંતરીયકત્વ સમબંધવવા માટે બતાવેલા છે.

એ વિદ્વાનોએ ખાસ વિચારવું.

પૃષ્ઠ ૧૨૪.

બ્યંજકની અપેક્ષા રાખનારા પરાપેક્ષી ગુણો છે, પણ તે નથી એમ નથી. શરાવ અને કપૂરના ગંધમાં આ જાતની વિચિત્રતા દેખાય છે જ.

પૃષ્ઠ ૧૨૫

તદ્દભાવાબ્યયં નિત્યમ્ એ સૂત્ર છે.

પ્રધ્વંસાભાવનુ પ્રતિયોગીપણું, તે નિત્યપણું : એ નિત્યત્વનું લક્ષણ પણ આમાંજ સમાય છે. તેના લક્ષણની વ્યવસ્થા પણ કોઈ એક સ્વરૂપથીજ માત્ર કરવામાં આવેલી છે, માટે.

ધડા રૂપે માટી નાશ પામી એવી પ્રતીતિ થાય છે, માટે.

પૃષ્ઠ ૧૨૮

આ દ્રવ્ય, આ ગુણ, આ પર્યાય.

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

અહીં પ્રવચન-સારની ગાથા--

પ્રવિભક્ત પ્રદેશત્વ તે પૃથક્ત્વઃ એવું શ્રી વીર પરમાત્માનું ફરમાન છે. અને--

અન્યત્વ એટલે સંગઃ સંખ્યાઃ લક્ષણુઃ પ્રયોજન વિગેરે ભેદરૂપ અતદ્દભાવઃ, તદ્દભાવ પણ ન થતું એક કેમ હોઈ શકે ? ૨-૧૪.

[અર્થાત્ દ્રવ્યોમાં પ્રવિભક્ત પ્રદેશત્વ હોવાથી પૃથક્ત્વ છે. પરંતુ એક દ્રવ્યગત ધર્મોમાં ગુણુઃ પર્યાયઃ લક્ષણુઃ સંગઃ વિગેરેમાં પરસ્પર ભેદ છે. માટે એક દ્રવ્યની અપેક્ષાએ ભેદ છતાં દરેક ધર્મો પરસ્પર ભિન્ન ભિન્ન છે. તેને અન્યત્વ સંગઃ શાસ્ત્રમાં આપેલી છે. તે પરસ્પર એક રૂપ થઈ જતા નથી.]

પૃષ્ઠ ૧૨૯.

અન્યોન્ય પ્રવેશ કરે છે. એક બીજને અવકાશ આપે છે. હંમેશાં સાથે મળેલા રહે છે, છતાં (દ્રવ્યો) પોત પોતાનો સ્વભાવ છોડતાં જ નથી.

પૃષ્ઠ ૧૩૦.

આત્માદિક દ્રવ્યોમાં--

યોતાનામાં રહેલા અનન્ત કાર્ય ઉત્પન્ન કરવાની જે શક્તિ, તે ભવ્યતા.

અને તે તે સહકારિ સંજોગને લીધે તે તે કાર્યપણે પરિણત થવાની શક્તિ તે, તથાભવ્યતા.

તથાભવ્યતાને લીધે જ અતિ પ્રસંગ દોષ લાગી શકતો નથી ” એમ શ્રી હરિભદ્રસૂરિ મહારાજ કહે છે.

૫૫૪ ૧૩૧.

તેલથી ખરડાયેલા શરીરના અવયવોને જેમ રજ લાગે છે, તેમ રાગ-દેષથી ખરડાયેલા આત્માને કર્મબંધન થાય છે.

૫૫૪ ૧૩૨.

“ મીઠા વગરની રાખડી છે, ” એ વાક્યની જેમ.

૫૫૪ ૧૩૩.

‘ ચાલે છે. ’

“ યાવદ્ વિશેષાભાવોઃ-એટલે સઘળા વિશેષાભાવો સામાન્યાભાવ તો છે જ ” એ વિગેરે.

૫૫૪ ૧૩૫.

ઉપાધિ સાથે સંબંધની યોગ્યતા, તે વિભાવ રત્નભાવ.

૫૫૪ ૧૩૬.

“ હાંકનારો (યે) યજ્ઞદીયો છે. ”

૫૫૪ ૧૩૭.

તે વાત શ્રી આચારાંગ સૂત્રમાં કહી છે—

કર્મરહિત આત્મા વ્યવહાર કરી શકતો નથી: આત્માને કર્મો વડે ઉપાધિ થાય છે.

૫૫૪ ૧૩૮.

જીવને અને પુદ્ગલને ૨૧ સ્વભાવો માનેલા છે. ધર્માસ્તિકાયાદિને ૧૬ હોય છે, અને કાળને પંદર કહેલા છે.

૫૫૪ ૧૩૯.

“ દરેક પદાર્થો સ્વરૂપે છે, અને તે દરેક પરરૂપે નથી. ”

કાળાન્વયયર્થા-સત્તાગ્રાહક નય પ્રવર્તે છે, અને દેશાન્વયયર્થા-અન્વય ગ્રાહક નય પ્રવર્તે છે.

૫૫૪ ૧૪૦.

કલ્પ્યમાન પદાર્થનો અંદર સમાવેશ કરીને વિચાર કરીએ, તો એક સ્વભવ સમજવો. જેમ “ આ છડો છે. ” અને ન્યાં વિષય તથા વિષયિને

જુદા પાટીને વિચારીએ, તારે અભેદસ્વભાવ છે. જેમ “હીલો ઘડો” સારાપ અને સાધ્યવસાનના નિરુદ્ધાર્થપણા માટે આ પ્રકાર ભદ સમજવો.

સારાપ, અને સાધ્યવસાન, એ બેનું પ્રયોજન તો ગમે તે નિમિત્તને લીધે સિદ્ધ થાય છે, છતાં તે બન્નેય સ્વભાવ ભેદના સાધક નથી. આ પરમાર્થ સમજવો.

૫૫૭ ૧૪૧.

“ આ શરીર આવસ્યક જાહે છે. ” એવો જેથી વ્યવહાર થાય છે, “ હી બજે છે, ” ની માફક. માટે જ—

“ આ જડ છે, ” “ આ અચેતન છે. ”

એમ કહેવાથી હું મને જાણ્યું નથી. એવી પ્રતીતિ થતી હોવાથી વિલક્ષણ અજ્ઞાનસિદ્ધિ વેદાન્તીઓ માને છે, તે ખોટી ઠરે છે, કમકે તે-સાહજીવ વ્યવહાર નયથી ગ્રહણ કરી શકાય એવા અચેતન સ્વભાવે કરીને જ સિદ્ધ થાય છે.

૫૫૭ ૧૪૨.

માટે જ—

આ આત્મા દેખાય છે, આ આત્માને હું જોઉં છું.

શ્રી પદ્મપ્રભ સ્વામી અને વાસુપૂજ્ય સ્વામી: એ બન્નેય તીર્થંકર પર-માત્માઓ લાલ રંગના છે.

જૈન સાઈટ
JAIN MONAST
જૈનમ્ જયતિ શાસનમ્

૫૫૭ ૧૪૩.

“ આરોપ કરવામાં નિમિત્તનો આધાર ક્ષેવો પડે છે, નિમિત્તને ધ્યાનમાં લીધા વિના આરોપ કરી શકાતો નથી. ” એ ન્યાયનો આશ્રય ક્ષેવામાં આવેલ છે, એવો ભાવાર્થ સમજવો.

“ ઔદારિકાદિવર્ગણાથી બનેલા શરીરથી જ્ઞાનધન અને અસંખ્ય પ્રદેશી આત્મા જુદો જ છે. ”

અહીં ગાથા—

અન્યોન્ય મલી ગયેલા પદાર્થોમાંથી “ આ ” અને “ તે ” એમ જુદા પાડવાનું યોગ્ય નથી. જેમ-દુધ: અને પાણી: વિશેષ પર્યાય વિના જુદા સમજી શકાતા નથી.

૫૫૭ ૧૪૪.

“ અન્યોન્ય મળી જવામાં જરા પણ ફરક ન હોવા છતાં કોષ્ટક ઠેકાણે, કાંઈક, કષ્ટક વડે, કથંચિત્ અનુભવ કરી શકાય છે. ”

એ આગમ વ્યવહાર પ્રમાણે સ્વીકારી લેવું.

“ એકવીશ ભાવો પુદ્ગલ અને જીવને માનેલા છે. ”

વ્યાવહારિક પ્રત્યક્ષ પ્રમાણને અગ્રગણ્ય હોય, તે અમૂર્તવ, એ વ્યાખ્યા પરમાણુઓમાં અવ્યાપ્ત થશે.

પૃષ્ઠ ૧૪૭.

શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રમાં કહ્યું છે કે.

ઘણા ઘણા ગુણોનો આધાર તે દ્રવ્ય છે, અને ઘણા ગુણો એક જ દ્રવ્યમાં રહી શકે છે. અને પર્યાયનું લક્ષણ તો: યન્નેયને આશ્રયે, રહે તે. અને=જ્ને-સ્વદ્રવ્યાદિ ગ્રાહક વડે-અસ્તિ સ્વભાવ, અને પરદ્રવ્યાદિ ગ્રાહક વડે નારિત સ્વભાવ સ્વીકારાતો હોય. ત્યારે યન્નેય દ્રવ્યાર્થિકના વિષયભૂત હોવાથી સખ્તભંગીમાં પહેલા અને ખીજા ભાગમાં દ્રવ્યાર્થિક અને પર્યાયાર્થિકના આશ્રયમાં પ્રક્રિયા ભંગ થાય છે. ” એ વિગેરે અહીં ધ્યાન વિચારવા જેવું છે.

પૃષ્ઠ ૧૫૦.

જનમથી માંડીને મરણ પર્યંત પુરૂષ વિષયક પુરૂષ શબ્દ પ્રવર્તે છે, અને તેના બાળ વિગેરે અનેક પ્રકારના પર્યાય ભેદો છે.

છ ગુણુ હાનિ વૃદ્ધિ લક્ષણુ અચુરુ લઘુ પર્યાયો સૂક્ષ્મ અર્થ પર્યાયો છે.

પ્રથમ સમયનું સંજોગીવવસ્થનું કેવળ જ્ઞાન: અને અપ્રથમ સમયના સંજોગી ભવસ્થનું કેવળ જ્ઞાન: ઇત્યાદિ વચનથી.

પૃષ્ઠ ૧૫૩.

એકત્વ: પૃથકત્વ: સંખ્યા: સંસ્થાન: સંજોગો: વિભાગો: એ પર્યાયોનું લક્ષણુ છે.

પૃષ્ઠ ૧૫૪.

તેથી સાપેક્ષ અને નિરપેક્ષ વડે શુદ્ધ અશુદ્ધ અનેકાન્તનું વ્યાયક પણું જ બરાબર છે.

પૃષ્ઠ ૧૫૫.

આગળ ૫. પર પર આવી ગયેલ છે.

પૃષ્ઠ ૧૫૬.

ગુણુના વિકારો તે પર્યાયો.

પૃષ્ઠ ૧૫૭.

ધોડશકનું વચન આ પ્રમાણે છે.

બાળક બાલવેશ જીવે છે. મધ્યમ યુદ્ધિજ્ઞાણી આચારનો વિચાર કરે છે, અને યુધ પુરુષો તે સર્વ પ્રયત્નો વડે કરીને આગમ તત્ત્વનો વિચાર કરે છે.

પૃષ્ઠ ૧૫૮.

તત્ત્વનો પક્ષપાત અને ભાવ વગરની જે ક્રિયા: એ યન્નેનું અંતર ભાનુ અને ખલોત જેટલું સમજવું.

પૃષ્ઠ ૧૫૬.

ક્રિયાથી ઉત્પન્ન થયેલો કર્મોનો ક્ષય મંડુકના ચુર્ણુ જેવો છે. અને [આજ્ઞાચુક્ર] જ્ઞાનથી ઉત્પન્ન થયેલો કર્મોનો ક્ષય બળી ગયેલા મંડુક ચુર્ણુ જેવો હોય છે.

કોઈપણ વખતે બંધ વડે આક્રમણ કરાતો નથી.

ઉત્તરાધ્યયનમાં પણ કહ્યું છે કે—

દોરા સાથેની સોય કચરામાં પડી ગઈ હોય, તો પણ તે ખોવાતી નથી, એમ જવ પણ શાસ્ત્રચુક્ર હોય, તો સંસારમાં રખડવા છતાં આખરે નિરંતાર પામે છે—

પૃષ્ઠ ૧૬૦.

શ્રી બૃહદ્ગદપની ગાથા આ પ્રમાણે છે.

શું ગીતાર્થ ચાર પ્રકારના કેવળી છે ?

ભણનાર ? ઉપદેશનાર ? અને અનંતકાયનું વર્ણન કરવાથી રાગ અને દ્રેષમાં પણ સરખા હોય છે ? (!)

પૃષ્ઠ ૧૬૩.

અરે લક્ષમણ ! પંખા સરોવરમાં પેલો ધર્મિજી બગલો જવો ઉપરની દયાથી ધીમે ધીમે કેવાં પમલાં ભરે છે, તે તું જોતો ખરા.

હે રાજન ! જાણે કે સહવાસીઓમાં સહજ ને સહવાસી જેવો જે છે. તને શુભ વાત પૂછું છું કે મને જણે માળા વિનાનો કરી નાખ્યો, તે તે છે ? માટે તે પુરૂષને સમજ વગરનો સમજવો જોઈએ. એ ભાવાર્થ છે.

પૃષ્ઠ ૧૬૪.

આત્માર્થનું સાધન કરવામાં મંદ સમજવા. એ પરમાર્થ છે.

પૃષ્ઠ ૧૬૫.

ગચ્છાચારનું વચન આ પ્રમાણે છે.

અગીતાર્થ અને કુશીળનો સંગ મન વચન કાયાથી તણુ છું. જેમ માર્ગમાં ચોર વિઘ્નરૂપે થાય છે. (તેમ ધર્મમાર્ગમાં તે વિઘ્નરૂપ છે.)

પૃષ્ઠ ૧૬૬.

ગીતાર્થના વચને કરીને હજાહજ ઝેર પીવું સારૂં, પરંતુ અગીતાર્થના વચને કરીને અમૃતપણુ ન પીવું જોઈએ.

પૃષ્ઠ ૧૬૭.

શાસ્ત્રની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવાની ઈચ્છા હોવા છતાં જે પ્રમાદી એવા જ્ઞાનીનો કાળાદિક વિકળયોગ જોવામાં આવે છે, તેજ ઈચ્છાયોગ કહેવાય છે. એ પ્રમાણે ક્ષલિતવિસ્તરમાં ઈચ્છાયોગનું લક્ષણ છે.

આવશ્યક ગાથા—

દર્શન પક્ષનો શ્રાવક ચારિત્રથી ભ્રષ્ટ હોય, અને મંદ ધાર્મિક હોય, અને પરલોક કાંક્ષામાં દર્શન અને ચારિત્રનો પક્ષપાતી હોય. એ વચનથી જ્ઞાનનો પ્રધાનપણે આદર કરવો.

પૃષ્ઠ ૧૬૮.

“ જ્ઞાન એ ખાસ મોક્ષ છે ” એ વચનથી.

વિદ્યાનપણું અને રાજ્યપણું ક્યાંય સરખું નથી, રાજ્ય સ્વદેશમાં પૂજ્ય છે, અને વિદ્યાન સર્વ ઠેકાણે પૂજ્ય પામે છે.

ધોળા વાળ આવી જવા છતાં જ્ઞાનાભ્યાસ ચાલુ રાખવો જોઈએ, ધન-વાળા ત્યાં પહોંચી શકતા નથી કે જ્યાં જ્ઞાનિઓ પહોંચી શકે છે.

પૃષ્ઠ ૧૬૯.

જે કે વિશેષ બુદ્ધિશાળીએ કાવ્ય સંસ્કૃત ભાષામાં રચવું જોઈએ, તોપણ હું તો લોકભાષાના રસનોયે શોખીન છું;

જોકે દેવોની પાસે ઉત્તમ અમૃત હોય છે, છતાં તેઓને દેવાંગનાઓના ઓઠ રસ પીવાનો શોખ હોય છે.

વળી ચારિત્રની ઇચ્છાવાળા આજકાલ મંદ અને અજ્ઞાન મનુષ્યોના ઉપર કૃપા કરીને તત્ત્વજ્ઞ પુરૂષોએ સિદ્ધાન્તને પ્રાકૃત ભાષામાં ગુથ્યો છે. પ્રકૃતિ તે સંસ્કૃત. તેમાંથી ઉત્પન્ન થયેલ, તે પ્રાકૃત. એવી વ્યુત્પત્તિ અહીં સમજવી.

જેનમ્ જયતિ શાસનમ્

પૃષ્ઠ ૧૭૦.

શ્રી ભગવાન ઋષભદેવ પ્રભુએ આહીપુત્રીને જમણે હાથે ઉપદેશ આપ્યો માટે તે “ આહીણી ” એમ કહેવાય છે.

પૃષ્ઠ ૧૭૨.

કહ્યું છે કે—

એ હૃદયમાં હોય તો ખરી રીતે પરમાત્માજ્ઞ હૃદયમાં છે, એમ સમજવું. અને પરમાત્મા હૃદયમાં હોય તો પછી સર્વ ઇષ્ટાની સિદ્ધિ ચોક્કસ જ સમજવી. એ ઉત્તમ ચિંતામણિ રત્ન છે, તેણે કરીને સમતાઈપી રસની પ્રાપ્તિ થાય છે. તેજ યોગીઓની માતા કહેવામાં આવે છે, અને મોક્ષ તેનું ફળ છે.

સમાપત્તિનું લક્ષણ આ પ્રમાણે છે—

જેની વૃત્તિઓ ક્ષીણ થયેલ હોય, એવા ઉત્તમ મણિની માફક ઉત્તમ પુરૂષને ચોક્કસ તેમાં પરમાત્મામાં—દ્રવ્યાનુયોગમાં પ્રવેશ હોવાથી અને તેનું પરમાત્માનું પોતામાં મિશ્રણ હોવાથી સમાપત્તિ કહેલી છે. (?)

પૃષ્ઠ ૧૭૩.

લુચ્ચાનું લક્ષણ.

ઉલટું ચાલનારું હોડકું અને લુચ્ચાઓની જીભ એ એય લોકોને

તારવા અને છેતરવા માટે લાકડાંનું અને ભયંકર કાણું બનાવેલ છે. (દારુણા એટલે ભયંકર અને લાકડાંમાંથી) એ લુચ્યાનું લક્ષણ છે.

૫૪ ૧૭૪.

" સૌભાગ્ય નામ કર્મના ઉદયથી માણસ સર્વ લોકોને બહાલો લાગે છે " એ શાસ્ત્ર વચનથી.

શાથી ?

સરિમંત્રના આરાધક હોવાથી.

૫૪ ૧૭૫.

ગીત=મહાપુરૂષોએ કહેલ. તેને બરાબર સમજે, તે ગીતાર્થી. ગીત એટલે અહીં શાસ્ત્રાભ્યાસ સમજવો.

૫૪ ૨૭૭.

જ્ઞાનાદિગુણો વડે યુક્ત હોય, તે મહાપુરૂષો કહેવાય.

એક ગુરૂના શિષ્ય હોવાથી.

૫૪ ૧૮૦.

" શ્રી ભગવાનની વાણી બહુ લાંબા કાળ સુધી જ્યવંતીવર્તે " એ આશીર્વાદ વચન છે.

ઉચિત પદાર્થોનું વ્યાખ્યાન કરતી વખતે જેની ખુબી સાંભળવા યોગ્ય છે. એવી આ જ્ઞાની લોકોને હિતકારી ભાવનારૂપી પુલવાડી છે.

તેમાંનાજ ધ્યાનરૂપી ઉત્તમ કુલો વડે જિનેશ્વર પરમાત્માની વાણીરૂપી દેવના ચરણોની પૂજા રાજ રાજ હો !

૫૪ ૨.

ઇંદ્રોની શ્રેણીઓ વડે નમસ્કાર કરાયેલા તત્ત્વાર્થની દેશના આપનારા શ્રી તીર્થંકર પરમાત્માને નમસ્કાર કરીને આ દ્રવ્યગુણુ પર્યાયના રાસ નામના પ્રબંધની લોક ભાષામાં જ નાની વ્યાખ્યા રૂપ (ટપાર્થ) કરું છું.

[કોઈ કોઈ સ્થળે વખતને અભાવે કે પુસ્તકને અભાવે ત્રન્થો જોવામાં આવેલ નથી. અને તેથી જેનો અર્થ બરાબર કરવામાં નથી આવેલો ત્યાં (?) ચિન્હ મુકવામાં આવેલ છે.]

માં પ્રતિમાં જિનોવેસિ. પછી નીચે પ્રમાણે લખેલું છે. તે રહી જવાથી અન્ને આપેલ છે.

સંવદ્વનેત્ર-હુતાશનૈર્નન્દ-ચન્દ્ર-શુમે (?) માર્ગશર [શીર્ષ] શુક્લ પક્ષે શ્રીમ-માહ્ય-બિંદરે સપ્તમ્યા કર્મવાટયાં બર્કવારયુતાયાં લિખિતં ટ્વર્થ પૂર્ણકૃતં [પૂર્ણકૃતમ] વં. ઋદ્ધસારેજ શ્રી ચિન્તામણ્યોપાશ્રયે સ્વરત્તર મચ્છે. શુમં મ્હ્યાત.

